

ДЖЕНИФЪР УАЙНЪР ДОБЪР В ЛЕГЛОТО

Част 1 от „Кани Шапиро“

Превод от английски: Цветана Генчева, 2011

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ
ДОБЪР В ЛЕГЛОТО

1.

— Видя ли я? — попита Саманта.

Приведох се над клавиатурата на компютъра, за да не разбере редакторката, че провеждам личен разговор.

— Какво да видя?

— А, нищо. Не е важно. Ще ти кажа, като се видим вкъщи.

— Какво да видя? — повторих въпроса аз.

— Нищо — продължи да упорства Саманта.

— Саманта, не е имало случай да ми звъниш по средата на деня за едно нищо. Казвай! Изплюй камъчето!

Саманта въздъхна.

— Добре, ама да не ти се прииска да убиеш вестносеца?

Започвах да се притеснявам.

— „Мокси“. Новото издание. Кани, иди веднага да си го купиш.

— Защо? Какво има? Да не би да съм в класацията „Не се обличайте като тях“?

— Просто върви долу и си го купи. Аз ще те изчакам.

Значи ставаше нещо важно. Саманта може и да беше най-добрата ми приятелка, но като сътрудник на „Луис, Домел и Фенрик“, тя бе тази, която караше хората да чакат или нареждаше на асистентката си да им казва, че е на съвещание. Саманта никога не чакаше.

— Това е признак на слабост — беше ми обяснила веднъж. Усетих как бе обзема безпокойство и по гърба ми пролазва нервна тръпка.

Слязох с асансьора до фойето на „Филадельфия Изгзаминър“, помахих на охраната и отидох до малката вестникарска будка, за да открия „Мокси“ на поставката до другите подобни издания — „Космополитън“ и „Мадмоазел“. Как да го пропусна, след като на корицата се бе изпъчила суперизвестна манекенка в дрешка от пайети, а отстрани се мъдреше заглавието: „Да свършиш отново: лесен начин за многократен оргазъм!“ и „Завърти дупе! Четири тайни за апетитни мадами!“

Поколебах се, но въпреки това грабнах пакетче бонбони „М&М“, платих на касиерката и отново се върнах на горния етаж.

Саманта бе все още на телефона.

— Страница 132 — побърза да ме насочи тя.

Седнах, измъкнах няколко кръгли бонбончета и отгърнах на 132-ра страница с „Добър в леглото“, редовната рубрика на „Мокси“, писана от мъже, чиято цел бе да помогне на средната читателка да разбере как мисли гаджето й... или по-точно какво е намислил, в зависимост от случая. Отначало не успях да свържа буквите. Най-сетне ми просветна.

„Да обичаш твърде закръглена жена“ намигаше заглавието от Брус Губерман.

Брус Губерман ми беше гадже малко повече от три години, докато преди три месеца решихме да си дадем малко почивка. „Твърде закръглената жена“ можех да бъда единствено аз.

Нали знаете как в трилърите някой от героите казва: „Усетих как сърцето ми спира“? Е, и аз усетих същото в този момент. Честна дума. Когато почувствах отново ритъма му, той туптеше в китките, и на врата, и по върховете на пръстите. Косата на врата ми настръхна. Ръцете ми бяха леденостудени. Кръвта забуча в ушите ми, когато прочетох първото изречение от статията:

„Никога няма да забравя деня, в който открих, че приятелката ми тежи повече от мен.“

Гласът на Саманта звучеше някъде отдалече.

— Кани? Кани, чуваш ли ме?

— Ще го убия! — едва успях да изрека.

— Поеми си дълбоко дъх — съветваше ме Саманта. — Дишай през носа, а през устата издишай.

Бетси, редакторката ми, ме погледна учудена през преградата между бюрата ни. „Всичко наред ли е?“ — изрече само с устни тя. Стиснах очи. Слушалките ми кой знае как се бяха смъкнали на килима.

— Дишай! — звучеше до ухото ми гласът на Саманта, който сякаш долиташе изпод килима. Дишах хрипливо и се давех. Усещах полепналите по зъбите ми шоколад и парченца бонбони. Забелязах

избрания от статията цитат написан в яркорозови букви в средата на страницата.

„Да обичаш твърде закръглена жена — бе написал Брус, — е проява на истинска смелост.“

— Не мога да повярвам! Не мога да повярвам, че е направил подобно нещо! Ще го убия!

Бетси вече бе заобиколила зад бюрото и се опитваше да надникне над рамото ми, за да види какво е това списание, а Габи, злобната ми колежка, не откъсваше поглед от нас, кръглите ѝ кафяви очички бяха присвити, за да не пропусне някоя пикантерия, а дебелите ѝ пръсти бяха готови да забарабанят по клавиатурата, за да разнесе по имейла клюката до приятелките си. Затворих списанието със замах. Най-сетне успях да си поема дъх и магнах на Бетси да се върне на бюрото си.

Саманта чакаше.

— Не знаеше ли?

— Кое да не знам? Че докато сме били заедно е смятал живота с мен за проява на смелост ли? — изсумтях заядливо. — Би трябвало да пробва да разбере как се чувствам аз.

— Не знаеше ли, че си е намерил работа в „Мокси“?

Отгърнах отпред, където под студийните черно-бели снимки на сътрудниците бяха написани по няколко думи за тях. Ето го и Брус, с дълга до раменете коса, отметната назад от изкуствен вятър. Приличаше на пианиста композитор Яни, помислих си намръщена.

„Авторът на «Добър в леглото», Брус Губерман, от този месец вече е част от екипа на «Мокси». Писателят на свободна практика от Ню Джърси в момента работи над първия си роман.“

— Първия си роман, значи — промълвих. По-скоро изписках. Всички погледи се извърнаха към мен, а Габи отново започна да пише. — Тази мръсна лъжлива гадина.

— Нямах представа, че пише роман — каза Саманта в отчаян опит да смени темата.

— Той не може и благодарствена картичка да напише — срязах я и отново обърнах на 132-ра страница.

„Никога не съм се смятал за почитател на добре закръглените жени — зачетох. — Само че, когато се запознах с К., си паднах по ума ѝ, смеха и блестящите очи. Реших, че ще свикна с тялото ѝ.“

Ще го пречукам!

— Върви да го пречукаш и млъквай най-накрая — изломоти Габи и намести дебелиите два сантиметра очила на носа си.

Бетси се бе надигнала отново, а на мен ръцете ми трепереха и изведнъж дребните бонбонки се пръснаха по пода и захрущяха под колелата на стола.

— Трябва да приключвам — предупредих Саманта и затворих. — Добре съм — обърнах се веднага към Бетси. Тя ме погледна, обзета от притеснение, и ме остави на мира.

Едва на третия опит успях да набера номера на Брус, но когато гласовата поща ме уведоми, че той в момента не може да се обади, загубих самообладание, треснах слушалката, а след това отново позвъних на Саманта.

— Добър в леглото, трънки. Би трябвало да се обадя на редактора му. Това е подвеждаща реклама. Искам да ги питам дали са му проверили препоръките? Мен никой не ме е питал.

— Ядосана си — заяви Саманта. Откакто бе започнала да излиза с инструктора си по йога, бе настроена прекалено философски.

— Почитател на добре закръглени жени значи? — продължавах аз. Усещах как сълзите ми напират. — Как може да ми причини подобно нещо?

— Ти всичко ли прочете?

— Само началото.

— По-добре да не четеш докрай.

— По-зле ли става?

Саманта въздъхна.

— Наистина ли искаш да ти кажа?

— Не. Да. Не — зачаках. Саманта също чакаше. — Да. Кажи ми.

Саманта въздъхна отново.

— Нарича те... казва, че си от типа Люински.

— Казва го заради тялото ми или заради свирките, които правя?
— опитах се да се пошегувам, но думите прозвучаха като ридание.

— И непрекъснато говори за... За *размерите* ти.

— Господи.

— Казва, че си налята — приятелски разкри Саманта. — И пухкава. Че това е много мила дума, нали?

— Господи, през всичкото време, докато бяхме заедно, той нито веднъж не каза и дума...

— Ти го заряза. Бесен ти е — подсказа ми Саманта.

— Не съм го зарязала! — извиках. — Просто се откъснахме един от друг за малко! А и той също се съгласи, че идеята е чудесна!

— Какво друго му е оставало? — попита Саманта. — Ти му заявяваш: „Според мен имаме нужда от малко пространство“, той или се съгласява и си заминава, като се опитва да запази каквото там достойнство му е останало, или те моли да не го зарязваш и става жалък. Предпочел е да си запази достойнството.

Прокарвам пръсти през дългата си до раменете кестенява коса и се опитвам да преценя пораженията. Кой ли друг е видял статията? Дали сестра ми я е прочела? Или, да пази Господ, майка.

— Трябва да затварям — отрязвам отново Саманта.

Оставям слушалките на бюрото и ставам, за да отскоча до новинарите във „Филаделфия Игзаминър“ — десетки мъже, повечето на средна възраст, почти всички бели, неспирно тракат по клавиатурите или са се скупчили около телевизорите и гледат Си Ен Ен.

— Някой да знае нещо за купуването на оръжие в този щат? — обръщам се към всички.

— Сега работим над поредица — обяснява Лари, редакторът на местните новини — дребен, брадат мъж с вечно учудено изражение, който приема всичко прекалено сериозно. — Май е сравнително безпроблемно.

— Чака се две седмици — намесва се един от спортните репортери.

— Това е само ако си под двайсет и пет — поправя го заместник-редакторът на новините.

— Ти ми говориш за коли под наем — обръща се презрително спортния репортер.

— Ще ти кажем после, Кани — опитва се да се отърве от мен Лари. — Бързаш ли?

— Ами, да — сядам, но веднага скачам. — В Пенсилвания имаше смъртна присъда, нали?

— Сега подготвяме поредица — този път Лари не се усмихва.

— Здраве да е.

Върнах се и отново се обадох на Саманта.

— Знаеш ли? Реших да не го убивам. Смъртта е прекалено лесен край за него.

— Както кажеш — съгласява се вярната ми приятелка.

— Ще дойдеш ли с мен тази вечер? Ще му устроим засада на паркинга.

— И какво предлагаш да направим?

— Дотогава ще измисля — заканих се аз.

Запознах се с Брус Губерман на едно парти и имах чувството, че наблюдавам сцена от живота на някой друг. Не ми се беше случвало на събиране да се запозная с мъж, който на момента да ме покани на среща. Редовният ми номер беше да им видя сметката с остроумие, чар и обикновено с домашно стотвена пилешка яхния с чесън и розмарин. За Брус не се наложи да готвя пиле. Брус се оказа лесен.

Бях се настанила в един ъгъл на хола, откъдето виждах цялата стая и можех лесно да се протягам до лютия сос от артишок. В момента изпълнявах свършена имитация на интимната приятелка на майка ми, Таня, докато тя се опитва да яде раци с една превързана ръка. Първия път, когато видях Брус, едната ми ръка бе притисната към гърдите под неестествено смешен ъгъл, докато се опитвах да изсмуча въображаемото рачешко месо от въображаемата щипка. Тъкмо стигах до най-съществената част, когато случайно забодох рачешката щипка в носа си, и предполагам, че по бузата ми е имало от лютия сос от артишок, когато Брус влезе. Беше висок, загорял, с остра, късо подстригана брада, мръсноруса коса, вързана на опашка, и нежни кафяви очи.

— Извинете — започна той. — Добре ли сте?

Вдигнах вежди към него.

— И още как.

— Просто ми се стори... — гласът му — много приятен глас, малко висок, може би — пресекна.

— Странно ли?

— Веднъж видях човек, който получи удар — обясни той. — Започна по същия начин.

Приятелката ми Бриана вече бе започнала да се овладява. Избърса очи и го хвана за ръката.

— Брус, запознай се с Кани — представи ме тя. — Кани тъкмо изпълняваше една имитация.

— Ясно — Брус очевидно се почувства глупаво.

— Не се притеснявай — успокоих го аз. — Добре, че ме спря. И без това се държах ужасно.

— Така ли? — попита Брус.

Продължих да му обяснявам.

— Виж, опитвам се да бъда по-мила. Взех това решение на Нова година.

— Вече е февруари — изтъкна той.

— Аз съм от по-бавните.

— Е — съгласи се той, — поне опитваш — усмихна ми се и ме остави.

През останалата част от вечерта се опитвах да го разбера що за птица е. Беше дошъл с познат на Бриана от университета. Хубавото бе, че е дипломиран, което означаваше, че има нещо в главата си, освен това бе евреин, също като мен. Беше на дваайсет и седем, а аз на дваайсет и пет. Ставаше.

— Освен това е забавен — каза Бриана и чак тогава склони да ми каже лошата новина. Брус работел над дисертацията си вече три години, може би дори повече, и живеел в центъра на Ню Джърси, на повече от час път от нас, и пишел на свободна практика, преподавал от време на време на първокурсници, замествал, когато някой спечелел стипендия или заминел на специализация, но разчитал предимно на парите на родителите си. — Не живее много близо — съобщи ми Бриана.

— Хубави ръце — веднага изтъкнах. — Хубави зъби.

— Вегетарианец е — предупреди ме тя.

— Откога? — намръщих се.

— Още от колежа.

— Хм. Може пък да се справя с този проблем.

— Той е... — Бриана замълча.

— Пуснат под гаранция? — пошегувах се. — Пристрастен към болкоуспокояващи?

— Малко незрял — призна най-сетне.

— Че той е мъж — свих рамене. — Те всички са такива.

Тя се разсмя.

— И е добро момче — продължи приятелката ми. — Поговори с него. Ще видиш.

Наблюдавах го цялата вечер и забелязах, че той също ме наблюдава. Не ми каза и дума до края на партито и аз си бях тръгнала пеша към къщи, обзета от разочарование. От доста време не бях срещала мъж, който да ме привлече, а високият образован Брус, с хубавите ръце и зъби поне на пръв поглед бе възможност.

Когато чух зад себе си стъпки, дори не помислих за него. Мислех си точно това, което си мисли всяка жена в града, когато чуе зад себе си стъпки посред нощ и е на сумрачното място между две улични лампи. Огледах се бързо, докато ровех, за да намеря нервнопаралитичния спрей, закачен към ключодържателя ми. На ъгъла имаше лампа, а под нея бе паркирана кола. Реших да напръскам нападателя и поне за известно време да го обезвредя, да счупя прозореца на колата с надеждата да задействам алармата и да се разкрещя с пълно гърло, а след това да хукна презглава.

— Кани?

Завъртях се рязко. Той ми се усмихваше срамежливо.

— Здравсти — каза и се засмя, щом забеляза неприкрития ми страх.

Изпрати ме до нас. Дадох му телефонния си номер. На следващата вечер ми звънна и говорихме цели три часа за какво ли не: за колежа, за родителите си, за дисертациите, за бъдещето на вестниците.

— Искам да те видя — заяви ми в един сутринта, когато вече си мислех, че ако продължим да говорим, на следващия ден на работа ще бъда истински парцал.

— Значи ще се видим — обещах аз.

— Не — каза Брус. — Сега.

Два часа по-късно, след като бе поел в грешната посока на моста „Бен Франклин“, той застана на прага: по-едър, отколкото го помнех, облечен в карирана риза и долнище на анцуг, стиснал под ръка навит

спален чувал, който миришеше на летен лагер, и ми се усмихваше срамежливо. И така започна всичко.

И ето че сега, повече от три години след първата ни целувка, три месеца след разговора „хайде да се разделим за известно време“, четири часа след като разбрах, че е разкрил пред всички, които четат списания, че съм „твърде закръглена жена“, Брус се взираше в мен от другия край на паркинга пред апартамента, където се бе съгласил да се срещнем. Мигаше често, както ставаше винаги, когато беше нервен. Ръцете му бяха пълни с мои вещи. Носеше синя пластмасова купичка за кучешка храна, която държах в апартамента му за кучето си, Нифкин. В червена дървена рамка бе снимка на нас двамата на една скала на остров Блок. Бе сложил вътре и сребърната обеца халка, която стоеше на нощното му шкафче от месеци наред. Имаше и три чорапа, наполовина изхабен парфюм „Шанел“. Тампони. Четка за зъби. Всички дреболии, събирани в продължение на три години, подритнати под леглото, вмъкнали се под възглавниците на канапето. Очевидно за Брус срещата ни бе начин да убие с един куршум два заека — да понесе гнева ми заради „Добър в леглото“, и да ми върне нещата. Докато гледах типично женските си вещи, натъпкани в кашон от „Чивас Регал“, взет по всяка вероятност от магазина за алкохол, когато се е прибирал от работа, имах чувството, че някой ме е блъснал в гърдите, защото това бе физическото доказателство, че между нас всичко е завинаги приключило.

— Кани — започна хладно той, докато продължаваше да стиска и отпуска клепачи по начин, който намирах за отвратителен.

— Брус — обадох се на свой ред, докато се опитвах да накарам гласа си да спре да трепери. — Как върви романчето? И в него ли ще бъда главната героиня?

Той изви едната си вежда, но така и не ми отговори.

— Я ми припомни — помолих аз. — В кой момент от връзката ни се съгласих да изложиш на показ интимни подробности от времето ни заедно пред няколко милиона читатели?

Брус сви рамене.

— Вече нямаме връзка.

— Просто имаме нужда да отдъхнем един от друг — опитах се да се измъкна аз.

Брус се усмихна снизходително.

— Я стига, Кани. И двамата знаем какво означава това.

— Казах това, което мислех — погледнах го вбесена. — Кое то май означава, че не става въпрос и за двамата.

— Все едно — отвърна Брус и се опита да ми подаде нещата. — Просто не разбирам защо си толкова разстроена. Не съм казал нищо лошо — изпъна рамене. — Дори мисля, че статията се получи доста добра.

Това бе един от малкото случаи в живота ми, когато останах без думи.

— Ти да не би да си се надрусал? — попитах, когато си възвърнах способността да говоря.

За Брус въпросът бе по-скоро риторичен.

— Ти ме наричаш дебела в онова списание. Направил си ме за посмешище и не виждаш нищо лошо.

— Това е истината, Кани — отвърна той. — Ти си дебела — наведе глава. — Това обаче не означава, че не те обичам.

Кутията с тампони се удари в главата му и съдържанието ѝ се пръсна по паркинга.

— Много мило — отбеляза Брус.

— Ти си съвършен мръсник — облизах устни, докато дишах тежко. Ръцете ми трепереха. Целта беше пред мен. Снимката се плъзна по рамото му и стъклото се разби на земята. — Не мога да повярвам дори за миг, че съм премисляла възможността да се омъжа за теб.

Брус сви рамене, наведе се, събра тампоните, и парчетата стъкло и дърво, и ги изсипа в кутията. Снимката ни остана на земята.

— Това е най-гадното нещо, което някой ми е причинявал — заявих, въпреки че гърлото ми беше като запушено от сълзи. — Много държах да ти го кажа — в мига, в който го изрекох, осъзнах, че не е истина. Като се върна назад в миналото, май моментът, когато баща ми ни напусна, беше много по-гаден. И това е едно от многото неща, свързани с баща ми, които мразех — той ме бе лишил от възможността да кажа най-искрено на друг мъж: „Това е най-гадното нещо, което някой ми е причинявал.“

Брус отново сви рамене.

— Вече не ме интересува как се чувстваш. Ти сама докара нещата до тук — изправи се. Надявах се да се ядоса, да се развълнува поне, но той си остана вбесяващо спокоен и хладен. — Ти искаше нещата да станат така, нали не си забравила?

— Нуждаех се от малко спокойствие. От време да премисля. Трябваше просто да те зарежа — обяснявах аз. — Ти си... — отново не можех да намеря думи, не можех да измисля най-противното нещо, което да му кажа, думата, която да го накара да се почувства не по-малко вбесен и засрамен от мен. — Ти си мижитурка — заявих най-сетне, влагайки в думата всички отрицателни чувства, които успях да призова, за да разбере, че е не само дребнаво човече, а че е дребен във всяко друго отношение.

Той не каза нищо. Дори не ме погледна. Просто ми обърна гръб и се отдалечи.

Саманта не бе загасила колата.

— Добре ли си? — попита тя, когато се настаних до нея, все така стиснала кутията към гърдите си. Кимнах. Сигурно на Саманта ѝ се струвах смешна. Не очаквах да ми съчувства в подобна ситуация. Бе метър и седемдесет, с мастиленочерна коса, бяла кожа и високи изваяни скули и приличаше на актрисата Анджелика Хюстън като по-млада. Освен това беше слаба. Не полагаше никакви усилия, а винаги си оставаше слаба. Ако можеше да избира каквато храна пожелае на този свят, тя сигурно би посегнала към някоя праскова и солени бисквити. Ако не беше най-добрата ми приятелка, сигурно щях да я намразя, и въпреки че сме безкрайно близки, понякога ѝ завиждам, защото е от хората, на които не им пука за храната, докато аз не мога, без да похапна, а после нищо не ми пречи да довърша и нейната порция. Единственият проблем, който ѝ създаваха лицето и фигурата ѝ, бе прекаленото мъжко внимание. Нямаше начин да я накарам да почувства какво е да живееш в тяло като моето.

Тя ме погледна бегло.

— Да разбирам ли, че нещата между вас са окончателно приключили?

— Позна — отвърнах унило. В устата си имах вкус на пепел, отражението ми в страничното огледало показваше, че кожата ми е бледа, с восъчен оттенък. Наведох глава над кашона, огледах обещите, книгите, червилото „Мак“, което се страхувах, че съм загубила.

— Добре ли си? — попита тихо Саманта.

— Добре съм.

— Искаш ли да пийнем по нещо? Да похапнем? Можем да отидем на кино.

Притиснах кутията до себе си и стиснах очи, за да не се налага да виждам къде сме, за да не следя с поглед пътищата, които преди ме отвеждаха към него.

— Май предпочитам да се прибера.

Телефонният секретар мигаше, когато влязох в апартамента. Не му обърнах никакво внимание. Смъкнах дрехите, с които бях ходила на работа, обух си гащеризон и тениска и зашляпах боса към кухнята. Извадих от фризера замразена лимонада „Мипът Мейд“. От един от високите шкафове свалих бутилка текила. Сипах и от двете в шейкър, разклатих го, поех си дълбоко дъх, отпих дълга глътка и се настанях на синия диван, тапициран с дънков плат, а след това се насилих да прочета цялата статия.

ДА ОБИЧАШ ТВЪРДЕ ЗАКРЪГЛЕНА ЖЕНА

от Брус Губерман

„Никога няма да забравя деня, в който открих, че приятелката ми тежи повече от мен.

Беше излязла да кара колело, а аз си останах вкъщи, за да гледам мач. Ровех списанията, оставени на масичката за кафе, когато открих папката от програмата за отслабване «Уейт Уотчърс» — малък дневник, в който бе записвала какво е яла, какво смята да яде и дали е изпила задължителните осем чаши вода на ден. Бе написала името си и егенето си. Също и теглото, което не бих разкрил пред вас, защото съм истински джентълмен. Достатъчно е да ви кажа, че числото ме шокира.

Знаех, че К. е доста пълно момиче. Определено по-пълна от жените, които бях виждал по телевизията да танцуват по бански, или от онези, подобните на тръстика, които пълнят сериалите и филмите. Бе значително по-пълна от всички жени, с които бях излизал преди.“

„И от двете ли?“ — зачудих се презрително аз.

„Никога не съм бил почитател на добре закръглените жени. Само че когато се запознах с К., се влюбих в остроумието ѝ, в смеха ѝ, в искрящите ѝ очи. Тялото ѝ, казах си тогава, е нещо, с което ще свикна.

Раменете ѝ бяха широки колкото моите, ръцете също толкова едри, а от гърдите до корема, от ханша до бедрата, бе цялата заоблена и добре налята. Всеки път, когато я прегръщах, бе като в рая. Сякаш се завръщах в топлия си дом.

Само че когато излизахме, съвсем не бе същото. Може би всичко се дължеше на това, което околните очакваха, на наложените предпочитания и вкусове на мъжете и на установените норми, по които мерим женския външен вид. Но мисля, че по-скоро нещата се свеждаха до начина, по който тя изглеждаше. К. бе неуморим войн в битките с наднорменото тегло. Бе висока метър и седемдесет, ячка и доста набита, човек не може просто да я подмине.

На мен обаче ми беше ясно, че стига да има начин, лекото ѝ прегърбване, отпуснатата фигура и черните безформени блузони да ѝ помогнат да изчезне, тя сигурно щеше да се изпари за миг. Нещата, които аз обичах, не ѝ доставяха удоволствие, защото влияеха на теглото и размера, на налетите ѝ пищни задни части.

Често ѝ повтарях, че е красива, но тя така и не ми повярва. Успокоявах я, че няма значение, макар да знаех, че за нея има. Аз бях само един глас, а светът шепнеше друго. Долавях осезаемо притеснението ѝ, когато вървахме редом един до друг по улиците, неловкостта се настаняваше помежду ни, щом седнехме в някое кино, и изчакваше момента, в който някой произнесе думата дебел, за да надигне глава.

Знаех, че това не е параноя. Непрекъснато слушате за нормите по отношение на тялото и разбирате, че дебелиите хора са единствените безопасни мишени в нашия свят. Започнете да излизате с пълна жена и веднага ще се убедите. Ще забележите как я гледат хората, как гледат и вас, защото сте с нея. Ами какво става, когато се опитате да й купите бельо за Свети Валентин и откриете, че нейната мярка е доста над най-голямата, която предлагат в магазина? Всеки път, когато излезете да похапнете навън, я виждате как се измъчва, защото не може да си позволи каквото и да е, а пред хората не бива да се издава.

Да не говорим, че трябва да внимава какво говори.

Спомням си, когато избухна скандалът с Моника Люински. К., репортер във вестник, написа разпалена статия в защита на стажантката в Белия дом, издадена от Линда Трип^[1] във Вашингтон и от приятелите ѝ в Бевърли Хилс, които побързаха да продадат спомените си за Моника на издания като «Инсайд Едингън» и «Пийпъл». След като статията бе отпечатана, по имейла заваляха писма, пълни с омраза, включително едно от мъж, което започваше: «От това, което пишете, разбирам, че сте дебелана, и че никой не ви обича.» Тъкмо това писмо, поточно думата, я жегна много повече от всичко, казано досега. От писмото излизаше, че ако това за дебеланата е вярно, значи е вярно, че никой не я обича. Сякаш да е тип Люински бе по-зле, отколкото да е предателка или някоя тъпачка. Сякаш като бе дебела, се превръщаше в престъпничка.

Да обичаш твърде закръглена жена, е проява на смелост, но също така нещо напълно безсмислено. Защото, докато бях влюбен в К., знаех, че обичам жена, която не вярва, че е достойна за любов.

Сега, след като всичко между нас приключи, не знам накъде да насоча гнева и съжалението си. Дали към света, който я е накарал да възприема не само тялото си по този ужасен начин, а и себе си, като не се чувства желана. Дали към К., защото не бе достатъчно силна, за да преодолее

мнението и отношението на света? Дали към мен, защото не съм обичал К. достатъчно, за да я накарам да повярва в себе си?“

Плаках през всичкото време, докато гледах „Сватбите на звездите“. Бях се проснала на пода пред канапето, сълзите се стичаха чак до брадичката ми и капеха по ризата, докато разни известни манекенки, тънки като вейки, изричаха една след друга, „да“. Плачех за Брус, който ме бе разбирал много повече, отколкото бях предполагала, и вероятно ме бе обичал повече, отколкото заслужавах. Той можеше да е всичко, което исках, всичко, на което се бях надявала. Можеше да ми бъде съпруг. А аз бях прецакала всичко.

Бях го загубила завинаги. И него, и семейството му — едно от нещата, свързани с Брус, които обичах най-много. Родителите му бяха това, което биха могли да бъдат „Джун и Уорд“, ако бяха евреи и живеяха в Ню Джърси през деветдесетте. Баща му, дерматолог, все още носеше дълги бакенбарди, а очите му бяха нежни като на Брус. Семейството му беше чудесно. Не знам как по друг начин да го кажа, нито пък колко много бях удивена. Като знам какъв бе опитът с баща ми, докато наблюдавах Бърнард Губерман, имах чувството, че наблюдавам пришествиец от Марс. Та той харесва и обича детето си! Не можех да се начудя. На него му е наистина приятно да са заедно! Помни какви ли не неща от живота на Брус! Бърнард Губерман харесваше и мен, но това може би не се дължеше толкова на личните ми качества, колкото на: а) че съм еврейка, следователно подходяща за брачен партньор; б) с добре платена работа, което изключваше възможността да си търся някой, който да ме хранути; и в) синът му бе щастлив с мен. В интерес на истината не ме интересуваше защо е толкова мил с мен. Аз искрено се наслаждавах на добрите му чувства.

Майката на Брус, Одри, отначало ми се струваше малко страшничка с безупречния си маникюр, винаги с прическа, а пък къщата им бе с много прозорци, бял мокет, седем бани и нито една прашина. Пред приятелките си ѝ казвах Одри Вкуса. След като приех маникюра, Одри също се оказа много мила. Бе завършила за учителка, ала когато се запознах с нея, дните ѝ на педагог бяха отдавна приключили и тя бе домакиня, майка и доброволка в родителско-

учителския комитет, наставник на младите скаути и президент на Хадаса^[2]. Жена, на която може да се разчита да организира ежегодното раздаване на храна пред синагогата или зимния бал на някоя фондация.

Лошото при такива родители, поне според мен, бе, че ти убиват амбициите. Аз, с моите разведени родители и заеми, за да изкарам колежа, вечно се стремях към следващото стъпало, към по-добра работа и още някоя поръчка на свободна практика; опитвах се да изкарам повече пари, да получа признание, исках да стана известна, доколкото това е възможно, когато работата ти е да разказваш за другите хора. Когато започнах в малък забутан вестник и следях автомобилните катастрофи и срещите на отговорниците по канализацията, се стремях да постигна нещо повече, а когато постигнах нещо повече, само две седмици по-късно вече кроях планове как да се изкача по-нагоре.

Брус бе завършил спокойно и безпроблемно, беше работил като учител тук, подготвил статия там, изкарваше приблизително наполовина на мен, оставяше родителите си да плащат застраховката на колата (и самата кола), да му „помагат“ с наема и да не допускат стандарта му да падне, да не говорим за поразително щедрите подаръци във вид на чекове за рождението му дни, Ханука^[3] или просто така.

— Давай по-кратко — казваше ми той, когато ставах рано сутрин, за да довърша някоя статия или да отида на работа в събота, за да изпратя някое запитване до редакторите на списания в Ню Йорк. — Трябва да се радваш повече на живота, Кани.

Понякога си мислех, че му е приятно да гледа на себе си като един от героите в ранна песен на Спрингстийн — яростен, страстен деветнайсетгодишен романтик, който се бунтува срещу света като цяло и по-конкретно срещу баща си, докато търси момичето, което да го спаси. Бедата бе, че родителите му никога не му бяха дали повод за недоволство — никой не работеше до пълно изтощение във фабрика, не можеше и дума да става за суровия патриарх в семейството, а пък бедността бе непозната. Друг бе въпросът, че песента на Спрингстийн бе едва три минути, включително припева и солото с китарата, а той дори не се сещаше, че мръсните чинии и пране, неоправеното легло и хилядите дребни жестове на загриженост и обич, са тези, които поддържат една връзка жива. Моят Брус предпочиташе да се носи по

течението на живота, четеше преспокойно вестника в неделя, пушеше висококачествена трева, мечтаеше за поръчки от по-популярни вестници, без да прави нищо, за да ги получи. Веднъж, в самото начало на връзката ни, той изпрати свои материали в „Игзаминър“ и получи кратко известие да пробва отново след пет години. Бутна писмото в кутия за обувки и никой от двамата ни не повдигна повече въпроса. Въпреки всичко той бе щастлив.

— Главата ми е празна, но не ми пука — пееше като „Грейтфул Дед“, а аз се насилвах да се усмихна и си мислех, че моята глава никога не е била празна, а ако все пак някога се изпразнеше, Господи, щеше да ми пука и още как.

А пък аз, като се юрках непрестанно, докъде бях стигнала, чудех се, докато сърбах шумно подобие на коктейл направо от шейкъра. Какво значение имаше? Той не ме обичаше вече.

Събудих се към полунощ, а от устата ми течеше слюнка по канапетото. Главата ми бумтеше. След това осъзнах, че някой думка по вратата.

— Кани?

Изправих се, но ми трябваше миг, за да разбера къде са ми краката и къде главата.

— Кани, веднага отвори вратата. Притеснявам се за теб.

Майка ми. Господи, не!

— Кани!

Свих се на топка на канапетото и си спомних, че ми бе звъняла тази сутрин, сякаш това бе преди милион години, за да ми каже, че тази вечер ще бъде в града за бингото на гейовете за набиране на средства и двете с Таня ще се отбият да ме видят, когато свърши. Станах и щракнах халогенната лампа възможно по-тихо, въпреки че не се получи, защото успях да я съборя. Нифкин започна да вие и скочи на фотьойла, впил в мен укорителен поглед. Майка ми започна да думка отново.

— Кани!

— Остави ме! — провикнах се немощно аз. — Гола съм...

— Не си! Навлякла си гащеризона, пиеш текила и гледаш „Звукът на музиката“.

Самата истина. Какво да кажа? Обичам мюзикли. „Звукът на музиката“ ми е любим, особено сцената, в която Мария прибира

осиротелия Фон Трап в леглото си, докато трае бурята, и пее „Любимите ми неща“. Сцената навяваше такъв уют, такава сигурност, точно както бе с моето семейство едно време, много отдавна.

Чух, че пред вратата се провежда кратко съвещание — гласа на майка ми и друг, дрезгав и нисък, като на заклет пушач на „Марлборо“. Таня. Онази с превързаната ръка и рачешката щипка.

— Кани, отваряй.

Отново се напънах да седна и се завлякох в банята. Запалих лампата и погледнах отражението си, докато обмислях положението и преценявах вида си. По лицето ми имаше следи от сълзи. Светлокестенява коса с медни кичури, подстригана на класическа черта, обикновено бутната зад ушите. От грим нямаше и следа. Начало на двойна брадичка, е, тя вече е факт. Кръгли бузи, меки заоблени рамене, големи гърди, пръсти като кебапчета, едри бедра, дебел задник със здрави мускули, плътно покрити от тлъстини. Очите ми изглеждат малки, все едно се опитват да се скрият сред гънките на лицето, но в тях личи някакъв глад, отчаяна жажда. Очите ми са като вълните на океана в пристанището Менемша край Мартас Винярд, напомнят красивото зелено на неузряло грозде. Най-хубавата ми черта, казвам си недоволно аз. Красиви зелени очи и хитра крива усмивка.

— Какво красиво лице — казваше на времето баба ми, обхванала брадичката ми в ръка, а след това поклащаше глава и дори не си правеше труд да изрече останалото.

Ето ме, това съм аз. На двайсет и осем години, а трийсетте приближават. Пияна съм. Дебела. Сама. Никой не ме обича. А най-лошото е, че не съм се превърнала в клише, съчетание от Али Макбийл и Бриджит Джоунс, да не говорим, че сигурно тежа колкото двете, взети заедно, а на вратата ми думкат две лесбийки, решени да нахлуят при мен. Най-добрата възможност е да се скрия в дрешника и да се престоря на умряла.

— Имам ключ — заплашва ме майка.

Дръпнах шейкър по-далече от муцуната на Нифкин.

— Чакай малко — провикнах се. Вдигнах лампата и отворих вратата едва-едва. Майка ми и Таня останаха втрепенени в мен, облечени в еднакви спортни пуловери с качулки, поръчани по каталог, силно загрижени.

— Вижте — започнах аз. — Добре съм. Просто много ми се спи и си лягам. Можем да поговорим за това утре.

— Слушай, видяхме статията в „Мокси“ — каза майка ми. — Луси донесе списанието.

„Много ти благодаря, Луси“, помислих си.

— Добре съм — повторих. — Добре, добре, добре и пак добре.

Майка ми стискаше талоните от бингото и не криеше недоверието си. Таня, както обикновено, имаше вид на човек, на когото му се пуши и пие, и му се ще изчадията на майка ми никога да не се бяха раждали, за да може да ѝ обръща внимание единствено на нея и двете да се преместят да живеят в комуна в Нортхамптън.

— Нали ще ми се обадиш утре? — попита майка.

— Ще ти се обадя — обещах и затворих вратата.

Леглото ми се стори като оазис в пустинята, като пясъчна ивица в бурното море. Хвърлих се отгоре и се отпуснах по гръб, разперила ръце и крака, също като едрокалибрена морска звезда, прикована към кувертюрата. Обичах леглото си — и приятното светлосиньо олекотено юрганче, и меките розови чаршафи, и натрупаните възглавници — всяка в различна пъстра калъфка — една алена, една оранжева, една бледожълта и една кремава. Обичах меките цветове на къдрите по тях, бях ги купила от „Лора Ашли“, и червеното вълнено одеяло, което имах още като момиче. Едва ли нещо друго щеше да ми се отрази по-добре от леглото в този момент, помислих си, когато Нифкин подскочи до мен и докато гледах в тавана, усетих как се върти по най-безобразен начин.

Прииска ми се да не бях казвала на Брус, че искам да се разделим. Щеше ми се никога да не бях се запознавала с него. Щеше ми се онази нощ просто да бях побягнала, без да се обръщам.

Прииска ми се да не бях репортер. Прииска ми се да меся кифлички в някоя пекарна, където работата ми щеше да е да чупя яйца, да меря брашното, да връщам ресто. На такова място никой нямаше да ме обижда и всички щяха да приемат факта, че съм дебела. Всяка гънка тлъстина и бучка целулит щяха да са доказателство за умението ми да пека вкусни тестени сладкиши.

Прииска ми се да си сменя мястото с онзи, дето разнася надписа „Прясно суши“ по улица „Пайн“ по обедно време и раздава купони за

суши за „Светът на Уасаби“. Искаше ми се никой да не ме познава и да стана невидима. Може би дори да умра.

Представих си как лежа във ваната, как залепвам бележка на огледалото и поднасям бръснарско ножче към китките си. След това си представих как Нифкин скимти и се чуди какво става, как ноктенцата му драскат по ръба на ваната, докато се опитва да разбере защо не излизам. След това си представих как майка ми преравя нещата и открива доста смачкан брой от „Най-добрите писма на Пентхауз“ в най-горното чекмедже на нощното шкафче и белезниците с розова подплата, които Брус ми подари за Свети Валентин. Най-накрая си представих как санитарите се опитват да изнесат безжизненото ми мокро тяло.

— Тая е бая буца — представих си как казва единият от тях.

Добре. Значи самоубийството отпаднаше като вариант, реших, омотах се в юрганчето и наместих оранжевата възглавница под главата си. Сценарият с пекарната или превръщането ми в жива реклама на суши бяха изкусителни, но нямаше да ги бъде. Просто нямаше да отива на бивша възпитаничка на престижен университет. Завършилите „Принстън“, които кривваха от правия път, притежаваха сладкарници и обикновено ги превръщаха в успешни вериги, а след време в акционерни дружества и печелеха милиони. При това тези сладкарници бяха занимавка за някоя и друга година, нещо, с което да си уплътняват времето, докато си отглеждат децата, които на свой ред щяха да се появят в годишниците на престижно училище, облечени в специалните дрешки в оранжево и бяло, с надпис на гърдите „Випуск 2012“.

Най-много ми се искаше, мислех си, докато притисках възглавницата към лицето си, да стана отново момиче. Да съм в леглото си у дома, където бях израснала, завита с кафяво-червеникавата кувертюра, зачетена в нещо интересно, въпреки че часът ми за лягане отдавна е минал, да чуя как вратата се отваря и баща ми влиза, застава, без да каже и дума, над мен, да усетя обичта и гордостта му. Искаше ми се да ме погали по главата, както правеше едно време, и да доловя смеха в гласа му, когато пита: „Още ли четеш, Кани?“ Копнеех отново да съм малка и обичана. И слаба. Да, искаха ми се всички тези неща.

Преобърнах се и опипах нощното шкафче, за да намеря химикалка и лист.

„Свали килограми“, написах, след това спрях и се замислих.

„Намери си ново гадже“, добавих след малко.

„Купи си голяма къща с градина и ограда. Намери на майка си по-прилична приятелка.“

Докато записвах „Подстрижи се модно и стилно“ и си мислех да добавя „Накарай Брус да съжалява“, изглежда съм заспала.

Добър в леглото! Голям майтап! На това му се казва нагъл тип, да си сложи името под статия за сексуалния опит, след като сам знаеше с колко малко жени е бил и колко малко неща му бяха ясни, преди да се запознае с мен.

Бях спала с четирима — три гаджета, които бяха по-дългите ми връзки, и една кратка забелка в първи курс — когато срещнах Брус, а бях излизала поне с още шестима. Може и да бях големичко момиче, но чета „Космополитън“ откакто съм навършила тринайсет и знам как да се оправям с мъжете. Поне досега не съм чула някой да се оплаква.

Та с две думи, бях опитна. А пък Брус... не беше. На няколко пъти в гимназията го бяха отрязвали доста грубо, защото тогава кожата му била кофти и още не се бил усетил, че опашката и цигарите с трева привличат някои момичета.

Когато пристигна вкъщи онази първа нощ, със спалния чувал и карираната риза, той не беше девствен, но не бе имал нито една истинска връзка, да не говорим, че не се беше влюбвал. Така че търсеше жената на живота си, а аз не се бях отчаяла, че ще намеря Единствения и Неповторимия, но тогава исках... нека да го наречем обич и внимание. По-точно — секс.

Започнахме на канапето, седнали един до друг. Посегнах към ръката му. Беше леденостудена и влажна. Когато небрежно прехвърлих ръка през рамото му и притиснах бедро в неговото, усетих как трепери. Това ме трогна. Прииска ми се да бъде нежна с него и много мила. Хванах го за ръце и го изтеглих от канапето.

— Хайде да си легнем — подканих го.

Отправихме се към спалнята хванати за ръце и той се отпусна по гръб, очите му широко отворени и блестящи в тъмнината. В този

момент ми заприлича малко на човек, седнал на зъболекарски стол. Подпрях се на лакти и нежно докоснах лицето му с краищата на косата си. Целунах го отстрани по врата и той възкликна така, сякаш го бях парнала, а когато пъхнах пръсти под ризата му и нежно подръпнах косъмчетата на гърдите му, въздъхна.

— О, Кани — прошепна с най-нежния си глас.

Целувките му обаче бяха ужасни, лигави, с настойчив език и устни, които стреснато се отдръпнаха, когато срещнаха моите и на мен ми остана да избирам между зъбите и мустаците. Ръцете му бяха неумели и много несръчни.

— Лежи мирно — прошепнах аз.

— Извинявай — изстена нещастно той. — Нищо не става от мен, нали?

— Шшшт — устните ми отново се плъзнаха отстрани на врата му, по нежната кожа, където свършваше брадата. Спуснах ръка по гърдите му и я прекарах леко по слабините. Никаква реакция. Притиснах гърди към него, целунах го по челото, по клепачите, по върха на носа и опитах отново. Пак нищо. Виж ти, това беше интересно. Реших да му покажа номер, да го науча как да ми достави удоволствие, независимо дали е твърд, или не. Той ме трогна истински, този мъж, висок метър и осемдесет, с опашка и изражение, от което човек би решил, че се опитвам да го подложам на електрошок, вместо на... това. Обвих единия му крак с моя, хванах ръката му и я плъзнах в бикините. Очите ни се срещнаха и той се усмихна, щом усети колко съм мокра. Пъхнах пръстите му там, където трябваше, и без да отделям ръката си, ги притиснах към себе си, показах му какво да прави и сама се задвижих до него, оставих го да усети как започвам да се потя, да дишам тежко и да стена, когато получих оргазъм. Тогава отново притиснах лице към врата му и доближих устни към ухото му.

— Благодаря ти — прошепнах. Усетих солен вкус. Пот? Може би сълзи? Беше тъмно и не погледнах.

Заспахме в тази поза: аз само по тениска и бикини, обгърнала го с крака; той, по разкопчана само донякъде риза, все още с долнището на анцуга и късите чорапи. Когато светлината нахлу през прозореца ми, отворихме очи и се погледнахме, имахме чувството, че се познаваме много по-отдавна, не само от една вечер. Сякаш никога не сме били непознати.

— Добро утро — прошепнах аз.

— Красива си — отвърна той.

Реших, че може да свикна да чувам тази думи сутрин. Брус пък реши, че е влюбен. Останахме заедно следващите три години и заедно научихме много. Най-сетне той ми призна всичко — за ограничения си опит, че винаги е бил или пиян, или надрусан, а също и много срамежлив, как няколко пъти са го отблъсквали, още през първите години в колежа, затова решил да прояви търпение и да изчака.

— Знаех, че някой ден ще срещна подходящото момиче — усмихна се и ме притисна до себе си. Разбрахме много неща — какво харесва той, какво обичам аз, всичко, което доставя удоволствие и на двамата. Някои неща излязоха неусетно. Други бяха доста мръснишки и биха накарали дори хората от „Мокси“ да извият вежди, въпреки че имаха отделна рубрика за най-новите „горещи секс тайни“.

Това, което ме тормозеше, това, което ме ядеше отвътре и не ми даваше мира, докато се мятах неспокойно в леглото, лепкава от пот, с гаден вкус от изпитата текила, бе заглавието на поредицата. „Добър в леглото“. Това бе лъжа. Не че той бе някой секс гений или момче чудо между чаршафите... истината бе, че едно време се обичахме. Двамата заедно наистина бяхме добри в леглото.

[1] Линда Трип — секретарка в Белия дом, разкрила аферата си с Клинтън. — Б.пр. ↑

[2] Хадаса — доброволна женска ционистка организация в Америка. — Б.пр. ↑

[3] Ханука — еврейски фестивал на светлините, провеждан между 7 и 15 декември. — Б.пр. ↑

2.

Събудих се в събота сутринта от звъненето на телефона. Три позвънявания, след това мълчание. Десет секунди тишина, след това нови три позвънявания, последвани от ново мълчание. Майка ми не понасяше телефонните секретари, така че, когато бе сигурна или предполагаше, че съм си у дома, просто продължаваше да звъни, докато не се обадох. Нямаше смисъл да се инатя.

— Това е кофти номер — казах вместо поздрав.

— Това е майка ти — заяви тя.

— Не може да бъде. Защо не ми се обадиш по-късно? Моля те! Много е рано, а аз съм много уморена.

— Я стига си мрънкала — сопна се тя. — Просто си махмурлия. Ела да ме вземеш след час. Отиваме на готварска демонстрация на Рийдинг Търминъл^[1].

— А, не — отрязах я аз. — Няма да стане.

Въпреки това знаех, че дори да недоволствам и да се оплаквам, дори да измисля седемнайсет различни извинения, накрая ще се озова на Рийдинг Търминъл и ще се опитвам да се покрия, докато майка ми нарязва като кисела краставица готвача и прехвалените му умения, а пък за подбора му на меню да не говорим.

— Пийни малко вода. Вземи един аспирин — нареди тя. — Ще се видим след час.

— Мамо, моля те...

— Доколкото разбирам, си прочела статията на Брус — заяви тя. Майка ми не умее да пипа меко.

— Да — признавам и не се налага да я питам дали и тя я е чела. Сестра ми Луси, която не пропуска да се абонира за „Мокси“ и е върл читател на всички теми за жените и женствеността, бе изпратила своя брой у нас. След среднощното тропане по вратата ми, можех само да предполагам, че го е посочила на майка ми, а ако не тя... значи е бил Брус. При мисълта как е протекъл разговорът им — „Обаждам ти се да ти кажа, че има моя статия този месец, и ми се струва, че Кани е доста разстроена заради това“ — ми се прииска да се скрия под леглото. Не

че ще успея да се побера. Не исках да излизам в света, в който по будките продаваха „Мокси“ или го разнасяха по адреси. Бях завладяна от срам, все едно че носех една огромна алена буква К. и всеки, който ме зърнеше, веднага се сещаше, че аз съм момичето от „Добър в леглото“, виждаше, че съм една дебелана, изхвърлила мъжа, който се е опитвал да я разбере и обича.

— Знам, че си разстроена...

— Не съм разстроена — сопнах ѝ се. — Много съм добре.

— Така ли? — попита тя. Очевидно това не беше очакваният отговор. — А пък аз си казах, че е доста гнусничко от негова страна.

— Той си е гнусничък тип.

— Не беше такъв. Затова съм толкова учудена.

Отново се отпуснах на възглавниците. Болеше ме главата.

— Точно сега ли ще обсъждаме дали е гнусен или не?

— Да го оставим за по-късно — реши майка. — До след малко.

Има два вида къщи в квартала, в който съм израснала — такава, в които родителите са още женени, и такива, в които не са.

Ако погледнеш без да се замисляш, къщите са все едни и същи — големи, просторни, с по четири или пет спални, навътре от улицата, разположени сред цели четири декара земя. Повечето са боядисани в консервативни цветове с контрастни кепенци на прозорците и первази — например къща в убито сиво със сини кепенци, или бледобежова къща с червена врата. Повечето имат дълги алеи, които водят към тях, насипани с чакъл, а доста разполагат и с плувни басейни отзад.

Щом обаче се загледате по-внимателно или по-добре да поостанете известно време, ще започнете да забелязвате разликите.

Къщите на разведените са онези, пред които вече не спира камионът за поддръжка на тревните площи, а снегоринът преминава само отпред след снежна буря. Гледайте внимателно и ще забележите или намусените тийнейджъри, или понякога стопанката на къщата, която излиза да събере листата, да окоси, да подкастри живия плет. Това са все къщи, където колата на мама — или „Камри“, или „Акорд“, или миниван, не се сменя всяка година, а остарява пред входа, а втората кола, ако изобщо има такава, е някаква праисторическа находка, купена поне четвърта ръка след дълго проучване на обявите в „Игзаминър“, вместо напълно обновената „Хонда Сивик“, или ако

хлапето има луд късмет, спортната кола на татко, купена по времето, когато се е развихрила кризата на средната възраст.

Няма нито алпинеум с причудливи растения, нито партита край басейна през лятото, няма ги и екипите строителни работници, които започват работа в седем сутринта, за да направят пристройка я за нов кабинет, я да разширят спалнята на мама и татко. Стените вътре не се боядисват с години.

Най-очевидно е в събота сутринта, когато започва, както го наричахме с приятелите ми, парадът на татковците. В събота, към десет или единайсет, по алеите на нашата улица, а и на други места в квартала, започваха да спират колите на мъже, които преди са живели в тези големи къщи с по три-четири спални. Слизат от колите, вървят бавно по алеята и натискат звънеца в дома, който някога е бил и техен, за да вземат децата си за уикенда. През тези дни, ми разказваха приятелите, екстравагантностите направо ваят — обикалят се магазините, за да се напазарува, обикаля се търговската част, ходи се в парка, на цирк, обядва се задължително навън, вечерята също е в заведение, а преди, може би дори и след това има кино. Каквото и да е, стига времето да мине по-бързо, за да запълни пропастта между децата и родителите, които изведнъж откриват, че няма почти нищо, за което да си говорят, след като са разменили обичайните за началото на тези срещи любезности (в случаите, когато раздялата е станала по взаимно съгласие), или плюят сярна киселина (в случаите, когато родителите са излагали на показ недостатъците си и изневерите пред съдията, пред любопитната публика, а също и пред децата).

Всичките ми приятели са наясно с тази схема. Брат ми, сестра ми и аз сме я преживявали няколко пъти в началото след раздялата на родителите ни, преди още баща ми да заяви, че предпочита да не се ангажира чак толкова като баща, а да ни е нещо като чичо, защото посещенията през уикендите не съответствали на разбиранията му. Събота вечер се настанявахме на разтегателния диван в апартамента му в другия край на града — малка прашна квартира, пълна с прекалено скъпо музикално оборудване и последен модел скъпарски телевизори, отначало с много снимки на децата, а по-късно, незнайно как, не остана нито една. Когато бяхме у баща ми, двете с Луси се сгушвахме на тънкия матрак на вече разтегнатото канапе, а металната рамка отдолу ни убиваше през цялата нощ, докато Джош спеше до нас

на пода в спален чувал. Хранехме се предимно в ресторанти. Малцина от самотните бащи умееха да готвят, нито пък имаха желание да се научат. Оказа се, че повечето от тях нямат търпение да се върнат към старото положение с нова съпруга или приятелка, която да пълни хладилника и да ги чака с приготвена вечеря.

А в неделя сутринта, по времето, когато трябваше да се ходи на църква или в еврейското училище, парадът отново започваше, само че в обратна посока: колите спираха, изтърсваха децата, които бързо се отправяха към къщи в отчаян опит да прикрият облекчението си, а пък бащите полагаха усилия да не подкарат като автомобилни състезатели и си повтаряха, че това би трябвало да е удоволствие за тях, не досадно задължение. Татковците идват в продължение на две, три, дори четири години. След това изчезват — повечето се женят повторно, някои се местят да живеят на друго място.

Не беше чак толкова зле — не е като положението в третия свят, не е нещо потресаващо ужасно. Няма нито физическа болка, нито мъчителни усещания. Въпреки че стандартът на живот спада драстично, в покрайнините на Филадельфия все още се живее много по-добре, отколкото в по-голямата част на света, дори на страната. Нищо че колите ни са стари, а по време на ваканциите не можем да си позволим кой знае какво, нищо че плувният басейн отзад е все по-занемарен, ние все пак си имаме колите, ходим на ваканции, къпем се в басейна отзад и си имаме покрив над главата.

А пък майките и децата се научават да разчитат едни на други. Разводът ни е научил как да се справяме, независимо дали става въпрос за безпаричие, или какво да донесем на банкета в училище, посветен на бащите и дъщерите. (Винаги ми се искаше да отговоря: „Баща“). С приятелките ми се научихме да се държим дръзко и предизвикателно, да се превърнем в цинички, макар и прекалено млади, още преди да сме навършили шестнайсет.

Винаги се чудех, докато приближават с колите си по улицата, по която преди са минавали всеки ден, дали те забелязват промените в бившия си дом, неблагоприятните промени, настъпили, след като са си заминали. Отново се зачудих, когато спрях пред къщата, в която бях израснала. Беше още по-запусната от обикновено. Нито майка ми, нито омразната ѝ партньорка Таня не си падаха по работа в градината, затова тревата отпред бе посипана с кафяви окапали листа. Чакълът по

алеята бе толкова изтънял, а докато паркирах, забелязах метален отблясък иззад старата барака за инструменти. Там обикновено си оставяхме колелата. Таня бе „почистила“, като изкара старите велосипеди отзад и подпря и тротинетките, и байковете с по десет скорости отвън, оставяйки ги да ръждясат.

— Приеми ги като авангардно изкуство — опита се да се измъкне майка, когато Джош се оплака, че тази купчина колела дава вид на боклучарник. Чудя се дали баща ми някога е минавал насам, дали знае за майка ми и за новия ѝ живот, дали мисли за нас, или просто е доволен, че има три деца някъде, вече пораснали и напълно непознати.

Майка ме чакаше на алеята. И тя като мен е висока и едра („Добре закръглена жена“, чух гласа на Брус в главата си). Аз обаче в тялото съм като пясъчен часовник (с прекалено подчертана талия), докато майка ми прилича на ябълка — закръглена в средата, на хубави мускулести крака. Бивша шампионка по тенис, баскетбол и хокей на трева от гимназията, в момента звезда на „Суч Хитърс“ (любимия ѝ отбор по софтбоул, съставен, разбира се, от лесбийки), Ан Голдблум Шапиро е запазила и стойката си, и поведението на войник и е твърдо убедена, че не съществува проблем, който не може да бъде разрешен, че няма ситуация, която да не може да бъде оправена с една енергична разходка или няколко дължини в басейна. Ходи с къса коса, оставила я е прошарена и се облича в удобни дрехи, всичките в различни нюанси на сиво, бежово и бледорозово. Очите ѝ са в същия зелен цвят като моите, но по-големи и по-неспокойни, а и се усмихва непрекъснато. Тя е от хората, които все ги спират непознати — или питат за посоката, или за съвет, или докато са в пробната на „Лойман“, да им кажат честно дали в цял бански дупето им няма да изглежда по-голямо.

Днес е облечена като за разходка, в бледорозов анцуг с широки крачоли, синьо поло, един от четиринайсетте чифта специални маратонки и шлифер, украсен с малка триъгълна игла за ревер в цветовете на дъгата. Тя не се гримира — никога не се е гримирала — а косата ѝ е на обичайните фитили, както винаги става, след като я е изсушила със сешоар. Стори ми се щастлива, когато се качи в колата. За нея безплатните готварски демонстрации на най-хубавия пазар във Филаделфия са мястото, на което се забавлява страхотно, все едно че гледа комедия на живо. В тези демонстрации не се допуска участието

на зрителите, но изглежда никой не си е направил труда да я предупреди.

— Готина е — посочвам аз иглата.

— Харесва ли ти? — пита тя, без много да се интересува от мнението ми. — Двете с Таня си ги купихме миналата седмица в Ню Хоуп.

— А на мен купи ли ми? — попитах.

— Не — отвръща тя, решена да не захапва хвърлената от мен въдица. — Купихме ти това — подава ми малък триъгълник, увит в цикламена хартия. Щом спрях на червен светофар, го отворих и вътре открих магнит с момиче от комиксите с къдрава коса и очила.

„Аз не съм гей, но майка ми е“, пишеше на него. Браво.

Пуснах радиото, за да не се налага да говорим, докато пътуваме. Майка ми седеше притихнала до мен и очевидно очакваше да повдигна въпроса за последното геройство на Брус. Докато вървахме между продавачите на пресни зеленчуци и щандовете с риба, най-сетне заговорих.

— Добър в леглото — изсумтях аз. — Да бе!

Майка ми ме стрелна с поглед.

— Да разбирам ли, че не го е бивало?

— Не исках да водя този разговор с теб — измърморих, докато си проправяхме път между пекарната и щандовете за тайландска и мексиканска храна, за да си намерим добри места пред кухнята за демонстрации. Готвачът, познато лице от предишни демонстрации като „Любими ястия от Юга“, на която присъствах преди три седмици, пребледня, щом забеляза, че майка ми се настанява сред публиката.

Тя сви рамене и остана загледана напред. Тази седмица щяха да представят „Класическо американско ястие с пет лесни подправки“. Готвачът започна встъпителната си реч. Един от асистентите му започна да реже зелката.

— Ще си нареже пръстите — предсказа майка ми.

— Шшшт! — предупредих я аз пред всички редовни посетители, насядали на първата редица. Повечето бяха сериозни граждани, които се отнасяха много задълбочено към тези демонстрации, и затова се обърнаха сърдити към нас.

— Така е — не се остави майка. — Държи ножа не както трябва. Да се върнем сега на Брус...

— Не искам да говоря за него — отвърнах.

Готвачът разтапяше накамарена лъжица масло в тигана. След това добави бекон. Майка ми възкликна така, сякаш бе станала свидетелка на обезглавяване, и вдигна ръка.

— Има ли здравословен вариант на тази рецепта? — попита. Готвачът въздъхна и заговори за зехтина. Майка ми отново насочи вниманието си към мен. — Забрави го Брус — посъветва ме тя. — Ще си намериш по-добър.

— Майко!

— Шшшт! — засъска някой от първия ред.

Майка ми поклати глава.

— Направо не мога да повярвам.

— Какво?

— Погледни само колко е голям този тиган! Че той не става за нищо.

В това време стажантът се опитваше да наблъска колкото е възможно повече от нескопосано накълцаното зеле в плиткия тиган. Майка ми отново вдигна ръка. Аз я смъкнах.

— Остави ги на мира.

— Според теб той как ще се научи, ако никой не му каже, че греши? — оплака се тя и присви очи към подиума.

— Така е — съгласи се жената до нея.

— Преди да оплеска цялото това пиле в брашно — продължи майка ми, — според мен би трябвало да го посоли със сол и черен пипер.

— А вие пробвали ли сте някога с лют червен пипер? — попита възрастен мъж от предния ред. — Не много, нали се сещате, само щипка, колкото да придаде аромат.

— И с мащерка става — отвърна майка.

— Добре, майстор готвач Джулия Чайлд — затворих очи и се смъкнах на сгъваемия стол, докато готвачът се зае с кнедлите от картофи и ябълки, а майка продължаваше да го разпитва за продукти, с които да замести това или онова, споделяше тайни, научени през годините като домакиня, и коментираше какво става на подиума за радост и веселие на седналите около нея и довеждаше до пълно отчаяние настанилите се на първия ред мераклии.

По-късно, докато пиехме капучино и похапвахме виенски кифли, обилно намазани с масло, купени от щанда на „Амиш“, тя започна реч, за която съм сигурна, че е подготвяла още от снощи.

— Знам, че в момента си наранена — започна тя. — Само че наоколо е пълно с мъже.

— Да бе, сигурно — измърморих, без да отделям поглед от чашата.

— Има и жени — опита се да ми помогне майка.

— Мамо, колко пъти трябва да ти казвам? Не съм лесбийка! Жените не ме интересуват.

Тя поклати глава с престорено съжаление.

— Имах такива надежди за теб — въздъхна прекалено дълбоко и посочи към един от рибните щандове, където щуки и шарани бяха натрупани едни върху други с отворени уста и оцъклени очи, а люспите им блестяха като сребро на светлината. — Това е обективен урок — продължи тя.

— Това е щанд за риба — поправих я аз.

— Погледни натам и ще разбереш, че в морето има още много риба — нареждаше тя. Приблужи се и почука с пръст по стъклото. Последвах я, макар и с нежелание. — Виждаш ли? — не се отказваше майка. — Представи си, че всяка отделна риба е мъж.

Загледах се в рибата. Тя бе поставена върху купчина счукал лед и ми се стори, че и тя ме зяпа.

— Те се държат по-добре — споделих наблюдението си аз. — С някои сигурно можеш да проведеш по-приятен разговор.

— Искате риба? — попита дребна азиатка, омотана в дълга до глезените гумена престилка. В едната си ръка държеше нож. За момент се замислих дали да не я помоля да ми го даде, защото много ми се искаше да изкормя Брус. — Риба добра — настоя тя.

— Не, благодаря — отказах.

Майка ми ме поведе обратно към масата.

— Не бива да се разстройваш чак толкова много — каза тя. — Никой няма да си спомня за тази статия другия месец...

— Колко обнадеждаващи думи пред един журналист — казах.

— Не ставай саркастична — сръза ме майка.

— Не мога по друг начин — въздъхнах аз.

Седнахме отново. Майка ми си взе чашата с кафе.

— Да не би да е защото си е намерил работа в списание? — сети се да попита тя.

Поех си дълбоко дъх.

— Може би — признах. Истината бе, че като виждах как звездата на Брус изгрява, докато моята си мъждукаше все на едно място, ме болеше повече, отколкото ако първата му статия не беше за мен.

— Справяш се чудесно — похвали ме майка. — И на твоята улица ще изгрее слънцето.

— Ами ако не изгрее? — попитах. — Ами ако никога не успея да си намеря друга работа и друго гадже?

Майка махна с ръка в знак на досада, сякаш говорех глупости, които бяха прекалено тъповати, за да се замисля дори за миг върху тях.

— Ако все пак не стане, какво? — попитах с предрезгавял глас. — Води своя рубрика, пише роман...

— Той твърди, че пише роман — каза майка. — Това не значи, че е истина.

— Никога няма да срещна друг — споделих отчаяно.

Майка въздъхна.

— Знаеш ли, мисля, че отчасти вината е моя — заяви накрая тя. Тези думи привлякоха вниманието ми.

— Когато едно време баща ти казваше някои неща...

Това определено не бе насоката, в която исках да тръгне разговорът.

— Мамо...

— Не, не, Кани, остави ме да довърша — пое си дълбоко дъх. — Той беше ужасен — продължи, — подъл и ужасен, а аз позволявах да му се разминат толкова много неща и търпях прекалено дълго.

— Това е минало — вметнах.

— Съжалявам — каза майка. Чувала я бях да го казва и преди, разбира се, но от тези думи ме болеше, защото всеки път си спомнях защо се извинява и колко зле беше. — Съжалявам, защото знам, че онези неща са те направили такава, каквата си.

Изправих се рязко, взех и нейната чашка, и моята, и използваните ни салфетки и остатъците от кифлите и се отправих към кошчето. Тя ме последва.

— Какво? — попитах я.

Тя се замисли.

— Не приемаш никаква критика.

— Ти ли ми го казваш?

— Не приемаш външния си вид.

— Посочи ми поне една жена, която го приема — отвърнах веднага. — Просто не на всички от нас им е приятно слабостите им да се излагат пред милионите читатели на „Мокси“.

— Освен това ми се иска... — майка погледна унило към масите в центъра на пазара, където се събираха цели семейства, за да похапнат сандвичи с кафе, докато си подават части от „Игзаминър“ един на друг. — Искан ми се да вярваш повече в себе си. Когато става въпрос за... романтичните връзки.

А това беше още един разговор, който нямаш желание да водя с майка, открила в доста напреднала възраст, че е лесбийка.

— Ще намериш подходящия мъж — успокои ме тя.

— Толкова богат избор имам, че не знам кого да избира.

— Задържа се прекалено дълго с Брус...

— Мамо, моля те!

— Той беше мило момче. Но аз знам, че не го обичаше чак толкова много.

— Защо ми се струва, че се беше отказала да даваш хетеросексуални съвети?

— Съгласих се на специално участие, защото виждам, че от мен има голяма нужда — опита се да се пошегува тя. Бяхме до колата, когато ме прегърна мечешки — за нея това бе огромна стъпка. Майка ми е страхотна готвачка, състрадателен слушател и умее невероятно точно да преценява хората, но никога не е била нежна. — Обичам те — призна тя, което също бе необичайно за нея. Не че аз имах нещо против. В момента имах нужда да получа всичката любов на света.

[1] Рийдинг Търминал — най-известният пазар във Филаделфия с 40 ресторанта. — Б.пр. ↑

3.

В понеделник сутринта се бях настанила в чакалня, пълна с жени, прекалено дебели, за да успеят да си кръстосат краката, и всички се бяхме свили в неудобно малки столове на седмия етаж в Центъра по контрол на теглото към Филаделфийския университет. Мислех си, че ако Центърът е мой, ще сложа канапета.

— Ново проучване — обясни усмихнатата кльощава секретарка, настанила се зад бюрото, когато ми подаде купчинка формуляри, дебела сантиметър и половина, твърда папка, на която да си подложка, и химикалка. — Има и закуска — добави ведро тя и посочи купчинка позасъхнали кроасани, купичка с обезмаслено кремообразно сирене и кана портокалов сок с дебел пласт пулп най-отгоре. Като че ли някой ще тръгне да яде точно тук, помислих си и се настаних с формулярите под постер, на който пишеше „Сваляйте... по малко всеки ден!“, с манекенка в трико, която препускаше през поле, обсипано с цветя, нещо, което нямах никакво намерение да направя, колкото и слаба да станех.

Име. Това беше лесно. Височина. Няма проблем. Тегло в момента. Уф. Най-ниското тегло, до което сте стигали след пубертета. Четиринайсет е все още в пубертета, нали? Причина, поради която искате да свалите килограми. Помислих за момент, след това надрасках: „Бях унижена в национално издание.“ Замислих се още за момент, след това добавих: „Искам да се чувствам по-добре.“

Следваща страница. Предпочитани храни. Най-високо тегло, най-ниско тегло, програми, в които съм се включвала, колко съм успявала да сваля, колко дълго съм задържала свалените килограми.

„Моля използвайте задната страна, ако имате нужда от повече място за писане“, пишеше най-отдолу на бланката. Определено имах нужда. Като се огледах в стаята, май всички имаха нужда от допълнително място за писане. Една от жените дори поиска още един лист.

Трета страница. Тегло на родителите. Тегло на баби и дядовци. Тегло на преки роднини. Опитах се да налущкам за всичко. Подобни

неща не се обсъждат, когато се съберем да се видим и да хапнем заедно. Бързо ли свалям и качвам? Пия ли разхлабително? Занимавам ли се със спорт? Ако се занимавах, сигурно нямаше да изглеждам точно така.

Моля, отбележете петте любими ресторанта. Това не беше проблем. Просто ще мина по улицата, на която живея, и ще изброя имената на пет от прекрасните заведения — всички, като се започне от пролетните рулца до тирамису, и те са едно до друго, преди да съм изминала три пресечки. Филадельфия все още живееше в сянката на Ню Йорк и често се проявяваше като нацупена по-малка сестра, която е все недоволна от нещо. Само че ренесансът при ресторантите бе невероятен, а аз живеях в квартал, горд с първата сладкарница за палачинки, първото заведение за тестени и макаронени изделия, първото заведение за травестити (с доста женствени интерпретатори, но пък сервират божествени калмари). Естествено, имахме и по двете задължителни кафенета от пресечка до пресечка, които редовно ми прибираха по три долара за обезмаслено капучино без кофеин и кроасани с шоколадова глазура. Не е точно закуска за шампиони, но какво да прави едно момиче, ако иска да компенсира подминатите заведения с паниран кашкавал и крокети, които са на всеки ъгъл? Освен това Анди, единственият, с когото се сприятелих във вестника, бе коментатор на заведения и храни. Често излизам с него, когато трябва да преслуша някое място, и в тези случаи се тъпча с гъши дроб и пастет от патица, свинско и заек, телешко и сърнешко и морски дарове на тиган в най-хубавите ресторанти в града, докато Анди шушука нещо в микрофона на жицата, скрита под яката му.

Пет любими храни. Това вече е проблем. Десертите са отделна категория според мен, а закуската не се брои, така че петте любими неща, които готвех, няхаха нищо общо с петте, които можех да си купя. С картофено пюре и печено пиле се успокоявам, но не мога да ги сравня с шоколадовите пастички или крем брюле от френската пекарна на улица „Ломбард“. Нито пък с лозовите сармички, печени на скара във „Виет Нам“. Писах, задрасквах и се наложи да започна отново.

Седем страници физическа история? Имам ли шум на сърцето, високо кръвно налягане, глаукома? Бременна ли съм? Не, не, и още хиляда пъти не. Шест страници емоционална история. Ям ли, когато съм разстроена? Да. Ям ли, когато съм щастлива? Да. Щях ли да се

нахвърля върху кроасаните и обезмасленото сирене в чакалнята, ако бях сама? И още как.

Преминавам на психологическия профил. Често ли изпадам в депресии? Отбелязах: „Понякога.“ Мислила ли съм за самоубийство? Намръщих се и написах: „Рядко.“ Безсъние? Не. Чувствате ли се безполезна? Да, въпреки че знам, че не съм. Често ли фантазирам как изрязвам затлъстели участъци от тялото си? Не го ли правят всички? Моля, добавете мнението си. Написах: „Доволна съм от всички аспекти на живота си, с изключение на външния си вид.“ След това добавих: „И любовните връзки.“

Засмях се. Жената до мен ми се усмихна предпазливо. Бе облечена в дрехи като за дебели, но елегантни: клин с блузон в бледосиньо и бродирани копринени маргарити отпред. Красиви дрехи, никак не евтини, но такива, с които да се прикрие. Имам чувството, че модните дизайнери са решили, че щом една жена достигне определени килограми, за нея няма нужда да се шият костюми, поли, сака, нищо, освен поукрасени памучни пуловери, и се опитват да се извинят, че ни обличат по този начин, като бродират маргарити на бюста.

— Смея се, за да не заплача — обясних аз.

— Абсолютно — съгласи се тя. — Аз съм Лили.

— Аз съм Кандис. Кани.

— Не Канди?

— Струва ми се, че родителите ми са решили да не дават на дребните по детските площадки допълнителни амуниции — отвърнах аз.

Тя се усмихна. Лъскавата ѝ черна коса бе вдигната с нещо като китайски пръчки за храна, а на ушите ѝ блестяха диаманти с размерите на фъстъци за коктейл.

— Мислиш ли, че тук ще се получи нещо? — попитах.

Тя сви заоблените си рамене.

— Пиех фен-фен — започна да ми разказва. — Свалих трийсет и шест килограма — бръкна в чантата си. Знаех какво следва. Обикновените жени носеха снимки на децата си, на съпрузите, на вилите. Дебеланите обикновено имаха свои снимки от времето, когато са били най-слаби. Лили ми показа снимка в цял ръст, облечена в черен костюм, след това снимана в профил с минипола и пуловер. Да, наистина, изглеждаше страхотно. — Фен-фен — въздъхна дълбоко тя.

Гърдите ѝ се люшнаха като повдигнати от прилива и земното притегляне, не от човешката воля. — Вървеше толкова добре — сподели. Очите ѝ се зареяха някъде надалече. — Никога не бях гладна. Все едно че летях.

— Така действа скоростта — отбелязах аз.

Лили не ме слушаше.

— Плаках в деня, когато го изтеглиха от пазара. Опитвах непрекъснато, но си наваксах всичко, до последния грам, при това за нула време — тя присви очи. — Готова съм да убия за още фен-фен.

— Ама... — започнах аз колебливо. — То не причиняваше ли някакви проблеми със сърцето?

Лили изсумтя.

— Ако трябва да избирам дали да съм дебела като сега, или мъртва, честна дума, ще трябва да си помисля. Направо е смешно! Ще тръгна пеша и до две пресечки ще си купя кокаин, а никакви пари не са в състояние да ми осигурят фен-фен.

— Ясно — не знаех какво друго да кажа.

— Ти никога ли не си пробвала фен-фен?

— Не, само системата „Уейт Уочърс“.

Останалите жени, насядали около нас, като по команда извиха очи към тавана.

— Кофти работа е това „Уейт Уочърс“.

— Лъжа и измама.

— Скъпа и прескъпа залъгалка.

— Нарездаме се една зад друга, за да ни мери някаква кльоца...

— А пък везните им никога не са верни — каза Лили, а останалите пригласяха единодушно: „Ми да!“ Госпожицата трийсет и четвърти номер зад бюрото се размърда неспокойно. Бунт на дебелиите! Ухилих се и си представих как се втурваме по коридора, една устремена армия в добре опънати клинове, събаряме кантара, преобръщаме апарата за кръвно налягане, съдираме плакатите от стените и караме хърбавите служителки да ги изядат, докато ние си похапваме кроасани и обезмаслено кремообразно сирене.

— Кандис Шапиро?

Повика ме висок лекар с много дълбок глас. Лили стисна ръката ми.

— Успех — прошепна тя. — И ако има мостри от фен-фен, да му ги отмъкнеш!

Лекарят беше към четирийсетте, слаб (разбира се), посивял над слепоочията, с големи кафяви очи и приятелско топло ръкостискане. Освен това беше страшно висок. Дори с моите „Док Мартенс“ с дебели подметки едва стигах до раменете му, което означаваше, че е поне метър и деветдесет и пет. Името му прозвуча нещо като доктор Крушелевски, само дето имаше още срички.

— Можете да ме наричате доктор Кей — каза той с плътен глас.

Зачаках го да се откаже от впечатлението, което според мен се опитваше да създаде в стила на Бари Уайт, и да заговори нормално, но май не стана, затова реших, че този плътен бас е нормалният му говор. Седях притиснала чантата към гърдите си, докато той прелистваше бланките, които бях попълнила, присви очи на някои отговори, а на други се разсмя на глас. Огледах се и се опитах да се отпусна. Офисът му ми се стори приятен. Кожени канапета, бюро, отрупано с какво ли не, май истински ориенталски килим, по който се валяха книги, вестници, списания, телевизор и видео в единия ъгъл, малък хладилник с кафе машина върху него. Зачудих се дали не спи тук... може би канапето се разтягаше. Приятно местенце, където човек не би имал нищо против да остане.

— Унижение в национална медия значи? — попита той. — Какво е станало?

— Ъъъ — започнах неуверено аз. — Хич не питайте.

— Напротив. Кажете ми. Просто това е най-необичайният отговор, който някога съм чувал.

— Ами приятелят ми... — намръщих се. — Бившият ми приятел. Извинете. Той пише една рубрика в „Мокси“...

— „Добър в леглото“ ли? — попита лекарят.

— Ами да, така ми се струва.

Лекарят се изчерви.

— Не... исках да кажа...

— Да, това е рубриката на Брус. Само не ми казвайте, че вече сте успели да я прочетете — помислих си, че ако лекар на четирийсет и кусур я е прочел, значи и всички останали в живота ми са я прочели.

— Дори си я изрязах — призна той. — Прецених, че ще допадне на пациентите ми.

— Какво? Защо?

— Истината е, че е много чувствителен поглед, насочен към... към...

— Една дебела жена.

Лекарят се усмихна.

— Той нито веднъж не ви нарича така.

— Само намеква непрекъснато.

— Значи сте тук заради статията?

— Отчасти.

Той ме погледна.

— Добре де, предимно заради нея. Просто, аз не... Никога не съм се възприемала... не съм се възприемала по този начин. Като твърде закръглена жена. Искам да кажа, знам, че съм... закръглена... знам, че трябва да отслабва. Не съм сляпа, нито пък си затварям очите за съвременните норми, за типа жени, които американците предпочитат...

— Значи сте тук заради предпочитанията на американците?

— Искам да съм слаба — той ме погледна очаквателно. — Поне по-слаба от сега.

Лекарят надникна отново в попълнените бланки.

— Родителите ви са с наднормено тегло — отбеляза.

— Да... така е. Мама е доста пълна. Баща ми, него не съм го виждала от години. Когато си тръгна, имаше малко шкембе, но... — замълчах. Истината беше, че дори не знаех къде живее баща ми и винаги се чувствах неловко, когато станеше въпрос за него. — Сега не знам как изглежда.

Лекарят вдигна поглед.

— Не се ли виждате?

— Не.

Той отбеляза нещо.

— Ами братята, сестрите?

— И двамата са кльоцави — въздъхнах. — Аз съм единствената, която се е обзавела с тези тлъстини.

Той се разсмя.

— Обзавела се била с тлъстини. Никога не съм чувал друг да каже подобно нещо.

— Колко още такива знам.

Докторът отново отбеляза нещо.

— Вие сте репортер, нали?

Кимнах. Той отново драсна нещо.

— Кандис Шапиро... Попадал съм на статиите ви.

— Наистина ли? — на това му се казва изненада. Повечето хора дори не поглеждат кой е авторът на статиите и коментарите.

— Понякога пишете за телевизионните предавания — кимнах. — Много сте забавна. Обичате ли работата си?

— Обичам я — отвърнах съвсем искрено. Когато не се притеснявах заради напрежението и факта, че всички очи са вперени в репортера, и не се боричках за хубави задачи с колегите си, се забавлявах, най-вече, когато си представях какво ме чака в пекарната с ароматните кифлички. — Забавно е. Интересно е, има предизвикателство...

Той записа нещо в папката си.

— И имате чувството, че теглото ви се отразява на професионалните ви качества ли... на това, колко пари изкарвате, как напредвате в службата?

Замислих се за момент.

— Не бих казала. Да, понякога има случаи, когато хората, които интервюирам... нали се сещате, те са слаби, а аз не съм, тогава, може би, ме обзема ревност и се налага да внимавам, когато пиша статията, за да не позволя личните ми чувства да се отразят на истината. Въпреки това съм добра в работата си. Хората ме уважават. Някои дори се страхуват от мен. Вестникът е профсъюзен, така че финансово съм добре.

Докторът се разсмя и продължи да отбелязва незначително какво, а на психологическия ми профил се забави.

— Каква е тази терапия миналата година?

— Продължи около осем седмици — отвърнах.

— Може ли да попитам за какво е била?

Отново се замислих. Не е лесно да признаеш пред човек, когото познаваш от пет минути, че най-неочаквано, на петдесет и шест, майка ти е заявила, че е хомосексуална. Особено ако събеседникът ти говори като актьора Джеймс Ърл Джоунс, но е бял и слаб, а и сигурно казаното от мен ще му дойде като гръм от ясно небе и ще повтори думите ми на глас. Може дори да стане по-зле.

— Семейни работи — измъдрих най-сетне аз. Той ме гледаше. — Майка ми... тя започна нова връзка, която се разви доста бързо, и това направо ме накара да изперкам.

— Помогна ли терапията?

Замислих се за жената, към която ме прикрепих моята отговорничка, смотана женица с рошави къдри като на осиротяло дете, която носеше очилата си на верижка на врата и по всичко личеше, че малко се страхува от мен. Може би, щом е разбрала за новите наклонности на майка ми, да не говорим, че баща ми липсва, е решила, че ще ѝ дойде малко прекалено. Винаги имах чувството, че е готова във всеки момент да се отдръпне, сякаш се канех да прескоча бюрото ѝ, да сритам кутията с хартиени салфетки на пода и да я удуша.

— Май да. Терапевтката се опитваше да ми набие в главата, че не мога да променя това, което хората от семейството ми правят, но мога да променя собствената си реакция.

Той пак записа нещо в папката. Опитах се да се приведа дискретно напред, за да зърна нещичко, но той държеше заглавната страница под ъгъл и нямаше начин да видя.

— Съветът добър ли беше?

Потръпнах вътрешно, щом си спомних, че Таня се нанесе шест месеца след като двете с майка ми бяха започнали да излизат заедно, и първата ѝ задача, с която очевидно искаше да маркира територията си, бе да изхвърли всички мебели от моята стая и да ги замени със слънчеви батерии в цветовете на дъгата, и да нареди книги, посветени на самоопознаването и самоусъвършенстването, плюс двутонния си тъкачен стан. За благодарност изтъка на Нифкин малък зимен пуловер на райета. Нифкин го облече веднъж, след това го изяде.

— Струва ми се, че да. Не мога да кажа, че всичко е свършено, но поне започвам да свиквам.

— Добре — съгласи се той и затвори папката ми. — Виж сега, Кандис.

— Кани — поправих го аз. — Казват ми Кандис само когато сгазя лука.

— Добре, Кани — прие той новото име. — Провеждаме едногодишно проучване на лекарство, наречено сибутрамин, което действа също като фен-фен. Пила ли си някога фен-фен?

— Не — отвърнах. — Само че навън в чакалнята има една госпожа, на която фен-фенът страшно ѝ липсва.

Той се усмихна отново. Забелязах, че на лявата буза има трапчинка.

— Ще имам предвид — отвърна. — Така, сибутраминът е с много по-слабо действие от фен-фен, но ефектът му е същият, а именно — да заблуди мозъка така, че човек да има чувството, че е сит. Хубавото при него е, че рисковете и усложненията на фен-фен са неутрализирани. Търсим жени, които са с поне трийсет процента над идеалното за тях тегло...

— ... и затова имате удоволствието да ми съобщите, че съм одобрена — довърших вместо него с кисела гримаса.

Той се усмихна.

— Изследванията до този момент показват, че за една година пациентите успяват да свалят между пет и десет процента от телесното си тегло.

Пресметнах набързо. Десетте процента нямаше да ме доближат до килограмите, към които се стремях.

— Разочарована ли си?

Този майтап ли си правеше? Отчаяна бях! Вече има апаратура и начини за трансплантация на сърца, седемдесетгодишни пътуват до Луната, за дъртофелниците са измислили начини да получават ерекция, а най-доброто от съвременната наука и медицина ми предлага само десет процента!

— По-добре е от нищо — приех аз.

— Десет процента от теглото е по-добре от нищо — повтори сериозно той. — Проучванията сочат, че дори да свалим три, три килограма и половина, това може да се отрази чувствително на кръвното налягане и холестерола.

— Аз съм на двайсет и осем. И кръвното ми, и холестеролът са си нормални. Не се притеснявам за здравето — усетих, че започвам да повишавам глас. — Искам да съм слаба. Трябва да съм слаба.

— Кандис... Кани...

Поех си дълбоко дъх и облегнах чело на ръцете си.

— Извинете ме.

Той положи длан на ръката ми. Стана ми приятно. Сигурно са го научили на този трик във факултета по медицина. Ако пациентът стане

истеричен заради незначителната според него загуба на тегло, поставете внимателно длан на ръката му... Отдръпнах ръка.

— Виж — продължи лекарят. — Нека бъдем реалисти. Като знаеш какви са родителите ти, а също и структурата ти, може би просто не си от хората, които могат да останат слаби. А това съвсем не е най-лошото на този свят.

Не вдигнах глава.

— Не е ли?

— Не си болна. Не те боли нищо...

Прехапах устни. Той нямаше никаква представа. Спомням си, когато бях на четиринайсет, на някаква ваканция на плажа, вървах със сестра си, слабата ми сестра Люси. Бяхме си сложили бейзболни шапки, бански и парео. Похапвахме сладолед. Затворих очи и си представих как загорелите ми бедра изглеждат привлекателни на фона на късите панталонки, докато сладоледът се топеше на езика ми. Мила жена с побеляла коса се приближи с усмивка. Реших, че ще каже нещо от рода на как ѝ напомняме за внучките ѝ или че собствената ѝ сестра много ѝ липсва и все си спомня колко са се забавлявали двете заедно. Нищо подобно. Кимна на сестра ми, приближи се до мен и посочи сладоледа.

— Не го яж, миличка — ми каза. — Би трябвало да започнеш диета — винаги помня подобни неща. Проявите на грубост висят на врата ми или тежат като камъни, пришити в джобовете ми. Това е цената, която плащаш, след като си станала твърде закръглена жена. „Не го яж.“ Не те боли, каза преди малко той. Голям майтап.

Лекарят прочисти гърлото си.

— Нека да поговорим за мотивацията.

— Че аз съм мотивирана — вдигнах глава и се насилих да се усмихна. — Не личи ли?

Той също се усмихна.

— Трябват ни хора с подходяща мотивация — затвори папката ми и скръсти ръце на несъществуващото си шкембе. — Сигурно вече знаеш, че хората, които постигат най-сигурен ефект с поддържането на дадено тегло, отслабват заради себе си. Не го правят заради съпрузите си, нито заради родителите или защото предстои среща на випуска, или защото са се почувствали неловко, след като са прочели нещо.

Погледнахме се мълчаливо.

— Искам да видя — продължи той — дали можеш да измислиш някакви причини, поради които искаш да отслабнеш, различни от гнева и огорчението.

— Не съм ядосана — отвърнах раздразнено.

Той вече не се усмихваше.

— Ще се сетиш ли за друга причина?

— Нещастна съм — измърморих. — Самотна съм. Никой не иска да ходи на срещи с мен заради външния ми вид. Ще умра сама, а кучето ми ще ме нахапе и никой няма да разбере, докато не замириша.

— Това е много малко вероятно — усмихна се докторът.

— И представа нямате какво куче имам — опънах се аз. — Та значи, одобрена ли съм? Ще получа ли от хапчето? Може ли да ми дадете още сега?

Той продължаваше да се усмихва.

— Ще се чуем пак — изправих се.

Той сложи стетоскоп на врата си и потупа кушетката за прегледи.

— На излизане ще ти вземат кръв. Трябва да ти чуя сърцето. Ще седнеш ли, моля те.

Седнах изправена като свещ на шумящия хартиен чаршаф и затворих очи, докато ръцете му се движеха по гърба ми. Първият мъж, който ме докосваше внимателно след Брус. При тази мисъл очите ми се наляха със сълзи. „Недей, казах си отчаяно аз, сега не е моментът да плачеш.“

— Дишай — помоли спокойно доктор Кей. Ако имаше представа какво става, не се издаде с нищо. — Поеми дълбоко дъх... задръж... издишай.

— Още ли е там? — попитах и се загледах в приведената му глава, докато притискаше стетоскопа под лявата ми гърда. А след това заговорих, преди да успея да се спра: — Личи ли, че е разбито?

Той се изправи усмихнат.

— Все още си е на мястото. Не е разбито. На мен ми се стори, че имаш силно, здраво сърце — подаде ми ръка. — Мисля, че ще се оправиш — каза. — Ще се чуем.

Навън в чакалнята Лили, жената с маргаритите, все още се опитваше да се намести на стола, а на коляното ѝ бе оставен половин кроасан.

— Казвай? — попита.

— Ще се обадят допълнително — обясних. Държеше някакъв лист. Учудих се, когато забелязах, че е фотокопие на статията „Да обичаш твърде закръглена жена“ от Брус Губерман.

— Ти четеш ли я? — полюбопитства тя.

Кимнах.

— Страхотна статия — отбеляза новата ми позната. — Този тип наистина разбира нещата — намести се на стола, доколкото това беше възможно, и ме погледна право в очите. — Представяш ли си, как е могла онази гъска да го изпусне!

4.

Според мен всеки сам човек трябва да има куче. Дори бих казала, че и правителството трябва да се намеси. Ако не си женен и не живееш с никого, ако са те зарязали или си разведен, или вдовец, абе, независимо каква е причината да си сам, трябва незабавно да се отпратиш към най-близкия приют за животни и да си избереш другарче.

Кучетата придават на дните ти ритъм и цел. Не можеш да се прибереш прекалено късно, не можеш да отсъстваш цял ден и цяла нощ, защото кучето разчита на теб.

Всяка сутрин, независимо какво и колко съм изпила предишната вечер, независимо дали сърцето ми е разбито, Нифкин ме буди, като нежно докосва клепачите ми с нос. Той е едно невероятно малко кученце, изпълнено с разбиране, готов е търпеливо да си седи на канапето, опънал грациозно лапи, докато аз пея заедно с „Моята прекрасна лейди“ или си изразвам готварски рецепти от списанието „Семеен кръг“, за което съм все още абонирана, въпреки че обичам да се шегувам и казвам, че нямам нито семейство, нито кръг.

Нифкин е дребен симпатичен териер, бял на черни петна и кафяв меланж по дългите слаби крачета. Тежи точно четири килограма и половина, с уши като на доберман пинчер, винаги щръкнали. Той е втора ръка куче. Наследих го от тримата спортни коментатори в първия вестник. Те живееха под наем в къща и бяха решили, че им трябва куче. Затова прибраха Нифкин от приюта за животни, убедени, че са си взели доберман пинчер бебе. Той, разбира се, съвсем не беше такава порода... просто териерче с прекалено големи уши. Истината е, че е съчетал в себе си няколко различни кучета, събрани на шега. Да не говорим, че винаги изглежда нахилен също като Елвис, защото като кутре майка му го е нахапала. Аз обаче се въздържам да коментирам недостатъците му, когато е наблизо. Много е чувствителен към външния си вид. Също като майка си.

Спортните коментатори прекараха шест месеца с него и всеки на свой ред му оказваше внимание, позволяваше му да пие бира от

купичката за вода, и тримата го чакаха с нетърпение да се превърне в доберман пинчер. След това единият си намери нова работа, а другите решиха да се разделят и всеки да се върне в апартамента си. Никой не искаше досадния малък Нифкин, който по абсолютно нищо не приличаше на доберман пинчер.

Служителите имат право да пускат безплатни обяви във вестника и те веднага се възползваха.

„Куче — малко, на петна, си търси дом“ стоя цели две седмици и никой не прояви интерес. Бяха отчаяни, багажът им бе събран, а депозитите за новите си домове — платени. Тогава ме сгасиха в кафенето.

— Или ти, или отново в кучкарника — поставиха ми ребром въпроса.

— Той свикнал ли е вече да се държи прилично вкъщи.

Двамата се спогледаха притеснени.

— Почти — отвърна единият.

— Почти винаги — подкрепи го другият.

— Грize ли мебелите?

Отново бяха обзети от смущение.

— Обича кожени неща — поясни първият.

Вторият млъчеше и аз реших, че Нифкин обича да похапва обувки, колани, портфейли и всичко останало, което му попадне.

— Научен ли е вече да ходи на каишка, или все още се дърпа? Дали би отговарял на друго име, не на Нифкин?

Те се спогледаха.

— Виж, Кани — заяви най-сетне единият. — Знаеш какво се случва с кучетата от кучкарника... освен ако не успеят да убедят някой друг, че е доберман пинчер. А това е много малко вероятно.

Взех го. Нифкин, разбира се, си вършеше работата цял един месец — тайно, разбира се — в един ъгъл в хола, изяде дупка на канапето и се държеше като заек всеки път, когато му сложех каишка. Щом се преместих във Филадельфия, реших, че нещата трябва да се променят.

Сложих Нифкин на строго разписание: разходка в седем и трийсет сутринта, втора — в четири следобед, и затова плащах на хлапето от съседния апартамент двайсет долара на седмица, а преди да си легна, го извеждах само да се изпишка. В продължение на шест

месеца бе на обучение, а след това почти спря да гризе каквото му попадне, свикна с дома си и бе доволен да върви спокойно до мен, освен ако някоя катерица или скейтбордист не го разсееше. Заради бързия напредък му позволих да се качва на мебелите. Седеше до мен на канапето, докато гледах телевизия, и спеше навит на кълбо на възглавницата до главата ми всяка нощ.

— Обичаш това куче повече от мен — мрънкаше Брус и бе самата истина, че Нифкин бе ужасно разглезен, имаше си плюшени играчки, кокали от пресовани жили, малки пуловерчета за студените дни, специално кучешко канапе, тапицирано в същия дънков плат като моето, на което спеше, докато бях на работа. Нифкин беше напълно безполезен за Брус и той категорично отказваше да го разхожда. Прибирах се вкъщи от фитнеса, след като бях ходила да карам колело или след безкраен работен ден, а Нифкин трепереше присвит и аз знаех, че всеки момент пикочният му мехур е готов да се пръсне.

— Той излизал ли е? — питах, а Брус най-безсрамно свиваше рамене. След като питах все същото десетина пъти, изобщо престанах да задавам този въпрос.

Докато бяхме в леглото, двамата с Брус измисляхме истории за миналото на Нифкин. Според мен Нифкин бе роден в заможното британско семейство, но баща му го обезнаследил, след като го пипнал в компрометираща поза в сеното с едно от конярчетата, и го заточил в Америка.

— Може да е работил като жива украса на някоя витрина — предполагаше Брус и поставяше ръка на главата ми.

— Маншон — гуках аз и се гуших в него. — Бас държа, че е бил в клуб „Студио 54“.

— Сигурно познава Труман.

— И носи ръчно ушити костюми и се разхожда с бастунче.

Нифкин ни гледаше така, сякаш сме полудели, а след това се оттегляше в хола. Аз навеждах глава за целувка и двамата с Брус отново се отдавахме на забавления.

Може и да бях спасила Нифкин от спортните коментатори, от обявите и приюта за животни, но той също ме спаси. Не ми позволяваше да се чувствам самотна, благодарение на него всяка сутрин имах причина да стана, а и той ме обичаше. Може би просто обичаше факта, че пръстите на ръцете ми бяха особено подходящи за

отваряне на кучешките консерви. Няма значение. Когато вечер поставеше малката си муцунка до главата ми, въздъхнесе и затвореше очи, това ми бе достатъчно.

На сутринта след срещата в Центъра по регулиране на теглото сложих на Нифкин каишката, натъпках найлонов плик в десния си джоб, грабнах четири малки кучешки бисквити и топка за тенис и ги пуснах в левия. Нифкин подскачаше като луд и се мятеше от моето канапе на неговото канапе, тичаше по коридора до спалнята и се връщаше отново като стрела и спираше единствено за да ме близне по носа. За него всяка сутрин бе празник. Все едно че викаше ура! Сутрин е! Обичам сутрините! Сутрин! Да вървим на разходка! Най-сетне излязохме от апартамента, а той продължаваше да подскача, докато вадох очилата от джоба и се опитвах да си ги сложа. Тръгнахме по улицата, а Нифкин танцуваше и ме теглеше след себе си.

Паркът бе почти празен. Само два златни ретривъра душеха в храстите и един наперен кокер шпаньол се бе сврял в някакъв ъгъл. Пуснах кучето от каишката и то веднага хукна към кокера, без да спира да лае озлобено.

— Нифкин! — ревнах аз, защото знаех, че щом стигне на половин метър от другото куче, ще спре, ще го подуши презрително, може би ще излае още няколко пъти, а след това ще го остави. Бях сигурна, че Нифкин ще постъпи така, но пък кокерът едва ли го знаеше (в повечето случаи другите кучета не обръщаха внимание на факта, че Нифкин се преструва, че се впуска в атака, сигурно защото е много малък и не особено страшен, дори когато полага усилия). Само че собственикът на кучето гледеше уплашено как петнистият нахилен териер се спуска към неговия любимец.

— Нифкин! — провикнах се отново и поне веднъж кучето ми благоволеше да ме послуша и спря. Забързах и се опитах да запазя достойнство, грабнах Нифкин на ръце, държах го за каишката, погледнах го в очите и му казах: „Не“ и „Лошо“, точно както ме бяха учили на курса по възпитаване на кучета. Нифкин недоволства, задето съм прекъснала забавлението му. Кокерът неуверено замахна с опашка.

Стори ми се, че мъжът с кокера се забавлява.

— Нифкин значи? — каза той. Видях, че се готви да ме попита. Зачудих се дали му стиска. Бас държа, че ще го каже. — Знаете ли какво е *нифкин*? — попита той. Кани печели баса. Според приятелите

на брат ми *Нифкин* е мястото между топките на мъжа и задника му. Спортните коментатори бяха кръстили кучето така.

Опитах си да си придам най-невинно учудено изражение.

— Моля? Че това му е името. Означава ли нещо?

Мъжът се изчерви.

— Ами да. Това е ъ-ъ-ъ... ами това е жаргонна дума.

— И какво значи? — поинтересувах се невинно аз.

Мъжът затъпка на място. Гледах го очаквателно. Също и Нифкин.

— Ами... — започна непознатият и замълча.

Реших да проявя състрадание.

— Да, знам какво означава *нифкин* — признах. — Взех кучето от едни хора — разказах му накратко историята със спортните коментатори. — Когато най-сетне разбрах какво е нифкин, беше прекалено късно. Опитах се да му казвам Нифти... после Рипкин... и всичко, за което успях да се сетя. Само че той отговаря единствено на Нифкин.

— Кофти работа — разсмя се непознатият. — Аз съм Стив — представи се.

— Аз съм Кани. Как се казва вашият?

— Съни — отвърна той.

Нифкин и Съни се подушиха предпазливо, а ние си стиснахме ръцете.

— Преместих се от Ню Йорк — обясни Стив. — Инженер съм...

— Със семейството ли?

— Не. Сам съм — имаше хубави крака. Загорели, не прекалено космати. Беше обул от онези сандали със самозалепващите се каишки, които носят всички през лятото. Къси панталонки в убито зелено, сива тениска. Готин беше.

— Искаш ли някой ден да пием заедно по бира — предложи той. Готин тип, който очевидно не се притеснява от потни едри жени.

— С удоволствие. Ще ми бъде приятно.

Той се усмихна изпод бейзболната шапка. Дадох му телефона си и се опитах да не прекалявам с надеждите, но въпреки това ми беше много приятно.

Щом се върнахме вкъщи, дадох на Нифкин една чаша гранулирана храна, изядох си закуската с фибри „Келог“, след това си

направих гаргара, почистих си зъбите с конец и си поех дълбоко дъх, за да се успокоя преди интервюто с Джейн Слоун, дама на ръководен пост, за която щеше да излезе статия във вестника следващата неделя. Заради славата, която ѝ се носеше, а и тъй като щяхме да обядваме в шиказната „Четири сезона“, положих особено старание с дрехите и се напъхах и в ластичен колан, и в стягащ чорапогашник. Щом подсигурих средните си части, извадих бледосинята си пола, бледосиньото си сако с онези хитри копчета във формата на звезди, обух черни чехли, каквито носеха всички двайсетгодишни маниачки на модата. Молах се да имам достатъчно сила и самообладание, искаше ми се пръстите на Брус да се счупят в някоя необичайна злополука, така че никога повече да не може да пише. След това си поръчах такси, грабнах бележника и се отправих към „Четири сезона“.

Във „Филаделфия Игзаминър“ отговарям за Холивуд. Не е толкова лесно, колкото си мислите, защото Холивуд е в Калифорния, а аз, уви, не съм.

Въпреки това упорствам. Пиша за модните тенденции там, за клюките, за любовния живот на звездите и начинаещите фръцли. Пиша обзори за филми, понякога дори се случва да интервюирам знаменитости, благоволили да спрат на Източния бряг, докато представят поредната си лигавщина.

Заех се с журналистика, след като завърших английска филология и нямах никаква представа какво да правя със себе си. Искях да пиша. Вестниците са едно от малкото места, където ти плащат за това удоволствие. И така, през септември, след като се дипломирах, ме назначиха в малък вестник в централна Пенсилвания. Средната възраст на репортерите беше двайсет и две. Средният ни професионален опит бе по-малко от две години, а истината е, че си личеше.

В „Сентръл Вали Таймс“ отговарях за пет области плюс пожари, автомобилни катастрофи и всичко, до което успях да се добера. За това удоволствие ми плащаха по триста долара на седмица — достатъчно пари, за да преживявам и да кретам, ако всичко беше наред. А винаги имаше по нещо, което да не е наред.

След това дойде ред на известията за бракове. „СВТ“ бе един от последните вестници в страната, който отпечатваше безплатно дълги и предълги описания на сватби и, горката аз, сватбени рокли. Подгъви, дантели, френска бродерия, шлейфове, воалетки, диадеми... все неща, за които пишех толкова често, че накрая ги запаметих на компютъра и ги използвах в готов вид. Само с едно натискане на клавиша и излизаха цели фрази: *обсипана с ръчно пришити перли* или *буфан от тафта в слонова кост*.

Един ден, докато пишех обявите за сватби, обзета от досада, и се чудех защо животът е толкова несправедлив, се натъкнах на дума, която не успях да прочета. Много от нашите булки попълваха формулярите на ръка. Тази булка бе изписала всяка буква в алено мастило и на мен думата ми заприлича на *маскарпоне*.

Занесох бланката на Раджи, колега стажант.

— Какво пише тук?

Той присви очи заради аленото мастило.

— Маскарпоне — прочете бавно. — Да не е сиренето?

— Във връзка с дреха ли?

Раджи сви рамене. Той бе израснал в Ню Йорк, а след това се бе записал в журналистическата школа „Колумбия“. Всичко, свързано с жителите на централна Пенсилвания, му се струваше странно. Върнах се на бюрото; Радж пък отново се зае с отвратителната си работа да печата едноседмичното училищно меню.

— Досада — чух го да въздиша. — Пълна досада.

Аз трябваше сама да се справям с маскарпонето. В графата „телефон за връзка“, булката бе дала домашния си номер. Вдигнах слушалката и набрах.

— Ало? — обади се весела жена.

— Здравейте — започнах аз. — Обажда се Кандис Шапиро от „Вали Таймс“. Бих искала да говоря със Сандра Гари...

— Аз съм Санди — изчурулика жената.

— Здравейте. Вижте, в бланката ви за обява има нещо, което не успявам да разчета... нещо като *маскарпоне*.

— Морска пяна — поправи ме бързо тя. Някъде в далечината се чуваха виковете „Мамо!“ на някакво хлапе, а по телевизора гърмеше, поне така ми се стори, сериал. — Това е цветът на роклята ми.

— Ясно — въздъхнах. — Това беше, така че много ви благодаря...

— Освен... ами, то дали... как мислите, дали хората ще разберат какъв цвят е морската пяна? Вие за какво си мислите, когато някой ви каже морска пяна?

— Зелено? — пробвах да позная аз. Наистина исках да прекъсна разговора. В багажника на колата ме чакаха три коша, пълни с мръсно пране. Искаше ми се да се измъкна от офиса, да отида на фитнес, след това да си изпера дрехите, да купя мляко. — Нещо като бледозелено, струва ми си.

Санди въздъхна.

— Само че не е — отвърна тя. — По-скоро бие към синьо. Момичето в булчинския магазин нарече цвета морска пяна, но май сте права, че хората се сещат за зелено, нали?

— Можем да напишем синьо — подсказах ѝ аз. Санди отново въздъхна. — Светлосиньо може би? — опитах се да ѝ помогна.

— Вижте, не е точно синьо — каза тя. — Когато кажете синьо, хората си мислят, нали се сещате, за небесносиньо, или за тъмносиньо, а моят цвят не е нито тъмен, нито нищо...

— Бледосиньо? — предложих нов вариант, докато прехвърлях запаса от думи за подобни случаи. — Бебешко синьо? Синьо-лилаво?

— Нито едно не пасва — започваше да се отчайва Санди.

— Хм. Защо не помислите и не ми се обадите по-късно?

И тогава Санди се разплака. Чух я как хлипа, докато сладникавият сериал продължаваше да дудне, а детето да пищи.

— Искам всичко да е хубаво — успя да изрече жената, докато хлипаше. — Нали знаете, толкова дълго съм чакала този ден... искам всичко да е свършено... а не мога дори да кажа какъв е цветът на роклята ми...

— Недейте — прекъснах я и се почувствах напълно безполезна. — Вижте, не е чак толкова зле...

— Защо не минете — предложи тя, все още разплакана. — Вие сте репортерка, нали? Може би като погледнете роклята, ще определите какъв е цветът.

Замислих се за прането и за плановите, които имах за тази вечер.

— Моля ви! — настоя Санди с тих плачевен гласец. Въздъхнах. Прането можеше да почака. А любопитството ми вече бе събудено. Коя

бе тази жена и как е възможно човек, който не е в състояние да напише като хората морска пяна, да открие любовта.

Помолих я да ми обясни как да стигна и се проклех, че съм такава мекушава, докато ѝ казвах, че след час ще бъда при нея.

Ако трябва да сме честни, очаквах тя да живее в каравана. Централна Пенсилвания е пълна с каравани. Само че Санди си имаше истинска къща, малка бяла дървена къща с черни кепенци и пословичната дървена ограда. В задния двор се виждаше оранжева пластмасова водна пушка, изоставен детски багер и съвсем нова люлка. На алеята бе паркиран чисто нов лъскав камион, а Санди стоеше на вратата — някъде към трийсетте, с уморени очи, но все още изпълнени с надежда. Косата ѝ бе светлоруса, очевидно с много тънък косъм; имаше чипо носле и големи сини очи като на кукла.

Слязох от колата стиснала бележника. Санди се усмихна иззад мрежата за комари. Видях две малки ръчички да стискат бедрото ѝ, детето надничаше зад нея, а след това се скри.

Къщата бе евтино обзаведена, но спретната и чиста, със списания, натрупани на чамовата масичка за кафе: „Огнестрелни оръжия и амуниции“, „Пътища“, „Спорт и състезания“. Показателна колекция, казах си. В хола имаше бледосин мокет; нов бял линолеум — от онези, които се купуват цели с щампа, която създаваше илюзията, че има плочки — бе постлан в кухнята.

— Искате ли сода? — предложи срамежливо тя.

Не исках сода. Исках да видя роклята, да измисля цвета, да се кача на колата и да се спася, преди да започне сериалът „Мелроуз Плейс“. Само че тя ми се стори отчаяна, а аз бях жадна, затова седнах на масата в кухнята под закачената на стената бродерия с надпис „Благослови този дом“ и оставих бележника.

Санди отпи от чашата си, оригна се тихичко, прикрила уста с длан, затвори очи и поклати глава.

— Моля да ме извините.

— Притеснявате се за сватбата ли? — попитах аз.

— Да се притеснявам — повтори тя и се засмя. — Миличка, аз съм направо ужасена.

— Това... — исках да я попитам тактично. — За пръв път ли организирате сватба?

Санди поклати глава.

— Не беше същото. Първия път избягах. Бях открила, че съм бременна от Тревър. Съдия е в Болд Игъл — обясни тя. — Бях облякла роклята от абитуриентския си бал.

— Ясно — кимнах.

— Втория път — продължи Санди — дори не се омъжих. Тогава бях с бащата на Дилън, с когото просто живеехме заедно седем години.

— Аз съм Дилън! — прозвуча тъничко гласче изпод масата. Отдолу надникна малка зализана руса глава. — Татко ми е в армията.

— Точно така, миличък — похвали го Санди и разсеяно разроши косата на момчето с една ръка. Изви вежди към мен, поклати глава и прошепна: — В затвора е.

— Ясно — кимнах отново аз.

— За кражба на коли — допълни. — Не е заради нещо ужасно. Запознах се с Брайън, сегашния си годеник, когато отидох да посетя бащата на Дилън — заразказва тя.

— Значи Брайън е... — едва сега разбирах, че дългото мълчание понякога се отразява изключително благоприятно на репортера.

— Утре ще го освободят — поясни Санди. — Той е вътре за измама. Кое то, съдейки по гордостта в гласа ѝ, бе едно стъпало над кражбите на коли.

— В затвора ли се запознахте?

— Известно време преди това си пишехме — призна Санди. — Той беше пуснал обява... ето я тук е, запазила съм я!

Тя скочи и чашите със сода се разплискаха, а когато се върна, донесе ламинирана изрезка, не по-голяма от пощенска марка.

„Джентълмен християнин, висок, атлетичен, зодия Лъв, търси чувствителна приятелка, с която да си пише, може би и повече“

— Получил дванайсет отговора — ликуваше Санди. — Каза, че най-много харесал моето писмо.

— А вие какво му казахте?

— Бях напълно откровена. Обясних му в какво положение съм. Че съм самотна майка, че искам мъж, образец за момчетата.

— И си мислите, че...

— Той ще бъде добър баща — каза тя. Седна отново и се загледа в чашата, сякаш в нея бяха скрити тайните на вековете, а не най-обикновена сода. — Аз вярвам в любовта — заяви тя с ясен и силен глас. — Баща ми ни напусна, когато бях на четири, струва ми се — продължи жената. — След това бяхме само ние с мама и любовник след любовник. Татко Рик, татко Сам, татко Арън. Бях се зарекла, че с мен няма да стане така. И наистина няма. Този път всичко ще бъде наред.

— Мамо? — Дилън се бе върнал, устните му бяха наклепани в яркочервено, бе хванал брат си за ръката. Дилън бе дребен, с фини кости, рус, докато другото момче, Тревър, струва ми се така се казваше — бе тъмен, набит и замислен.

Санди стана и ми се усмихна предпазливо.

— Чакайте ме тук — помоли тя. — Момчета, елате с мен. Да покажем на милата репортерка красивата рокля на мама.

След всичко дотук — затвора, съпрузите, християнската обява — бях готова да видя нещо ужасно, някоя крещяща безвкусица. В булчинските магазини бе пълно с такива.

Роклята на Санди се оказа красива. До талията бе плътно прилепнала, красивото бюстие като на принцеса от приказките, бе обсипано с кристали, които пречупваха светлината, с дълбоко изрязано деколте, което разкриваше сметановата кожа на гърдите, а надолу продължаваше в бухнал тюл чак до петите. Бузите ѝ бяха поруменели, а сините ѝ очи искряха. Приличаше на добрата фея от приказката за Пепеляшка, на добрата магьосница Глинда. Тревър я стискаше сериозно за ръката, докато тя пристъпваше към кухнята и си тананикаше „Посрещнете булката“. Дилън нагласи воала и се зави с него.

Санди застана под лампата в кухнята и се завъртя. Краят на роклята прошумоля по пода. Дилън се разсмя и плесна с ръце, а Тревър гледаше майка си, голите ѝ рамене, развялата се коса. Тя не спираше да се върти, а синовете ѝ я наблюдаваха, сякаш бяха омагьосани.

— Какво ще кажете? — попита Санди, когато най-сетне спря. Бузите ѝ бяха поруменели, бе се задъхала. При всяка глътка въздух гърдите ѝ надигаха бродирания корсаж. Тя се завъртя за последен път, за да видя малките розички, пришити на гърба, стегнати като бебешки устни. — Това синьо ли е? Зелено?

Гледах я дълго — и розовите бузи, и млечнобялата кожа и очарованите ѝ синове.

— Не съм сигурна — признах. — Ще измисля нещо.

Изпуснах срока, разбира се. Редакторът си бе тръгнал, когато се върнах, защото Санди ми бе показала снимки на Брайън, разказа ми подробно за плановете им за меден месец, след което останах да я наблюдавам как чете на момчетата от „Където бродят дивите животни“, целуна ги по челата и бузките и си сипа глътка бърбън в содата, а на мен двойно повече.

— Той е добър човек — каза замечтано. Запалената ѝ цигара се движеше из стаята като светулка.

Трябваше да запълня колонка от осем сантиметра и да съобразя да оставя място за размазаното усмихнато лице на Санди. Седнах на компютъра, главата ми леко се въртеше, включих на празните бланки за известия за бракове, където се попълва името на булката, на младоженеца, на гостите, дава се описание на роклята. След това излязох от тази програма, останах на чист екран, поех си дълбоко дъх и започнах да пиша.

„Утре Сандра Луиз Гари ще се омъжи за Брайън Перо в църквата «Нашата пресвета Дева» на Олд Колидж Роуд. Тя ще се отправи към олтара, вдигнала коса със старинни костени гребенчета, и ще се врене в обич и почит на Брайън, чиито писма пази грижливо сгънати под възглавницата, а всяко е четено толкова пъти, че е изтъняло като крилца на пеперуда.

«Вярвам в любовта», казва тя, въпреки че ще се намери някой циник, който да подметне, че има достатъчно причини, за да не вярва. Първият ѝ съпруг я е напуснал,

вторият е в затвора, в същия затвор, където се е запознала с Брайън, който чака да бъде освободен само два дни преди сватбата. В писмата си я нарича нежно гълъбче, неговия съвършен ангел. В кухнята, докато допушва последната от трите цигари, които си позволява всяка вечер, тя казва, че е принц.

Синовете й Дилан и Тревър ще я придружат до олтара. Роклята й е в цвят, наречен морска пяна, съвършено съчетание между най-бледосиньото и най-бледозеленото. Не е снежнобялото за невинно момиче, за тийнейджърка, чиято глава все още е зареяна в розовите облаци, нито пък студената слонова кост. Роклята й е в цвета на мечтите.“

Браво. Малко претруфено, малко прекалено високопарно. Рокля в цвета на мечтите! Всичко написано намирисваше на новоизлюпена стажантка, дошла направо от колежа. На следващата сутрин дойдох на работа и на клавиатурата намерих бележка с едри букви до оградената с червен молив статия.

„Веднага при мен“, гласеше съобщението. Трите думи бяха надраскани в полето с почерка на Крис, главния редактор, ужасно избухлив южняк, привлечен в Пенсилвания с обещанието да се прехвърли в по-добър вестник от веригата (плюс невероятни възможности за лов на пъстърва). Почуках срамежливо на вратата на кабинета му. Той ми махна да вляза. Друг екземпляр от вестника бе отворен на статията ми на бюрото.

— Това — посочи с възлестия си пръст. — Би ли ми обяснила какво е?

Свих рамене.

— Просто... ами запознах се с тази жена. Пишех обявата за сватбата й и една от думите така и не успях да разчета, затова й се обадох по телефона, срещнахме се и след това... — замълчах. — Стори ми се, че историята й е интересна.

Крис ме погледна.

— Права си — потвърди. — Искаш ли да пробваш отново?

И ето как се роди звезда... е, почти. През седмица откривах по някоя булка и пишех къс очерк за нея — коя е, за роклята, за църквата,

за музиката, за празненството след това. Но преди всичко описвах как точно моята булка се е решила да стигне до олтара, да се изправи пред свещеник или съдия и да се врене във вечна вяност.

Запознах се с млади булки, със стари булки и глухи булки, с тийнейджърки, решили да минат под венчилото, и с дваисетгодишни цинички, които наричаха младоженците баща на детето им. На някои им бе за пръв път, на други за втори, трети, четвърти, дори за пети път. Присъствах на екстравагантни приеми с по осемстотин гости (венчавка в православна църква, отделни зали, където мъжете и жените да танцуват, церемонията се извършваше от общо осем свещеници, а в края на празненството всички бяха нахлупили блестящи перуки в стил Тина Търнър). Една двойка се ожени в съседни болнични легла след автомобилна злополука. Знаеше се, че булката ще остане с парализа на четирите крайника. Бях свидетелка как една младоженка я зарязаха пред олтара, а кумът, пребледнял и сериозен, се отправи по пътеката към майката, зашепна й нещо, а след това повтори и с булката.

Дори тогава ми се стори иронично. Докато колегите ми по перо пишеха саркастични статии от първо лице за възникващи списания онлайн, за самотата си в големите градове, аз се трудох в малък провинциален вестник — истински динозавър, който тръпнеше от ужас пред опасността всеки миг да изпадне в забвение, задминат от устремите напред медии — и проучвах не друго, а сватби. Невероятно! Очарователно!

Само че не можех да пиша за себе си като състудентите си, дори и да исках. Истината бе, че сексуалният ми живот почти не съществуваше. Нямах и тяло, което да показвам, дори на снимка. А сексът не ме интересуваше толкова, колкото брака. Исках да разбера как да стана част от една двойка, как да събера смелост, за да хвана ръката на някого и да прескоча пропастта. Изслушвах разказа на всяка булка, как са се запознали, улавях всяко колебание, когато споделяше къде са ходили и с кого са се срещнали, след това ги прехвърлях наум и търсех някаква насока, невидимата спойка, пукнатината, през която да се промъкна, за да разнищя историята и да разбера истината.

Ако сте чели този малък вестник в началото на деветдесетте, сигурно ще ме забележите някъде в самия край на стотици сватбени снимки, в синята ленена рокля, която носех непрекъснато — семпла, за

да не привлича внимание, но елегантна, за да е подходяща за тържествения случай. Вижте ме седнала в църквата, близо до пътеката, бележникът ми е пъхнат в джоба, докато наблюдавам стотиците булки — стари, млади, черни, бели, слаби, не чак толкова слаби — и търся отговори. Как да разбереш дали даден мъж е този, когото чакаш?

Как да си сигурна, че се вричаш, на когото трябва, завинаги и го изричаш сериозно? Как да повярваш в любовта?

Две години и половина след началото на парада на булките моите писания случайно попаднали на бюрото на подходящия редактор в голям всекидневник в родния ми град, „Филаделфия Игзаминър“, в който едно от решенията било да привлечат новото поколение, а за целта се предполагало, че някой млад репортер дори с присъствието си ще свърши работа. Затова ме поканиха да се преместя и да се превърна в очите и ушите на двайсетинагодишните филаделфийци.

Две седмици по-късно в „Игзаминър“ решиха, че привличането на въпросното ново поколение не е чак толкова важно за вестника, и прецениха, че е по-добре да се насочат към домакините в предградията. Само че злото вече бе сторено. Бяха ме взели на работа. Животът бе хубав. Почти.

Отначало най-неприятното в работата ми бе Габи Гардинър. Габи бе едра дъртачка със синкави къдри, подобни на нахлупена шапка, и очила с вечно омазани дебели стъкла. Сигурно си мислите, че би трябвало да обединим сили в общото си нещастие, в общата борба да оцелеем в свят, който гледа на всяка жена над четирийсети и четвърти размер като на гротескна и достойна за присмех. Много грешите.

Габи води забавните страници във „Филаделфия Игзаминър“ и е на този пост, както обича да ми напомня, а и на всички останали, „много преди да си родена“. Това е както нейната сила, така и голямата ѝ слабост. Има си цяла мрежа връзки, която се простира и по двете крайбрежия и е градена в продължение на две десетилетия. За съжаление тези десетилетия са били шейсетте и седемдесетте. Престанала да обръща внимание на новостите по някое време — след избирането на Рейгън за президент и навлизането на кабелната телевизия, така че има цяло неизбродно море от нови неща, като се започне от Ем Ти Ви, които са пресекли незабелязано полезрението ѝ, защото все още е следяла Елизабет Тейлър.

Габи е на възраст от шейсет нагоре. Няма нито деца, нито съпруг, за сексуалност и живот извън офиса не може и дума да става. Кръвта ѝ задвижват холивудските клюки, а отношението ѝ към тези, за които пише, е винаги много почитателно. Пише за звездите наученото от трета ръка в препечатките, които бълва жълтата преса в Ню Йорк Сити, от списание „Върайъти“, но го казва така, сякаш става въпрос за нейни лични приятели. Щеше да е достойна за съжаление, ако не беше толкова противна. А тя наистина е забележително гнусна.

Но пък има късмет. Късметлиейка е, защото повечето от читателите на „Игзаминър“ са минали четирийсетте и не се интересуват да научат нещо ново, така че „Лафче с Габи“ си остава една от най-популярните рубрики на забавните страници — още един факт, за който тя непрекъснато натяква, при това на висок глас (преструва се на глуха, но съм убедена, че го прави, защото е много подразнещо, отколкото да говори с нормален глас).

През първата година в „Игзаминър“ не се пречкахме една на друга. За нещастие проблемите набъбнаха миналото лято, когато Габи си взе двумесечна отпускат заради някакъв ужасен медицински проблем (налепи бе единствената дума, която успях да дочуя, преди тя и приятелките ѝ да ме прережат с изпълнените си с омраза погледи като лазери, и аз се изсуших от куриерската служба без дори да си взема списанието „Тийн Шйпъл“). В нейно отсъствие ми възложиха да пиша рубриката ѝ. Тя загуби войната, но спечели битката. Не спираха да наричат писанията ми „Лафче с Габи“, въпреки че с обидно дребен шрифт бе написано, че Габи е „в командировка“ и „журналистката на «Игзаминър» Кандис Шапиро ще я замества“.

— Успех, малката — пожела ми с великодушно благоволение Габи, когато се приближи до бюрото ми, за да се сбогува, ухилена толкова доволно, сякаш не бе прекарала последните две седмици във войни и кандърми с редакторите да пускат препечатки на чужди материали, вместо да ми дадат шанс на мен, докато на нея ѝ отлепват налепите. — Съобщих на най-добрите си връзки да ти се обаждат.

Страхотно, помислих си. Последни клюки за Уолтър Кронкайт^[1]. Направо нямам търпение.

Това трябваше да е край, но не стана. Всяка сутрин, от понеделник до петък, аз очаквах всекидневното обаждане на Габи.

— Бен Афлек ли? — ръмжеше тя. — Какъв е този Бен Афлек?

Или:

— „Комеди Централ“? Че кой гледа пък това.

Или нарочно натякваше:

— Снощи по „И Ти“ гледах нещо за Елизабет. Ние защо не сме писали нищо?

Опитах се да не ѝ обръщам внимание, да се държа мило по телефона и от време на време, когато ставаше прекалено кисела, вмъквах най-отдолу на рубриката: „Габи Гардинър ще се върне на работа в края на септември“.

Само че една сутрин, когато се обадила, аз не съм била на бюрото и тя попаднала на гласовата поща, която твърди: „Здравейте, свързахте се с Кандис Шапиро, водеща забавни страници във «Филаделфия Игзаминър».“ Не усетих грешката си, докато главният редактор не ме повика.

— Разправяла ли си на хората, че ти водиш забавните страници?
— попита той.

— Не — отвърнах веднага. — Не съм. Аз просто замествам.

— Снощи Габи ми се обади вбесена. Снощи — подчерта той с изражението на човек, който не понася някой да му прекъсва съня. — Според нея се опитваш да оставиш у хората впечатлението, че нея вече я няма, а ти си поела работата ѝ.

Бях объркана.

— Какви са тези приказки?

Той отново въздъхна.

— Гласовата ти поща — обясни. — Не знам какво има записано на нея и, честно казано, не ме интересува. Просто я промени, за да не се налага Габи да буди жена ми и децата отново?

Прибрах се и се разплаках пред Саманта („Тя е обзета от несигурност“, отбеляза приятелката ми и ми подаде полуразтопено сорбе, докато хленчех на канапето у тях). След това се разбеснях пред Брус („Просто промени проклетия запис, Кани!“). Послушах го и си промених гласовата поща на „Вие се свързахте с Кандис Шапиро, временно назначена, с непостоянна работа журналистка, която едва ли ще се задържи дълго, а в момента замества не особено успешно титулярката“. Габи се обади на следващата сутрин.

— Много ми хареса гласовата ти поща, малката — отбеляза тя.

Само че злото бе сторено. Когато Габи се върна от отпуска, започна да ме нарича Ив — както във „Всичко за“ — ако изобщо благоволише да ми проговори. Опитвах се да не ѝ обръщам внимание и да се заема с допълнителните си задачи: къси разкази, части от роман и „Обладана от звезда“, сценария, над който работех от месеци. „Обладана от звезда“ бе романтична комедия за репортерка в големия град, влюбила се в една от звездите, които е интервюирала. Първата им среща е много забавна (тя пада от стола си на бара, докато го опипва с поглед), започват зле (след като той решава, че тя е поредната шавлива сладурана с наднормено тегло), влюбват се и след заплетени перипетии накрая се прегръщат, докато текат надписите.

Звездата бе създадена по образа на Ейдриън Стад, страшно готин комедиант от „Сатърдей Найт“, защото хуморът му много ми пасваше, дори когато цели три месеца изпълняваше смешни имитации. Не пропусках да го гледам, докато бях в колежа, дори след това и все си мислех, че ако той беше тук или аз там, сигурно щяхме да си паснем.

Репортерката, разбира се, бях аз, само че я кръстих Джоузи, направих я червенокоса и я дарих с приятни родители със стабилен дългогодишен брак.

В този сценарий бяха мечтите ми. Той бе отговорът ми на всички добри оценки, на всеки преподавател, който ми бе казвал, че съм талантива, на всеки професор, който бе признавал, че имам потенциал. Най-хубавото бе, че това бе предизвикателство към света в сто страници (и отговор на тайните ми страхове) заради твърденията, че едрите жени не могат да се радват на приключения и не се влюбват. А днес щях да направя нещо смело и дръзко. Днес, докато обядвам в „Четири сезона“, щях да интервюирам актьора Никълъс Кей, звезда в предстоящия филм „Братя Белч“, приятна тийнейджърска комедия, която показваше двама братя с небивали магически сили. По-важното бе, че ще интервюирам и Джейн Слоун, изпълнителен продуцент на филма. Джейн Слоун беше от моите героини, която, преди да падне до тъпите комерсиални продукции, бе написала и режисирала някои от най-остроумните, най-смешните филми, правени някога в Холивуд. Най-хубавото в тях бе, че са посветени на интелигентни забавни жени. Седмици наред се бях разсейвала, като измислях сложни фантазии как ще се срещнем и тя веднага ще познае в мен сродна душа и потенциален сътрудник, ще ми подаде визитката си и ще настоява да ѝ

се обадя в момента, в който пренасоча вниманието си от журналистиката към писането на сценарии. Дори си представих доволната и усмивка след скромното ми признание, че имам готов сценарий и ще ѝ го изпратя, стига да иска.

Тя бе писателка, аз бях писателка. Тя бе забавна, поне така предполагах, аз също бях забавна. Е, Джейн Слоун бе богата и известна, по-популярна, отколкото аз можех да си мечтая, и сигурно наполовина на мен, но женската солидарност, напомних си, е голяма работа.

Почти час след като бях пристигнала, четирийсет и пет минути след уговорения час, Джейн Слоун се настани срещу мен и остави огромно огледало и внушителна бутилка минерална вода „Евиан“ до чинията си.

— Здравсти — процеди тя през зъби с гърления си глас и продължи да изстискава каквото откриеше по лицето си. Присвих очи, очаквах да каже нещо смешно, да си признае, че това е шега. Нищо подобно. Никълъс Кей се настани до нея и ми отправи извинителна усмивка. Най-сетне Джейн Слоун остави и огледалото, и водата.

— Съжалявам, че закъсняхме — извини се Никълъс Кей, който не бе много по-различен, отколкото на екрана — абсолютен сладур.

Джейн Слоун отмести грубо чинийката с масло. Взе салфетката, сгъната във формата на лебед, разтвори я с небрежно тръсване на ръката и внимателно избърса лицето си с нея. Едва след като я остави, цялата омазана в екрю, алено и черно от спиралата, си направи труда да заговори.

— Градът — произнесе присъдата си тя — направо ми скапва порите.

— Съжалявам — казах и се почувствах глупаво в момента, в който го изрекох. За какво има да съжалявам. Да не би аз да ѝ бях направила нещо на порите?

Джейн махна отегчено с ръка, сякаш извинението ми за Филадельфия не бе нищо повече от досадна плесен, след това грабна сребърния нож за масло и започна да ръчка маслото във формата на цвете, което само преди секунди бе избутала пред мен.

— Какво искаш да знаеш? — попита тя, без да вдига поглед.

— Тъъ — извадих химикалката и бележника. Бях си приготвила цял списък от въпроси — от подбора на актьорите и снимачния екип до влиянието й, какво й харесва по телевизията, но единственото, за което се сетих, беше:

— Откъде ви дойде идеята?

Без да вдига очи от маслото, тя отвърна.

— Видях я по телевизията.

— Комедия, дават я късно вечер по „Ейч Би О“ — намеси се услужливо Никълъс Кей.

— Обадох се на режисьора. Казах му, че от това ще излезе филм. Той се съгласи.

Браво. Така значи се правеха филмите. Шантавата натруфена лелка, дете не понася масло и се чопли на обществени места, просто звънва по телефона и хоп! Филмът взе, че стана!

— Значи... вие ли написахте сценария?

Ново махване с кокалестата ръка.

— Просто наглеждах написването.

— Наехме няколко души от „Сатърдей Найт“ — обади се Никълъс Кей.

Още веднъж bravo. Не само че не работех за „Сатърдей Найт“, но дори не бях гей. Вече се бях отказала от първоначалното си намерение да й кажа, че съм написала сценарий. Сигурно щяха да ми се смеят от тук чак до Питсбърг.

Приближи сервитьор. И Джейн, и Никълъс се мръщеа мълчаливо над менютата. Сервитьорът ме погледна отчаян.

— За мен осо буко^[2] — поръчах.

— Отличен избор — засия той.

— За мен... — започна Никълъс Кей. Настана дълго, предълго мълчание. Сервитьорът чакаше, готов да записва. Усетих как от врата ми започва да се спуска капка пот и попи в бельото. — Ето тази салата — посочи той най-сетне. Сервитьорът се приведе, за да види.

— Много добре, господине — каза облекчен той. — А за госпожата?

— Маруля — измърмори Джейн Слоун.

— Салата? — осмели се да уточни сервитьорът.

— Маруля — повтори тя. — С червени листа, ако имате. Измита. С оцет отстрани. И листата да не са мачкани или накълцани —

продължи. — Искам ги начупени. На ръка.

Сервитьорът си записа и припна към кухнята. Джейн Слоун бавно вдигна очи. Отново отворих бележника.

— Тъъ...

Маруля, мислех си. Джейн Слоун яде маруля за обяд, а аз ще си похапвам телешко. А най-неприятното бе, че не можех да се сетя какво да я попитам.

— Коя е любимата ви сцена от филма? — дойде ми най-сетне наум. Тъп въпрос, по ученически елементарен, но по-добре от нищо, успокоявах се аз.

Тя се усмихна, най-сетне, едва забележимо, но поне бе усмивка. След това поклати глава.

— Не мога — отрязва ме. — Прекалено лично е.

Господи, помогни ми! Спаси ме! Изпрати някое торнадо да се развилнее из „Четири сезона“, да разпилее наоколо бизнесмените, да изпотроши съдовете от костен порцелан. С мен е свършено.

— И каква ще е следващата ви стъпка?

Джейн сви рамене и доби тайнствено изражение. Усетих как горната част на стягащия ме чорапогащник поддава и се смъква до бедрата.

— Двамата заедно работим над нещо ново — намеси се Никълъс Кей. — Аз ще напиша нещо... заедно с двама приятели от колежа... Джейн ще го покаже в студиото. Искате ли да ви разкажа?

Обзет от ентусиазъм, той се впусна надълго и нашироко да ми обяснява нещо, което ми се стори безобразно тъпо — някакъв тип наследил фабриката на баща си за възглавници, партньорът на баща му го измамил, обаче двамата с чистачката успяват да оправят нещата. Записах си, без да го слушам, дясната ми ръка се движеше механично по страницата, докато с лявата поднасях хапка след хапка към устата си. Междувременно Джейн раздели марулята на две купчинки — едната бе горната зелена част, а другата се състоеше от основата на листата. Когато приключи, започна да топи зъбчетата на вилицата в оцет и да набобжда зелените части, а след това ги тъпчеше в устата си. След точно шест хапки — през това време Никълъс омете салатата си с две филии хляб, а аз се бях нагълтала с половината ядене, което се оказа фантастично — тя докосна устни със салфетката, взе ножа за масло и отново започна да ръчка маслото.

Посегнах и дръпнах настрани чинийката с масло, защото повече не можех да я търпя, освен това трябваше да се опитам да направя нещо, иначе интервюто ми пропадеше.

— Я престани — наредих строго аз. — Маслото не ти е виновно за нищо.

Последва мълчание. Напрегнато мълчание. Ледено потискащо мълчание. Джейн Слоун ме погледна с безжизнените си черни очи.

— Млечен продукт — каза, сякаш искаше да го прокълне.

— Третата по размер индустрия в Пенсилвания — отвърнах веднага, без да знам дали това е така или не. Може и да беше вярно. Когато излизах да карам колело на повече от седем километра извън града, винаги виждах крави.

— Джейн е алергична — побърза да я оправдае Никълъс. Усмихна се на режисьорката, хвана я за ръката и аз чак тогава се опомних. Те двамата бяха заедно. Въпреки че той беше на двайсет и седем, а тя... Господи, тя бе поне петнайсет години по-възрастна от него. Въпреки че у него все още имаше нещо човешко, а у нея — абсолютно нищо. — Нещо друго?

— Кажете ми... — заекнах, защото отново блокирах, когато видях преплетените им пръсти. — Кажете ми нещо за филма, което досега не е било изнасяно в медиите.

— Една част беше заснета на същото място, където снимаха „Танцуващи момичета“ — обади се Никълъс.

— Това беше публикувано — обади се ненадейно Джейн.

Този факт ми беше известен, но реших да се направя на любезна, да запиша думите ѝ и да се разкарам, преди да разбере какво прави жена, изяла шест хапки маруля, когато ѝ предложат десерт.

— Аз ще ти кажа нещо — започна тя. — Момичето в цветарския магазин ми е дъщеря.

— Наистина ли?

— Това е първата ѝ роля — призна Джейн и в гласа ѝ прозвуча гордост, дори някаква срамежливост. Почти по човешки истинска. — Опитвах се да я разубедя... и без това се е побъркала на тема външен вид...

Интересно откъде го е прихванала, помислих си, въпреки че не казах нищо.

— На никого не съм го казвала досега — отбеляза Джейн. Тъглчетата на устата ѝ потрепнаха. — Само че ти ми харесваш.

Господ да е на помощ на репортерите, които не харесваш, казах си, докато се опитвах да измисля нещо смислено, но тя най-неочаквано стана и повлече Никълъс след себе си.

— Успех — измърмори на сбогуване и двамата излязоха. В този момент докараха количката с десертите.

— Нещо за госпожицата? — попита съчувствено сервитьорът. Не съм виновна, че ще си избира.

— Казвай — настоя Саманта по телефона по-късно следобеда.

— Яде маруля за обяд — изпъсках.

— Салата?

— Маруля. Най-обикновена маруля. Сервирах я оцета отделно. Щях да умра.

— Само маруля ли?

— Маруля — повторих. — Маруля с червени листа. Тя настоя. И си чопли лицето, а после се мърля с „Евиан“.

— Кани, измисляш си.

— Не си измислям! Кълна се! Моят холивудски идол е маниячка на... на тема марули, тази... тази невъзпитана натруфена лелка с татуирана очна линия...

Саманта ме слушаше притихнала.

— Ти плачеш.

— Не плача — излъгах. — Просто съм разочарована. Мислех, че... нали знаеш... все си мислех, че ще си допаднем. Мечтаех да ѝ изпратя сценария си, но май няма да го дам на никого, защото не съм била в колежа с никой от екипа на „Сатърдей Найт“, а само техните сценарии се четат — погледнах се. Лоша работа. — Освен това съм си оплескала сакото с осо буко.

Саманта въздъхна.

— Май имаш нужда от агент.

— Не ми трябва никакъв агент! Вярвай ми, вече съм пробвала! Те дори няма да погледнат какво им носиш, освен ако нещо твое вече не е снимано, а за да накараш продуцент да погледне работата ти,

трябва да имаш агент — избърсах ожесточено очи. — Тази седмица е пълна гадост.

— Почтата! — провикна се злобно Габи. Подхвърли купчина вестници на бюрото ми и се разкара. Казах „чао“ на Сам и се заех с кореспонденцията. Съобщения и новости. Пак съобщения и новости. Факсове. Плик с моето име, написано внимателно на ръка, почеркът на т.нар. Старец, Недоволния. Отворих плика, без да внимавам дали няма да го скъсам.

„Уважаема госпожице Шапиро. Статията ви за Селин Дион бе най-гнусната и противна драсканица, която съм виждал през петдесетте си и седем години като редовен читател на «Игзаминър». Не ви стига, че се надсмивате на музиката на Селин и я наричате «напудрени префърцунени балади», ами се подигравате и с външния ѝ вид! Обзалагам се, че и вие не приличате на Синди Крауфорд.

Искрено ваш, господин Е. П. Дейфингър.“

— Ехо, Кани.

Мили Боже. Габи винаги се промъкваше зад мен. За дебела глуха дъртачка, когато ѝ изнасяше, се движеше безшумно като котка. Обърнах се и тя, естествено, беше зад мен, присвила очи над рамото ми, за да види нещо от писмото, пуснато в скута ми.

— Да не би нещо да си объркала? — попита, гласът ѝ бе пълен с фалшиво съчувствие. — Ще се налага ли да опровергаваме нещо?

— Не, Габи — обърнах се към нея и се опитах да не изпищя. — Просто различни гледни точки.

Хвърлих писмото в кошчето и преместих стола си толкова бързо, че колелата за малко не минаха през пръстите ѝ.

— Господи! — изсъска тя и се оттегли.

„Уважаеми господин Дейфингър — съчинявах аз отговор наум. — Може и да не съм манекенка, но поне достатъчно голяма част от мозъчните ми клетки работят и забелязвам, когато нещо е тъпо и смрадливо.“

„Уважаеми господин Дейфингър — продължавах мислено, докато вървах пеша към Центъра по контрол на теглото за първата

среща. — Съжалявам, ако ви е станало обидно от описанието ми за работата на Селин Дион, защото си мислех, че съм туширала истината.“

Нахлух в конферентната зала, настаних се на масата и се огледах. Лили от чакалнята беше дошла, също и възрастната чернокожа жена, приблизително мой размер, с издуто куфарче. Вътре седеше и руса тийнейджърка, дългата ѝ коса бе опъната назад от ластична лента, тялото ѝ се криеше под огромен пуловер и широки смъкнати дънки. Четвъртата жена, на около шейсет, сигурно тежеше поне сто и осемдесет килограма, ме последва в стаята. Придвижваше се с помощта на бастун, огледа внимателно местата, прецени седалките и чак след това се настани.

— Здравсти, Кани — поздрави Лили.

— Здравсти — измърморих аз. Думите „Контрол на количеството“ бяха написани на бяла дъска, а на стената бе закачен постер с хранителната пирамида. Пак тези простотии, казах си и се зачудих дали не мога да се измъкна. Вече бях следвала системата „Уейт Уочърс“. Знаех всичко, което трябва, за контрола на количеството храна.

Влезе кльощавата медицинска сестра, която помнех от чакалнята, ръцете ѝ бяха пълни с купички, мерителни чаши и малък пластмасов макет на свинска пържола от сто и двайсет грама.

— Добър вечер на всички — започна тя и си написа името на дъската — Сара Причард.

Ние се представихме една по една. Русото момиче беше Бони, чернокожата жена — Анита, а особено дебелията — Естер от Уест Оук Леин.

— Имам чувството, че съм се върнала в колежа — прошепна Лили, докато сестра Сара ни раздаваше брошурите с данни за калориите и папки с фотокопия за промените в навиците на хранене.

— А пък аз имам чувството, че съм пак на занимания на „Уейт Уотчърс“ — промърморих в отговор.

— Пробвала ли си? — попита Бони и се приближи до нас.

— Миналата година — отговорих.

— Това не беше ли част от програмата „Едно, две, три, успех“?

— Не, от „Мазнини и фибри“ — поясних шепнешком аз.

— Това не бяха ли зърнени култури? — попита Естер, която се оказа с неочаквано приятен глас — нисък и топъл, без следа от ужасния филаделфийски акцент, който кара местните жители да преглъщат съгласните, сякаш са направени от горещ карамел.

— Това е „Мазнини и фибри“ — поясни русото момиче.

— В „Мазнини и фибри“ се налагаше да се броят грамовете мазнини и фибри във всяка храна и на ден трябваше да се изядва определено количество фибри и да не се надвишават никакви грамове мазнини — обясних аз.

— Действа ли? — попита Анита и остави папката.

— Неее — отвърнах веднага. — Може пък вината да е моя. Все се обърквах кои грамове за кое се отнасяха, от кое не трябваше да ям... но после открих, че сладките с високо съдържание на фибри са с нещо като железен пълнеж и...

Лили се разсмя.

— На тях бяха отбелязани хиляди калории, но аз прецених, че това няма значение, защото са бедни на мазнини и с високо съдържание на фибри...

— Това е обща грешка — заяви весело сестра Сара. — Мазнините и фибрите са много важни, но също толкова важен е и броят на калориите, които приемате. Нещата са много прости — продължи тя, приближи се до дъската и надраска някакво подобие на уравнение, което в единайсети клас ме бе докарало до отчаяние. — Това са приетите спрямо изразходваните калории. Ако приемате повече калории, отколкото изгаряте, значи ще наддадете.

— Сериозно? — попитах аз, широко отворила очи. Сестрата ме погледна подозрително. — Вие сериозно ли говорите? Толкова ли е просто? — настоях.

— Ами... — започна тя.

Предположих, че сигурно е свикнала дебелините да си седят послушно, също като прехранени овце, да се усмихнат и да кимат, и да са благодарни за мъдростта, която тя споделя с тях, да я наблюдават с нямо възхищение, единствено защото е имала късмета да се роди слаба. Тази мисъл ме вбеси.

— Значи ако изядам по-малко калории, отколкото изгарям... — плеснах се по челото. — Господи! Най-сетне разбрах! Разбрах! Излекувана съм! — станах и вдигнах ръце високо нагоре, докато Лили

се кискаше. — Изцерена! Спасена! Благодаря ти, Господи, и на теб, и на Центъра по контрол на теглото, че свалихте капациите от слепите ми очи!

— Добре — съгласи се сестрата. — Разбрах какво искате да кажете.

— По дяволите — измърморих, докато седах. — Тъкмо щях да помоля за извинение.

Сестрата въздъхна.

— Вижте — поде тя. — Истината е, че има много фактори, които усложняват нещата... науката няма обяснение за всички. Знаем за метаболизма, знаем, че телата на някои хора просто задържат излишното тегло, докато при други не е така. Знаете и вие, че не е лесно. Няма да ви лъжа, че е лесно.

Изглежда ни. Дишаше тежко. Ние също я гледахме.

— Извинявам се — наруших най-сетне мълчанието. — Правех се на интересна. Просто... не мога да говоря вместо останалите, но това ми е обяснявано и преди.

— Аха — подкрепи ме Анита.

— И на мен — обади се Бони.

— Дебелите хора не са глупави — продължих. — Само че всяка програма за отслабване се отнася към нас все едно сме тъпаци — като че ли щом ни обяснят, че пилето, варено на пара, е по-здравословно от пърженото, а замразеното кисело мляко е по-добро от сладолед, че ако се изкъпеш с гореща вода, вместо да похапнеш една пица, ще се превърнеш в Кортни Кокс.

— Точно така — обади се и Лили.

Сестрата ми се стори раздразнена.

— Не съм имала намерение да казвам, че сте глупави — възрази. — Диетата е просто част от нещата — добави. — Физическите упражнения също, въпреки че не ги прилагаме достатъчно често.

Намръщих се. Това беше моят късмет. Покрай всичките разходки пеша и карането на колело, плюс редовните посещения във фитнеса със Саманта, физическите упражнения бяха единствената част от здравословния ми начин на живот, с която се съобразявах:

— Днес — продължи Сара Причард — ще говорим за определянето на размера на порциите. Знаете ли, че в повечето ресторанти се сервират порции доста над количеството, препоръчано

от Американската асоциация по контрол на теглото, и това количество е достатъчно за целия ден на една жена?

Изпъшках тихо, а сестрата подреди чиниите и чашите и постави пластмасовата свинска пържола на масата.

— Правилната порция протеини — говореше тя с бавен, висок глас и внимаваше да изговаря правилно всяка дума, все едно че бе учителка в детска градина — е сто и дваисет грама. Може ли някой да ми каже колко е това?

— Колкото дланта ви — измърмори Анита. — Програма „Джени Крейг“ — добави, когато забеляза учудения поглед на сестрата.

Сестра Сара си пое дълбоко въздух.

— Много добре! — каза и положи видимо усилие да се престори на весела непукистка. — Ами какво ще кажете за порция мазнини?

— На върха на пръста ви — измърморих аз.

Очите ѝ се разшириха.

— Вижте. Според мен всички знаем тези неща... нали?

Огледах останалите на масата. Всички кимнаха.

— Единствената причина да сме тук, единственото различно, което тази програма ни предлага, са хапчетата. Ще ги получим ли днес, или ще трябва да седим и да слушаме неща, които вече знаем?

Раздразнението (и лекото пренебрежение) по лицето на сестрата се превърна в гняв (и нещо, което доста приличаше на страх).

— Има си процедура — заяви тя. — Ние обясняваме нещата. Четири седмици обучение по промяна на хранителните навици...

Лили потропа с юмрук по масата.

— Хапчета... хапчета... хапчета... — започна да повтаря тя.

— Не можем просто така да ви дадем рецепта...

— Хапчета... хапчета... хапчета... — сега вече Бони и Естер започнаха да скандират.

Сестрата отвори уста, но бързо я затвори.

— Ще повикам лекаря — каза и се шмугна навън.

Петте се спогледахме. След това избухнахме в смях.

— Тя се уплаши! — хихикаше Лили.

— Сигурно е решила, че ще я смачкаме — измърморих.

— Или ще седнем върху нея! — възкликна Бони.

— Мразя кльощавите — казах.

Анита бе станала много сериозна.

— Не го казвай — помоли тя. — Не бива да мразиш никого.

— Ооох — въздъгнах.

В този момент доктор Кей надникна в стаята, последван от нещастната сестра, която почти висеше на подгъва на престилката му.

— Разбирам, че тук има проблем — изръмжа той.

— Хапчета! — настоя отново Лили.

Лекарят приличаше на човек, на когото много му се иска да се разсмее, но полага всички усилия, за да не го направи.

— Това неофициално движение има ли си говорителка? — полюбопитства той.

Всички ме погледнаха. Станах, пригладих полата си и прочистих гърлото.

— Цялата група е на мнение, че вече сме изслушали всички лекции, ходили сме на какви ли не курсове и програми, в които са ни обяснявали надълго и нашироко за промените в начина на хранене — огледах седналите жени. Всички кимаха одобрително. — Общото ни мнение е, че сме пробвали да променим начина си на хранене, опитвали сме се да ядем по-малко и да правим повече физически упражнения, само че всички тези неща, които са ни карали да ги правим... всъщност, дойдохме тук и платихме за нещо ново. По-точно за хапчета — казах в заключение и се върнах на мястото си.

— Разбирам как се чувствате — съгласи се лекарят.

— Искрено се съмнявам — възразих веднага.

— Защо тогава не ми обясните — подкани ме с тих спокоен глас той. — Вижте — опита се да обясни доктор Кей. — Аз не твърдя, че знам тайните на отслабването и че мога да ви ги кажа. Мислете за това като за пътешествие... приемоте го като нещо, което ще вършим заедно.

— Освен ако съвместното ни пътешествие не ни отведе в прекрасните магазини „Гигант“ и самотните нощи — недоволствах аз.

Лекарят ми се усмихна обезоръжаващо.

— Нека поне за малко забравим за слабите и дебелите — предложи той. — След като вие, момичета, вече знаете как да преброите калориите, колко спагети можете да изядете, тогава съм сигурен, наясно сте, че повечето диети не дават резултат. Поне не може да се разчита на дълготраен ефект.

Ето че най-сетне привлече вниманието ни. Истина бе, всички го знаехме (от горчив личен опит в повечето случаи), но да го чуем като авторитетно мнение на лекар, който ръководи програма за отслабване... това си бе истинска ерес. Очаквах охраната всеки момент да нахлуе и да завлече доктор Кей за промивка на мозъка.

— Според мен — продължи той, — всички ще постигнем подобър резултат — и ще бъдем по-доволни — ако се замислим как да променим навиците си — дребните неща, които вършим всеки ден, същите, които ни вредят. Ще видим, че е по-важно да сме здрави и да се чувстваме добре, вместо да искаме да заприличаме на Кортни...

Погледна ме с извити вежди.

— Кокс — помогнах му аз. — Всъщност, Кокс-Аркет. Омъжи се.

— Така. Същата. Забравете за нея. Нека се съсредоточим над това, което е възможно да постигнем. Обещавам ви, че никой тук няма да се държи с вас като с глупачки, независимо от размера ви.

Въпреки всичко бях развълнувана. Той говореше смислено. И не ни гледаше отвисоко. Това бе направо... невероятно.

Сестрата ни погледна за последно, без да крие недоволството си, и заситни нанякъде. Лекарят затвори вратата и седна.

— Искам да направя едно упражнение с вас — започна той. Погледна ни. — Колко от вас ядат, въпреки че не са гладни?

Пълно мълчание. Затворих очи. Ядене при стресови ситуации и емоционални кризи. И тази лекция я бях слушала.

— Кой от вас закусват, след това отиват в офиса си и намират кутия с понички, а те изглеждат толкова вкусни, че си вземате една просто защото сте ги видели?

Мълчанието продължаваше.

— „Дънкин Донътс“ или „Криспи Кремърс“? — обадох се най-сетне аз.

Лекарят нацупи плътните си устни.

— За това не се бях замислял.

— Има разлика — обясних.

— „Дънкин Донътс“ — отвърна той.

— С шоколадов пълнеж ли? С желе? С глазура ли?

— „Криспи Кремърс“ ми харесват повече — намеси се Бони.

— Особено топлите — подкрепи я Естер.

Аз се облизах.

— Последния път, когато хапнах понички — заразказва Естер, — някой ги беше донесъл в службата точно както вие казахте и аз си взех една, която ми се стори, че е с ванилов пълнеж... нали се сещате, от онези с шоколадовите глазури?

Всички кимнахме. Нямаше нито една, която да не знае как да различи поничка с ванилов крем още от пръв поглед.

— И тогава я захапах — продължи Естер, — и се оказа... — тя изкриви устни. — Лимон.

— Гадост — възкликна Бони. — Мразя лимон.

— Добре — засмя се лекарят. — Исках да кажа, че пред вас може да са най-хубавите понички на света. Може да са съвършенството на поничките. Само че след като вече сте закусили, не сте гладни, би трябвало да можете да ги подминете.

Замислихме се за момент.

— Де да беше така — каза най-сетне Лили.

— Защо не опитате да си кажете, че когато наистина огладнеете, когато много ви се прияде поничка, чак тогава ще си вземете.

Отново се замислихме.

— Не — отсече Лили. — Аз пак си хапвам от тези, дето някой ги е донесъл.

— А как се разбира дали си наистина гладен и ти се яде нещо? — попита Бони. — Аз например... винаги ми се ядат нещата, които знам, че не бива да ям. Ако обаче ми дадете една торба с млади моркови, тогава... абе не става.

— Опитала ли си се да ги свариш, да ги направиш на пюре с джинджифил и портокалова кора? — попита Лили.

Бони смръщи нос.

— Не обичам моркови — обади се Анита. — Обаче умирам за тиква с фъстъчено масло.

— Тиквата не е зеленчук. Пълна е със скорбяла — обясних.

Анита ми се стори объркана.

— Как да не е зеленчук?

— Зеленчук е, но е пълен със скорбяла. Като картофите. Научих го в „Уейт Уочърс“.

— В „Мазнини и фибри“ ли? — попита Лили.

— И така! — намеси се доктор Кей. По очите му забелязах, че кудкудякането на пет ветеранки от „Уейт Уочърс“, „Джени Крейг“,

„Питикин“, „Аткинс“ и други подобни, започва да го дразни. Едва ли му беше много весело. — Да опитаме нещо — предложи. Отиде до вратата и загаси лампите. В стаята настъпи сумрак. Бони се изкиска. — Сега всички затворете очи — нареди той. — Опитайте се да си представите как се чувствате в момента. Гладни ли сте? Уморени? Тъжни ли сте? Може би щастливи или неспокойни? Опитайте се да се съсредоточите, а след това разграничете физическото усещане от чувствата.

Всички затворихме очи.

— Анита? — посочи я лекарят.

— Уморена съм — отвърна веднага тя.

— Бони?

— Ами, май съм уморена. И малко гладна — добави.

— А емоционално? — продължи да пита лекарят.

Бони въздъхна.

— Писнало ми е от училище — измърмори най-сетне. — Децата разправят разни гадости за мен.

Погледнах я крадешком. Очите ѝ бяха все още затворени, а ръцете ѝ се бяха свили в юмруци върху огромните дънки. Гимназията, очевидно, не бе станала нито по-благосклонна, нито там се проявяваше повече разбиране, отколкото преди десет години. Прииска ми се да сложа ръка на рамото ѝ. Да ѝ кажа, че нещата ще се оправят... само че като знаех какви бяха събитията в живота ми напоследък, не бях сигурна, че няма да я излъжа.

— Лили?

— Умирам от глад — отвърна на секундата тя.

— Ами емоционално?

— Тъж... добре съм — поколеба се.

— Просто добре? — попита лекарят.

— Довечера ще дават серия от „Спешно отделение“ — поясни Лили. — Не може да не се чувствам добре.

— Естер?

— Срамувам се — призна Естер и избухна в сълзи.

Аз отворих очи. Лекарят извади пакетче салфетки от джоба си и ѝ го подаде.

— Защо се срамуваш? — попита тихо.

Естер се усмихна неубедително.

— Защото преди да започнем, гледах пластмасовата свинска пържола и си мислех, че не изглежда никак зле.

Това разчупи напрежението. Всички избухнахме в смях, дори лекарят. Естер подсмърчаше и бършеше очи.

— Не се притеснявай — успокои я Лили. — Аз си мислех абсолютно същото за маслото в хранителната пирамида.

Лекарят прочисти гърлото си.

— Ами Кандис? — попита той.

— Кани — поправих го.

— Ти как се чувстваш?

Затворих очи, но още в първата секунда видях как кафявите очи на Брус се доближават до моите. Брус ми казваше, че ме обича. След това ги отворих и погледнах доктор Кей право в очите.

— Чудесно — казах, макар че не беше вярно. — Просто чудесно.

— Как върви? — попита Саманта. Задъхвахме се, застанали една до друга на степерите няколко часа по-късно.

— Засега добре — отвърнах аз. — Още не са ни раздали хапчета. Лекарят, който води курса, ми се струва свестен.

Продължихме мълчаливо още няколко минути, а стъпалата скърцаха и пухтяха, докато до нас гърмеше музиката на курса по степ аеробика. Нашият фитнес клуб искаше очевидно да привлече нови членове и предлагаше най-различни видове гимнастика, като „Пилатес“, „степ аеробика“ и нещо, наречено „пожарникарски боди шейпинг“, с някакви маркучи, стълби и манекен, тежък четирийсет и пет килограма, който трябваше да се мъкне нагоре-надолу по стълбите. Нищо че покривът течеше, климатиците се скапваха, а джакузито не работеше.

— А останалата част от деня? — попита Сам и избърса лицето си с ръкава. Разказах ѝ за разпаления гневен защитник на Селин Дион.

— Мразя читателите — изпъсках, когато степерът се включи по-бързо. — Защо приемат нещата лично?

— Предполагам е решил, че се ебаваш със Селин, затова заслужаваш критиката.

— Да, но тя е обществена собственост, а пък аз съм си аз.

— За него не си. Името ти е във вестника. Това означава, че и ти си точно толкова обществена собственост, колкото и Селин.

— Да, малко по-голяма обществена собственост.

— И с по-добър вкус. Освен това — продължи строго Саманта — нямаш намерение да се омъжиш за седемдесетгодишния си мениджър, който те познава от дванайсетгодишна.

— И кой сега е критичен? — попитах.

— Тъпите канадци — възмути се Саманта. Няколко години бе работила в Монреал и бе преживяла трагична любов с един мъж там, затова никога не можеше да каже, макар и една добра дума за северните ни съседи.

След четирийсет измъчени минути се отправихме към парната баня, увихме се в хавлии и се проснахме на пейките.

— Как е кралят на йогата? — попитах.

Сам ме погледна с доволна усмивка, вдигна ръка над главата си и пипна тавана.

— Чувствам се гъвкава — заяви доволно.

Метнах кърпата си по главата ѝ.

— Не ме тормози — предупредих я. — Сигурно никога повече няма да правя секс.

— Я престани, Кани — сръза ме Саманта. — Знаеш, че няма да е все така. На мен поне ми минава.

Истина бе. Над любовния живот на Саманта в последно време изглежда тегнеше проклетие. Срещаше някой готин тип, излизаха по веднъж и всичко вървеше като по ноти. Срещаха се втори път и нещата все още бяха чудесни. И тогава, на третата среща, се получаваше по някой ужасно неловък момент, нещо невероятно, което показваше на Сам, че не може повече да се вижда с този мъж. Последният, лекар евреин със страхотен потенциал и забележително тяло, изглеждаше доста обещаващ до третата среща, когато бе завел Сам у тях на вечеря и тя бе шокирана, че има картина на сестра му, изложена на видно място в антрето.

— И какво от това? — попитах аз.

— Ами беше по цици — отвърна Саманта.

Докторчето да се отправя към изхода, да влиза кралят на йогата.

— Погледни на нещата по следния начин — предложи Саманта.
— Денят е бил кофти, но сега вече приключи.

— Иска ми се да поговоря с него.

Саманта отметна коса назад, подпря глава на лакът и ме загледа от едната пейка.

— С господин Дейфелдорф ли?

— Дейфингер. Не, не с него — сипах още вода на горещите камъни и наоколо плъзна пара. — С Брус.

Саманта присви очи към мен през парата.

— Брус ли? Нещо не разбирам.

— Ами ако... — започнах бавно. — Ами ако съм сбъркала.

Тя въздъхна.

— Кани, от месеци ми дуднеш, че нещата не вървят и едва ли ще се оправят, как сама знаеш, че раздялата е единственото правилно решение. Е, ето че изведнъж започваш да се разстройваш. Никога преди не съм те чувала да се вайкаш, че си сбъркала.

— Ами ако вече мисля различно?

— Кое те накара да започнеш да мислиш различно?

Замислих се над отговора. Отчасти причината бе в статията. Дватамата с Брус никога не бяхме говорили за теглото ми. Може би ако бяхме... ако той знаеше как се чувствам, ако аз бях усетила, че той ме разбира... може би нещата щяха да станат различни.

Нещо повече, разговорите с него ми липсваха, липсваше ми възможността да му разкажа как е преминал денят ми, да изпусна малко пара след последните подвизи на Габи, да му прочета идеите за статиите си, отделни сцени от сценария.

— Просто ми липсва — гласът ми бе притихнал.

— Дори след всичко, което написа за теб ли? — попита Сам.

— Може и да не е било чак толкова зле — измърморих. — Все пак не казва, че за него не съм... че, нали се сещаш... че не ме е желал.

— Разбира се, че те е желал — опита се да ми вдъхне сили Сам.

— Ти беше тази, която не го желаше. Намираще, че е мързелив, незрял, мърляв, и само преди три месеца на същата тази пейка ми заяви, че ако остави още една мръсна хартиена салфетка в леглото ти, ще го убиеш и ще оставиш тялото му в някой от междуцатските автобуси.

Намръщих се. Не си спомнях какво точно съм казала, но определено звучеше така, сякаш аз съм го измислила.

— Ако му се обадиш — продължи Саманта, — какво ще му кажеш?

— Здравсти, как си, смяташ ли скоро пак да ме унижиш пред читателската аудитория? — имах едномесечна отсрочка. Октомврийското заглавие на „Добър в леглото“, писано от Брус, беше „Любов в ръкавица“.

Някой — най-вероятно Габи, всъщност сигурна бях, че е тя, бе оставил брой на бюрото ми още предишния ден и аз го прочетох по най-бързия начин, а сърцето ми се бе качило в гърлото, но най-сетне разбрах, че никъде не се споменава К. Поне не този месец.

„Детинските мъже си слагат презервативи“, бе първият му ред. Което ми намирисваше на голям майтап, защото през трите ни години заедно Брус бе лишен от неудобството да нахлузва латексово облекло. Направихме си изследвания, аз минах на хапчета след няколко неприятни случая, когато ерекцията му падна в мига, в който извадих презервативите. Дребната подробност, която, разбира се, липсваше в статията му, както и фактът, че аз бях тази, която му ги нахлузваше, бе, че се чувствах като майка закрилница, която бди над малкото си момченце и му връзва обувките.

„Да си сложиш ръкавица е задължение — редеше той думите за пред читателите на «Мокси». — Това е знак на преданост, на зрялост, свидетелство за уважение към жените като цяло — и свидетелство за любовта на мъжа към вас.“

Спомних си с какъв поглед той гледаше презервативите и се разнежих. Мисълта за нас двамата с Брус в леглото ме накара да се свия от болка, защото веднага след това си помислих: „Никога повече няма да изпитам същото.“

— Не му се обаждай — каза Сам. — Знам, че сега ти е кофти, но ще ти мине. Ще го преживееш.

— Благодаря ти — измърморих и се отправих към душовете. Когато се прибрах, телефонният ми секретар мигаше. Натиснах копчето за прослушване и чух гласа на Стив.

— Помниш ли ме? От парка. Чудех се дали да не прием бира тази седмица, или по-добре да отидем на вечеря. Обади ми се.

Бях усмихната, докато разхождах Нифкин, бях нахилена, докато си правех пилешки гърди с картофи и спанак за вечеря, ликувах по време на двайсетминутната консултация със Сам по въпроса за Стив,

готиния пич от парка. Точно в девет му звъннах. Той се зарадва, когато ме чу. Беше наистина... доволен. Забавен. Внимателен. Интересуваше се от всичко, свързано с мен. Бързо уточнихме личните подробности: възраст, колеж, „а ти не познаваш ли Джени от гимназията“, по някоя и друга дума за родителите (пропуснах да му спомена, че майка ми е лесбийка, за да си оставя резерва за разговор на втората среща), обсъдихме причините да сме сами в момента (обобщих с две изречения как стоят нещата с Брус; той ми каза, че в Атланта имал приятелка, но тя постъпила да учи за медицинска сестра, а той се преместил тук). Казах му, че пиша за състезанието „Рилсбъри“. Той ми разказа, че тренира кану-каяк. Решихме да се срещнем за вечеря в събота вечерта в „Лейтест Диш“, а след това, в зависимост от настроението, да отидем на кино.

— Може пък да излезе нещо — казах на Нифкин, който по всичко личеше, че не дава пет пари. Завъртя се три пъти и се настани на възглавницата. Облякох си нощницата, като се опитвах да не поглеждам към голото си тяло в огледалото в банята, и си легнах обзета от оптимизъм, че има известен шанс да не умра сама.

Двете със Саманта отдавна бяхме набелязали „Азафран“ за съвършено място за първи срещи. Заведението имаше всички предимства. Бе на две крачки от нейната къща и моя апартамент. Храната бе хубава, не беше прекалено скъпо, беше готино, което ни даваше възможност: а) да впечатлим мъжа, с когото бяхме, като поръчаме бутилка хубаво вино, и б) така не давахме възможност на гаджето да се отреже, защото тази бутилка бе първата и последната. Най-хубавото бе, че „Азафран“ бе с витрини отвсякъде и сервитьорките, които посещаваха нашия фитнес и ни познаваха, винаги ни настаняваха до прозореца: ние бяхме с гръб към улицата, а мъжът — срещу нас, така че ако другата нямаше среща, можеше да мине с Нифкин и да преслуша гаджето.

Поздравих се, защото Стив изглеждаше доста прилично. Тениска с три копчета и къс ръкав, спретнати панталони в мръснозелен цвят, които изглежда си бе направил труда да изглади, и миришеше свежо на одеколон. Приятна промяна в сравнение с Брус, който носеше само лекьосани тениски, увиснали къси панталонки и който, ако не му

напомнях непрекъснато, щеше да си спести използването на дезодорант.

Усмихнах се на Стив. Той също се усмихна. Пръстите ни се докоснаха над калмарите. Виното бе изстудено точно както трябва, нощта бе чудесна, небето бе обсипано със звезди, а есента едва се усещаше.

— Каж ми какво прави днес? — попита той.

— Ходих да покарам колело до Честнът Хил — отвърнах. — Мислих за теб...

В този момент нещо премина по лицето му. Нещо лошо.

— Виж — прекъсна ме тихо. — Трябва да ти призная нещо. Когато те попитах дали искаш да излезем да пием бира... нали ти казах, че съм в квартала отскоро... истината е, че просто си търсех... приятели.

Калмарите в стомах ми се превърнаха в оловна топка.

— Ясно.

— Изглежда не съм обяснил какво искам... че не си търся гадже, нищо такова... Господи — възкликна. — Не ме гледай така.

„Не плачи, казах си аз. Как можах да не преценя нещата? Бях наистина жалка. Нищо повече от една смешка. Искях си Брус. Господи, исках майка си. Не плачи, не плачи, не плачи.“

— Очите ти — започна тихо Стив. — Очите ти направо ме убиват.

— Извинявай — заекнах нещастно аз. „Извинявай се, както обикновено. По-зле не може да стане, мислех си.“

Стив се загледа през прозореца.

— Виж — подкани ме. — Това не е ли твоето куче?

Обърнах се и както трябваше да се очаква, там бе Саманта с Нифкин и двамата надзъртаха през прозореца. Сам бе впечатлена. Докато се обръщах към нея, тя вдигна палци за поздрав.

— Би ли ме извинил за момент — прошепнах. Станах и накарах краката си да се движат. В дамската тоалетна наплисках лицето си с вода, опитах се да не дишам, усетих как сълзите, които не успях да изплача, се трупат зад челото ми и се превръщат в главоболие. Опитах се да си представя вечерта, която ме очакваше: вечеря, а след това последният излязъл по екраните катастрофичен филм. Не успях. Нямаше начин да издържа цялата вечер до мъж, който заяви, че не

желае да ми е гадже. Може би това ме прави прекалено чувствителна или смешна, но истината бе, че не можех да го направя.

Влязох в кухнята и намерих нашата сервитьорка.

— Почти е готово — побърза да ме успокои тя, но в следващия миг видя изражението ми. — Господи... какво има? Да не би да е гей? Избягал затворник? Излизал е с майка ти?

— Нещо в този дух — казах.

— Искаш ли да му кажа, че ти е прилошало.

— Да — съгласих се, но след това размислих. — Не. Виж... сложи храната за вкъщи, не му казвай нищо. Да видим колко време ще остане да ме чака.

Тя изви очи към тавана.

— Толкова ли е зле положението?

— Нали мога да изляза от друго място?

Момичето посочи противопожарния изход.

— Хайде, давай — подкани ме тя, а аз стиснах двете кутии храна за вкъщи, призовах последните остатъци от гордостта си и потънах в нощта. Главата ми туптеше. „Глупачка, упрекнах се вбесена. Идиотка, тъпа смотанячка, как можа да си помислиш, че такъв хубав мъж ще си падне по жена, която изглежда като теб.“

Качих се вкъщи, оставих храната, свалих си роклята и си облякох разръфания гащеризон. Изтрополих надолу по стълбите, излязох на улицата и поех пеша отначало към реката, след това на север към Съсайъти Хил и Олд Сити, докато най-сетне тръгнах на запад към Ритенхауз Скуеър. Разумната част от мен си казваше, че случилото се не е кой знае какво, просто една неравност на пътя на колоездача, че не той е идиот, а аз. Мъж без гадже, нали сам го каза. Подвела ли се бях, когато реших, че ме кани на истинска среща? И какво толкова? Преди съм ходила по срещи. Дори съм имала гаджета. Имах основание да смятам, че и в бъдеще ще ходя по срещи и ще си хващам гаджета, а пък този тип не заслужаваше да му отделям и минута от времето си.

Само че друга част — пискливата, истерична, прекалено критична и за съжаление много по-гръмогласна част — казваше нещо съвсем различно. Че съм тъпачка. Че съм толкова дебела, та никой вече няма да ме обича, че съм ужасно задръстена, но сама не го виждам. Че съм се държала като глупачка, а най-лошото бе, че съм се направила на глупачка. Този Стив, инженерът със спортни сандали, сигурно седеше

на празната маса, ядеше калмари и се смееше сам на огромната задръстениячка Кани.

И на кого да кажа? Кой ще ме успокои?

Няма да е майка ми. Не можех да обсъждам с нея любовния си живот, след като ясно ѝ бях показала, че не одобрявам нейния. Освен това, благодарение на статията на Брус, тя бе научила достатъчно за предпочитанията ми, след като мръкне.

Можех, разбира се, да разкажа на Саманта, но тя сигурно ще реши, че съм луда.

— Защо си решила, че е станало така заради външния ти вид? — би попитала, а аз щях да мрънкам, че може и да има друга причина, но просто не съм разбрала, и през всичкото време щях да знам истината, точно както ме бе научил баща ми: бях дебела, грозна и никой нямаше да ме обикне. Щеше да е толкова унижително. Искях приятелите ми да мислят за мен като за умна и забавна, и способна. Не желяех да ме съжаляват.

Това, което най-много ми се искаше, бе да се обадя на Брус. Нямаше да му разказвам за последното си унижение — не просех съжалението му, нито пък можех да допусна да реши, че се опитвам да долазя на колене при него единствено защото някой скапан дръвник ме е отблъснал — но много ми се искаше да чуя гласа му. Независимо от това какво бе писал в „Мокси“, независимо от това колко ме бе засрамил, исках да го чуя. След три години заедно той ме познаваше по-добре от всички други на този свят, освен може би Саманта, а в момента така ми се искаше да поговоря с него, че коленете ми омекнаха.

Забързах към къщи и прескачах по две стъпала наведнъж. Потях се, ръцете ми трепереха дори след като се проснах на леглото и посегнах към телефона, за да набера номера колкото е възможно по-бързо. Той се обади веднага.

— Здравсти, Брус — започнах аз.

— Кани? — гласът му ми се стори странен. — Тъкмо щях да ти се обаждам.

— Наистина ли? — в гърдите ми припламна искрица надежда.

— Просто исках да ти съобща — поде той и гласът му се прекърши в накъсано ридание. — Баща ми почина тази сутрин.

Не си спомням какво казах. Спомням си само, че ми съобщи подробностите. Получил удар и починал в болницата. Всичко станало много бързо.

Разплаках се. Не си спомням някога да съм се чувствала по-ужасно. Не беше честно. Бащата на Брус беше чудесен човек. Обичаше семейството си. Може би дори и мен ме обичаше.

И независимо от ужасното чувство, искрата в мен се разгоря. „Сега ще разбере“, прошепна глас в главата ми. Когато преживееш такава загуба, целият ти мироглед се променя, нали? Нямаше ли да се промени и начинът, по който гледаше на мен, на разбитото ми семейство, на отдавна загубения ми баща? Освен това имаше нужда от мен. Веднъж вече бе имал нужда от мен, за да го спася от самотата, от сексуалното невежество и срама... сега щеше отново да има нужда от мен, за да му помогна да преживее този мъчителен момент.

Представих си как отиваме на погребението, как го държа за ръката, как го подкрепям, прегръщам го, стоя до него като опора, както на мен ми се искаше да мога да се опра на него. Представих си го как ме гледа с ново уважение и разбиране, с нова загриженост, с очите на мъж, не на момче.

— Нека да ти помогна. Кажи ми с какво да помогна? — попитах. — Искаш ли да дойда?

Тонът му бе рязък и категоричен.

— Не — отвърна. — Прибирам се у дома, ще има сигурно сто души. Ще бъде странно. Можеш ли да дойдеш утре на погребението?

— Разбира се — съгласих се веднага. — Разбира се. Обичам те — думите се изплъзнаха от устата ми, преди дори да съм помислила.

— Какво означава това? — попита Брус, все още разплакал.

Поне успях бързо да се съвзема.

— Искат ми се да съм до теб и да ти помогна с каквото мога.

— Просто ела утре — помоли тихо той. — В момента това е единственото, което можеш да направиш.

Нещо у мен ме накара да повторя думите.

— Обичам те — изрекох ги отново и те сякаш увиснаха.

Брус въздъхна, защото знаеше какво искам, но или не желаше, или не можеше да ми го даде.

— Трябва да затварям — каза. — Съжалявам, Кани.

[1] Уолтър Кронкайт — водеща на вечерните новини по Си Би Ес. — Б.пр. ↑

[2] Ястие от телешки джолан с домати и подправки. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ
ПРЕОСМИСЛЯМ СЕБЕ СИ

5.

Като се връщам назад, сигурно можех да се чувствам много по-зле на погребението на Бърнард Губерман. Имах чувството, че съм го убила аз.

Службата започваше в два. Пристигнах по-рано, но паркингът вече бе пълен, колите бяха спрени и на алеята, и по улицата. Най-сетне паркирах от другата страна, успях да претичам през четири платна натоварено движение и се озовах сред приятелите на Брус. Бяха застанали в преддверието, облечени в костюмите, които по всяка вероятност слагаха, когато ходеха на интервюта, бяха натъпкали ръце в джобовете си, заболи погледи в краката си. Бе чудесен слънчев есенен следобед — ден, в който да наблюдаваш листата, да си купиш ябълково вино и да запалиш първия огън за сезона. Не бе ден за погребение.

— Здравсти, Кани — поздрави ме тихо Джордж.

— Как е той? — попитах.

Джордж сви рамене.

— Вътре е — отвърна.

Брус седеше в малко фойе, стиснал бутилка „Евиан“ и кърпичка в дясната си ръка. Бе облякъл същия син костюм, който сложи на Йом Кипур, когато седяхме един до друг в храма. Беше му малко тесен, връзката бе прекалено къса и бе с гуменки. Още щом го видях, сякаш всичко между нас напоследък отлетя — и моето решение да се разделим, и неговото решение да опише тялото ми пред читателите. Сякаш не съществуваше нищо друго, освен връзката ни и неговата болка. Майка му стоеше зад него, стиснала рамото му. Навсякъде имаше хора. Всички плачеха.

Приближих се до Брус, коленичих и го прегърнах.

— Благодаря ти, че дойде — обърна се хладно към мене той. Официално. Целунах го по бузата и тя ме драсна, защото не бе бръснат от три дни. Изглежда не забеляза. Майка му ме прегърна по-топло, думите ѝ бяха в пълен контраст с неговите.

— Кани — прошепна тя. — Радвам се, че дойде.

Знаех, че ще бъде мъчително. Знаех, че ще се чувствам ужасно, дори след раздялата ни на онзи паркинг, въпреки че нямах никаква представа как бе възможно това да се случи.

Не бе просто тежко и мъчително. Бе истинска агония. Агонията започна, когато равинът, когото бях срещала няколко пъти в дома на Брус на обяд, заговори за Бърнард Лионард Губерман, който бе живял за съпругата и сина си. Разказа как бе водил Одри в магазини за играчки, въпреки че нямаха внуци. „Трябва да сме готови“ — казвал той. При тези думи не издържах, защото аз бях тази, която трябваше да ги дари с внуци, знаех колко много щяха да обичат детето, защото чак сега осъзнах колко щастлива щях да бъда, ако бях запазила тази любов в живота си.

Седях на твърдата дървена пейка в параклиса, осем редици зад Брус, който можеше да ми бъде съпруг, и си мислех, че искам да съм до него, а никога досега не бяхме по-далечни.

— Той наистина те обичаше — прошепна лелята на Брус, Барбара, докато си миехме ръцете пред къщата. Отпред колите бяха спрели в две редици, други обикаляха квартала, имаше толкова много коли, че се наложи да повикат полицаи при гробището заради церемонията. Бащата на Брус бе участвал активно в дейността на храма и практиката му като дерматолог процъфтяваше. Ако се съдеше по събралото се множество, май всички евреи и тийнейджъри с кожни проблеми бяха дошли, за да му отдадат последна почит.

— Той бе чудесен човек — отвърнах.

Лелята ме погледна любопитно.

— Беше?

Едва тогава разбрах, че говори за Брус, който бе все още жив. Барбара ме стисна над китката и ме поведе към безупречно поддържаното мокро помещение с мек аромат на омекотител за дрехи.

— Знам, че двамата с Брус сте се разделили — започна тя. — Причината е, че той не ти е предложил брак, нали?

— Не — отвърнах. — Май... Все повече ми се струваше, че двамата не сме един за друг.

Барбара сякаш не ме чу.

— Одри често ми казваше, че Бърни много ще се радва да влезеш в семейството — спомняше си тя. — Все повтаряше: „Ако Кани иска годежен пръстен, ще го получи на часа.“

Господи. Усетих как сълзите ми напират. Отново. Плаках през цялата служба, когато Брус се изправи и разказа как баща му го е учил да хваща топка, да шофира, плаках и на гробището, когато Одри ридаеше над отворения гроб и повтаряше: „Не е честно, не е честно.“

Леля Барбара ми подаде кърпичка.

— Брус има нужда от теб — прошепна тя и аз кимнах, защото нямах доверие на гласа си. — Върви — подкани ме и ме побутна към кухнята. Избърсах очи и я послушах.

Брус седеше на верандата, заобиколен от приятелите си, сякаш за да го пазят. Когато се приближих, той присви очи към мен, сякаш бях опитен образец, поставен под микроскоп.

— Здравсти — започнах тихо аз. — Мога ли да направя нещо за теб?

Брус поклати глава и извърна поглед. Всички столове бяха заети и никой нямаше намерение да се помръдне. Колкото бе възможно по-грациозно клекнах на стъпалата зад тях, извън кръга, и останах там, обвила ръце около коленете си. Беше ми студено, бях гладна, но не си бях взела сако, а тук нямаше как да закрепя чиния. Заслушах се в разговора им, напълно безсмислен — за спорт, концерти, за работата им, за всекидневни неща. Наблюдавах дъщерите на приятелките на майка му, три много безлични двайсетинагодишни девойчета, които излязоха на терасата с картонени чинии, пълни с петифури, как изказват съболезнованията си и поднасят гладките си бузи за целувка. Все едно че преглъщах пепел, докато той им се усмихваше и се обръщаше към тях по име, а пък мен едва ме погледна. Да, аз, разбира се, знаех, когато се разделихме, когато решихме да се разделим, че той ще си намери друга. Никога не бях допускала, че ще страдам толкова. Седнах върху ръцете си, много потисната и нещастна.

Когато Брус най-сетне стана, и аз се изправих, за да го последвам, но кракът ми бе изтръпнал, препънах се и паднах, а след това се намръщих, когато усетих, че някаква треска се е забила в дланта ми.

Брус ми помогна да се изправя. Без всякакво желание, казах си.

— Искаш ли да се разходим? — попитах го.

Той сви рамене. Тръгнахме на разходка. Минахме по алеята, излязохме на улицата, където продължаваха да се трупат нови и нови коли.

— Съжалявам — обърнах се към него. Брус не отговори. Посегнах към ръката му, а пръстите ми се отъркаха в дланта му. Той не направи опит да ги хване. — Виж — продължих, обзета от отчаяние. — Знам, че се случиха някои неща... знам, че ние... — гласът ми пресекна.

Брус ме изглежда студено.

— Ти вече не си ми приятелка — каза. — Ти си тази, която искаше да се разделим, нали не си забравила? Освен това съм мижитурка — изсъска накрая.

— Искам да остана твоя приятелка.

— Имам си приятели.

— Забелязах — уведомих го аз. — Много възпитано племе.

Брус сви рамене.

— Виж — опитах отново. — Не може ли... просто... — притиснах свития си юмрук към устата. Не можех да намеря думи. Хайде, давай направо, казах си. — Каквото и да се е случило между нас, каквото и да изпитваш към мен, искам да знаеш, че баща ти беше чудесен човек. Обичах го. Той бе най-добрият баща, когото съм виждала, и искрено съжалявам, че вече го няма, и ми е много мъчно... — Брус просто ме гледаше. — Ако искаш да ми се обадиш... — осмелих се най-сетне да изрека.

— Благодаря — продума тихо. Обърна се и тръгна към къщата, а след малко аз го последвах, също като прокудено куче. Вървах след него с наведена глава.

Трябваше да го оставя, но не го направих. Останах и за вечерните молитви, когато мъжете, наметнали на раменете си шалове, се скупчиха в хола на Одри, паднаха на колене на твърдите дървени пейки, притиснаха рамене към покритите огледала. Останах, когато Брус и приятелите му се събраха в кухнята в бяло и хром, за да похапнат нещо дребно от подносите и да си поприказват. Стоях встрани от групата, обзета от такава тъга, та имах чувството, че ще се пръсна, точно тук, на испанските плочки в кухнята на Одри. Брус не ме погледна нито веднъж. Нито веднъж.

Слънцето залезе. Къщата бавно се изпразваше. Брус събра приятелите си и ни заведе в неговата стая. Самият той се отпусна на леглото. Ерик и Нийл, и съпругата на Нийл в много напреднала бременност, се настаниха на канапето. Джордж зае стола пред бюрото. Аз се свих на пода, извън кръга и някаква малка и много незначителна част от ума ми нашепваше, че той ще трябва отново да ми проговори, да ме остави да го утеша, ако годините ни заедно са имали някакво значение за него.

Брус развърза опашката си, разтърси коса и я завърза отново.

— Цял живот съм бил дете — заяви той.

Никой не знаеше как да отговори на тези думи, затова направиха това, което, както предполагах, винаги правеха в стаята на Брус. Ерик пригответи трева, Джордж извади запалка от джоба на костюма си, а Нийл напъха кърпа под вратата. Невероятно, мислех си, докато се опитвах да потисна изблика на истеричен смях. Справят се със смъртта по същия начин, по който прогонват скуката в неделя вечер.

Ерик подаде цигарата на Нийл, без дори да ме попита дали искам. Не исках и той сигурно го знаеше. От тревата единствено ми се доспиваше и ми се отваряше апетит, много повече от нормалното. Не ми трябваха подобни стимуланти. Въпреки това щеше да е хубаво, ако ми бе предложил.

— Баща ти беше готин — измърмори Джордж и всички зашушукаха в знак на съгласие, освен бременната жена на Нийл, която направи усилие да се изправи и да излезе.

Може би просто са нужни усилия, за да се надигнеш да се изправиш, когато си бременна. Кой знае? Нийл погледна гуменките си. Ерик и Джордж отново повториха колко съжаляват. След това заговориха за плейофите.

Остава си дете, помислих си, докато наблюдавах Брус през дима. За момент той улови погледа ми и ние останахме загледани един в друг. Наклони цигарата към мен, питайки с жест дали искам. Поклатих глава и си поех дълбоко дъх в тишината.

— Помниш ли, когато довършиха плувния басейн? — попитах.

Брус кимна едва забележимо, но поне това бе някакво успокоение за мен.

— Баща ти беше толкова щастлив — спомнях си аз. Погледнах приятелите му. — Вие, момчета, сте го виждали. Доктор Губерман не

можеше да плува...

— Така и не се научи — добави Брус.

— Въпреки това настояваше — не спираше да настоява, че къщата трябва да има плувен басейн. „Децата ми няма да се потят още едно лято!“

Брус се засмя.

— В деня, когато завършиха басейна, той организира страхотно парти — сега вече и Джордж кимаше. Беше присъствал. — Поръча храна, имаше и сервитьори. Донесоха поне дванайсет кошници с дини...

— ... И бъчва бира — засмя се Брус.

— Целия следобед обикаляше облечен в робата с монограм, беше си я купил специално за случая, пушеше една огромна пура и приличаше на крал — казах в заключение аз. — Сигурно дойдоха поне сто души... — отново замълчах. Спомних си бащата на Брус в джакузито, стиснал димяща пура между зъбите си, чаша, пълна с бира, оставена на ръба, а кръглата луна виси като златен кръг в небето.

Най-сетне почувствах, че съм на по-твърда почва. Не можех да пуша трева, той не ми позволяваше да го целуна, затова пък можех да разказвам случки цялата вечер.

— Изглеждаше толкова щастлив — обърнах се към Брус, — защото и ти беше щастлив.

Брус заплака тихо, аз станах, минах през стаята и седнах до него, а той не каза нищо. Не реагира дори когато го прегърнах. Когато обгърнах раменете му, той се облегна на мен, прегърна ме и продължи да плаче. Затворих очи и чух как приятелите му наставаха и се изнизаха навън.

— О, Кани — въздъхна той.

— Шшшт — шепнех аз и го люлеех напред-назад с тежестта на цялото си тяло, отпуснах го на леглото под рафтовете, отрупани с трофеи от Младежката лига, медали от еврейското училище. Приятелите му си бяха отишли. Най-сетне бяхме останали само двамата. — Шшшт, недей, шшшт — целунах мократа му буза. Той не се дръпна. Устните му бяха студени под моите. Не отвърщаше на целувките ми, но и не ме отблъсна. Поне бе някакво начало.

— Какво искаш? — прошепна.

— Ще направя каквото ти желаеш — отвърнах. — Дори... ако искаш и това... ще го направя заради теб. Обичам те... — продължих.

— Не казвай нищо — шепнеше той, докато плъзваше ръце под ризата ми.

— О, Брус — въздъхнах, защото не можех да повярвам, че това се случва, че той също ме желае.

— Шшшт — опита се да ме накара да замълча, както го успокоявах аз преди малко. Ръцете му трепереха, докато разкопчаваше сутиена ми.

— Заклучи вратата — прошепнах.

— Няма да те пусна — заяви той.

— Не е и нужно — успокоих го и зарових лице във врата му, вдъхнах миризмата му, сладкия дим, уханието на крема за бръснене и шампоана, не можех да се нарадвам на ръцете му, обгърнали ме цялата, защото си мислех, че точно това искам, че винаги съм го искала — любовта на мил, прекрасен мъж, който ме разбираше по-добре от всеки друг. — Няма да е нужно никога повече.

Опитах се да му доставя много удоволствие, докосвах го на любимите му места, движех се точно както той харесваше. За мен беше чудесно да бъда отново с него, държах раменете му и стенех, докато той навлизаше в мен и бях готова да започнем отново; всъщност това беше новото ни начало. Бях готова да забравя статията в „Мокси“ като някакъв преходен момент, стига да се закълнеше най-тържествено, че никога повече няма да споменава за тялото ми в печата. Всичко останало, смъртта на баща му, нея щяхме да я преодолеем като двойка. Двамата заедно.

— Обичам те толкова много — прошепнах и го целунах под ухото, притиснах го към себе си и се опитах да заглуша тънкия гласец в главата ми, който повтаряше, че през всичкото време Брус не ми бе казал нищо.

След това отпуснах глава на рамото му, пръстите ми описваха кръгове по гърдите му и си помислих, че никога нищо не е било толкова свършено. Помислих си, че може и да съм била дете, момиче, но сега бях готова да пристъпя напред и да взема правилното решение, да бъда жена, да застана до него и да го поддържам, при това още от тази вечер.

Брус обаче мислеше по друг начин.

— Трябва да си вървиш — каза той, отдръпна се от мен и влезе в банята, без дори да ме погледне.

Не очаквах подобно нещо.

— Мога да остана — провикнах се.

Брус излезе от банята, препасал хавлиена кърпа на талията.

— Утре сутринта трябва да отида с мама в храма и мисля, че това само ще... тъъ... усложни нещата, ако... — гласът му пресекна.

— Добре — отвърнах аз и си спомних клетвата си да се държа като зрял възрастен човек, да мисля от какво има нужда той, а не от какво имам нужда аз, въпреки че исках да се любим бавно, да се гушнем заедно и след това да се унесем в спокоен сън, а не да си тръгвам толкова бързо. — Няма проблем — съгласих се и се облякох. Едва си бях оправила бикините, когато Брус ме стисна за лакътя и ме побутна към вратата, преведе ме покрай кухнята и хола, където сигурно го чакаше майка му и се бяха настанили приятелите му.

— Обади ми се — помолих с разтреперан глас. — Когато искаш.

Той отвърна поглед.

— Ще бъда много зает — каза.

Поех си дълбоко дъх и ми се прииска паниката да отmine.

— Добре — съгласих се веднага. — Просто искам да знаеш, че съм на твое разположение.

Брус кимна мрачно.

— Много мило, Кани — отвърна, сякаш току-що му бях предложила финансов съвет, а не сърцето си.

Надигнах се да го целуна. Той ми поднесе бузата си. Така да бъде, помислих си, качих се в колата и сграбчих волана с всички сили, за да не забележи колко ми треперят ръцете. Аз мога да бъда търпелива. Мога да се държа като зрял човек. Мога да го чакам. Той ме обичаше толкова много, казвах си, докато натисках газта на път към къщи. Ще ме обикне отново.

6.

Когато учех психология, професорът ни обясняваше за произволно даваните подкрепления. Слагате три групи плъхове в три отделни клетки, всяка снабдена с лост.

Първата група получава топче всеки път, когато някой натисне лоста, втората не получава топче, независимо колко често го натискат плъховете, а третата — само от време на време.

Първата група, обясни професорът, накрая се отегчила от получаваната награда, втората, която никога не получавала нищо, също се отказала, но плъховете от третата група, с произволно получаваното топче, натискали лоста до безкрай с надеждата следващия път магията да се получи, следващия път да извадят късмет. Тогава осъзнах, че съм се превърнала в такъв плъх спрямо баща ми.

Едно време той ме обичаше. Спомнях си. Пазех в ума си няколко спомена, картички, прехвърляни толкова често, че ръбовете им се бяха подгънали и протъркали. Първият спомен: тригодишната Кани се е свила в скута на баща си, притиска глава до гърдите му и чува как гласът му отеква в гърдите, докато ѝ чете „Където бродят дивите животни“. Втори спомен: шестгодишната Кани държи баща си за ръка, когато той я води в началното училище в един топъл съботен ден за първия ѝ тест при завършване на учебната година.

— Не се притеснявай — успокоява я той и я целува и по двете бузи. — Ще се справиш чудесно.

Спомням си, когато бях на десет, прекарвах цели дни с баща си, изпълнявах разни поръчки, срещях се със секретарката му и госпожата от химическото чистене, която се занимаваше с ризите му, отивахме заедно при продавача в магазина за дрехи, който поглеждаше баща ми с уважение, докато вземаше парите за купените костюми. Купувахме си сирене бри в магазина за сирена, който миришеше чудесно на прясно изпечено кафе и където пускаха стари джаз плочи. Всички знаеха името на баща ми.

— Доктор Шапиро — поздравяваха го продавачите, усмихваха му се, наредени един до друг, от най-възрастния до най-младия, а аз

заставах до първия от тях. Татко поставяше топлата си ръка на главата ми и погалваше опашката.

— Това е Кани, най-голямата ми дъщеря — представяше ме той. И тогава и продавачите в магазина за сирене, и охраната на сградата вече познаваха не само него, но и мен.

— Баща ти казва, че си много умна — обръщаха се към мен, докато аз се усмихвах и се опитвах да си придам умно изражение.

Само че тези дни ставаха все по-редки, докато растях. Истината бе, че баща ми предпочиташе да не ми обръща внимание. Пренебрегваше всички ни — и Луси, и Джош, дори майка ми. Прибираше се късно, излизаше рано, работеше дори през уикенда или излизаше с колата да покара на воля, за да му се проясни умът. Каквато и обич да бе изпитвал към нас, колкото и внимание да ни бе обръщал, то вече бе намалено до минимум и благоволяваше да ни го даде много рядко. Затова пък преди, когато ме обичаше, когато поставяше ръка на главата ми, когато се облягах на него... друго такова усещане просто нямаше. Чувствах със значима. Чувствах се обичана и закриляна. Бях готова да направя всичко, да натискам лоста, докато ръцете ми се разкърват, единствено за да изпитам отново това чувство.

Баща ми ни напусна за пръв път, когато бях на дванайсет. Върнах се от училище и най-неочаквано го заварих в спалнята да трупа потници и чорапи в един куфар.

— Татко? — повиках го, учудена, че го виждам през деня. — Ти... ние... — искаше ми се да го попитам дали не заминаваме някъде — дали няма да пътуваме. Погледът му ми се стори тежък, очите — забулени.

— Попитай майка си — отвърна той. — Тя ще ти обясни.

Майка ми ни обясни — че и двамата ни обичали много, но помежду си не се разбирали достатъчно. Изтръпнах от шока, когато научих от Хали Синти истината за станалото. Тя бе от най-популярните момичета, играеше в моя отбор, но в социално отношение бе на съвсем различно ниво. На игрището често се държеше така, сякаш предпочиташе да не минавам близо до нея, сякаш кракът ми върху топката ще ѝ предаде зараза. Три години по-късно щеше да се прочуе, че е духала на момчетата от баскетболния отбор по време на полувремето през щатските плейофи, и всички щяхме да започнем да я наричаме Хали Духали, но по онова време още не знаех.

— Чух за баща ти — не пропусна да ме ухапе тя и се настани на моята маса в един от ъглите на стола, където Хали Синти и антуражът ѝ рядко сядаха. Децата от клуба по шах и приятелите ми от клуба по ораторско майсторство я зяпнаха с отворени уста. Хали и приятелката ѝ Джена Линд стовариха раниците си върху два от пластмасовите столове и ме зяпнаха.

— Какво си чула? — попитах предпазливо. Нямах доверие на Хали, която цели шест години ме бе пренебрегвала, както и на Джена, винаги с грижливо разрошена коса.

Хали, оказа се, нямаше търпение да ми съобщи.

— Чух какво мама разправяше снощи. Бил се изнесъл от вас, за да живее с някаква зъботехничка на „Копър Хил Роуд“.

Подмятах в ръка сандвича с фъстъчено масло, за да спечеля време. Дали беше истина? Откъде можеше да знае майката на Хали? И защо е обсъждала този въпрос? В ума ми се рояха въпрос след въпрос и се опитвах да си припомня лицата на всички жени, които ми бяха почиствали зъбите.

Джена се приведе напред, за да ми нанесе фаталния удар.

— Чухме — захили се тя, — че била само на двайсет и седем.

Ясно. Това обясняваше клюките. Хали и Джена ме гледаха, приятелите ми зяпаха тях. Изведнъж придобих чувството, че съм на сцената, а не помня репликите, дори не знам кря пиеса се играе.

— Кажете сега, истина ли е? — попита нетърпеливо Хали.

— Не е кой знае какво — опита се да прозвучи съчувствено Джена с надеждата да ме подтикне да си кажа каквото знам. — И моите родители са разведени.

Разведени, помислих си, за да усетя вкуса на думата. Това ли ставаше? Мама и татко щяха ли да ни причинят това? Вдигнах очи към любимките на момчетата.

— Махайте се — извиках им. Чух една от приятелките ми от курса да възкликва. Никой не си позволяваше да говори по този начин с Джена и Хали. — Оставете ме на мира. Махайте се.

Джена изви очи към тавана. Хали отблъсна стола назад.

— Ти си една дебела смотанячка — процеди, преди да се отправи към масата на готините, където всички бяха с блузи и тениски с бродирани алигаторчета, а момичетата обядваха само с диетична кола.

Прибрах се бавно и открих майка в кухнята, заобиколена от неприбрани още покупки, пръснати по масата и плота.

— Татко с друга ли живее? — попитах направо.

Тя затвори фризера, въздъхна и подпря ръце на кръста си.

— Не исках да го разбереш по този начин — прошепна.

— Хали Синти ми каза — признах.

Майка ми въздъхна отново.

— Само че тя не знае нищо — продължих с надеждата майка ми да се съгласи.

Вместо това тя седна на масата и ми посочи стол, за да седна и аз.

— Госпожа Синти работи в същата болница, където е и баща ти — обясни полека.

Значи беше истина.

— Можеш да ми кажеш какво има. Не съм дете — в този момент обаче ми се искаше отново да съм дете, от онези деца, на които родителите им четат в леглото и ги държат за ръка, когато пресичат улиците.

Майка ми въздъхна.

— Мисля, че би трябвало баща ти да ти разкаже.

Само че този разговор така и не се проведе, а две вечери по-късно баща ми се върна. С Джош и Луси стояхме в задния двор и го гледахме как вади куфара от багажника на малката си червена спортна кола. Луси плачеше, а Джош се мъчеше да не ревне. Баща ми дори не ни погледна, когато мина по посипаната с чакъл алея, а токовете на ботушите му скърцаха при всяка стъпка.

— Кани — подсмърчаше Луси. — Той ще остане завинаги, нали? Вече няма да си ходи, нали?

Гледах как вратата тихо се затваря след него.

— Не знам — отвърнах. Трябваше ми отговори. Баща ми не желаше да разговаря с нас, майка ми също нямаше да ми помогне.

— Не се притеснявай — скара ми се тя. Лицето ѝ бе набраздено от бръчки заради безсънието. — Всичко ще бъде наред, миличка — и това го каза майка ми, въпреки че никога не ме беше наричала миличка. Колкото и да се страхувах, трябваше да отида направо при извора.

Следващия понеделник следобед открих Хали Синти в дамската тоалетна пред огледалото, заета да си освежи червилото „Бони Бел“. Прочистих гърлото си. Тя не ми обърна никакво внимание. Докоснах я по рамото и тя се изви рязко към мен, стиснала устни от отвращение.

— Какво? — изсъска.

Изкашлях се, докато тя продължаваше да ме изпепелява с поглед.

— Ами... онова... за баща ми — започнах.

Хали изви очи и извади розов пластмасов гребен от чантата си.

— Той се върна — обясних.

— Браво. Върхът — подхвърли Хали, докато се решише.

— Помислих си, че ти може да си чула защо е станало така. От майка си.

— И защо мислиш, че ще ти кажа каквото и да е? — изхили се тя.

Целия уикенд бях замисляла тази среща. Какво можех аз, дебетата Кани Шапиро, която никой не поглеждаше, да предложи на слабата красива Хали? Извадих две неща от чантата си. Първото бе пет страници съчинение за светлината и тъмните образи в „Ромео и Жулиета“. Другото бе малка бутилка водка, която откраднах от барчето вкъщи тази сутрин. Хали и бандата ѝ може и да не бяха толкова на ти с учението, колкото бях аз, но компенсираха в други отношения.

Хали грабна бутилката от ръцете ми, след това провери да не е счупен печатът и посегна към съчинението. Аз го дръпнах.

— Първо ми кажи.

Тя сви рамене, пхна бутилката в чантата и отново се обърна към огледалото.

— Подслушвах майка, докато говореше по телефона. Казваше, че приятелката му зъболекарка искала деца — предаде чутото тя. — А, както разбирам, баща ти не иска повече. Като те гледам — продължи, — веднага ми става ясно защо — сетне се обърна към мен, захилена и доволна, и протегна ръка за съчинението.

Хвърлих го по нея.

— Просто го препиши с твой почерк. Направила съм някои правописни грешки, за да не се усъмнят, че съм го писала аз.

Хали взе съчинението, а аз се върнах в час. Не бил искал повече деца. Като знам как се отнасяше към нас, бе лесно обяснимо.

Остана при нас още шест години след това, но вече не беше същият. Кратките мигове на обич и загриженост, нощите, когато ни четеше в леглото, съботните следобеди, когато ни купуваше сладолед, и неделите, когато ни возеше с колата, вече не се върнаха. Сякаш баща ми бе заспал съвсем сам на някоя автобусна спирка или гара и се бе събудил дваисет години по-късно, заобиколен от непознати: майка ми, сестра ми, брат ми, аз, които все искаха някаква помощ — или за да се измият чиниите, или някой да ни закара на репетиция, или десет долара, за да отидем на кино, или одобрението му, вниманието му, любовта му. Гледаше ни, нежните му кафяви очи бяха напълно объркани, а сетне ставаха строги и гневни. Кой са тези хора? Защо си мислят, че им дължа нещо?

Любящият ни баща се превърна в разсеян, а понякога и злобен човек. Дали не бе, защото знаех тайната му — че не иска повече деца, че дори нас не иска? Дали не бе, защото другата жена му липсваше, да не би тя да бе истинската му любов, с която не можеше да бъде? Сигурно имаше нещо вярно. Имаше и други неща.

Баща ми беше — предполагам все още е — пластичен хирург. Бе започнал кариерата си в армията, където се бе занимавал с пациенти с обгаряния, ранени войници, мъже, които са се върнали от армията с порозовяла, сбръчкана от химикалите кожа или обезобразена от някой шрапнел.

Бе открил истинското си призвание, когато се преместил в Пенсилвания. По-голямата част от практиката му се състоеше не от войници, а от светски дами, чиито рани бяха невидими, и бяха готови да изръсят хиляди долари на някой дискретен хирург.

Той бе преуспял лекар. Когато ни изостави за пръв път, Лари Шапиро бе известен във Филаделфия и района като човек, който прави чудеса с отпуснати шкембета, прибиране на двойни брадички, скъсяване на носове, повдигане на гърди. Имахме подходящата за положението му огромна къща и истински плувен басейн с джакузи. Татко караше порше (въпреки че майка успя да го придума да не си слага регистрационен номер с надпис „Доктор Клъц“), а мама — ауди. По два пъти в седмицата идваше жена да чисти, родителите ми организираха партита през месец и ангажираха фирма за кетъринг,

през ваканциите ходехме в Колорадо (на ски) и във Флорида (на слънце).

След това той си тръгна и се върна, а животът ни се разпадна също като любима книга, която четеш и препрочиташ, докато някоя вечер я дръпваш, за да се приспиш с нея, и корицата остава в ръцете ти, а десетките страници политат към пода. Баща ми искаше този живот. Поне това бе ясно. Беше нещастен, защото се бе забутал в покрайнините, задълженията нямаха край, бе обвързан с изплащането на ипотека, на вноските за колите, да поддържа навиците ни, както и всички останали неща. Изкарваше нещастieto си на всички нас — и кой знае защо най-вече върху мен.

Изведнъж като че ли вече не можеше да ме гледа. Каквото и да направех, все не беше доволен, дори напротив.

— Я погледни това тук! — разкрещя се, когато видях, че имам петица по алгебра. Седеше на масата в трапезарията, до лакътя му бе оставена чаша със скок. Аз стоях нацупена на вратата и се опитвах да се прикрия в сенките. — Какво ще кажеш за свое извинение?

— Не обичам математиката — заявих. Истината бе, че се срамувах от оценката не по-малко, отколкото той бе ядосан. Никога не се бе случвало да ми пишат по-ниска оценка от шестица. Само че колкото и да се стараех, дори с допълнителна помощ, алгебрата ме смазваше.

— Ти да не би да мислиш, че на мен ми е харесвало във факултета по медицина? — изръмжа той. — Имаш ли представа какъв потенциал притежаваш? Мислиш ли въобще как пропиляваш таланта си?

— Пет пари не давам за таланта. Просто не обичам математиката.

— Добре — сви рамене баща ми и подхвърли бележника на масата с такова отвращение, сякаш смърдеше. — Стани секретарка. На мен ми е все едно.

Държеше се така с всички — подвикваше ни, беше намръщен и груб. След работа се прибираше, оставяше куфарчето си в антрето, сипваше си първия за деня скок с лед, профучаваше покрай нас, качваше се в стаята си и заключваше вратата. Или оставаше горе, или се настаняваше в хола и слушаше симфонии на Малер. Дори на тринайсет, дори без да съм посещавала музикален курс, знаех, че

непрекъснато да слушаш Малер под съпровода на дрънченето на кубчетата лед в чашата, не вещае нищо добро.

А когато все пак благоволеше да ни проговори, то бе единствено, за да се оплаче колко е уморен и как никой не го цени.

— Вие сте едни дребни сноби — заваляше думите той. — Знаете само ски и плувни басейни.

— Мразя ските — оплака се Джош, защото наистина ги мразеше. След едно спускане по пистата се връщаше в хижата, за да пие горещ шоколад, а ако все пак успеехме да го измъкнем навън, убеждаваше ски патрулите, че ръцете му са измръзнали, и тогава ни се налагаше да го прибираме от пункта за първа помощ, съблечен по бельо, доволно отпуснат под лампи за затопляне.

— Предпочитам да плувам с другите деца в басейна — обясняваше Луси и това бе истина. Тя имаше повече приятели от всички ни заедно. Непрекъснато някой я търсеше. Това бе още една причина баща ни да недоволства.

— Този проклет телефон! — крещеше той, когато се звъннаше по време на вечеря. Не ни позволяваше да се обаждаме. Можеше да го търсят от службата.

— Ако толкова много ни мразиш, защо изобщо си ни създал? — изкрещях аз и го предизвиквах да разбере, че знам истината. Той никога не отговори — последваха нови обиди, още гняв, караници и наказания. Джош бе само на шест и още бе „малчо“. Луси бе на дванайсет и той или не ѝ обръщаше внимание, или се заяждаше с нея.

— Глупачка — клатеше глава той, когато ѝ видеше оценките. — Непохватна работа — натякваше, когато изпуснеше някоя чаша. Аз бях на тринайсет и се превърнах в изкупителната жертва.

Истината е, че на тринайсет не изглеждах кой знае колко блестящо. Освен едрите гърди и закръглени бедра, с които се бях сдобила, ми натресоха шина от метал и някакви пластмасови ленти, за да коригират захапката ми. Подстрижката ми бе като на Дороти Хамил и изобщо не ми отиваше. Купувах си дрехи в два размера — широки и още по-широки — и ходех доста прегърбена, за да си скрия гърдите. Приличах на гърбушкото от Нотър Дам. Бях като плашило, като истинска комбинация от нещата, срещу които баща ми се бореше всеки ден. Той се занимаваше с красотата — да я създаде, да я опази, да я усъвършенства. Имаше жена, която не бе точно каквато трябва, да не

говорим, че никога не отслабна, но да се сдобие с дъщеря, която на нищо не приличаше, това вече бе неппростим грях. Аз го бях предала. На тринайсет в мен нямаше абсолютно нищо красиво, наистина нищо и той го потвърждаваше непрекъснато, като ме гледаше с омраза и ме обиждаше.

— Кани е много умна — чух го да казва на един от приятелите си, с когото играеше голф. — Ще успее да се оправи в живота. Не е хубава — добави, — но поне е умна.

Стоях, без да мърдам, неспособна да повярвам на това, което съм чула, и когато най-сетне осъзнах думите, усетих как всичко в мен се свива, все едно че бях кутия от бира, смачкана под гумите на кола. Не бях нито глупава, нито сляпа и знаех, че съм много различна от актрисата Фара Фосет, от момичетата във филмите и по постерите в стаите на момчетата. След това си спомнях ръката му на главата ми, как брадата му драскаше бузата ми, когато ме целуваше. Аз му бях дъщеря, неговото малко момиченце. Трябваше да ме обича. Ето че сега мислеше, че съм грозна. Не съм била хубава... какъв е този баща, дето не намира малкото си момиченце за хубаво? Само че аз вече не бях малка. А и не бях неговото момиченце.

Когато разглеждам снимките си от онова време — естествено, на тях сме само четиримата — в очите ми личи потискащо отчаяние. *Моля ви, нека да ви се харесам*, сякаш моля аз, въпреки че се опитвам да се скрия зад братовчедите по празниците, под пияната в джакузито, докато съм на някое парти, а устните ми са разтегнати в измъчена усмивка, свила съм глава между раменете, прегърбена, за да стана помалка и дребна. Просто съм се опитвала да изчезна.

Години по-късно, в колежа, когато една приятелка разказваше за ужасите на детството в покрайнините, се опитах да ѝ обясня за баща си.

— Той беше чудовище — казах. Завършвах английска филология и бях специалистка по Чосър и Шекспир, Джойс и Пруст. Все още не бях открила по-добра дума от тази.

Лицето на приятелката ми стана много сериозно.

— Насилваше ли те? — попита тя.

Едва се сдържах да не се изсмея. Като знам колко силно бе отвратен баща ми от мен, защото бях грозна, дебела и отвратителна, да ме насилва, бе последното, което би му минало през ума.

— А биеше ли те?

— Пиеше прекалено много — признах аз. — И ни изостави — никога не ме е удрял. Нито един от нас. Щеше да е по-лесно, ако ни посягаше. Тогава щеше да е възможно да назовем болката, да я поставим в определена категория и да я опишем. Щеше да има закони, власти, приюти, телевизионни дискусии и предавания, в които репортери да обсъждат преживяното от нас, да разнищят какво сме преживели и да ни помогнат да го преодолеем.

Само че той никога не ни посегна. А на тринайсет и на четиринайсет не знаех думите, с които да опиша това, което ни причиняваше. Дори не знаех как да започна разговор. Какво можех да кажа? „Той е гаден?“ Гаден означаваше да ни наказва, да не ни разрешава да гледаме телевизия след вечеря, в тази дума не се включваха словесните обиди, с които обикновено ни заливаше, когато седнехме да вечеряме, нито пък изброяването на всичко, което правех, за да потъпча огромния си потенциал.

А и кой щеше да ми повярва? С приятелите ми баща ми бе истински чаровник. Помнеше имената им, имената на гаджетата им, питаше любезно за плановите им за лятото, за колежа. Никой нямаше да ми повярва, а дори да ми повярваха, щяха да настояват да им обясня. А аз не можех нито да обясня, нито да им отговоря на въпросите. Когато си на бойното поле, не можеш да си позволиш лукса да се замисляш над различните исторически факти и социополитически влияния, причинили войната. Просто навеждаш глава и се опитваш да преживееш и да се престориш, че нищо не е случено, че всичко си е наред.

Лятото преди последната ми година в гимназията майка заведе Джош и Луси в Мартас Винярд за един уикенд. Нейна приятелка била наела къща и тя нямаше търпение да отиде до Авъндейл. За пръв път си бях намерила работа за през лятото като охрана в местен кънтри клуб. Казах на мама, че ще остана вкъщи, ще гледам кучетата и ще удържам положението. Мислех си, че всичко ще бъде наред: къщата щеше да е на мое разположение, щях да забавлявам двама и три годишния си приятел далече от зоркия ѝ поглед и щях да излизам, когато искам.

Първите три дни беше чудесно. Когато на четвъртата сутрин се прибрах в малките часове, отново ми се стори, че съм на дванайсет. Баща ми бе в стаята си, поставил куфара на леглото, натрупал пак купчината бели потници и тениски и черни чорапи — може би дори са същите, помислих си аз, които бе взел и първия път.

Гледах купчината, а после вдигнах очи към него. Баща ми се взря в мен. След това въздъхна.

— Ще позвъня — каза. — Когато науча новия си телефон.

— Все едно — свих рамене.

— Не ми говори по този начин! — повиши глас баща ми. Мразеше, когато му отговаряме така. Изискваше от нас уважение, най-вече в случаите, когато не го заслужаваше.

— Тя как се казва? — попитах.

Очите му се присвиха.

— Защо питаш?

Погледнах го и не можах да измисля какво да му кажа. Нима си въобразявах, че има значение? Дори да знаех името, какво от това?

— Кажи на майка си? — започна той.

Поклатих глава.

— О, не — отвърнах веднага. — Не ме карай да ти върша мръсната работа. Ако искаш да й кажеш нещо, кажи й го сам.

Баща ми сви рамене сякаш това нямаше значение. Добави още няколко ризи и грабна колкото успя вратовръзки.

— Радвам се, че си отиваш. Знаеш ли, че е така? — казах. Гласът ми прозвуча пискливо в притихналата къща. — Ще ни бъде по-добре без теб — осмелих се да го изрека.

Той ме погледна. След това кимна.

— Да — съгласи се. — Мисля, че ще е така.

Отново се зае да си събира багажа. Аз влязох в стаята си. Отпуснах се на леглото — същото, край което баща ми четеше, сякаш преди цял един милион години — и затворих очи. Бях чакала този момент. Знаех, че ще настъпи. Бях решила, че ще се чувствам така, сякаш е паднала коричката от стара рана — моментна болка, лека болка, някаква липса. След това нямаше да има нищо. Това трябваше да почувствам, това исках да почувствам, мислех си озлобена аз, докато се мятах в леглото и се опитвах да се успокоя. Няма значение,

казвах си, повтарях си го отново и отново. Така и не разбирах защо плача.

Кандидатствах в „Принстън“ единствено защото той ми каза да отида там в една от последните си прояви на родителска загриженост. Аз исках да се запиша в „Смит“. Харесвах обстановката, условията, допадаше ми мисълта, че ще бъда в женски колеж, където ще мога да се съсредоточа над учебниците и ще съм такава, каквата съм, типичната за края на осемдесетте амбициозна студентка, забола нос в книгите.

— Забрави тая работа — заяви баща ми, докато седяхме на масата. Бяха минали шест месеца, откакто се изнесе; беше се преместил в друго предградие, живееше в чисто нов апартамент и с ново гадже, дето страшно хващаше окото. Беше се съгласил да се срещнем за вечеря, след това се обади да откаже, а после отлага още два пъти. — Няма да те пратя в тази лесбийска дупка.

— Лари — обади се майка ми, гласът ѝ беше тих и безнадежден. Вече бе забравила какво е усмивка, нямаше я и старата веселост, и приятния ѝ хумор. Щяха да минат години — и да се появи Таня — преди тя отново да започне да се смее.

Баща ми не ѝ обърна никакво внимание, гледаше ме подозрително, вдигнал набодено на вилицата парче пържола.

— Нали не си лесбийка?

— Не, татко — отвърнах. — В интерес на истината, предпочитам тройките.

Той сдъвка. Преглътна. Попи устни със салфетката.

— Не предполагах, че ще се появят още двама, които да проявят интерес да те видят гола — пошегува се той.

Колкото харесвах „Смит“, толкова не понесох „Принстън“. Всички там ми се сториха експонати от прекалено успешен експеримент по евгенетика: бяха руси, слаби, съвършени, освен тъмнокосите момичета, които пък бяха фини, екзотични и съвършени. През уикенда, който прекарах там, не видях нито един дебел, нито пък някой с лоша кожа. Навсякъде блестяха коси, усмихваха се хора с прекрасни зъби и съвършени тела, облечени в идеално подбрани дрехи.

Осмелих се да кажа, че бях нещастна. Баща ми заяви, че не дава пет пари. Аз също се заинатих. Тогава ми отправи ултиматум — или „Принстън“, или нищо. И докато замина за Кембъл Хол и остана за началото на лекциите, докато ми откраднат багажа, подарък за завършването на гимназията, разводът на родителите ми премина и баща ми си замина завинаги и ме набути със сметка за университета, която бе платил колкото да ме спре да се откажа, за да не хвърля парите на вятъра. И така, аз зарязах представителния отбор, което не бе голяма загуба нито за мен, нито за екипа, защото бях спечелила задължителните седем килограма, които студентите качват през първата си година, плюс още седем, които трябваше да натрупа съквартирантката ми с нейната булимия, но така и не стана, и си намерих работа към отдела за хранително снабдяване.

Ако разправят, че в колежа прекарваш най-хубавите години от живота си, значи мога да заявя, че прекарах най-добрите години от живота си в мрежа за коса, докато разпределях на порции бъркани яйца и недопържен бекон, трупам мръсни чинии на конвейерната лента, миех подове, поглеждах към колегите си с крайчеца на окото и си казвах, че те са много по-красиви, грациозни и щастливи в собствената си кожа, отколкото аз някога щях да бъда. Всички бяха подстригани по-хубаво. Всички бяха слаби. Да, много бяха слаби, защото пъхваха по два пръста в гърлото си, след като се наобядваха, но това бе незначителна цена, за да постигнат желаното от всяка жена — ум, красота и начин да похапват сладолед и черешово руло, без да набебелят.

„Хубава коса“ бе първата статия, която написах за университетския вестник. Бях още първокурсничка, а главният редактор, дребосък на име Гретел, косата му бе силно изрусена и щръкнала, ме помоли да напиша още нещо. През втората години вече пишех статии и прекарвах всеки свободен час в мърлявите офиси на „Насау Уикли“. В Арън Бър Хол, вече решила, че точно това искам да правя в бъдеще.

Писането ми помагаше да избягам. Можех да избягам от „Принстън“, където всички бяха елегантни и изтънчени, дори имаше един бъдещ крал в Централна Европа. Благодарение на писането успях да избегна мислите за семейството си и да попреча на нещастieto да ме обхване. Писането бе като да се потопиш в океана,

то бе място, където се движех лесно, където можех да бъде елегантна и игрива, невидима и едновременно с това видима — там бях само име, тялото не се виждаше. Седях пред празния екран на компютъра и знаех, че това е най-доброто бягство, на което можех да разчитам.

А имаше доста неща, от които да бягам. През четирите години в „Принстън“, баща ми се ожени повторно и се сдоби с още две деца. Даниел и Ребека. Имаше наглостта да ми изпрати снимки и съобщение за раждането им. Нима си мислеше, че ще бъда щастлива, когато видя сбръчканите им бебешки лица? Все едно че някой ме бе ритнал. Значи не е вярно, че не е искал деца, осъзнах тъжно. Просто не бе искал нас.

Майка ми отново започна работа и ежеседмичните ѝ телефонни обаждания бяха пълни с оплаквания, че и училището, и децата са се променили, откакто е взела диплома за учителка. Подтекстът беше ясен: това не бе животът, на който се бе надявала. Не бе очаквала да се получи така. Не бе и помисляла, че на петдесет едва ще свързва двата края с издръжката от бившия ѝ съпруг и незначителните суми, които местното училище плащаше на заместничките.

Междувременно Луси я бяха изхвърлили още през първата година от колежа в Бостън и сега живееше вкъщи, от време на време посещаваше лекциите на местния свободен колеж и правеше сбирка от неподходящи мъже. Джош прекарваше по три часа на ден във фитнес залата и вдигаше тежести толкова често, че горната част на тялото му бе като наpomпана, и бе престанал да разговаря, ако се изключи издаването на гърлено ръмжене от време на време.

— Просто си довърши образованието — казваше уморена майка ми, след като за пореден път ми съобщеше, че чековете от баща ми пак били закъснели, че колата ѝ се била развалила, че сестра ми не се била прибирала вкъщи цели две нощи. — Просто гледай да довършиш. Тук всичко ще бъде наред.

Най-сетне дойде юли и дипломирането ми. Като изключим, че няколко пъти обядвахме заедно в неловко мълчание — случи се през лятото и за Коледа, не бях виждала баща си. Изпращаше картички за рождения ми ден (обикновено пристигаха навреме) и чекове, които покриваха таксата ми за обучение (обикновено закъснели) само наполовина. Имах чувството, че съм се превърнала в точка в списъка

му от задължителни задачи. Не очаквах да се появи на завършването ми. Не бях и предположила, че може да се поинтересува. Само че той позвъни седмица преди дългоочакваната дата и заяви, че няма търпение. И той, и новата му съпруга, която не познавах.

— Не съм сигурна... Не мисля, че... — заеквах аз.

— Кани — каза той. — Аз съм ти баща. А Кристин никога не е виждала „Принстън“.

— Кажй тогава на Кристин, че ще й изпратиш картичка — обади се кисело майка ми. Страхувах се да кажа на майка ми, че той също ще бъде там, но така и не измислих как да му откажа. Бе изрекъл вълшебните думи. Аз съм ти баща. След всичко — резервираността му, желанието, с което ни напусна, новата съпруга и деца — по всичко личеше, че аз копнея за обичта му.

Баща ми, повел новата си жена и деца, пристигна по време на приема в английската катедра. Бях спечелила някаква незначителна награда за творческо писане, но те закъсняха и така и не чуха името ми. Кристин бе дребна и фина със стегнато, благодарение на аеробиката, тяло, силно изрусена. Децата бяха божествени. Чудесната ми рокля на цветя, купена от „Лора Ашли“ изглеждаше толкова добре одева. Сега вече бе като чулено покривало. А аз приличах на табуретка.

— Кани — огледа ме баща ми. — Виждам, че кухнята на колежа ти е допаднала.

Стиснах спечелената табела.

— Много благодаря — отвърнах.

Баща ми изви очи към новата си съпруга, сякаш за да й каже: „Представяш ли си каква е докачлива!“

— Просто се майтапех — каза той, докато новите му божествени деца не откъсваха поглед от мен, като че бях някакво животно от зоопарка на гигантите.

— Ето ви билетите за церемонията — не споменах, че се бе наложило да моля, да искам назаем и най-сетне да платя сто долара, които не можех да си позволя, за да получа билетите. Всеки дипломант имаше право на четири. Администрацията в „Принстън“ все още не бе уточнила как да се справя с такива като мен с по две семейства, където се включваха мащехи, пастроци, полубратя и сестри и т.н.

Баща ми поклати глава.

— Няма нужда. Тръгваме си на сутринта.

— Тръгвате си? — повторих. — Но това означава, че ще изпуснете дипломирането.

— Имаме билети за „Сезам“ — изчурулика дребната Кристин.

— „Сезам“ — повтори натъртено малкото момиченце.

— Така че „Принстън“ ни беше на път.

— Ами... браво — в този момент се опитах да преглътна сълзите. Прехапах устни с всички сили и стиснах наградата толкова силно, че през следващата седмица и половина на корема си имах отпечатана квадратна синина. — Благодаря ви, че се отбихте.

Баща ми кимна и пристъпи напред, сякаш искаше да ме прегърне, но накрая просто стисна рамото ми и ме разтърси леко, както обикновено постъпват треньорите с атлети, които не оправдават очакванията им, за да ги стреснат.

— Поздравявам те — каза той. — Много се гордея с теб — само че когато ме целуна, веднага усетих, че няма търпение да си тръгне.

Преживях церемонията, събрах си багажа и поех към къщи. Закачих дипломата на стената над леглото и се опитах да реша какво да правя сега. Нямах начин да запиша следдипломна квалификация. Дори след всички закуски, които бях сервирала, след недопържения бекон и отвратителните бъркани яйца, все още дължах 20 000 долара. Не можех да продължа да искам назаем. Затова реших да се явя на интервюта в малки вестници, които бяха готови да приемат на работа новоизлюпени от колежа, без какъвто и да е опит, при това в средата на речесия. Цяло лято обикалях северозапада с кола трета ръка, купена със спестените от студентския стол пари. Когато натоварих колата и се отправих към назначените интервюта, се зарекох никога повече да не се връзвам на баща ми.

От брат ми разбрах, че баща ни се е преместил на запад, но не го попитах за подробности, а и той не ми каза. Десет години след развода на него вече не му се налагаше да плаща детска издръжка и издръжка на съпругата си. Чековете престанаха да пристигат. Престанаха да пристигат и картичките за рожден ден и той спря да проявява каквато и да е заинтересованост, че съществуваме. Луси завърши и забрави, а когато Джош му изпрати съобщение за своето дипломиране,

картичката се върна, защото получателят бе неизвестен. Баща ни се бе преместил, без да ни каже къде е.

— Можем да го намерим по интернет — предложих аз.

Джош ме погледна вбесен.

— Защо?

Така и не успях да измисля отговор. Ако го намерехме, дали щеше да дойде? Дали изобщо го беше грижа? Едва ли. Решихме да го забравим. Ако баща ни не искаше да има нищо общо с нас, така да бъде.

Преборихме се с проблемите през двайсетте си години без него. Джош преодоля страха си от склоновете и прекара година и половина в прескачане от един ски курорт в друг, Луси избяга за известно време в Аризона с някакъв тип, който твърдеше, че е бивш хокеист. И това бе почти всичко.

Знам, че всичко, което ми причини баща ми — обидите, критиката, начинът, по който ме караше да се чувствам — безформена и никаква — ме бяха наранили. Бях попадала на достатъчно статии в списанията, които те учат как да превъзмогнеш подобна жестокост, без да останеш наранена. С всеки мъж, с когото се срещах, аз много внимавах. „Този редактор наистина ли ми харесва, или просто търся татко? Обичам ли този мъж, питах се непрекъснато, или просто съм убедена, че той никога няма да ме изостави, както направи баща ми?“

Продължавах да се чудя докъде стигнах с всички грижи, които се полагаха за мен. Бях сама. Един човек, който ме бе харесвал достатъчно, за да е готов да ме приеме в семейството си, беше починал, а аз дори не можех да изкажа съболезнованията си както трябва. Сега, в момент, когато бе възможно, наистина много възможно Брус да е достигнал етап от живота си, когато щеше да успее да ме разбере, да прояви съчувствие към нещата, които съм преживяла, той не желаше дори да разговаря с мен. Каква жестока шега, все едно че някой бе изтеглил постелката изпод краката ми и ме бе накарал да се чувствам отново както с баща ми.

7.

Кантарът в Центъра по контрол на теглото към Филаделфийския университет приличаше на онези, с които теглят разфасовано месо. Платформата бе поне четири пъти по-голяма от обикновените и отстрани бяха поставени перила. Как да не се чувстваш като добитък, когато се качиш, както правех аз през седмица от септември насам.

— Много необичайно — отбеляза доктор Кей и погледна червената скала на принтираното копие. — Свалила си цели три килограма и шестстотин грама.

— Не мога да ям — обясних безразлично.

— Искаш да кажеш, че ядеш по-малко ли? — попита той.

— Не, искам да кажа, че всеки път, когато сложа нещо в уста, ми се повръща.

Лекарят ме погледна стреснат, след това отново обърна очи към кантара. Показанията не се бяха променили.

— Влез в кабинета ми — предложи.

Ето че пак бе същото: аз седях на стола, той се бе настанил зад бюрото, а моята папка ставаше все по-дебела. Тенът му бе някак по-наситен от последния път, когато се видяхме, може би дори бе отслабнал, или само така ми се стори заради широката бяла престилка. Бяха минали шест седмици, откакто видях Брус за последен път, и нещата съвсем не бяха такива, каквито на мен ми се искаше.

— Повечето пациенти наддават, преди да започнат приема на сибутрамин — каза лекарят. — Обикновено се натъпкват качествено, като за последно. Затова ти казвам, че ми се струва необичайно.

— Нещо се случи — обясних аз.

Той ме погледна остро.

— Нова статия ли?

— Бащата на Брус почина — разказах му. — Брус е приятелят ми... бившият ми приятел. Баща му почина миналия месец.

Доктор Кей сведе поглед към ръцете си, после го премести към папката, най-сетне отново ме погледна.

— Съжалявам.

— Той ми се обади... и ми каза... помоли ме да отида на погребението... но не му беше приятно да остана. Не ми позволи да остана. Беше толкова ужасно... и толкова тъжно... а равинът разказа как ходел в магазини за играчки и аз се почувствах ужасно...

Мигах често, за да прогоня сълзите. Без да каже и дума, доктор Кей ми подаде кутия салфетки. Свали си очилата и притисна основата на носа си с пръсти.

— Аз съм лош човек — бърбрех объркано.

Лекарят ме погледна мило.

— Защо? Защото си скъсала с него ли? Това са глупости. Откъде би могла да знаеш, че ще се случи подобно нещо?

— Не знаех — съгласих се. — Така е, не знаех. Сега обаче е все едно... искам да съм до него, да го обичам, а той не ме допуска и се чувствам толкова... самотна...

Доктор Кей въздъхна.

— Трудно е, когато нещата свършват. Дори никой да не умре, дори да се разделите при най-благоприятни условия и да няма намесен друг човек. Дори и ти да си тази, която се отдръпва първа. Никога не е лесно. Винаги боли.

— Просто имам чувството, че съм допуснала огромна грешка. Че не съм премислила всичко както трябва. Мислех си, че знам... какво ще бъде, когато не съм с него. Оказа се, че не знам. Нямах как да знам. Не съм си представяла нищо подобно. Липсва ми непрекъснато... — преглътнах с усилие и се задавих с ново ридание. Не можех да обясня, че цял живот съм чакала човек, който да ме спаси и да прояви разбиране към болката ми. Мислех си, че знам какво е болка, но никога досега не ме бе боляло по същия начин.

Лекарят спря очи на петно на стената над главата ми, докато аз плачех. След това отвори чекмедже на бюрото си, извади някакъв бележник и започна да пише.

— Прекратявате ли курса ми? — попитах.

— Не — отвърна той. — Налага се да започнеш да ядеш отново. Просто си помислих, че е добра идея да поговориш с някого.

— А, не — заявих. — Никаква терапия.

Той се усмихна накриво.

— Антипатия ли усещам?

— Не, нямам нищо против терапията, просто знам, че няма да помогне — обясних. — Гледам реалистично на нещата. Направих огромна грешка. Не бях сигурна дали го обичам достатъчно, а сега вече знам, че го обичам, но баща му почина и той не ме иска вече — изпънах гръб и избърсах лицето си. — Все още смятам да продължа. Наистина желая да продължа. Нека поне едно нещо в живота ми да е като хората.

Лекарят отново ме настани на кушетката за прегледи, ръцете му нежно докосваха гърба ми и раменете, после уви някакъв гумен маркуч около бицепса ми и ми нареди да стискам юмрук. Извърнах поглед, когато пъкна иглата, но го направи толкова умело, че почти нищо не усетих. И двамата наблюдавахме как колбата се пълни с кръвта ми. Зачудих се какво ли мисли той.

— Почти съм готов — прошепна лекарят, бързо извади иглата и постави марля на раната.

— А близалка ще получа ли? — пошегувах се.

Вместо близалка подаде анкерпласт и листче с две имена и два телефонни номера.

— Вземи го — настоя. — И, Кани, трябва да се храниш, а ако откриеш, че не се получава, звъни. Наистина ти предлагам да звънеш на някого от двамата специалисти.

— Толкова съм дебела, наистина ли мислите, че още няколко дни ще ми видят сметката?

— Не е добре за здравето ти — обясни сериозно той. — Може да окаже обратен ефект върху метаболизма ти. Предлагам ти да започнеш с протички неща като препечена филийка, банан, безалкохолна бира.

Когато излязохме във фойето, ми даде и купчинка листа, поне шест сантиметра дебела.

— Не спирай да се упражняваш — посъветва ме. — Ще се почувстваш по-добре.

— Звучите като майка ми — отвърнах и натъпках всичко в чантата.

— И още нещо, Кани — той стисна ръката ми над китката. — Не приемай нещата толкова навътре.

— Знам, че не трябва — казах. — Искан ми се всичко да беше различно.

— Ще се справиш — заяви доктор Кей. — Освен това...

Той замълча. Стори ми се, че се чувства неловко.

— Каза, че си лош човек.

— А, това ли? — почувствах се неудобно. — Извинявайте. Понякога ставам доста мелодраматична...

— Не, не. Всичко е наред. Искях да кажа... Искях да ти кажа...

Вратите на асансьора се отвориха и хората вътре ме изгледаха. Погледнах лекаря и отстъпих назад.

— Не си — увери ме той. — Ще се видим на курса.

Прибрах се вкъщи и се втурнах към телефона. Единственото ми съобщение беше от Саманта.

— Здравсти, Кани, Сам е... не, не е Брус, така че разкарай тази жалка гримаса и ми звънни, ако ти се излиза на разходка. Ще те черпя с нес кафе. Ще бъде супер. Много по-гот, отколкото с гадже. Чао.

Оставих телефонния секретар и веднага грабнах слушалката, когато се звънна. Може пък този път да е Брус. Беше майка ми.

— Къде беше? — попита тя. — Звъня от толкова време.

— Не си оставила съобщение — изтъкнах.

— Знаех, че все някога ще те открия — заяви тя. — Какво става?

— Нали знаеш... — гласът ми потръпна.

Майка ми наистина полагаше усилия, откакто бащата на Брус почина. Изпрати картичка на семейството и направи дарение за храма. Звънеше ми всяка вечер и настояваше да отида с нея на плейофите. Нямах нужда от цялото това внимание, но знаех, че го прави за мое добро.

— Ходиш ли пеша? — попита ме тя. — Караш ли колелото?

— По малко — въздъхнах и си спомних как Брус се оплакваше, че да прекара известно време вкъщи, било все едно да се включи в триатлон, защото майка ми непрекъснато организираше преходи, обиколки с колела, баскетбол по двойки в еврейския център, където проверяваше какво прави брат ми, докато аз се потях на степера, а Брус четеше спортните страници на вестника. — Ходя — потвърдих. — Всеки ден извеждам Нифкин.

— Кани, това не е достатъчно! Трябва да си дойдеш вкъщи — каза тя. — Нали ще си с нас на Деня на благодарността? В сряда ли ще дойдеш, или на самия ден?

Ужас. Денят на благодарността. Миналата година Таня бе поканила друга двойка — и двете жени, разбира се. Едната не ядеше месо и говореше за хетеросексуалните хора като за „размножители“, докато приятелката ѝ, с късо подстригана щръкнала коса и широки рамене, която много приличаше на гаджето ми от гимназията, се чувстваше неловко, а след това се скри в малкия хол, където я открихме часове по-късно да гледа футболен мач по телевизията. Таня, която вече нямаше вкусови възприятия, благодарение на „Марлборото“, през всичкото време сновеше между кухнята и масата и пренасяше купа след купа препържени и преварени зеленчуци за гарнитура, някои пресолени, и така наречената пуйка от тофу за вегетарианци. Джош се бе измъкнал рано, а Луси през всичкото време говори по телефона с тайнствения си приятел, който, както научихме по-късно, бил женен и двацет години по-възрастен от нея.

— Никога вече — прошепнах на Брус същата вечер, докато се опитвах да си намеря удобно местенце на канапето, а Нифкин кротко трепереше зад едната колона. Таня бе инсталирала тъкачния си стан на мястото на леглото ми, така че всеки път, когато идвах, трябваше да се настанявам в хола. Да не говорим, че двете ѝ зловни котки, Гъртруд и Алис, дебнеха Ниф, за да го нападнат.

— Защо не се прибереш за уикенда? — попита ме майка.

— Заета съм.

— Ти си луда — поправи ме тя. — Бас държа, че ще седиш там, ще препрочиташ старите любовни писма, които Брус ти е изпращал, и ще се надяваш да не ти звънна аз, защото може по същото време да се обади и той.

По дяволите. Как успяваше винаги да познае?

— Не е вярно — отрекох аз. — Просто някой ме чака на втора линия.

— Истинска загуба на пари — отсече майка ми. — Виж, Кани. Очевидно е, че той ти е ядосан. Точно сега няма да хукне обратно при теб...

— Много добре ми е известно — отвърнах с леден глас.

— Тогава какъв е проблемът.

— Липсва ми — признах.

— Защо? Какво по-точно ти липсва?

В продължение на цяла минута мълчах.

— Нека да те попитам нещо — започна тихо майка ми. — Говорила ли си с него?

— Да. Говорим си — истината бе, че аз се пречупих и му се обадох два пъти. И двата разговора бяха по-кратки от пет минути, и двата приключиха, когато той ми каза много любезно, че имал работа.

— Той ли ти се обажда? — майка ми продължаваше да настоява.

— Не много често. Всъщност не.

— А кой приключва разговорите? Ти или той?

Вече започвах да се обиждам.

— Виждам, че пак си станала съветничка по хетеросексуалните въпроси.

— На мен ми е позволено — реши майка. — Попитах те кой затваря.

— Зависи — излъгах. Истината бе, че затваряше Брус. Винаги Брус. Точно както бе казала Сам. Бях наистина жалка и го знаех, но не можех да се възпра, а това бе още по-зле.

— Кани — каза тя. — Защо не го оставиш на мира? Дай си и ти малко почивка. Прибери се у дома.

— Заета съм — инатях се аз, но усещах как се размеквам.

— Ще направим сладки — редеше примамливи обещания майка. — Ще ходим на дълги разходки. Ще излизаме да караме колело. Може да отидем за един ден до Ню Йорк...

— С Таня, разбира се.

Майка въздъхна.

— Кани — каза. — Знам, че не я харесваш, но тя ми е партньор в живота... Не можеш ли поне да се постараш да си по-мила.

Замислих се.

— Не мога. Извинявай.

— Можем да излезем двете като майка и дъщеря, ако искаш.

— Може — примирих се аз. — Тук обаче имам много работа. И следващия уикенд ми се налага да съм в Ню Йорк. Казах ли ти? Ще интервюирам Макси Райдър.

— Сериозно? Боже, страхотна беше в онзи шотландски филм.

— Ще ѝ кажа какво мислиш.

— Чуй ме, Кани. Не му звъни повече. Просто му дай време.

Знаех, че тя, разбира се, е права. Аз не бях глупачка, а и същите приказки ми ги дрънкаха както Саманта, така и всички, запознати с

положението. По всяка вероятност щях да чуя същото и от Нифкин, ако можеше да говори. Само че не успях да се спра. Бях се превърнала в жена, към която преди щях да изпитвам съжаление, в човек, който търсеше някакъв знак, анализираше нещата и преповтаряше всяка казана дума в търсене на скрито значение, на някой таен сигнал, на подтекст, който да ми подсказе: „Да, все още те обичам, разбира се, че взе още те обичам.“

— Много ми се иска да те видя — казах му срамежливо аз по време на петминутния втори разговор.

Брус бе въздъхнал.

— Мисля, че е най-добре да изчакаме — отговори. — Точно сега не искам отново да започвам връзка.

— Но ние просто ще се виждаме от време на време — помолих се с изтънял глас, който нямаше нищо общо с обичайното му звучене.

Брус въздъхна отново.

— Не знам, Кани — каза. — Наистина не знам.

Само че „не знам“ не беше „не“, помислих си, и щом двамата се видехме, щях да му разкрия колко съжалявам, да му покажа колко много мога да му дам, как ми се иска да се върне при мен... тогава щяхме отново да се съберем. Разбира се, че щеше да се получи. Не ми ли призна пръв, че ме обича преди три години, докато се прегръщахме в моето легло? Не повдигаше ли винаги въпроса за женитба, не се ли спираше по улиците, за да се порадва на бебетата, не ме ли водеше към витрините на бижутерийните магазини, когато минавахме по Сансъм Стрийт, не целуваше ли безименния ми пръст с обещанието, че винаги ще бъдем заедно?

Беше неизбежно, опитах се да си внуша. Въпрос на време.

— Искам да те питам нещо — започнах аз.

Анди, критикът на ресторантите, вдигна очилата си на носа и замърмори в ръкава.

— Стените са в бледозелено, с позлатени орнаменти по гипсов таван — записваше наблюденията си той. — Типично по френски.

— Все едно че си във вътрешността на яйце на Фаберже.

— Все едно че си във вътрешността на яйце на Фаберже — повтори Анди. Чух леко изщракване, когато спря касетката и прибра

диктофона.

— Обясни ми какво мислят мъжете — помолих го.

— Не може ли първо да прегледаме менюто? — отби атаката Анди. Това бе стандартната процедура: първо храната, а след това моите въпроси за мъжете и съпругеския живот. Днес преслушвахме последното открито заведение за палачинки, за да може Анди да си напише мнението. Така че се зае с менюто.

— Интересуват ме пастетът, охлювите, зеленчуците с круши и горгонзола и пълнените гъби — изброи той. — А ти си поръчай каквато палачинка пожелаеш за основно, стига да не е с най-просто сирене.

— Елън? — опитах се да позная аз. Това бе поредната ирония. Съпругата на Анди, Елън, бе лишена от всякакво желание да си прави експерименти с вкусовете. Тя се въздържаше от сосове, подправки, екзотични ястия, вечно седеше намръщена над менютата и търсеше нещо простичко като най-обикновени пилешки гърди на скара, картофено пюре, което да не е с трюфели, чесън или някоя друга изгъзица. Веднъж ми призна, че свършената за нея вечер е да си вземе видеокасата и замразени вафли „с най-обикновен сироп“. Анди я обожаваше... дори когато прецакваше ревютата му, като си поръчваше поредната салата „Цезар“ или най-обикновено парче риба.

Нашият келнер приближи, за да напълни чашите с вино.

— Какво ще обичате? — попита лениво. По небрежното отношение и синята боя под ноктите се сетих, че денем сервира, а нощем рисува. Беше ужасно, невероятно отегчен. Внимавай, опитах се да му подсказва по телепатичен път. Май нищо не се получи.

Поръчах си охлюви и палачинка със скариди, домати и спанак със сметана. Анди избра пастет и салата, а също и палачинка с гъби, козе сирене и печени бадеми. И двамата щяхме да пием по чаша бяло вино.

— Кажи сега — подкани ме той, когато сервитьорът отново се скри в кухнята. — С какво мога да ти помогна?

— Как е възможно... — започнах.

Анди вдигна ръка.

— По принцип ли говорим, или за нещо конкретно?

— За Брус — признах.

Анди изви очи към тавана. Не понасяше Брус... след първата и последна вечеря, когато бяхме заедно. Брус се държа още по-зле и от Елън.

„Придирчивият вегетарианец — прати ми той съобщение на следващия ден — е най-големият кошмар на критика.“

Като изключим, че Брус така и не си хареса нищо, той бутна невнимателно менюто към свещта на масата и то се подпали, а трима от сервитьорите веднага дотичаха с пожарогасител; Анди панически се спаси в тоалетната, за да не го познае някой.

— Трудно е да се правиш на незабележим — изтъкна, — след като са те напръскали с пожарогасителя.

— Просто исках да те попитам — подех отново. — Има нещо, което не разбирам...

— Хайде, Кани, казвай — настоя Анди.

Сервитьорът се върна и тресна моята чиния с охлювите пред Анди, а пастета на Анди пред мен и побърза да си тръгне.

— Извинете — повиках го. — Може ли да ми донесете още вода? Когато ви остане време, ако обичате — сякаш цялото му тяло въздъхна, когато се протегна към каната.

Двамата с Анди си разменихме чиниите и аз го изчаках да опита и да опише впечатленията си, преди да продължа.

— Ами, виж сега, знам, че аз бях тази, която искаше да се разделим, но сега той ми липсва, и да знаеш, че болката...

— Остра пронизваща болка или пулсираща?

— Ти подиграваш ли ми се?

Анди се вгледа в очите ми, неговите бяха широко отворени и невинни зад очилата.

— Може би съвсем малко — каза най-сетне.

— Брус напълно ме забрави — измърморих и набодох на двузъбата вилица охлюв. — Все едно че никога не съм имала значение... все едно че изобщо не е държал на мен.

— Объркан съм — призна Анди. — Искаш той да се върне при теб или се притесняваш какво става?

— И двете — отвърнах. — Просто исках да разбера... — отпих от виното, за да преглътна сълзите. — Искам да знам, че съм означавала нещо за него, каквото и да е.

— Само защото той се държи сякаш не си означавала нищо, не означава, че е така — опита се да ме успокои Анди. — Сигурно само се преструва.

— Мислиш ли?

— Той те обожаваше — въздъхна Анди. — Не се преструваше.

— Защо тогава не иска дори да разговаря с мен? Как е възможно да е толкова... — замахнах с ръка във въздуха, за да покажа, че разривът помежду ни е бил окончателен.

Анди въздъхна отново.

— При някои мъже е така.

— Ами при теб? — попитах.

Той замълча, след това кимна.

— За мен, когато е свършено, значи е свършено и точка.

Над рамото му забелязах, че нашият сервитьор приближава — нашият плюс още двама, последвани от притеснен чернокос мъж, завързал престилка върху костюма си. Сигурно е мениджърът, реших. Кое то можеше да означава само едно, това, от което Анди най-много се страхуваше — че някой го е познал.

— Господине! — започна мъжът с костюма, докато сервитьорът ни поднасяше предястията, друг ни сипваше вода, а трети почистваше масата ни от пръснатите трохи, останали от предишни клиенти. — Харесва ли ви?

— Всичко е наред — усмихна се немошно Анди, а първият сервитьор смени приборите ни със сребърни, вторият постави пресен хляб и масло в самия център, а третият запали свещта.

— Моля да ни кажете, ако искате нещо. Каквото и да е! — уточни разпалено управителят.

— Добре — съгласи се Анди, а тримата се подредиха до масата малко притеснени, докато най-сетне се пръснаха из ресторанта, за да наблюдават всяка наша хапка.

На мен не ми пукаше.

— Струва ми се, че допуснах грешка — продължих. — Случвало ли ти се е да се разделиш с някоя и чак след това да разбереш, че си допуснал грешка?

Анди поклати глава и ми предложи хапка от неговата палачинка.

— Какво да направя?

— Не съм сигурен, че това са истински диви гъби. На мен ми приличат на култивирани — той сдъвка замислено.

— Сменяш темата — оплаках се. — Ти си... Господи! Аз те отегчавам, нали?

— Няма такова нещо — отвърна приятелски Анди.

— Напротив. Превърнах се в една от онези досадници, които не спират да мелят за бившите си гаджета, докато накрая никой не успява да ги изтърпи и се оказва, че нямат вече приятели...

— Кани...

— ... затова те започват да пият сами, говорят с домашните си любимци, което аз и без това правя... о, Господи — изпъсках и едва се сдържах да не се захлупя в чинията с хляба. — Истинска катастрофа.

Управителят забърза към мен.

— Мадам! — извика той. — Всичко наред ли е?

Изправих се и изтупах трохите, полепнали по пуловера ми.

— Всичко е наред — отвърнах.

Той побърза да се отдалечи, а аз отново се обърнах към Анди.

— Кога се превърнах в мадам? — попитах жално аз. — Кълна се, че последния път, когато бях във френски ресторант, ме наричаха мадмоазел.

— Горе главата — утеши ме Анди и ми подаде последната си хапка пастет. — Ще си намериш някой много по-добър от Брус, който няма да е вегетарианец, и ще бъдеш щастлива, аз също ще бъда щастлив и всичко ще бъде наред.

8.

Опитах. Честна дума, опитах. Само че се чувствах толкова нещастна заради Брус, та не успях да свърша нищо в офиса. Не мислех за това, докато седях във влака за Ню Йорк, за да се срещна с Макси Райдър с известните ѝ букли, често зарязвана от разни гаджета, нейни партньори в този или онзи филм. В романтичната драма „Тръпка“, номинирана за „Оскар“ миналата година, тя е в ролята на блестящ мозъчен хирург, който накрая заболява от болестта на Паркинсон.

Макси Райдър беше англичанка на двайсет и седем или на двайсет и девет, в зависимост от това, на кое списание предпочитате да вярвате, и от самото начало на кариерата си знаеше какво е да си грозното пате, докато благодарение на чудесата на строгите диети, на „Пилатес“ и „Зоната“ (шушукаше се, че и пластичната хирургия си е казала думата, но изключително дискретно), тя бе успяла да се превърне в един слаб и фин лебед. Носеше трийсет и четвърта мярка, страхотна красавица, но бе качила десет килограма за първата си роля в чуждестранен филм, наречен „Чуждо място“, в който играе шотландска ученичка, завързала пламенна любовна връзка с директорката си. Когато филмът се завъртя в Щатите, тя вече бе успяла да сваля десетте килограма, косата ѝ бе боядисана в кестеняво, бе зарязала британския си мениджър и се бе оставила в ръцете на най-нашумялата холивудска агенция, бе създавала и задължителната продуцентска компания (наречена „Максидея“), домът ѝ бе представен в поредицата на „Венити Феър“, посветена на къщите на звездите, където тя се появи облечена единствено в една черна боа, навита прелъстително под заглавието „Любимецът на Макси“.

С други думи, Макси бе пристигнала.

Независимо че бе талантилива и красива, мъжете продължаваха да я зарязват, при това по най-шумния начин. Тя бе постъпила точно като всички млади звезди по на двайсет, както правеше навремето Джулия Робъртс, а следващото поколение веднага изкопира как една звезда да се влюбва в другия главен герой. С тази разлика, че Джулия сама ги

повличаше към олтара, докато Макси всеки път се оставяше да ѝ разбият сърцето. Това, разбира се, не се случваше тихо и незабележимо. Асистент-режисьорът, по когото се бе увлякла по време на снимките на „Чуждо място“, се появи на раздаването на наградите „Златен глобус“, усукал се около една от звездите на „Спасители на плажа“. Партньорът ѝ от „Тръпка“ — с когото бе изиграла поне шест незабравими любовни сцени, а чувствата между тях бяха толкова наситени, че можеха да разтопят всичко наред, бе съобщил за раздялата им едновременно и на нея и на целия свят по време на телевизионно интервю. Хареса си деветнайсетгодишна рок звезда, за да излекува разбитото си сърце, а той избяга в Лас Вегас и се ожени за друга.

— Не мога да повярвам, че се е съгласила да дава интервюта — ми бе казал Роберто, отговорник по печата в „Миднайт Ойл“. Фирмата бе много малка, позната на малцина пиар агенция в Ню Йорк, много под обичайните впечатляващи имена, на които Макси обикновено се доверяваше. Само че между „Чуждо място“ и „Тръпка“, тя бе прекарала шест седмици в Израел, за да направи някакъв незначителен филм, нещо за кибуц по време на седемдневната война, а малките филми обикновено привличат малки агенции и така Роберто бе излязъл на сцената.

„Зойник за седем дни“ сигурно никога нямаше да бъде показан на американски екран, ако не бе номинацията за „Оскар“, която Макси получи за „Тръпка“. За Макси сигурно също нямаше да се чуе покрай този филм, ала тя бе подписала договор за него, преди да стане известна, което означаваше, че се е съгласила да ѝ платят жълти стотинки, а филмът да бъде рекламиран и разпространяван както продуцентите преценят.

Едва ли има нужда да ви подсказвам, че продуцентите преценили, че това е шансът им да направят грандиозно откриване, разчитайки на интереса към Макси. Докараха я от снимки в Австралия, настаниха я в апартамент на последния етаж на „Риджънси“ на Тъпър Ийст Сайд и я поканиха, както Роберто се изрази, „да избере група репортери“, на които да бъде така любезна да обърне двайсетминутно внимание. А Роберто, Бог да го поживи, ми се обади първо на мен.

— Интересува ли те? — бе попитал той.

Разбира се, че ме интересуваше, а Бетси остана очарована, точно както става винаги когато някоя сочна историйка се озове в скута на редактора, въпреки че Габи измърмори нещо за онези, дето правели по един хит и никой не ги чувал повече.

Аз бях доволна. Роберто беше доволен. След това обаче се намеси личната пиар агентка на Макси.

Седях си аз на бюрото, потънала в нещастие, и броях дните, откакто бяхме говорили с Брус за последен път (десет) и минутите на разговора ни (четири), и се чудех дали да не си запиша час при нумеролог, за да ми пресметне бъдещето и да ми каже дали ни очаква нещо добро, когато телефонът звънна.

— Обажда се Ейприл от НДР — избърбори гласът. — Разбрахме, че се интересувате от разговор с Макси Райдър.

Била съм се интересувала значи.

— Имам насрочено интервю с нея за събота в десет сутринта — обясних на Ейприл. — Роберто от „Миднайт Ойл“ го уреди.

— Да. Така е. Имаме няколко въпроса, преди да одобрим.

— Кажете ми пак коя сте.

— Ейприл от НДР — НДР бяха най-голямата и най-известна пиар фирма в Холувуд. На тях се обаждаха известните под четирийсет винаги когато се окажеха в някоя каша, унизителна или незаконна, и искаха да се предпазят от пресата. Робърт Дауни нае НДР, след като изгубил съзнание в незначителна чия спалня, след като хубавко се опиянил с хероин. Къртни Лав поставила на НДР задачата да възстановят имиджа ѝ, след като си оперирала носа, гърдите и сменила стила си, а те я превърнали от цапната в устата мръсница в почтена дама, облечена с маркови дрешки. В „Игзаминър“ ги наричаме „нямат си друга работа“... какъвто беше случаят и с моето интервю, което се надявах да взема. Очевидно Макси Райдър ги беше привикала и тях.

— Искаме да ни гарантирате — започна Ейприл от НДР, — че това интервю ще бъде посветено изцяло на работата на Макси.

— На работата ли?

— На ролите ѝ — поясни Ейприл. — На актьорските ѝ умения. Не на личния ѝ живот.

— Тя е знаменитост — отвърнах спокойно аз. Поне така си мислех. Според мен и това ѝ влиза в работата. Да е известна личност.

Гласът на Ейприл бе в състояние да смрази и течен шоколад.

— Преди всичко е актриса — заяви тя. — Хората се интересуват от останалото заради работата ѝ.

Във всеки друг случай щях да премълча — да стисна зъби, да се ухилия и да се съглася със смешните условия, които искаха да ми наложат. Само че предишната вечер не бях спала, а тази Ейприл ме нервира.

— Я стига! — повиших глас. — Всеки път, когато отворя „Пийпъл“, я виждам в поличка с цепка до дупето и огромни черни очила, които крещат: „Не ме гледайте“. Да не би да се опитвате да ми кажете, че тя иска да бъде известна единствено като актриса?

Надявах се Ейприл да приеме забележките ми по шеговития начин, по който си мислех, че съм ги казала. Само че така и не усетих откъде ще се стовари бедата.

— Не можете да разпитвате за личния ѝ живот — предупреди ме строго Ейприл.

Въздъгнах.

— Както кажете — съгласих се. — Направо е върхът. Както и да е. Ще говорим само за филми.

— Съгласна ли сте с условията?

— Да. Съгласна съм. Никакъв любовен живот. Никакви полички.

— Тогава ще видя какво мога да направя.

— Нали ви казах, че Роберто вече е уредил интервюто!

Оказа се, че говоря на прекъснатата телефонна линия.

Две седмици по-късно, когато най-сетне се отправих за интервюто, съботната сутрин в началото на ноември бе сива, ръмеше, от онези дни, в които всички, които разполагат с пари, са се спасили от града и са хукнали към Бахамските острови или към вилите си в Поконос, а по улиците се мотаят хора, които няма накъде да мръднат: пъпчиви доставчици, чернокожи момичета с безброй плитки, мърляви хлапета, яхнали велосипеди. Секретарки. Японски туристи. Някакъв тип с брадавица на брадичката, развял дълга къдрава коса. Леле, какъв късмет извадих.

Минах пеша двайсетте пресечки до центъра в напразни опити да не мисля за Брус и в отчаяни опити дъждът да не ми намокри косата. Фоайето на „Риджънси“ беше просторно, цялото в мрамор, цареше

тишина, навсякъде имаше огледала, които подчертаваха от различни ъгли пъпката, избила на челото ми.

Беше още рано, затова реших да се помотая. В магазина за подаръци към хотела бяха изложени обичайните халати с надути цени, четки за зъби по за пет долара, списания на най-различни езици. Едно от тях се оказа ноемврийският брой на „Мокси“. Грабнах го и отгърнах на рубриката на Брус.

„Малко по-надолу — прочетох. — Оралното приключение на един мъж.“

Голям майтап! „Оралните приключения“ изобщо не бяха силата на Брус. Той имаше проблем с обилното слюноотделяне. В момент на опиянение, причинено от изпитите маргарити, го бях нарекла „човека-биде“. В началото бе дори по-зле. Това, разбира се, не би го споменал, помислих си доволно аз, както не би споменал, че съм единственото момиче, с което някога е опитвал точно тази креватна маневра. Отворих на статията.

Веднъж чух как приятелката ми ме нарича „човека-биде“ — прочетох цитата. Значи ме е чул? Лицето ми пламна.

— Госпожице? Ще го вземете ли? — попита жената зад щанда. Купих го. Настаних се на едно от плюшените канапета в леденостуденото фоайе и се зачетох.

„Когато бях на петнайсет и още девствен, когато носех шина на зъбите и стегнатите памучни гащи, които майка ми купуваше, заедно с приятелите ми се смеехме до сълзи на Сам Кинизън.

— Жени — пенеше се той и отмяташе коса през рамо и се хвърляше по сцената като малко пленено животно, нахлупило барета. — Кажете ни какво искате! Защо? — провикваше се и се отпускате отчаян на едно коляно. — Защо ви е толкова *трудно* да кажете *да* на момента или *не*, *не може би*. *Кажете ни какво искате!* — пискаше той, а публиката веднага пригласяше. — *Питаме!*

Смеехме се до сълзи, без да знаем защо се държим толкова истерично. Кое бе чак толкова трудно, чудехме се. Сексът, поне доколкото бяхме запознати, не беше нещо кой

знае какво. Задъхваш се, празниш се, повтаряш. Това ни беше репертоарът. Нищо кой знае какво, нищо объркано, и разбира се, никакви усложнения.

Когато К. си разтвори краката, а след това се разтвори с пръсти...”

Боже Господи... Боже, помислих си. Имах чувството, че е заврял огледало между краката ми, снимал е каквото е хванал и го е излъчил пред целия свят. Преглътнах с огромно усилие и продължих да чета.

„... най-неочаквано бях обзет от съчувствие към мъжете, които се бяха присмивали на мрънкането на Кинизън. Все едно че се вирах в лице без черти. Косми и корем по-нагоре, бели бедра отляво и отдясно, а точно пред мен бе тайнството, извивки и гънки, и издатини, които по нищо не приличаха на напудрените порнографски снимки, които бях виждал на петнайсет. Да не би да ми се стори така, защото бях съвсем наблизо? Или пък просто бях нервен? Да се изправиш пред нещо тайнствено, си бе страшничко.

— Кажи ми какво искаш — прошепнах, след това си спомних, че главата ѝ е прекалено далече. — Кажи ми какво искаш, и аз ще го направя — след това разбрах, че да ми каже какво точно иска, е все едно да признае... че знае какво иска. Че някой друг се е взирал в това странно непознато сърце, проучил е географията и е разгадал тайните. Макар да знаех, че е имала други любовници, сега бе по-различно, по-интимно. Беше позволявала и на друг да я види там долу, по същия начин. Тъй като аз бях бивш запален слушател на Сам Кинизън, реших да я отведа в рая, да я накарам да мърка като доволно котенце, да залича спомените за предишните.“

„Странно непознато сърце“, „заличавам спомените за предишните“, изсумтях аз. Няма ли кой да ми даде лопата да изрина

всички тези простотии?

„Тя се опита, опитах се и аз. Насочваше ме с пръсти, с думи, лек натиск, стенания и въздишки. Аз също се стараех. Само че езикът не е като пръста. Малката ми брадичка я подлудяваше по точно обратния начин, по който на нея ѝ се искаше да подлудее. А когато я чух по телефона да ме нарича «човека биде», реших, че е по-добре да прибягвам до познати и изпитани методи.

Знае ли някой от нас какво прави? Поне един мъж? Питах приятелите си. Отначало те се заливаха от смях и се кълнях, че се налагало със сила да връщат жените си от рая, в който ги били изпратили. Купувам им бира и не спирам да доливам чашите им, така че след няколко часа научавам истината такава, каквата е. Всички сме гола вода и понятие нямаме какво правим. Всичко до един.

— Тя казва, че свършва — споделя тъжно Ерик. — Само че аз не съм толкова сигурен, човече...

— То не се вижда — подкрепя го Джордж. — Как да разберем? Как, наистина? Ние сме мъже. Имаме нужда от убедително доказателство (може и в течен вид), имаме нужда от диаграми и ръководства, които да ни посочат как става, имаме нужда някой да разгадае тайната.

Когато затворя очи, продължавам да я виждам, както бе легнала онзи пръв път, сякаш малко птиче бе разперило криле, розова като черупката на мида, с вкус на океан, пълен с невидими живи същества, напълно неразгадаеми. Искане ми се да можах да разбера. Де да можах.“

— Добре, Жак Кусто — измърморих и се изправих. Когато затворел очи, винаги ме виждал, така бе написал. Това пък какво трябваше да означава? Интересно, кога ли го бе писал? Ако все още му липсвах, защо не ми се обаждаше? Може пък да имаше някаква надежда? Защо да не му се обадя аз по-късно. Може би наистина имаме шанс.

Взех асансьора до апартамента на дванайсетия етаж, където множество млади служители, бледи като ларви, облечени в почти еднакви модели черни ластични панталони, черни впити костюми и черни ботуши седяха по канапета и табуретки и пушеха.

— Аз съм Кани Шапиро от „Филаделфия Игзаминър“ — представих се на създаването, настанило се под огромна снимка на Макси Райдър, облечена във военна униформа, стиснала „Узи“ в ръка.

Момичето ларва разлисти страници, изписани с имена.

— Не виждам името ви — каза тя. Браво.

— Роберто тук ли е?

— Излезе за малко — обясни момичето и махна с ръка към вратата.

— Каза ли кога ще се върне?

Тя сви рамене, очевидно изчерпала речника си.

Взрях се в страниците и се опитах да разчета написаното както беше наопаки. Ето го и моето име: Кандис Шапиро. През него минаваше дебела черна черта. В полето бе маркирано: НДР.

В този момент влетя Роберто.

— Кани — попита той, — какво правиш тук?

— Ти ми кажи — опитах се да се усмихна аз. — Доколкото бях разбрала, имам интервю с Макси Райдър.

— Господи — възкликна той. — Никой ли не ти се обади?

— Защо да ми се обажда?

— Макси е преценила да изключи печатните издания. Ще даде интервю само за „Таймс“. И за „Ю Ес Ей Тудей“.

— На мен никой не ми е казал — свих рамене. — Вече съм тук. Бетси чака статия.

— Кани, много съжалявам...

„Недей да съжаляваш, кретен такъв, мислех си. Направи нещо!“

— ... само че не мога да направя абсолютно нищо.

Дарих го с най-очарователната си усмивка. Същата тази най-очарователна усмивка бе подплатена със самочувствието, че работя за важен вестник.

— Роберто — започнах. — Бях запланувала да говоря с нея. Запазили сме място. Разчитаме на статията. Никой не ми се е обадил... а аз се лашках по целия път, при това в събота, което по една случайност е почивния ми ден...

Роберто започна да кърши ръце.

— ... и ще ти бъда наистина много задължена, ако ми уредиш петнайсет минути с нея.

Сега Роберто не само кършеше ръце, но хапеше устни и пристъпваше от крак на крак. Това не вещаеше нищо добро.

— Виж — казах тихо и се наведох към него. — Изгледала съм всичките ѝ филми, дори мейкингите. Вече знам всичко за нея. Нищо ли не може да се направи? — забелязах, че започва да се размеква, когато телефонът на колана му писна.

— Ейприл? — обади се той.

Ейприл, подсказа ми с устни. Роберто беше душичка, но съвсем не бе борбен.

— Мога ли да говоря с нея? — прошепнах, но Роберто вече прибираше прекъсналия телефон.

— Каза, че не се чувствали спокойни с теб, можело да възникнат усложнения.

— Какво? Роберто, съгласих се с всичките им условия...

Гласът ми започваше да се повишава. Подобията на ларви, насядали по канапетата, придобиха притеснен вид. Също и Роберто, който отстъпваше към коридора.

— Дай ми да говоря с Ейприл — помолих го аз и протегнах ръка към мобилния му телефон. Той поклати глава. — Роберто — започнах отново, но сниших глас, тъй като си представих как доволно ще се изхили Габи, когато се появя в офиса с празни ръце. — Не мога да се върна без статия.

— Виж, Кани, много съжалявам...

Колебаеше се. Виждах, че се колебае. В този момент дребна жена с черни кожени ботуши до средата на прасеца затрака на високите си токчета по коридора. В едната ръка стискаше мобилен телефон, в другата уоки-токи, а по изписаното ѝ лице се четеше решителност. Можеше да бъде както състарена двайсет и осем годишна, така и четирийсет и пет годишна със страхотен пластичен лекар. Това, нямаше никакво съмнение, бе Ейприл.

Тя ме огледа — и пъпката, и гневното изражение, и черната рокля и обувките от миналата година, вид, който нямаше нищо общо с модерните ларвоподобни създания — и веднага доби пренебрежително изражение. След това се обърна към Роберто.

— Някакъв проблем ли има? — попита.

— Това е Кандис — каза той и ме посочи предпазливо. — От „Игзаминър“.

Жената ме погледна. Имах чувството, че под този поглед пъпката ми порасна.

— Някакъв проблем ли има? — повтори тя.

— Допреди няколко минути нямаше — обадох се с отчаяно усилие да не повишавам глас. — Имах интервю за два. Роберто току-що ми съобщи, че е отменено.

— Точно така — отвърна мило тя. — Решихме да ограничим изявите до най-големите вестници.

— „Игзаминър“ има тираж от 700 000 в неделите, а статията е предвидена за тогава — подчертах. — Ние сме четвъртият по големина вестник на Източното крайбрежие. Освен това никой не си е направил труда да ми съобщи, че интервюто е отменено.

— Това е било задължение на Роберто — измъкна се тя и го прониза с поглед.

Това очевидно бе нещо ново за Роберто, но той нямаше никакво намерение да се противопоставя на властната дама с камшик.

— Извинявай — измрънка към мен.

— Много мило, че се сещаш да се извиниш — изръмжах, — само че, както казах и на Роберто, сега във вестника ни остава огромна дупка, а аз си загубих целия ден — което беше отчасти истина. Непрекъснато се проваляха статии и винаги измисляхме по нещо, с което да закърпим положението. А пък що се отнася до свободния ми ден, винаги когато бях в Ню Йорк, си намирах какво да правя.

Само че бях побесняла. Наглостта на тези хора, грубото им държание и очевидното пренебрежение, с което подчертаваха, че изобщо не съжаляват, ме вбеси!

— Няма ли начин тя да се види с мен за няколко минути? Така и така съм тук.

Ейприл вече не намираше за необходимо да се държи мило.

— И без това закъснява и още днес следобед се връща на снимачната площадка. В Австралия — подчерта, сякаш провинциално нищожество като мен може и да не бе чувало. — Освен това — продължи и отвори със замах малкия си тефтер — вече имаме запланувано интервю с шефа ви.

— Шефът ми ли? — направо не можех да повярвам, че Бетси бе се заела с подобно нещо, при това, без да спомене и дума.

— С Габи Гардинър — поясни Ейприл.

Останах слисана.

— Габи не ми е шеф!

— Съжалявам — каза Ейприл, макар по всичко да личеше, че изобщо не съжалява. — Плановете ни вече са уточнени.

Върнах се в помещението, наето специално за подобни срещи, и се настаних на един стол до прозореца.

— Вижте — започнах аз. — Дошла съм вече, така че не можете да не се съгласите, че е най-добре за всички ни да взема интервюто — дори да е съвсем набързо, — още повече че съм гледала всички филми на Макси и съм си направила труд да се подготвя, вместо просто да се обадя по телефона. Нямам нищо против да почакам.

Ейприл остана в коридора.

— Налага ли се да викна охраната? — попита най-сетне тя.

— Не виждам причина — отвърнах. — Просто ще си седя тук, докато госпожица Райдър приключи, с когото е в момента, и щом ѝ остане някоя и друга свободна минутка, преди да хукне отново към Австралия, ще проведе интервюто, което ми беше обещано — стиснах юмруци, за да не види тя, че цялата треперя, и изиграх последната си карта. — Ако, разбира се, се окаже, че госпожица Райдър не разполага с няколко минути — продължих мило аз, — ще запълня мястото във вестника с точно описание на случилото се тук. Между другото, каква е фамилията ви?

Ейприл ме гледаше вбесена. Роберто се свиваше до нея и местеше очи ту към едната, ту към другата. Не откъсвах поглед от Ейприл.

— Невъзможно — отсече тя.

— Доста интересна фамилия — отбелязах. — Да не би да е от онези специалните имена на Елис Айлънд?

— Съжалявам — каза тя, очевидно за последен път. — Госпожица Райдър няма да разговаря с вас. Вие се държахте саркастично с мен по телефона...

— Саркастичен репортер! Бас държа, че не сте виждали такова чудо досега!

— Освен това госпожица Райдър не се нуждае от вниманието ви.

— Чудесно — избухнах. — Не можа ли някой от лакеите, блюдолизците или подлизурките да ми се обади предварително, преди да се разкарвам чак дотук?

— Роберто трябваше да се обади — повтори Ейприл.

— Да, но не го е направил — заявих и скръстих ръце.

Тя се отдръпна. Стоеше и ме гледаше лошо. Аз я гледах не помалко лошо. Роберто се подпря на стената, защото целият трепереше. Ларвите се бях наредили в редица и не откъсваха очи от нас.

— Викнете охраната — нареди накрая Ейприл и се обърна на пети. Хвърли поглед през рамо към мен. — А ти — заяви, — пиши каквото знаеш. Пет пари не даваме.

След тези думи всички се изнизаха. Роберто ме погледна за последно с мазен извинителен поглед и пое след нея, ларвите в черните ботуши го последваха и всичките ми шансове да се срещна с Макси Райдър отлетяха. Останах да седя сама, докато те се тъпчеха в асансьора. Едва тогава си позволих да се разплача.

Честно казано, хотелските етажни тоалетни са страхотно място, където да си изплачеш очите. Гостите на хотела използват своите си бани и тоалетни. Хората отвън нямат представа, че могат да влязат просто така във фойето на толкова лъскав хотел и да използват свободно тоалетните. А тук е просторно, красиво и има най-различни удобства, като лак за коса, дамски тампони, истински кърпи, с които да си изтриеш сълзите и да си избършеш ръцете. Понякога дори има канапе, на което да се проснеш.

Заклатушках се по коридора, качих се в асансьора и се вмъкнах през вратата със златен надпис „Жени“, изписан в някакъв сложен шрифт, за да се отпусна тихо и спокойно, вече грабнала две кърпи.

— Скапаната Макси Райдър! — изсъсках и треснах вратата, а след това притиснах юмруци към очите си.

— И защо? — прозвуча познат глас над главата ми.

Вдигнах глава. Над стената на кабинката ми се бе надвесило лице.

— Защо? — попита отново Макси Райдър. И на живо бе също толкова очарователна, колкото и на големия екран с огромните си кръгли очи, сметанова кожа с лунички, кестенявите къдри, доста по-

лъскави и жизнени, отколкото на обикновените жени. Стискаше тънка цигара във фината си ръка с изпъкнали под прозрачната кожа синкави вени, а аз я наблюдавах как издухва дима към тавана.

— Недей да пушиш тук — предупредих я. Това бе първото, за което се сетих. — Ще включиш противопожарната аларма.

— Ругаеше ме, защото пуших ли?

— Не, ругаех те, защото ми върза номер.

— Какво?

Две стъпала в гуменки тупнаха на мрамора и се показаха пред моята кабинка.

— Я отвори — почука тя по вратата. — Искam обяснение.

Стоварих се на капака на тоалетната чиния. Първо Ейприл, сега това! С огромно нежелание се наведох и отключих вратата. Макси стоеше отпред, скръстила ръце на гърдите си, в очакване на отговора ми.

— Аз съм от „Филаделфия Игзаминър“ — започнах. — Трябваше да те интервюирам. Малката ти гестаповка ми каза чак след като се довлякох тук, че интервюто е отменено и е дадено на една друга от офиса ми, която е... — подсмръкнах — пълна гнус. Целият ми ден отиде по дяволите. Да не говорим за неделната статия — въздъхнах. — Доколкото разбирам, вината не е твоя. Извинявай. Не биваше да те ругая.

— Скапаната Ейприл — възкликна Макси. — Дори не ми е казала.

— Защо ли не се учудвам.

— Аз се крия — съобщи ми доверително Макси Райдър и се изкиска нервно. — От Ейприл.

Гласът ѝ бе на образовано, мило момиче. Бе с разкроени дънки и розово поло. Косата ѝ бе вдигната небрежно и изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разпадне, но по всяка вероятност на някой фризьор му е отнело половин час да я направи и да я украси с дребни лъскави шнолки във формата на пеперуди. Като повечето млади звезди, които бях срещала, тя бе ужасяващо слаба. Нацупените ѝ устни аленееха, а очите ѝ бяха с много малко грим и внимателно поставена очна линия. Бузите ѝ бяха набраздени от сълзи.

— Съжалявам за интервюто ти — каза тя.

— Вината не е твоя — повторих. — Защо си тук? Нямах ли си собствена тоалетна? — попитах.

— Е — пое си тя дълбоко дъх. — Нали знаеш.

— Честно казано, след като не съм слаба, богата и известна звезда, сигурно не знам.

Едното ъгълче на устата ѝ трепна нагоре, а след това отново потръпна и увисна.

— Някога разбивали ли са ти сърцето? — попита с разтреперан глас.

— Всъщност, разбивали са го — признах.

Тя затвори очи. Невероятно дълги мигли се отпуснаха над обсипаните с лунички бузи и под тях се отрониха сълзи.

— Нетърпимо е — каза тихо. — Знам как ти звучи...

— Не. Не. Много добре те разбирам. Познавам това чувство — подадох ѝ една от кърпите. Тя я взе и ме погледна. Май ме подлагаше на изпитание.

— Къщата ми е пълна с неща, които той ми е подарявал — започнах, а тя закима и буклите ѝ подскочиха енергично.

— Точно така — потвърди. — Точно така.

— Боли ме само като ги погледна, боли ме и когато ги прибера.

Макси се настани на пода и подпря буза на хладната мраморна стена. След миг колебание я последвах и чак тогава осъзнах колко е абсурдно това положение, но от него би излязло страхотно заглавие: „Макси Райдър, една от най-известните актриси, плаче на пода в обществена тоалетна“.

— Майка ми казва, че по-добре да си обичал и да си загубил любимия, отколкото никога да не си обичал — обясних аз.

— Ти вярваш ли на тези думи? — полюбопитства тя.

Замислих се за миг.

— Не. Смятам, че и тя не вярва. Искане ми се никога да не го бях обичала. Защото си мисля, че колкото и хубави моменти да сме имали за едно, пак не си струва, след като се чувствам така.

За малко останахме седнали една до друга в мълчание.

— Как се казваш?

— Кандис Шапиро. Кани.

— Ами той?

— Брус. А твоят?

— Аз съм Макси Райдър.

— Знам. Как се казва той.

Тя разкриви лице.

— Не ми казвай, че не знаеш! Всички знаят. „Ентъртейнмън Уикли“ публикува всичко. Как не изпуснаха дори една подробност!

— На мен изрично ми беше забранено да споменавам този въпрос.

— Кевин — прошепна Макси. Това можеше да бъде само Кевин Бритън, другата звезда от „Тръпка“.

— Пак ли Кевин?

— Пак Кевин, все Кевин — натърти тя и посегна към нова цигара. — Не мога да го забравя този Кевин... а опитах всичко. Пиене... наркотици... работа... други мъже...

Господи. Изведнъж се почувствах много неопитна и невинна.

— Ти какво направи?

Знаех какво ме пита.

— Ти знаеш. Сигурно същите неща като теб — поставих длан на челото си в опит да се покажа като грандама. — Започнах да притичвам до частния си остров в компанията на Брад Пит, опитах се да залича болката и си купих ранчо, не само едно, в Нова Англия...

Тя ме удари по ръката. Свитият ѝ юмрук бе като въздушен.

— Сериозно! Може пък да ми кажеш нещо, за което не съм се замисляла.

— Все неща, които не помагат. Вана, душеве, карах колело...

— Аз не мога да карам колело — намръщи се тя.

— Заради папараците ли?

— Не. Просто не съм се научила.

— Наистина ли? Брус, бившият ми приятел, той също не можеше да кара колело... — гласът ми пресекна.

— Господи, не е ли ужасно? — попита тя.

— Как неща, които нямат никаква връзка с него, ти напомнят за този човек ли? Да, ужасно е — погледнах я. Лицето ѝ на фона на мраморната стена бе само за снимка. Докато аз сигурно бях покрита с чернени петна и носят ми течеше. Няма справедливост на този свят, качах си. — Ами ти какво правиш? — полюбопитствах на свой ред.

— Инвестирам — отвърна веднага Макси. — Управлявам си парите. И парите на родителите ми — въздъхна. — Въртях и парите на

Кевин. Да ми беше казал само, че има намерение да ме зареже. Така щях да го набутам в „Планета Холивуд“, че щеше да му се наложи да развежда туристи из студията, за да си плати наема.

Погледнах Макси с ново уважение.

— Значи ти... — опитах се да намеря подходящия израз. — Занимаваш се с акции през интернет?

Тя поклати глава.

— Не. Нямам време по цял ден да се ровя в компютъра. Купувам акции и търся къде е най-изгодно да ги инвестирам — стана и се протегна, подпряла длани на несъществуващия си ханш. — Купувам недвижими имоти.

Уважението ми се превръщаше в страхопочитание.

— Имаш предвид къщи ли?

— Аха. Купувам ги, наемам майстори да ги приведат в приличен вид, продавам ги на печалба или оставам да живея в тях известно време, ако ми остане такова между филмите.

Пръстите ми сами се насочиха към бележника и химикалката. Макси като специалист по недвижимите имоти бе нещо, за което никой досега не бе писал. Щеше да се получи страхотна статия.

— Виж — осмелих се аз. — Мислиш ли... знам, че каза колко си заета, но може би... може ли да поговорим за няколко минути? За да напиша моята статия?

— Дадено — съгласи се Макси, огледа се и за пръв път се сети, че се намираме в тоалетната. — Защо не се махнем оттук? Искаш ли?

— Не трябва ли да пътуваш за Австралия? Така каза Ейприл.

Макси се вбеси.

— Заминавам чак утре. Ейприл е лъжкиня.

— Не може да бъде — казах.

— Не, честно... а, ясно. Ти се шегуваш — и ми се усмихна. — Все забравям какви са хората.

— По принцип са по-едри от теб.

Тя въздъхна, погледна се и дръпна дълбоко от цигарата.

— Когато стана на четирийсет — сподели, — кълна се, че ще си построя крепост на някой остров, с ограда, по която ще тече ток, ще си оставя косата да расте сива и ще ям яйчено-сметанов крем, докато оформя четиринайсет двойни брадички.

— Друго каза на „Мирабела“ — напомних й. — Каза им, че искаш да снимаш по един качествен филм на година и да отгледаш децата си в някоя ферма в провинцията.

Макси изви вежди.

— Ти си го чела?

— Прочетох всичко за теб — признах.

— Лъжи. Само лъжи — заяви весело тя. — Вземи днес например. Трябваше да отида на някаква място, наречено Мума...

— Мумба — поправих я.

— ... и да пийна по нещо с Мат Деймън или Бен Афлек. А може и да беше с двамата. Трябваше да изглеждаме много тайнствено и увлечени един по друг, а някой щеше да звънне в „Страница 6“, онези щяха да припнат, за да ни снимат. След това трябваше да отидем на ресторант да вечеряме, сигурно Ейприл е предплатила за вечерята, само дето аз не мога да вечерям. Ако ме снимат с хапка храна в устата или с отворена уста, или в ситуация, в която личи, че имам уста, освен, за да целувам мъжете...

— И да пушиш.

— Дори това не. Води до рак. Нали така се измъкнах от нея. Казах й, че отивам да пуша.

— Значи нямаш нищо против да пропуснеш чашката с Бен... или Мат...

— Това не е всичко. След това трябва да отида на танци в някакъв бар с прасешко име...

— „Хогс енд Хефърс“^[1] ли?

— Точно. Ще танцувам до малките часове и чак тогава ми е разрешено да поспя. Но само след като си сваля сутиена и се кача да танцувам на бара, докато го въртят над главата си.

— Иха. Уредили са те с това?

Тя извади смачкана хартия от джоба си. Точно така, това беше разписанието:

16 — Мумба; 19 — Тандур; 23 — „Хогс енд Хефърс“.

Бръкна в другия джоб и извади малък черен дантелен сутиен „Уондърбра“. Нави го на китката си и го размахва във въздуха, а в

същото време завъртя бедра като истинска купонджийка.

— Виждаш ли? — каза тя. — Дори ме накараха да тренирам. Ако зависеше от мен, щях по цял ден да спя...

— И аз. И да гледам „Железният готвач“.

Макси ме погледна неразбиращо.

— Какво е това?

— Говориш като човек, който никога не си е бил вкъщи сам в петък вечер. Сериал, в който милионер самотник има трима готвачи...

— Железните готвачи — позна Макси.

— Именно. Всяка седмица провеждат готварски битки с някой друг готвач, който ги е предизвикал и ексцентричния милионер им дава един основен продукт, който трябва да сготвят, а в повечето случаи това е нещо живо, като сепия или гигантска змиорка...

Макси се усмихваше, кимаше и гледаше така, сякаш нямаше търпение да види първата серия. Може би просто се преструваше, напомних си аз. Нали това ѝ беше работата. Може би част от актьорската ѝ игра беше да демонстрира приятелско отношение към всеки, с когото се запознаеше, а след това забравяше, че даденият човек съществува, и продължаваше напред.

— Забавно е — признах аз. — И е безплатно. По-евтино, отколкото да си вземеш видеокасета. Снощи го записах и ще го видя, когато се прибера.

— Никога не съм си вкъщи в петък и събота — оплака се тъжно тя.

— А пък аз почти винаги съм у нас. Вярвай ми, не си изпуснала кой знае какво.

Макси Райдър ми се усмихна щастливо.

— Кани — започна тя. — Знаеш ли какво ми се иска?

И така се озовах в минерални бани „Блис“, просната по корем до една от най-нашумелите млади актриси от моето поколение, говорехме си за провалите в любовния живот, докато мъж на име Рикардо ни поливаше гърбовете със зелена лечебна кал.

Двете с Макси се измъкнахме през задната врата на хотела и повикахме такси да ни откара до минералния център, където рецепционистката побърза да ни се сопне и да ни уведоми, че нямат

възможност да ни приемат до края на деня заради предварителни резервации, но дръпнатият ѝ тон се стопи в мига, в който Макси си свали очилата, погледна я втренчено в продължение на три минути и обслужването се подобри с поне 3000 процента.

— Направо върхът — обърнах се към нея почти за пети път. Наистина беше върхът. Леглото беше застлано поне с шест хавлиени кърпи, всяка от тях дебела колкото олекотеното ми юрганче. Бе пусната приятна тиха музика и аз реших, че е компактдиск, но когато вдигнах глава, забелязах, че свири жена на арфа, седнала в един ъгъл, полуприкрита зад дантелени пердета.

Макси кимна.

— Чакай да започнат с душовете и солния масаж — тя затвори очи. — Толкова съм уморена — прошепна. — Искан ми се само да поспя.

— Аз не мога да спя — споделих аз. — Искан да кажа, че се унасям, но после се будя и...

— Леглото е толкова празно.

— Имам си едно кученце, така че леглото ми не е точно празно.

— Да знаеш само как ми се иска да си имам куче! Само че не мога. Прекалено много пътувам.

— Когато искаш, заповядай да се порадваш на Нифкин.

Знаех, че е малко вероятно Макси да се отбие да пием айскафе и да си играе с куче, прибрано от кучкарник. Но пък и това, което ставаше в момента, също бе малко вероятно, казах си, докато Рикардо ме обръщаше и започваше да ме маже с кал и отпред.

— Какво ще стане сега? — попитах. — Всичко запланувано пропадна.

— Точно така — потвърди Макси. — Просто искам един ден и една нощ да поживея като нормален човек.

Сега съвсем не бе моментът да ѝ изтъквам, че нормалните хора не се изръсват с по хиляда долара, за да отидат на минерален масаж.

— Какво друго ти се иска?

Макси се замисли.

— Не знам. Мина толкова време... Ти какво би направила, ако имаш цял ден, през който да се мотаеш в Ню Йорк.

— Аз самата себе си ли съм в сценария, или съм на твоето място?

— Какво значение има?

— С неограничени средства ли разполагам, разчитам ли да ме забележат, или съм си аз.

— Бъди си ти първо.

— Аха. Най-напред ще отида на касата на „Таймс Скуеър“ и ще се опитам да си купя билет на половин цена за някое представление на Бродуей. След това ще се отбия в магазина на „Стив Мадън“ в Челси, за да хвърля едно око на разпродажбите. Ще надникна в галериите, ще си купя шест барети за долар от битака в Каламбъс, ще вечерям във „Виджилс“ и тогава ще отида да гледам представлението.

— Направо страхотно! Хайде да го направим! — Макси се надигна веднага, чисто гола, цялата наплескана с кал, нещо плътно покриваше косата ѝ, а на очите имаше кръгчета краставица, които тя махна.

— Къде са ми обувките? — погледна се цялата. — Къде са ми дрехите?

— Лягай веднага — разсмях се.

Макси веднага се отпусна.

— Какво е „Стив Мадън“?

— Страхотен магазин за обувки. Веднъж влязох и попаднах на разпродажба, наречена „Големи крака“. Всички обувки четирийсети номер бяха на половин цена. Това бе най-щастливият ден в живота ми, от гледна точка на краката.

— Супер — прошепна замечтано Макси. — Добре, ами какво е „Виджилс“?

— Барбекю — обясних. — Правят невероятни ребърца, пържени пилета и бисквити с кленово масло... ама ти не беше ли вегетарианка?

— Така ме представят — призна Макси. — Обожавам ребърца.

— Мислиш ли, че можем да отидем? Притеснявам се, че хората ще те познаят. Ами Ейприл? — погледнах я срамежливо. — Не искам да настоявам, но дали ще ни остане време да поговорим за филма ти... за да мога да си напиша статията, иначе редакторката ще ме убие.

— Разбира се — съгласи се великодушно Макси. — Питай каквото искаш.

— По-късно — отвърнах. — Не искам да се възползвам.

— Напротив, давай! — тя се изкиска весело и започна сама да пише статията ми. — Макси Райдър е гола в минерален център, цялата покрита с ароматна кал, докато скърби за изгубената си любов.

Надигнах се на лакът, за да я погледна.

— Наистина ли искаш да говорим за изгубената любов? Нали заради това се вкисна Ейприл. Тя настоява репортерите да питат само за работата ти.

— Но актьорите използват живота си — и болката — за да им помагат в работата — пое си дъх през зъбите. — Всяко нещо си има своята цел — призна. — Знам, че ако някога трябва да изиграя презряна жена... например жена, която са я зарязали пред широката публика в дискусийно предаване... ще мога да се справя.

— Мислиш, че това е най-лошото ли? Бившият ми приятел пише за мъжете секс статии в „Мокси“.

— Сериозно? — попита тя. — Снимаха ме за „Мокси“ миналата есен. „Макси в «Мокси»». Много тъпо, нали. Бившият ти за теб ли пише?

Въздъгнах нещастно.

— Аз съм любимата му тема. Не е много весело.

— Какво? — учуди се Макси. — Говори ли за лични неща?

— Да — потвърдих. — Например за теглото ми.

Макси се изправи отново.

— «Да обичаш твърде закръглена жена»? Ти ли си това?

«По дяволите. Целият свят ли бе прочел тази тъпотия?»

— Аз.

— Олеле — Макси ме погледна... надявам се не се опитваше да прецени колко килограма съм и дали е възможно да съм била подебела от Брус. — Прочетох я в самолета — добави тя извинително. — Обикновено не чета «Мокси», но полетът ми се стори безкраен, отегчих се, затова прочетох всичко, което намерих, излязло през последните три месеца.

— Не е нужно да се извиняваш — казах. — Сигурна съм, че много хора са чели статията.

Макси легна отново.

— Ти ли си тази, която го е нарекла «човека биде»? — не стърпя любопитството си.

Дори под калта се изчервих отново.

— Никога не съм му го казвала в очите — отвърнах.

— Можеше да е още по-зле. Мен ме зарязаха по време на предаването на Барбара Уолтърс — обясни Макси.

— Знам — кимнах. — Гледах го.

Лежахме смълчани, докато персоналът отмиваше калта от нас с шест маркуча. Почувствах се като много глезено и гледано животинче... или като прекалено скъпо парче месо. След като ни покриха с едра сол, ни направиха масаж и отново ни поляха с душ, докато накрая ни увиха в топли халати и ни изпратиха за масаж на лицето.

— Май при теб е било по-зле, отколкото при мен — примирих се аз, докато съхнеха глинените ни маски. — Искам да кажа, че когато Кевин е говорил за прекратяване на дълга връзка, всички, които са го гледали, са знаели, че става въпрос за теб. Що се отнася до статията, малцина разбраха, че К. съм аз.

— Вероятно всички, които са те познавали — каза Макси.

— Да. Почти — въздъхнах аз. След водораслите, солите, музиката в стил Ню ейдж и топлите ръце на масажиста Чарлз, покрити с бадемово масло, имах чувството, че съм обвита в пухкав облак, на километри от света, далече от телефона, който не звънеше, от противните колеги и наглите пиаровци. Бях далече от собственото си тегло... толкова далече, че дори не се притеснявах какво мисли Чарлз, докато ме масажира и ме обръща. Останах сама с тъгата, но дори тя не ми се стори толкова потискаща в този момент. Нея просто я имаше, също като носа ми, като белега над пъпа ми, останал след шарката, която прекарах на шест. Просто си беше част от мен. Макси стисна ръката ми.

— Нали сме приятелки — попита.

За момент си помислих, че не говори сериозно, че това е просто едно от нейните приятелства, които създава за по шест седмици, докато траят снимките на някой филм. Само че в момента това не ме интересуваше.

Стиснах ръката ѝ в отговор.

— Да. Приятелки сме.

— Знаеш ли какво си мисля? — попита Макси и вдигна пръст.

В следващия момент пред нас се появиха няколко чашки с текила, всяка платена от различен мъж. Тя взе една и ме погледна през нея. Направих същото и изпихме текилата на екс. Намръщих се, когато

алкохолът ме парна. Най-накрая се озовахме в «Хогс енд Хефърс». Обядвахме късно във «Виджилс» с ребърца, пиле на скара, бананов пудинг и панирано сирене. Всяка от нас си купи по шест чифта обувки от магазина на «Стив Мадън», като си казах, че дори да се чувствам дебела, стъпалата ми не са. След това се пъгнахме в «Бюти Бар» и си накупихме каквато козметика се сетихме (аз предпочетох пясъчни тонове сенки и фон дьо тен. Макси се оказа почитателка на всичко бляскаво). Бях похарчила много повече от заплануваното за следващата година, може би дори за следващите няколко години, но пък кога ли щеше да е следващият път, когато да пазарувам с филмова звезда?

— Знаеш ли какво си мисля? — повтори Макси.

— Какво?

— Според мен имаме много общо. Това с тялото.

Присвих очи.

— К'во?

— Телата управляват и двете ни — заяви Макси, докато аз пиех бирата, с която някой ме бе почерпил. Прозрението ѝ ми се стори много важно. Сигурно защото бях много пиана. — Ти си решила, че мъжете не те искат заради тялото...

— Това не е просто теория — опитах се да вметна, но Макси нямаше намерение да позволи някой да прекъсва монолога ѝ.

— Страхувам се, че ако започна да ям всичко, което ми се яде, ще престана да изглеждам както ми се иска и никой няма да ме желае. Дори още по-зле — обясни тя и погледна строго през цигарения дим, — никой няма да ми плаща. Затова при мен няма мърдане. Само че намеренията ни щракват капана. Ти си решила, че трябва да свалиш килограми, за да те обичат. Аз пък се страхувам, че ако надебелея, никой няма да ме обича. И на двете ни трябва — тропна тя по бара, за да подчертае думите си — да престанем да мислим за нас самите като тела и да се възприемаме като хора.

Погледнах я в захлас.

— Мно'о мъдро беше т'ва.

Макси отпи огромна глътка бира.

— Чух го в предаването на Опра.

Отново взех думата.

— Умна е тази Опра. Но трябва да ти призная, че като премислям, предпочитам капанът да щракне, когато съм в твоето тяло,

вместо в моето. Поне ще мога да облека бански.

— Ама не виждаш ли? И двете сме в затвор. В затвора на плътта. Изкисках се. Макси се обиди.

— Не си ли съгласна, кажи.

— Не че не към съгласна — изсумтях. — Просто си мисля, че «Затворът на плътта» звучи като име на порнофилм.

— Става — отвърна Макси, когато престанах да се кикотя. — Знам, че съм права.

— Разбира се, че си права — съгласих се. — Знам, че не би трябвало да ме е грижа как изглеждам. Искам да живея в свят, където хората ги преценяват по ума, вместо по размера дрехи, които носят — въздъхнах. — Но искам и нещо повече от това — Макси ме гледаше в очакване. Поколебах се и поръчах нова текила. — Искам да забравя за Брус.

— Аз и за това си имам теория — съобщи доволно Макси. — Теорията ми — обясни тя — е, че омразата дава резултати — чукна чашата си в моята. И двете изпихме текилата на екс и блъснахме чашите в лепкавия бар.

— Не мога да го намразя — признах тъжно. Изведнъж ми се стори, че устните ми изричат думи поне на една ръка разстояние от лицето, все едно че бяха решили да се отделят и да се отправят към позелени пасища. Често се случваше, когато бях пийнала повече. Ами това усещане за втечненост в коленете, китките и лактите, сякаш ставите ми се разпадаха. А когато се напиех, започвах да си припомням разни неща. В момента на джубокса някой бе пуснал «Грейтфул Дед» и се сетих как отидохме да вземем приятеля на Брус, Джордж, за някакво шоу, а докато го чакахме, се пъхнахме в кабинета му и аз му направих бърза, но невероятна свирка под препарираната еленска глава, закачена на стената. Физически седях в «Догс енд Хефърс», но главата ми бе на коленете му, ръцете ми стискаха задника му, а коленете му притискаха гърдите ми, докато той потреперваше и шептеше, че ме обича, че съм създадена за това, единствено за това.

— Можеш, разбира се — настояваше Макси и ме изтегляше от онова приземие в нариснатото в текила настояще. — Кажи ми най-лошото за него.

— Беше истински мърляч.

Тя набърчи нос и въпреки това си остана красива.

— Не е чак толкова зле.

— Ти представа нямаш! Имаше толкова много косми и те задръстваха сифона под душа, а той никога не почистваше след себе си, само от време на време ги събираше и оставяше лигава от сапуна топка на ръба на ваната. Първия път, когато я видях, изпищях.

Изпихме по още една чаша. Бузите на Макси бяха поруменели, а очите й блестяха.

— Освен това ноктите на краката му бяха отвратителни — оригнах се, колкото бе възможно по-дискретно, притиснала уста с ръка. — Бяха жълти, дебели и нацепени...

— Гъбички — обясни компетентно Макси.

— Ами минибарът му — продължих, вече разгорещено. — Всеки път, когато родителите му пътуваха със самолет, му донасяха малки бутилчици с водка и скоч. Държеше ги в една кутия от обувки и когато някой му дойдеше на гости, той подканваше хората: «Вземете си нещо от минибара» — замълчах, за да помисля. — Всъщност това беше дори симпатично.

— И аз щях да кажа същото — съгласи се Макси.

— Да, но след време ти додяваше. Например, прибирам се и ме боли глава, пие ми се водка с тоник и се отправям към минибара, но там няма. Мисля, че беше ужасно стиснат, щом не искаше да си купи бутилка.

— Я ми кажи — попита Макси. — Биваше ли го в леглото?

Опитах се да подпра глава на ръцете си, но лакътят ми отказваше да си изпълни предназначението и аз за малко не стоварих чело на бара. Макси се изсмя. Барманът се намръщи. Поисках чаша вода.

— Истината ли искаш да ти кажа?

— Не, излъжи ме. Аз съм актриса. Всички ме лъжат.

— Истината — започнах аз, — истината е, че...

Макси се разсмя и се приведе по-близо.

— Хайде, Кани, кажи, де!

— Винаги бе готов да пробваме нещо, браво, за което...

— Хайде. Няма нужда от овод... увод... — тя затвори и очи, и уста. — Недей да шикалкавиш. Зададох ти най-обикновен въпрос. Ставаше ли за нещо?

— Истината... — опитах отново аз. — Истината е, че му беше много малък.

Очите ѝ се разшириха.

— Малък... искаш да кажеш там долу ли?

— Малък — повторих аз. — Микроскопичен. Незабележим! — ето, казах го. След като можех да кажа това, значи не бях съвсем загубена. — Така изглеждаше, когато не беше твърд. Когато беше твърд, размерът беше почти нормален. Ама щом омекнесе, се нагъваше навътре и приличаше на... — опитах се да довърша, но смехът ме задушаваше.

— Какво? Хайде, Кани. Престани да се смееш. Изправи се. Кажи ми!

— Космат жълд — успях да кажа най-сетне аз.

Макси виеше от смях. Очите ѝ се насълзиха, а аз се бях извила така, че главата ми беше в скута ѝ.

— Космат жълд! — повтори тя.

— Шшшт! — накарах я да замълчи и се опитах да се изправя.

— Какво? Да не би да те е страх, че ще ме чуе?

— Той живее в Ню Джърси — отвърнах сериозно.

Макси се покачи на бара и сви длани пред устата си.

— Внимание, клиенти — провикна се тя. — Косматият жълд живее в Ню Джърси.

— Ако няма да ни показваш циците си, слизай от бара — изкрещя пиан мъж, нахлупил каубойска шапка.

Макси побърза да му покаже среден пръст и чак тогава слезе.

— Това може дори да мине за обикновено име — измисли тя. — Космат жълд. Коста Желов.

— Да не си казала на някого. Не бива — завалях думите аз.

— Не се притеснявай. Няма. Искрено се съмнявам, че двамата с господин Желов се движим в едни и същи кръгове.

— Той живее в Ню Джърси — повторих и Макси се смя, докато текилата излезе през носа ѝ.

— Така че — продължи тя, когато престана да подсмърча — ти се тровиш за тип с мижава пишка, който се е държал лошо с теб.

— Не се е държал лошо с мен — отвърнах. — Беше много мил... и внимателен... и...

Тя вече не ме слушаше.

— Сладки и внимателни с лопата да ги ринеш. Онези с мижавите пишки, и те не са малко. Ще си намериш по-добър.

- Първо трябва да го преживея този.
- Преживявай по-бързо! Нареждам ти!
- Каква е тайната?
- Омраза! — отвърна Макси. — Вече ти казах.

Само че аз не можех да го мразя. Искях, но не можех. Против волята си спомних един много нежен момент. Веднъж, около Коледа, му казах да се престори на Дядо Коледа, а аз ще се престоря, че идвам на търговската улица, за да се снимам. Седнах в скута му, стъпих здраво на земята и се притиснах към него, за да му прошепна:

— Истина ли е, че Дядо Коледа идва да ни ощастливи само веднъж в годината? — той бе избухнал в смях и бе извикал, когато опрях длан на гърдите му, бутнах го на леглото и бързо разиграх импровизиран клип на песента «Всичко, което искам за Коледа, си ти».

— Хайде — Макси бутна в ръката ми нова чашка текила.

Изпих я всичката. Тя ме сграбчи за брадичката и се вгледа в очите ми. Имах чувството, че се е раздвоила — кръгли сини очи, водопад от коса, симетрично пръснати по бузите ѝ лунички, леко заострена брадичка, почти съвършена, но пък толкова симпатична. Мигнах и тя отново стана един цял човек.

Макси ме гледаше внимателно.

— Ти още го обичаш — каза тя.

Аз наведох глава.

— Да — прошепнах.

Тя пусна брадичката ми. Главата ми се удари в бара. Макси ме дръпна обратно. Барманът ни гледаше притеснен.

— Струва ми се, че тя пи достатъчно — опита се да се намеси той.

Макси не му обърна никакво внимание.

— Защо не му се обадиш — предложи тя.

— Не мога — отвърнах аз и в този момент разбрах, че съм много, ама много пияна. — Ще се направя на глупачка.

— Има и по-лоши неща от това да се направиш на глупачка — успокои ме Макси.

— Какво например?

— Да изгубиш някого, когото обичаш, защото си прекалено горда да се обадиш и да му кажеш — обясни тя. — Това е по-лошо. Казвай номера.

— Макси...

— Дай ми номера.

— Не е много умно — въздъхнах и усетих как текилата напъва черепа ми. — Ами ако той не ме иска?

— По-добре да го знаеш и да се свърши веднъж и завинаги. Ще действаме като хирурзите и ще изрежем болното място. Аз ще те науча как да го намразиш до спукване — сетне ми подаде телефона. — Хайде. Казвай номера.

Взех телефона. Мобилният беше малък, като играчка, не по-дълъг от палеца ми. Отворих непохватно капачето и присвих очи, а след това набрах цифрите. Той се обади още при първото позвъняване.

— Ало?

— Здравей, Брус. Обажда се Кани.

— Здравей — произнесе поздрава бавно и учудено.

— Знам, че ще ти се стори странно, но съм в Ню Йорк в един бар и няма дори да познаеш с кого съм...

Спрях, за да си поема дъх. Той мълчеше.

— Трябва да ти кажа нещо...

— Тъъ, Кани...

— Недей, просто искам, трябва... просто ме слушай — успях да изрека най-сетне. Думите сами се изплъзваха от устата ми. — Беше грешка да скъсам с теб. Сега вече го разбрах. Брус, много съжалявам... ужасно ми липсваш и всеки ден става все по-зле, наясно съм, че не заслужавам, но ако ми дадеш още един шанс, ще бъда много добра с теб...

Чух как пружините на леглото му изскърцаха, когато той се наместваше. А някъде до него прозвуча още един глас. Женски глас. Присвих очи към часовника на стената. Беше един сутринта.

— Да не би да те прекъсвам? — попитах изтръпнала.

— Виж, Кани, просто сега не е много подходящо...

— Мислех, че имаш нужда да поостанеш сам — опитах отново — заради смъртта на баща ти. Не е било това, нали? Заради мен е. Ти просто не ме искаш.

Чух някакво тупване, след това приглушен разговор. Очевидно той бе покрил слушалката с ръка.

— Коя е тя? — изкрещях.

— Виж, в някой по-подходящ момент ще ти се обадя — каза Брус.

— И за нея ли ще пишеш? — продължавах да крещя аз. — И тя ли ще се превърне в инициал в прословутата ти рубрика? Добра ли е в леглото?

— Кани — изрече бавно Брус. — Нека аз да ти се обадя.

— Недей. Не се притеснявай. Не си струва — избъбрих и започнах да натискам копчетата, докато намерих с кое да прекъсна.

Върнах телефона на Макси, а тя ме гледаше сериозно.

— Май не се получи много добре — каза.

Заведението се въртеше пред очите ми. Имах чувството, че ще повърна. Струваше ми се, че никога няма да успея да се усмихна отново, вечно щеше да е един сутринта и аз щях да се обаждам на мъж, когото обичах, а в леглото му щеше да има друга.

— Кани? Чуваш ли ме? Кани, какво да направя?

Вдигнах глава от бара. Потрих очи с юмрук. Поех си дълбоко дъх.

— Дай да пием по още една текила — предложих. — Научи ме сега как да мразя.

Късно, много по-късно, докато бяхме в таксито на връщане към хотела, аз отпуснах глава на рамото на Макси, защото нямах сила да я държа изправена. Знаех какво означава това: вече нямах какво да губя, нищичко. Или просто бях изгубила най-важното. Какво значение имаше, мислех си. Бръкнах в чантата си, лепкава от разлята текила, и измъкнах копие от сценария, който бях пхнала вътре поне преди сто години, с надеждата да преработя последните сцени, докато се връщам с влака.

— Дръж — тикнах го в ръцете на Макси.

— Това наистина ли е за мен? — изгука тя, решила, че ѝ правя ценен подарък. — Честно, Кани, не трябваше.

— Не трябваше — отвърнах, докато някакъв блед проблясък на разум се появи в замъгления ми от алкохола ум. — Наистина не трябваше, но ще го направя.

Макси междувременно в пианско опиянение ровеше страниците.

— Т'ва к'во е?

Аз се разхълцах, но прецених, че след като съм стигнала дотук, няма смисъл да я лъжа.

— Сценарий, аз съм го написала. Може да ти е интересно да го прочетеш, ако пак се отегчиш в самолета — продължавах да хълцам. — Не бих се натрапвала...

Очите на Макси бяха почти затворени. Тя натъпка сценария в малката си чанта, смачквайки първите трийсет страници.

— Не се притеснявай.

— Ако не ти се чете, не го чети — продължих. — Ако го прочетеш и не ти харесва, можеш спокойно да ми кажеш. Не се притеснявай, че ще ме нараниш — въздъхнах. — И без това всички го правят.

Макси се лашна към мен и ме прегърна тромаво. Усетих острият лакти, докато ме притискаше.

— Горката Кани — каза тя. — Не се тревожи. Ще се погрижа за теб.

Погледнах я с огромно съмнение, въпреки че бях пиана.

— Така ли?

Тя кимна отсечено и къдрите и подскочиха.

— Ще се погрижа за теб — обеща, — ако и ти се погрижиш за мен. Ако ми останеш приятелка, двете ще си помагаме.

[1] Хогс енд хефърс (англ.). — „Прасета и крави“. — Б.пр. ↑

9.

Събудих се в хотелски апартамент, в огромно легло, все още облечена в демодираната черна рокля. Някой ми бе свалил обувките и ги бе поставил една до друга на пода.

През прозорците нахлуваше светлина и хвърляше светли сенки по килима в цвят слонова кост и по розовия пухен юрган, който бе толкова лек, че ми заприлича на целувка. Вдигнах глава. Пълна отврат. Голяма грешка. Полека се отпуснах на възглавницата и отново затворих очи. Сякаш някой бе завързал железен обръч на скалпа ми и бавно, но упорито го затягаше. Имах чувството, че лицето ми се свива. А и май нещо бе закачено на челото ми.

Вдигнах ръце и стиснах лист, който наистина бе залепен за челото ми. Зачетох се.

«Скъпа Кани,

Извинявай, че те оставих в такова състояние, но полетът ми е рано тази сутрин. А Ейприл е побесняла... но това не е страшно. Струваше си!

Много ми е мъчно за това, което се случи снощи. Знам, че аз те накарах насила да му се обадиш и чу неприятни неща. Мога да си представя как се чувстваш. И аз съм го преживяла (и наливането с текила, и разбитото сърце, и двете!)

Обади ми се утре, когато се прибереш и се почувстваш по-добре. Долу съм ти записала телефона си. Надявам се да ми простиш и все още да сме приятелки.

Целия ден долу ще те чака кола, за да те откара у вас — аз черпя. (Всъщност черпи Ейприл!) Моля те, обади ми се скоро.

Искрен поздрав, Макси Райдър»

Следвах най-различни телефонни номера: в Австралия, в офис в Англия, номерът на пейджъра, на мобилния телефон, факсът, вторият факс, имейлът.

Бързо се отправих към банята и повърнах шумно и обилно. Макси ми бе оставила аспири на мивката и най-различни мазила на «Киел» за поне сто долара, две огромни бутилки вода «Евиан», все още студена. Глътнах три аспирина, пийнах от водата и се огледах. Ужас. Не изглеждах никак добре. Бледа, повехнала кожа на петна, мазна коса черни кръгове под очите, а гримът, който си бях сложила в «Бюти Бар» се беше размазал. Тъкмо се чудех дали да си взема един дълъг горещ душ, когато някой тихо почука на вратата.

— Румсървис — обяви сервитьорът и вкара количка. Горещо кафе, горещ чай, четири вида сок и препечени филийки.

— По-добре ли се чувствате? — прояви искрено съчувствие той. — Госпожица Райдър уреди да останете до колкото късно пожелаете.

— Какво значи това? — попитах.

Гласът ми прозвуча дрезгаво.

— До края на деня — отвърна той. — Не бързайте. Насладете се на всичко.

Дръпнах пердетата и пред мен се разкри панорамна гледка на града.

— Иха — възкликнах. Макар да имах чувството, че слънцето пронизва очите ми, гледката бе неповторима. Централ Парк се бе ширнал пред мен, виждах хората и дърветата с оранжеви и кафяви листа. Забелязах възвишенията в далечината, и реката. След това беше Ню Джърси. «Той живее в Ню Джърси», бях казала аз.

— Това е апартамент на последния етаж — поясни сервитьорът и ме остави.

Сипах си чаша чай, добавих захар и се опитах да преглътна парченце от препечената филийка. Ваната, казах си тъжно аз, бе достатъчно голяма за двама — може би дори за трима, ако гостите предпочитаха тази възможност. Богатите са различни, разсъждавах, докато пусках гореща вода, колкото можех да издържа, сипах малко пяна, защото на етикета гарантираха, че притежава такива възродителни сили, че ще изляза от ваната преродена или поне по-хубава, а след това измъкнах черната си рокля през главата.

Това бе втората ми грешка тази сутрин. В цялата баня имаше огледала, каквито обикновено не се намират извън големите магазини. Гледката не беше много обнадеждаваща. Затворих очи, за да не виждам стрийте и целулита.

— Имам силни загорели крака — казах си. Предишната седмица в курса за дебели се бяхме упражнявали да мислим позитивно. — Имам и красиви рамене — след това се пъхнах във ваната.

И така, замислих се с горчивина. Значи той си има друга. Какво тогава си въобразявам, че може да стане? Той е евреин, има образование, висок е, здрав, прав и приятен на вид, все някоя ще го хване.

Преобърнах се и на пода се разплиска вода.

Само че той ме обича, помислих си. Нали непрекъснато ми го казваше. Мислеше, че съм свършена... че двамата сме свършени заедно. А десет минути по-късно е приютил друга в леглото си. И е правил с нея нещата, които ми се кълнеше, че не би направил с друга.

Неумолимият глас се обади: *Ти си тази, която искаше да се разделите.* След това пак започна да натяква: *Какво очакваше?*

— Филадельфия, нали така, госпожице? — шофьорът беше руснак и наистина си бе сложил униформена шапка. Оказа се, че колата е лимузина, а задната ѝ седалка бе по-голяма от леглото ми, сигурно по-голяма от цялата ми стая. Имаше задължителния телевизор, видео, много шантава уредба... и разбира се, бар. Различни видове алкохол проблясваха в кристални декантери до подредени празни чаши. Стомахът ми лениво се преобърна.

— Бихте ли ме извинили? — помолих аз и забързах обратно към фойето. Хотелските тоалетни са страхотно място, за да повърнеш.

Шофьорът ми се стори развеселен, когато се върнах.

— Искате ли да се качим на магистралата?

— Както ви е най-лесно — отвърнах и се плъзнах на седалката, докато той ми държеше вратата отворена, а след това натовари раницата ми, кутиите с обувки и пликовете от «Бюти Бар» в багажника. Отзад имаше телефон, монтиран до уредбата и телевизора, и аз веднага го грабнах, обзета от отчаяното желание да разбера дали

Брус се е опитал да се свърже с мен снощи. На телефонния секретар беше оставено едно-единствено съобщение.

«Здрасти, Кани, Брус се обажда, бях ти обещал да се чуем. Заминавам вкъщи за няколко дни, затова ще ти звънна пак през седмицата.»

Нямаше съжалявам, нямаше всичко беше само един кошмар. Беше звъннал в единайсет тази сутрин, сигурно след като рано сутринта е оправил госпожица *Скърцащи пружини* и са похапнали гофрети. Тя, разбира се, благодарение на моето обучение няма да го нарича «човека биде» и е малко вероятно да тежи повече от него.

Затворих очи. Болеше ме толкова много.

Затворих телефона, докато минавахме през отклонението за Ню Джърси със сто и двавет километра в час, точно покрай отбивката, която щеше да ни отведе пред дома му. Почуках по прозореца с пръсти, докато минавахме. Здравей и довиждане.

Цялата неделя повръщах и се сополивих в къщата на Саманта, където двамата с Нифкин потърсихме убежище, защото щях да се чувствам по-добре и нямаше да се терзая, че телефонът не звъни. Саманта, която ясно личеше, че полага огромни усилия да не ми натяква, че ме е предупредила какво ще стане, издържа много по-дълго, чак до вечерта в неделя, когато вече нямаше какво да пита за Макси и прехвърли разговора на Брус и ужасния телефонен разговор.

— Искаше да се разделите, защото си имаше причини — напомни тя.

Седяхме в сладкарница «Пинк Роуз». Тя гризеше една ореховка, докато аз поглъщах еклера си с формата и големината на бейзболна топка, най-доброто противодействие на нещастieto, а освен това не бях хапвала нищо от следобеда в Ню Йорк с Макси.

— Знам — казах. — Просто не мога да си спомня какви са тези причини.

— Нали премисли нещата, преди да поискаш да се разделите?
Кимнах.

— Значи не може да не ти е минало през ума, че той ще си намери друга?

Стори ми се, че оттогава е изтекло ужасно много време, но истината бе, че бях обмислила внимателно решението си. Имаше период, когато дори му пожелавах да си намери някоя смотанячка с гривна на глезена и косми под мишниците, която стои до късно вечер и се друса заедно с него, докато аз работя упорито и успявам да продам сценария си, и влизам в списъка на «Таймс» «Трийсетте под трийсет». Преди си представях този сценарий без сълзи, без да ми се гади, без да ми се иска да умра, без да желая отчаяно да го убия, или да го убия и после да умра.

— Имаше причини нещата между вас да не вървят — каза Саманта.

— Я ми напомни какви бяха.

— Той не обичаше да ходи на кино — изтъкна Саманта.

— Аз ходя на кино с теб.

— Не обичаше да ходите, където и да е!

— Щях ли да се побъркам, ако си стоя само вкъщи? — бутнах еклера с такъв замах, че той се преобърна и от него потече яйчен крем. — Всъщност Брус не е лош човек. Мил и грижовен е. Аз обаче съм глупачка.

— Кани, той те сравни с Моника Люински в национално издание.

— Това не е най-лошото на този свят. Не е излъгал.

— Знам защо се обърна на сто и осемдесет градуса — заяждаше се Саманта.

— Какво?

— Искаш това, което не можеш да имаш. Това е закон на вселената. Обичаше те, а ти се отегчаваше и имаше чувството, че се задушаваш. Сега той продължава напред, а ти отчаяно искаш да си го върнеш. Помисли малко, Кани... променило ли се е нещо?

Искаше ми се да ѝ кажа, че аз съм се променила, че съм погледнала отблизо възможностите си да започна да излизам с друг, че името му е било Стив, носи спортни дрехи и за него излизането с мен изобщо не е било равносилно на среща.

— Накрая пак ще го разкараш, а това няма да бъде честно.

— Че защо трябва да е честно? — изпъшках. — Не мога ли да съм егоистична глезена гаднярка като всички останали?

— Не можеш, защото си добър човек — обясни тя. — Колкото и да не е добре за теб самата.

— Ти пък откъде разбра? — предизвиках я аз.

— Добре. Разхождаш Нифкин, минаваш покрай колата си и забелязваш, че ако я дръпнеш малко напред, ще остане място за още една кола, а няма да зее едно от онези места, които само лъжат, че можеш да се събереш на тях. Каж ми, ще си преместиш ли колата?

— Ами да... защо, ти няма ли да я мръднеш?

— Остави ме мен. Това е доказателството. Ти си добър човек.

— Не искам да съм добър човек. Искам да се кача на същата тази кола, да отскоча до Ню Джърси и да изрита мръсницата от леглото му...

— Знам — съгласи се тя. — Само че не можеш.

— Защо да не мога? — попитах.

— Защото ще те пратят в затвора, а аз нямам намерение да се занимавам с пикливото ти куче години наред.

— Добре — въздъхнах.

Сервитърът мина покрай масата ни и надникна в чиниите.

— Готови ли сте?

Кимнах.

— Всичко приключи. Няма повече — отвърнах.

Сам ме покани да остана, ако искам, но аз прецених, че не мога вечно да се крия, затова сложих каишката на Нифкин и се прибрах. Затътрих се нагоре по стълбите, стиснала неделната поща, и той се оказа пред вратата ми. Видях го на части — скапаните му маратонки, въпреки че бяха вторите най-хубави... след това различните чорапи... след това загорелите космати крака. Анцуг, стара тениска, останала от колежа, късо подрязаната остра брада, мръснорусата опашка, лицето. Дами и господа, освежен след нощта, прекарана с госпожица Скърцащи пружини, пред мен бе Брус Губерман.

— Кани?

Почувствах се толкова необичайно, сякаш сърцето ми потъна и същото време подскочи. Може би отново имах пристъп на гадене.

— Виж — започна той. — Съжалявам за снощи.

— Няма за какво да се извиняваш — отвърнах небрежно, минах покрай него и отключих вратата. — Какво те води насам?

Брус се вмъкна след мен, свел поглед към връзките на маратонките, натъпкал ръце в джобовете.

— Тръгнал съм към Балтимор.

— Браво — похвалих го и погледнах строго Нифкин с надеждата да престане да подскача около Брус, докато опашката му работеше на пълни обороти.

— Исках да поговоря с теб — обясни той.

— Голям късмет извадих — отвърнах.

— Щях да ти кажа. Исках да ти кажа, преди да прочетеш — продължи той.

Страхотно. Трябваше и да го преживея, а след това и да го прочета.

— Къде да прочета? — попитах.

— В «Мокси» — отговори.

— Честно казано «Мокси» не е сред нещата за четене, които предпочитам — заявих. — Вече съм се научила как да правя свирки. Надявам се да си спомняш.

Брус си пое дълбоко дъх и аз веднага разбрах какво ще последва, както когато човек усеща промяната в атмосферното налягане и знае, че приближава буря.

— Исках да ти кажа, че се срещам с една жена.

— Сериозно. Да не би снощи да си бил със затворени очи през цялото време?

Той не се засмя.

— Как се казва?

— Кани — отвърна спокойно.

— Не мога да повярвам, че си намерил момиче, което се казва Кани. Хайде, кажи ми. Говори. Възраст? Чин? Сериен номер? — попитах аз на шега, но гласът ми звучеше в собствените ми уши глух и далечен.

— На трийсет и една е... учителка в детска градина. И тя има куче.

— Браво — похвалих го саркастично аз. — Бас държа, че имаме още много общи неща. Чакай да позная... Бас държа, че има гърди! И

коса!

— Кани...

И след това го попитах за единственото, което ми дойде наум.

— Къде е завършила?

— Ами... в държавния университет «Монклер».

Супер. Стар, беден, не дава кой знае какво образование, но и нивото на интелигентност там не е особено високо. Едва се сдържах да не попитам дали не е руса, просто за да съм сигурна, че всички клишета са си на мястото.

— Обичаш ли я? — изстрелях вместо това.

— Кани...

— Няма значение. Съжалявам. Нямах право да ти задавам този въпрос. Извинявай — след това, преди да успея да се въздържа, попитах: — Разказа ли ѝ за мен?

Той кимна.

— Разбира се.

— И какво ѝ каза? — порази ме ужасна мисъл. — Каза ли ѝ за мама?

Брус кимна отново, изражението му бе напълно учудване.

— Защо? Какво толкова?

Затворих очи и изведнъж си представих Брус и новата му приятелка в широкото му легло, как я е прегърнал, докато ѝ разказва моите семейни тайни.

— Да знаеш само, майка ѝ е лесбийка — казва той, а новото момиче кимва сдържано като истинска учителка в детска градина и си мисли, че сигурно съм била голяма откачалка.

От спалнята долетяха задавени звуци.

— Извинявай — измърморих и затичах, защото Нифкин повръщаше. Почистих сътворената от него гадост и се върнах в хола. Брус стоеше пред канапето ми. Не бе седнал и не бе докоснал нищо. Само като го гледах, ми стана ясно колко му се иска да се качи в колата си, да свали прозорците и да пусне Спрингстийн... след като се е махнал от мен.

— Добре ли си?

Поех си дълбоко дъх. «Иска ми се да се върнеш при мен», мислех си. Искаше ми се никога да не бях чувала признанието му,

никога да не се бяхме разделяли. Искаше ми се да не се бяхме срещали.

— Браво — заговорих. — Радвам се за теб.

И двамата замълчахме.

— Надявам се да си останем приятели — предложи Брус.

— Няма да го бъде — отказах.

— Ами тогава... — той замълча и аз осъзнах, че няма какво повече да ми каже, а просто искаше да чуе едно-единствено нещо.

Затова го изрекох.

— Сбогом, Брус — отворих вратата и заставах до нея, за да изчакам, докато излезе.

Беше понеделник, отново бях на работа, хем ми беше лошо, хем се чувствах изтръпнала. Размествах нещата по бюрото си, с безразличие преглеждах пощата, почти всички писма бяха оплаквания от разни дъртофелници. Почитателите на Хауърд Стърн, разгневени от оценката, която бях дала за последното му предаване на живо, бяха преминали в атака. Тъкмо се чудех дали да не измисля едно писмо, което да разпрятя и на седемнайсетте нещастници, които ме обвиняваха, че съм грозна и стара, и завиждам на Хауърд Стърн, когато Габи се приближи до мен.

— Как мина с Макси... как ѝ беше там името?

— Супер — отвърнах и ѝ отправих най-очевидно пренебрежителната си усмивка.

Габи изви вежди.

— Защото чух отгук-оттам, че нямало да дава интервюта на вестникари. Само за телевизията.

— Хич не бери грижа.

Само че Габи бе доста загрижена. Ама много загрижена. Сигурно бе запланувала Макси за основна тема на утрешната си рубрика — единствено за да ми подлее вода — и сега щеше да ѝ дойде нанаягорно, докато намери с какво да си запълни мястото. А Габи хич я нямаше да драпа нагоре.

— Значи... си говорила с нея?

— Почти цял час — признах аз. — Страхотно се получи. Казвам ти, направо супер. Много си паснахме двете. Струва ми се дори —

редях колкото бе възможно повече думи, за да я измъчвам, — че ще си останем приятелки.

Габи ме зяпаше с отворена уста. Виждах как се опитва да разбере дали някой не е споменал, че и тя е имала намерение да поговори с Макси, и се надяваше да не съм разбрала.

— Благодаря ти, че попита — отправих ѝ очарователна усмивка аз. — Много мило, че се грижиш така за мен. Все едно че си... имам чувството, че си ми шеф — отблъснах стола назад, изправих се и минах покрай нея по кралски надменно, с изпънат гръб и високо вдигната глава. След това влязох в тоалетната и повърнах. Отново.

Върнах се на бюрото си и се опитах да намеря в някое чекмедже ментов бонбон, дъвка, нещо такова, когато телефонът звънна.

— Забавни страници, Кандис Шапиро — обадох се разсеяно. Визитки, кламери и нито един ментов бонбон. Супер, няма що.

— Кандис, обажда се доктор Крушелевански от Филаделфийския университет — заговори плътен познат глас.

— О, здравейте — съвзех се. — Какво има? — отказах се да ровя в чекмеджето и поднових търсенето в чантата, въпреки че вече я бях проверила.

— Има нещо, за което искам да поговорим — каза той.

Тези думи привлякоха вниманието ми.

— Да?

— Помниш ли последния път, когато ти взех кръв... — много добре помнех. — Изникна нещо, заради което няма да е възможно да продължиш курса.

Усетих как дланите ми стават ледени.

— Какво? Какво има?

— Предпочитам да го обсъдим лично — прояви сдържаност лекарят.

Бързо прехвърлих наум болестите, които се откриваха по кръвен път.

— Рак ли имам? — попитах. — Или СПИН?

— Не е животозастрашаващо — отвърна строго той. — И предпочитам да не си играем на «Вие питате, ние отговаряме».

— Тогава казвайте направо какво не е наред — помолих го аз. — Висок холестерол? Хипогликемия? Скорбут? Подагра?

— Кани...

— Да не би да имам рахит? Господи, само да не е рахит. Няма да понеса да ходя с криви крака.

Той избухна в смях.

— Нямах рахит, но започвам да се съмнявам дали не е базедова болест. Ти откъде ги знаеш всички тези болести? Да не би да имаш справочник по медицина на бюрото си?

— Радвам се, че ви се струва забавно — измрънках жално. — Хубаво е, че така се забавлявате, като звъните на невинните репортери и им разправяте, че им има нещо на кръвта.

— Нищо ти няма на кръвта — отвърна сериозно той. — С удоволствие ще ти кажа какво сме открили, но предпочитам да го направя, когато се видим.

Седеше зад бюрото си, когато влязох, стана и ме посрещна. Отново ми направи впечатление колко е висок.

— Сядай — покани ме. Оставих чантата и раницата на един стол и се настаних на съседния.

Докторът отвори папката ми на бюрото.

— Както вече ти казах, правим серия от стандартни изследвания, когато взимаме кръв, и търсим състояния, заради които дисквалифицираме участниците. Хепатитът е едната възможност. СПИН е другата.

Кимнах и се чудех дали някога ще стигне до същността на въпроса.

— Освен това правим тестове за бременност — обясни той. Кимнах отново и си помислих: «Добре де, това пък какво общо има с мен?» След това думата ме порази. Бременност.

— Само че аз не съм... — заекнах. — Не е възможно.

Доктор Кей обърна папката към мен и посочи нещо, оградено в червено.

— Нямам нищо против да ти направя още един тест — каза, — въпреки че те са изключително точни.

— Аз... аз не... — изправих се. Как е възможно да се случи? Не можех да си събера мислите. Седнах отново на стола, за да размисля. След като двамата с Брус се разделихме, престанах да пия хапчета, защото бях решила, че ще мине много време, преди отново да ми се

наложи да пия противозачатъчни, и дори не се бях сетила след погребението. Сигурно се бе случило тогава.

— Господи! — Отново скочих. Брус. Трябваше да намеря Брус, да му кажа, сега сигурно щеше да ме иска до себе си... ами ако не иска, прошепна тъничко гласче.

— Господи! — повторих аз, сринах се на стола и зарових лице в ръце. Беше ужасно само като си помислех. Дори не бях забелязала, че доктор Кей е излязъл, докато вратата не се отвори и той не застана до мен. В едната си ръка носеше три пластмасови чашки, пакетчета сметана на прах и захар в другата. Остави чашите на бюрото пред мен: чай, кафе и вода.

— Не бях сигурен кое предпочиташ — извини се. Посегнах към чая. Той отвори едно чекмедже и извади шише във формата на мечка, пълно е мед. — Искаш ли да ти донеса нещо друго? — попита мило. Аз поклатих глава. — Искаш ли да останеш сама за малко? — попита отново и аз си спомних, че сега е средата на работния ден, че около мен животът си тече, че той си има други задължения и му предстои да се среща с други дебели дами.

— Сигурно не ви се случва да го правите често — казах. — Да казвате на жените, че са бременни.

Лекарят се смути.

— Не — отвърна най-сетне. — Не ми се случва често — намръщи се. — Не го ли направих като хората?

Засмях се немошно.

— Не знам. Никой досега не ми е съобщавал, че съм бременна, така че не мога да преценя.

— Съжалявам — каза предпазливо той. — Доколкото разбирам, си изненадана.

— Може и така да се каже — признах. Изведнъж си спомних за дивия запой с текила. — Господи — възкликнах и си представих, че нещастният зародиш вече се е спиртосал. — Знаете ли нещо за допустимото количество алкохол?

— Чакай малко — помоли докторът. Чух го да крачи бързо по коридора. Върна се с книга — «Какво да очакваме, когато очакваме бебе». — Беше на една от сестрите — обясни. Потърси в индекса. — Страница 52 — подаде ми книгата. Прегледах написаното и научих, че стига да престана да се напивам до безсъзнание по време на

бременността, всичко ще бъде наред. Но в този момент наистина не знаех какво точно искам. Освен, разбира се, да не бъда в това положение.

Оставих книгата на бюрото и си взех чантата и раницата.

— Трябва да вървя — заявих.

— Искаш ли да направим още един тест? — попита лекарят.

Поклатих глава.

— Ще си направя вкъщи и щом реша какво... — замълчах. Честно казано, не знаех какво да мисля.

Доктор Кей побутна книгата към мен.

— Искаш ли да я прегледаш цялата? Може да възникнат нови въпроси.

Той е толкова мил с мен, казах си. Защо е толкова мил? Сигурно бе някой шантав праведник, обвиних го несправедливо, който щеше да се опита да ме накара да задържа бебето с някоя и друга освежителна напитка и разни книжки с инструкции.

— Сестрата няма ли да си я иска? — попитах.

— Тя вече има деца — отвърна небрежно той. — Сигурен съм, че няма да има нищо против. Можеш да я задържиш — прочисти гърлото си. — Що се отнася до курса — започна доктор Кей. — Ако решиш да задържиш бебето, няма да можеш да продължиш, разбира се.

— И няма да има хапчета за отслабване? — пошегувах се.

— Не са одобрени за бременни жени.

— Значи мога да ви стана опитно зайче — предложих аз и усетих, че съм на ръба на истерията. — Може пък да родя някое кльощаво бебе. Би било много хубаво, нали?

— Каквото и да правиш, преди това ми съобщи — настоя той и пхна визитката си в книгата. — Ще се погрижа парите да ти бъдат върнати, ако решиш да прекъснеш курса.

Спомням си много добре, че в една от бланките, които попълних, се твърдеше, че пари не се връщат. Тоя определено не беше наред, помислих си, станах и прехвърлих раницата на рамо.

Той ме погледна мило.

— Виж, ако искаш да поговориш с някого... или се появи въпрос, свързан със здравето ти, ще ти помогна с най-голямо удоволствие.

— Благодаря — прошепнах. Ръката ми вече бе на бравата.

— Пази се, Кани — каза лекарят. — И ми се обади, каквото и да решиш.

Кимнах отново, отворих и забързах навън.

През целия път към къщи се опитах да се пазаря с Бог. «Мили Боже, ако се окаже, че не съм бременна, ще започна работа като доброволец в приюта за животни и никога повече няма да пиша разни гадости за хората. Ще стана по-добър човек. Ще върша всичко както трябва, ще ходя в синагогата не само по празници и вече няма да съм толкова заядлива и критична. Ще се държа добре с Габи, но само те моля, много те моля, не позволявай това да ми се случва.»

Купих два теста от аптеката на Саут Стрийт, бели картонени кутии с широко усмихнати бъдещи майки, и докато направя първия, си опиках ръцете, защото не можах да овладя треперенето. По това време вече бях убедена, че резултатът на доктор Крушелевански е напълно правилен.

— Бременна съм — казах на огледалото и се опитах да се усмихна, също като жената на кутията.

— Бременна съм — уведомих Нифкин по-късно същата вечер, докато той подскачаше, драскаше ме и ме ближеше по лицето, когато отидох да го взема от къщата на Саманта. Тя имаше две кучета и огромен заграден двор, вратичка за животните, за да могат да влизат и излизат, когато пожелаят. Нифкин не беше почитател на нейните кучета Дейзи и Манди и силно подозирах, че предпочита човешка компания пред кучешка, но пък обожаваше агнешкото с ориз на гранули, което сервираше Саманта, и затова се съгласяваше да остава у тях.

— Какво каза? — провикна се Саманта от кухнята.

— Бременна съм — провикнах се в отговор аз.

— Какво?

— Нищо — викнах още по-силно.

Нифкин се настани в скута ми.

— Ти обаче ме чу, нали? — прошепнах му. Той ме близна по носа.

Саманта влезе в хола и избърса ръце.

— Кажы сега какво ми казваше.

— Казах, че ще се прибера у нас за Деня на благодарността.

— Лесбийска пуйка, а? — Саманта смръщи нос. — Не ме ли беше инструктирала да те бия през ръцете, ако пак тръгнеш да прекарваш някой празник с Таня?

— Уморена съм — обясних. — Уморена съм и искам да се прибера у дома.

— Каж ми какво става — тя седна до мен.

Толкова ми се искаше да ѝ кажа, да се обърна и да изплача всичко, да я помоля да ми помогне, да ме научи какво да правя. Не можех. Все още не. Трябваше ми време да помисля, да преценя какво искам аз, преди всички да гракнат срещу мен. Знаех какъв ще бъде нейният съвет. Та нали и аз бих ѝ казала същото, ако тя беше в такова положение: млада, сама, с блестяща кариера, подредена по този начин от тип, който не благоволяваше да отговаря на обажданията ѝ. Не трябваше много акъл, за да се сетиш, че петстотин долара и един следобед при лекаря, а след това няколко дни неразположение, резове и сълзи, ще приключат играта.

Преди да се заема с очевидното, ми трябваше време, дори да бяха само няколко дни. Искях да си отида у дома, нищо че това отдавна вече не бе приятното място, където да се скрия.

Не беше трудно. Обадох се на Бетси и тя ми позволи да отсъствам колкото се налага.

— Имаш три седмици отпуска, пет дни от миналата година, които не използва, компенсацията от Нова година — бе обяснила тя. — Прекарай добре Деня на благодарността и ще се видим следващата седмица.

Пратих имейл на Макси.

«Изникна нещо... за съжаление нещо, което не бях очаквала — написях ѝ. — Брус се среща с учителка в детска градина. Аз съм с разбито сърце и си отивам вкъщи, за да ям пуйка и да оставя майка ми да ме съжалява.»

«Пожелавам ти успех, тогава — отговори ми тя веднага, въпреки че при нея бе три сутринта. — И недей да мислиш за учителката. Тя е преходно забавление. Няма начин да се задържи. Обади се или ми пиши, когато се прибереш у дома... Ще се върна в Щатите през пролетта.»

Обадих се да отменя часа си при фризьора, отложих няколкото интервюта по телефона, които бях запланувала, помолих съседите да ми събират вестниците и останалата поща. На Брус не позвъних. Ако вземех решение да запазя детето, нямаше причина той да знае. Не можех да си го представя как седи до мен в клиниката и ми държи нежно ръката. Ако останех бременна... май този въпрос щях да го обмислям, когато му дойдеше времето, казах си накрая.

Завързах здраво бегача върху багажника на малката хонда, поставих Нифкин в сака му и прибрах моя сак вътре. Готова или не, аз си отивах вкъщи.

ТРЕТА ЧАСТ

АЗ ПОЛИТАМ

10.

През лятото между първата и втората ми година в «Принстън» бях на специализация във «Вилидж Вангард», най-стария и най-превзетия от алтернативните седмичници в страната.

Бях безкрайно нещастна през тези три месеца. Първо, лятото бе най-горещото от години насам. В Манхатън човек можеше да се задуши. Всяка сутрин, още с излизането изпод душа започвах да се потя и продължавах чак до края на деня.

Работех за ужасна жена, която се казваше Кики. Висока метър осемдесет, хърбава като скелет, с къносана коса, очила във формата на котешки очи, вечно намусена. Лятната униформа на Кики бе къса поличка, комбинирана с високи велурени ботуши, или, евентуално, най-шумното сабо на света, съчетано с тениска, на която отпред се мъдреше реклама на румънския ресторант «Самис», или за тържеството на скаутите, или нещо още по-тъпо.

Отначало не успях да я разбера. Хипарските дрешки бяха ясни, противното ѝ държание бе точно каквото трябваше за служителка във «Вангард», но това, което не разбирах, бе как успяваше да свърши някаква работа. Закъсняваше с часове, тръгваше си по-рано, междувременно ходеше на обеди от по два часа, а докато бе в офиса бърбеше по телефона с разни приятели. Мозаечната табелка с името и длъжността ѝ, прикрепена към бялата дървена ограда, с която бе опасала работния си кът, съобщаваше, че е «съредактор». И макар и да съдействаше за какво ли не, никога не я видях да редактира.

Но пък за сметка на това бе царица да разпределя неприятни задачи.

— Мисля си за жените и убийствата — съобщаваше във вторник следобед, докато пиеше лениво айскафето си, а аз стоях пред нея и се потях зверски. — Я виж какво можеш да направиш.

Това беше през 1901 година. Старите броеве на «Вангард» не се намираха онлайн, нито на микрофилм, а в прашни купчини по десет кила всяка. Бяха натрупани в коридорите между офисите на журналистите и помещенията на стажанти и по-низш персонал със

сбутани едно до друго надрани мърляви бюра и метални столове. Дни наред смъквах вързаните купчини от рафтовете и непрекъснато се опитвах да се откача от лепкавите ръце и алкохолния дъх на един от колегите, решил, че хобито му е да ме опипва по гърдите тъкмо когато мъкна купчина стари вестници.

Чувствах се нещастна. След две седмици се отказах от метрото и започнах да вървя пеша, за да хвана автобус. Пътуването ми отнемаше двойно повече време и не ми спестяваше горещината, но поне се спасявах от зловонната дупка, в която се бе превърнала спирката на 116-а улица. Един следобед в началото на август, докато седях в номер 140, мислех си за работата, потях се както обикновено, чух тънък, съвсем спокоен гласец, който май извираше от основата на черепа ми.

— Знам накъде си се запътила — каза гласецът. Космите по ръцете и по врата ми настръхнаха. Вледених се, бях напълно убедена, че чувам глас, в който няма нищо човешко. По-късно можех да се закълна, че този глас бе долетял от света на безплътното. Честна дума, наистина реших, че е гласът на Господ.

Разбира се, че не беше Господ, а просто Елин Уайс, дребният, странен, подобен на хермафродит журналист от «Вилидж Вангард», който бе седнал зад мен и решил да каже «Знам накъде си се запътила» вместо «Здравей!» И така, за мен гласът на Господ винаги ще си остане точно такъв: тънък и спокоен, самоуверен.

След като сте чули гласа на Господ, нещата се променят. Този ден, когато колегата се опита да опипа дясната ми гърда, докато се връщаше в кабинета си, аз уж случайно, но всъщност нарочно изпуснах купчината от 1987 година върху крака му.

— Много се извинявам — казах аз мило и сладко, когато той посивя като мръсен лист и се дръпна настрана, а след това никога повече не посмя да се доближи. След това, когато Кики ми каза:

— Мислех си за мъжете и жените и за разликите между тях — и ме помоли да ѝ вадя страници по темата, аз я излъгах най-нагло:

— Научният ми ръководител каза, че нямам полза да стоя тук, ако единствената ми работа е да фотокопирам — обясних ѝ. — Ако ти не можеш да ме използваш, сигурна съм, че другите редактори могат.

Този следобед се откопчих от зловарските нокти на Кики и прекарах останалата част от лятото в писане на материали и в приятната компания на останалите редактори.

Седем години по-късно седях с кръстосани крака на масата за пикник, извърнала лице към бледото ноемврийско слънце, колелото ми бе до мен и отново чаках да чуя онзи глас. Чаках Господ да забележи, че седя в парка Пенуд в Пенсилвания, близо до родната ми къща, а когато ме забележи, да ми подсказе или «Задръж детето», или «Обади се в клиниката за контрол над раждаемостта».

Протегнах крака, вдигнах ръце над главата и поех дълбоко въздух през носа, след това издишах през устата, точно както гаджето на Саманта, йогата, бе казал, че ще пречистя кръвта си от всичко и ще ме осенят кристално ясни мисли. Ако бях забременяла последния път, когато двамата с Брус бяхме заедно, значи всичко бе станало преди осем седмици. Колко ли беше голямо, чудех се аз? Колкото палец, колкото гумичка на молив, колкото попова лъжичка?

Реших да дам на Господ десет минути, когато чух глас.

— Кани?

По дяволите. Това определено не беше гласът на божество. Усетих как масата се разклати, когато Таня се настани отгоре, но останах със затворени очи, обзета от надеждата, че може би поне веднъж, ако не й обърна внимание, тя ще се разкара.

— Всичко наред ли е?

Каква съм глупачка. Все забравям, че Таня участва в онези групи за взаимопомощ: за семейства на алкохолици, за оцелели след сексуален тормоз, трета се наричаше «Вече не съм зависима!». Това, че живееше добре, съвсем не беше достатъчно. Таня трябваше да се навре носа навсякъде.

— Може би ще ти помогне, ако поговориш с някого — изръмжа тя и запали цигара.

— Ммм — изсумтях. Въпреки че очите ми бяха затворени, усещах, че ме наблюдава.

— Уволнили са те — заяви неочаквано тя.

— Какво? — отворих стреснато очи.

Таня излъчваше невероятно самодоволство.

— Уцелих, нали? Знаех си! Майка ти ми дължи десет кинта.

Отпуснах се по гръб и размахах ръка, за да разсея дима от цигарата ѝ. Раздразнението ми растеше.

— Не позна, не са ме уволнили.

— Заради Брус ли е? Случило ли се е още нещо?

— Таня, точно сега не ми е до обсъждане на този проблем.

— Значи е Брус, а? — промърмори тъжно Таня. — Мама му стара.

— А на теб какво ти влиза в работата? — изправих се отново.

Тя сви рамене.

— Ами, майка ти реши, че е нещо, свързано с Брус, така че ако тя е правата, аз ѝ дължа десет долара.

Браво, помислих си. Горкият ми живот се разпада на десетдоларови облози. Сълзи веднага опариха очите ми. Май напоследък плачех за всичко.

— Сигурно си видяла последната статия, която е написал? — попита Таня.

Бях я видяла. Заглавието ѝ бе «Нова любов» и излезе в декемврийския брой, който се появи в будките тъкмо навреме, за да ми отрови Деня на благодарността.

«Осъзнах, че вече е време да насоча вниманието си към Е.», бе написал той.

«Знам, че не е редно да се сравнява. Само че не мога да го избегна. След Първата жена естествено идва Втората. Поне в началото, поне за известно време. Е. бе много различна от първата ми любов: ниска в сравнение с едрата Първа, нежна и фина в сравнение с широкоплещестата закръглена Първа, мила, докато Първата владееше дара на горчивия черен хумор и бе забавна.

„Нова възраждаща любов“, ми казваха приятелите и кимаха с глави като престарели зайци, а не като двацет и девет годишни зрели хора. „Тя е момичето, което ще те излекува.“ Какво не е наред с новата любов? — питам се аз. След като с Първата не се е получило, значи естествено е да има втора, следваща. Човек трябва да върви напред.

Първата любов е като да проучваш нов континент, а втората е като да се преместиш в нов квартал. Вече познавате и улиците, и къщите. След това с удоволствие откривате какво има вътре в тези къщи, какво е усещането да вървите пеша по улиците наоколо. Знаете правилата,

познавате задължителния репертоар: телефонни обаждания, бонбони за Свети Валентин, как да утешиш една жена, когато ти разказва какво не е наред в живота ѝ, какви са били неприятните моменти през деня. Сега вече си напълно в час. Измисляш ѝ прякор, научаваш как ѝ е най-приятно да ѝ държиш ръката, онова чувствително местенце точно под челюстта...»

Бях прочела дотук, а след това се наложи да хукна към тоалетната за втората серия драйфване от деня. Самата мисъл, че Брус целува друга по «онова чувствително местенце под челюстта» — дори мисълта, че е забелязал подобно нещо — бе достатъчна да преобърне и без това капризния ми стомах. Той вече не ме обича. Трябваше непрекъснато да си го повтарям и всеки път, когато кажех думите, имах чувството, че ги чувам за пръв път, изречени с плътния глас на някой телевизионен говорител: *«Той не ме обича вече»*.

— Сигурно ти е трудно — мислеше на глас Таня.

— Това е смешно — сопнах ѝ се. Да, наистина, положението беше абсурдно. След като цели три години отказвах да приема молбите му, предложенията, отчаяните опити да ми докаже, че съм единствената жена, която иска, тъкмо след като се разделихме и аз забременях, а той си намери друга, сигурно нямаше да го видя никога повече. (Никога бе още една от думите, които доста ми се въртяха в главата, като например: «Никога повече няма да се събудиш до него» или «Никога вече няма да си говорите по телефона».)

— И какво смяташ да правиш? — попита тя.

— Точно това е въпросът — отвърнах, скочих от масата за пикник и се метнах на колелото, за да се прибера вкъщи, само дето вкъщи не беше вече вкъщи заради натрапничеството на Таня, и не бях сигурна дали някога ще го почувствам по този начин.

Колкото по-малко знаеш за сексуалния живот на родителите си, толкова по-добре. Да, предполагаш какво са правили поне веднъж, за да се появиш ти, след това може би още няколко пъти, ако си имаш братя и сестри, но това е създаване на потомство; това е задължение, а

самата мисъл, че са използвали различните си играчки за забавление, за удоволствие — накратко, по начина, по който ти, тяхното дете, използваш своите — не бе много приятна. Особено ако те са част от модния начин на живот в края на деветдесетте. Не ви трябва да знаете, че родителите ви правят секс, а още по-малко ви трябва да разбирате, че сексуалният им живот е много по-готин от вашия.

За съжаление, благодарение на взаимопомощните програми на Таня и оглупялата ми от любов майка, научих всички подробности.

Всичко започна, когато брат ми Джош се върнал от колежа и за тършувал в банята, за да намери нокторезачката на майка ми. Тогава попаднал на няколко малки поздравителни картички — от онези абстрактните акварели с птици и дървета, а вътре с грижливо изписани букви някой бил разкрил чувствата си.

«Не спирам да мисля за теб» — твърдяла едната, а на другата било написано: «Ани, след три месеца огънят у мен не затихва». Подпис нямало.

— Мисля, че са от онази жена — каза Джош.

— Каква жена? — попитах.

— Онази, дето живее тук — поясни брат ми. — Мама разправя, че била инструкторката й по плуване.

Инструкторка по плуване, която живее вкъщи? За пръв път чувах.

— Може и да не означават нищо — предположих.

— Сигурно не означават нищо — каза ми Брус, когато му разказах и така започнах разговора с майка ми, когато два дни по-късно се обади в службата.

— Сигурно не е нищо, но...

— Но какво? — попита майка.

— Има ли някой, който... живее ли някой вкъщи?

— Инструкторката ми по плуване — призна тя.

— Нали не си забравила, че олимпиадата беше миналата година — опитах се да вляза в тон аз.

— Таня ми е приятелка от еврейския общински център. Тъкмо си сменя апартамента и съм я настанила в стаята на Джош за няколко дни.

Това ми се стори доста подозрително. Майка ми нямаше приятелки, които да живеят в апартаменти, камо ли такива, които да остава да спят у нас, защото се местели от един апартамент в друг.

Всичките ѝ приятелки живееха в къщи, оставени от бившите им съпрузи, също като нея. Само че не се заядох до следващия път, когато звъннах у нас и се обади непознат глас.

— Ало? — изръмжа непознатият глас. В първия момент така и не разбрах дали говоря с мъж, или с жена. Който и да беше, очевидно току-що ставаше, въпреки че бе почти осем часът в петък вечерта.

— Много се извинявам — измънках любезно. — Изглежда съм набрала грешно.

— Кани ли е? — попита гласът.

— Да, кой се обажда?

— Таня — заяви гордо тя. — Аз съм приятелка на майка ти.

— Аха. Ясно. Здравсти.

— Майка ти ми е разказала всичко за теб.

— Браво, много хубаво — отвърнах. Умът ми трескаво се луташе. Каква беше тази и от къде на къде се обаждаше?

— В момента я няма — продължи Таня. — Играе бридж. С групата по бридж.

— Ясно.

— Искаш ли да ѝ предам да ти се обади?

— Не — отсякох, — не, няма нужда.

Това стана в петък. Не звъннах повече на майка до понеделник, а следобеда тя ми се обади в службата.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш? — попитах я аз, готова да чуя някакви лъжи.

Вместо това тя си пое дълбоко дъх.

— Нали се сещаш за Таня... приятелката ми? Тя е... ами... Ние сме влюбени и живеем заедно.

Какво можех да кажа? Възпитанието и дискретността ни бяха семейна черта.

— Трябва да затворям — успях да изрека и треснах слушалката.

До края на деня се взирах немиждащо в пространството, което никак не ми помогна за статията, посветена на музикалните награди на Ем Ти Ви. Вкъщи ме чакаха три съобщения на телефонния секретар: едното от майка («Кани, обади ми се, трябва да го обсъдим»); едно от Луси («Мама каза да ти позвъня, само че не ми обясни защо»); и едно от Джош («Аз нали ти казах!»).

Не обърнах внимание на нито едно от тях, затова пък се отправих към Саманта, за да похапнем по един десерт, както обикновено в моменти на криза, и да замислим стратегия. Отскочихме до бара на ъгъла и си поръчахме по една текила и парче шоколадова торта, полята със сос от малини. След като се подкрепихме, аз ѝ разказах какво ми е съобщила майка ми.

— Стига бе! — измърмори Саманта.

— Боже! — възкликна Брус, когато му се доверих по-късно същата вечер. Не след дълго първоначалният му шок премина в кикот. Примесен с огромна доза снизхождение. Когато цъфна пред вратата ми, вече бе в доста либерално настроение. — Трябва да си доволна, че си е намерила човек, когото да обича — опита се да ме поучава той.

— Доволна съм — отвърнах колебливо. — Просто...

— Доволна — повтори Брус. Ставаше нетърпим, когато трябваше да ме настъпи и да наложи убежденията си, които се смятаха за абсолютно задължителни сред студентите на северозапад през деветдесетте. През повечето време затварях очи и позволявах да му се размине. Само че този път нямаше да му позволя да ме накара да се чувствам като някоя фанатичка или да се срамувам, защото начинът ми на мислене бил закостенял. Този път въпросът беше личен.

— Ти колко приятели хомосексуалисти си имал досега? — попитах въпреки че отговорът ми беше известен.

— Не съм имал, но...

— Не знаеш да си имал — сопнах се и замълчах, докато той обмисляше думите ми.

— Това пък какво трябва да означава? — попита Брус.

— Означава точно това, което казах. Не знаеш да си имал.

— Мислиш, че някой от приятелите ми е гей ли?

— Брус, аз дори не знаех, че майка ми е лесбийка. Как бих могла да разбера какви са сексуалните предпочитания на приятелите ти.

— Аха — успокои се той.

— Идеята ми беше, че ти не познаваш никой, който е гей. Така че от къде на къде си позволяваш да твърдиш, че това е чудесно за майка ми? Че аз би трябвало да се радвам за нея?

— Тя е влюбена. Това не може да е лошо.

— Ами онази? Ако тя е някоя отврат? Ако... — избухнах в плач, в главата ми се зароиха ужасни образи. — Ако се разхождат някъде и

някой ги види и ги нападне с бирена бутилка или с нещо друго...

— О, Кани...

— Хората са гадни! Това исках да кажа! Не че има нещо нередно в това да си гей, но хората са гадни и... предубедени... и се държат противно... и ти много добре знаеш в какъв квартал живее тя! Няма да допускат децата си да припарят до нас...

Истината бе, че никой не пускаше детето си да припари до нас още от 1985 година, когато започна падението на баща ми и той занемари градината и се отдаде на артистичното у себе си. Донесе вкъщи един скалпел и превърна шест тикви в отвратително точни образи на най-близките роднини на майка ми, включително и безобразно отвратителната тиква леля Линда, която окачи на терасата и я закичи с платиненоруса перука, домъкната от отдела за изгубени вещи в болницата. А и Авъндейл не беше много сплотена общност. Черни нямаше, евреите бяха малко, а доколкото си спомням, гейове също нямаше.

— Че на кого му пука какво мислят хората?

— На мен — изхлипах аз. — Искам да кажа, че е толкова хубаво да имаш идеали и да се надяваш, че нещата ще се променят, но се налага да живеем и да приемаме света такъв, какъвто е, а светът е...

— Защо плачеш? — попита Брус. — Притесняваш се за майка си или за себе си? — вече плачех толкова силно, че дори не можех да отговоря, а и трябваше да се погрижа за лицето си. Избърсах го с ръкав и шумно си издухах носа. Когато вдигнах глава, Брус продължаваше да говори. — Майка ти е направила своя избор, Кани, и ако ти си добра дъщеря, ще я подкрепиш.

Да, много му е лесно да го каже. Като че ли Одри Вкуса би обявила по време на семейна вечеря, че е обърнала резбата. Бях готова да се обзаложа на едноседмичната си заплата, че Одри Вкуса никога не бе виждала вагината на друга жена. Едва ли бе виждала и своята.

Самата мисъл за майката на Брус, настанила се в джакузито, заета да разглежда играчките си, дискретно отместила настрани гъбата от египетски лен, ме накара да се засмея.

— Виждаш ли? — обади се Брус. — Просто трябва да приемеш нещата.

Разсмях се още по-неудържимо. След като си бе изпълнил задължението на гадже, Брус се зае с по-важните неща. Сниши глас, за

да не прилича на мой съветник, и зашепна интимно.

— Ела тук, момиче — думите прозвучаха като песен на Лайънъл Ричи, докато ме викаше с пръст да се приближа, целуваше ме нежно по челото и изхвърли Нифкин без следа от нежност от леглото. — Желая те — каза той и притисна ръката ми между краката си, за да съм сигурна за какво говори.

Продължихме в този дух.

Брус си тръгна към полунощ. Аз се унесох в неспокоен сън, а на следващата сутрин ме събуди пронизителното дрънчене на телефона до възглавницата. Едва успях да отворя едното си око. Беше пет и петнайсет. Вдигнах слушалката.

— Ало?

— Кани? Обажда се Таня.

Таня ли?

— Приятелката на майка ти.

Господи! Тази Таня ли?

— Здравей — заговорих немошно.

Нифкин ме гледаше така, сякаш искаше да попита «Какво става тук?». След това изсумтя презрително и се настани удобно на възглавницата. Междувременно Таня не спираше да мели.

— ... още от първия път, когато я видях, знаех, че ще събудя чувства у нея...

Опитах се да седна и протегнах ръка към репортерския си бележник. Това бе прекалено необичайно, за да го пропусна. Когато разговорът ни свърши, бях изписала девет страници, закъснявах за работа и бях научила всички подробности от живота на Таня. Знаех, че е била насилвана от учителя си по музика, че майка ѝ починала от рак на гърдата, когато била млада («Опитах се да се справя, като удавя болката в алкохол»), как баща ѝ се оженил за неприятна редакторка на книги, която отказала да плаща таксата за обучение на Таня за колеж «Грийн Маунтин Вали» («Те предлагат третата най-добра арт програма в Ню Ингленд»). Научих името на първата любов на Таня (Марджъри), как се е озовала в Пенсилвания (работа) и как приключвала седемгодишната си връзка с някаква Джанет.

— Тя изцяло зависи от партньорката си — довери ми Таня. — Затова се изнесох — призна тя.

— Аха — съобразих да изрека аз.

— И се посветих на тъкането.

— Ясно.

След това заразказва как се запознала с майка ми (страстни погледи в дамската сауна — едва се сдържах да не затворя телефона), къде отишли на първата си среща (похапнали тайландски специалитети), как Таня убедила майка ми, че лесбийските ѝ наклонности били нещо повече от мимолетно увлечение.

— Аз я целунах — съобщи гордо Таня. — Тя се опита да се отдалечи, но аз я държах за раменете, вгледах се в очите ѝ и казах: «Ан, къде няма да ходиш.»

— Аха — повтарях аз. — Ясно.

След това Таня се зае да анализира и да обмисля.

— Според мен — започна тя, — майка ви е посветила целия си живот на вас, децата — произнесе натъртено «на вас, децата», точно както аз бих казала: «напъплила като хлебарка». — И се е примирявала с оня копелдак...

— За кой копелдак става въпрос? — попитах спокойно.

— За баща ти — отвърна Таня, очевидно решила да не смекчава нещата и да не пожали чувствата на поколението на «копелдака». — Та както ти казвах, тя е посветила живота си на всички вас... не че е лошо. Знам колко много е искала да стане майка, да има семейство, а в онези години не е имало никакви възможности за обратните...

Сега пък обратните. Едвам преглъщах лесбийките. Интересно, в кой момент майка ми бе прехвърлена в категорията на обратните.

— ... според мен — продължаваше Таня — сега на майка ти ѝ е времето да си получи своето. Да си поживее.

— Аха — казах. — Ясно.

— Наистина нямам търпение да се видим — призна тя.

— Трябва да затворя — заявих и треснах телефона. Не знаех дали да плача, или да се смея, затова направих и двете едновременно.

— Ужасно е много меко казано — разказвах по телефона на Саманта, докато пътувах.

— Пълна откачалка, направо не е за вярване — признах пред Анди, докато обядвахме.

— Не бързай да я преценяваш — предупреди ме Брус, преди още да бях казала и дума.

— Тя... ами... Тя все споделя разни неща. Много обича да споделя с другите.

— Това е чудесно — отвърна той и започна да мига по онзи отвратителен начин. — Ти трябва да споделяш повече, Кани.

— Аз ли?

— Прекалено много криеш чувствата си. Държиш всичко в себе си.

— Знаеш ли, че си прав — съгласих се. — Чакай сега да открием някой напълно непознат, за да му кажем, че учителят ми по пиано се е опитвал да ме опипва.

— Какво?

— Била е подложена на сексуален тормоз — поясних. — При това побърза да ми разкаже всички гнусни подробности.

Дори господин Обичам всички хора остана слисан.

— Господи!

— Господи, я! Майка ѝ имала рак на гърдата, а мащехата ѝ убедила баща ѝ да не ѝ плаща таксите за колежа.

— Тя ли ти разказа всичко това? — Брус ме погледна скептично.

— Ти да не би да мислиш, че съм отскочила до вкъщи и съм ѝ прочела дневника? Разбира се, че тя ми каза! — пресегнах се, за да си открадна няколко пържени картофа от чинията му. Бяхме в «Тик Ток Дайнър», царството на огромните порции и най-киселите сервитьорки на юг от Ню Йорк. Тук никога не си поръчвах картопки, но използвах уменията си да убеждавам, за да накарам Брус да си поръча, та да мога да си крада от неговите. — Струва ми се доста неуверена в себе си.

— Сигурно ти си я накарала да се чувства така.

— Но аз не обелих и дума! Двете никога не сме се виждали! Тя ми се обади, така че от къде на къде аз ще съм тази, която я е накарала да се чувства неловко?

— Ти просто си такава — Брус сви рамене.

Намръщих се. Той посегна към ръката ми.

— Не се ядосвай. Просто... ти преценяваш хората бързо и умееш да ги смущаваш.

— Кой го казва?

— Приятелите ми.

— Казват го, защото според мен трябва да си намерят работа ли?

— Ето виждаш ли? Това ми беше мисълта.

— Скъпи, те са просто едни мързеливи мърлячи. Приеми го. Това е самата истина.

— Не са мързеливи мърлячи, Кани. Знаеш много добре, че ходят на работа.

— Я престани. Ерик Силвърбърг от какво се издържа?

И двамата знаехме, че Ерик има временна работа на непълен работен ден в някаква интернет търсачка, където, по всяка вероятност, по цял ден се опитваше да разменя пиратски касети на Спрингстийн, завързваше запознанства с момичета в една от трите агенции за запознанства онлайн и уреждаше покупки на трева.

— Джордж има истинска работа.

— Джордж прекарва всеки уикенд с дружките си, дето възстановяват събитията от Гражданската война. Единственото, което притежава, е мускет.

— Не променяй темата — настоя Брус.

Забелязах, че полага усилия да съхрани гнева си, но не издържа и се усмихна.

— Прав си — признах аз. — Само че как да не се бъзикаш с човек, който притежава мускет.

Станах, заобиколих масата и седнах до него, стиснах бедрото и отпуснах глава на рамото му.

— Знаеш, че се заяждам с тях единствено защото завиждам — казах. — Искат ми се и аз да си живуркам така. Няма за изплащане заеми още от колежа, някой им плаща наема, имат си стабилни семейства с хетеросексуални майки и бащи, които ги уреждат със старите си мебели всеки път, когато обновяват къщата, а за Ханука им подаряват коли...

Замълчах. Брус ме наблюдаваше напрегнато. Разбрах, че това описание се отнасяше не само за приятелите му, но и за него.

— Извинявай — продължих нежно аз. — Просто понякога ми се струва, че животът на всички е по-лек от моя, че всеки път, когато ми се стори, че нещата се получават... се случва нещо такова.

— А не си ли се замисляла, че всички тези неща ти се случват, защото си достатъчно силна, за да ги понесеш? — попита Брус. Посегна към дланта ми и я премести по-нагоре по бедрото си. Много по-нагоре. — Ти си силна, Кани — прошепна в ухото ми.

— Просто — отвърнах също шепнешком — иска ми се... — тогава той ме целуна и аз усетих по устните му вкус на кетчуп и сол. След това езикът му бе в устата ми. Затворих очи и се оставих да забравя.

Прекарах уикенда в апартамента на Брус. Това бе един от случаите, когато всичко между нас вървеше чудесно: сексът беше прекрасен, похапнахме навън, следобедите четяхме бавно «Таймс» и си разменяхме страниците, а аз си тръгнах към къщи, преди да започнем да съскаме един срещу друг. Поговорихме малко за майка ми, той ми даде любимата си бархетна риза, за да я нося у нас. Беше попила неговата миризма, нашата миризма: на трева и секс, на неговата кожа и моя шампоан. В гърдите ми беше малко тясна — както и всички останали дрехи — но ръкавите ми стигаха чак до ноктите и в нея се чувствах защитена, беше ми приятно, сякаш той ме прегръщаше.

Бъди смела, помислих си, когато се върнах и си легнах. Загърнах се в ризата на Брус, поднесох бузата си към Нифкин, за да ме близне за кураж, и се обадох вкъщи.

Добре, че вдигна майка ми.

— Кани! — стори ми се облекчена. — Къде беше? Звънях толкова пъти...

— У Брус — уведомих я. — Имахме билети за театър — излъгах. Брус не ходеше на театър. Нямащо нищо, което да му задържи вниманието.

— Ясно — отвърна тя. — Ясно. Ами аз исках да ти се извиня, че ти съобщих по този начин. Май трябваше да... трябваше да изчакам и да ти кажа лично...

— Или поне да не бъде в офиса — натяхнах й.

Тя се разсмя.

— Да, наистина, извинявай.

— Няма нищо.

— Значи... — имах чувството, че се чуди какво да каже. — Искаш ли нещо да ме питаш? — попита най-сетне.

Поех си дълбоко дъх.

— Щастлива ли си?

— Чувствам се като в гимназията! — ликуваше майка. — Струва ми се, че... Боже, не мога да го опиша.

Моля те, не се опитвай, помислих си аз.

— Таня е страхотна, наистина. Сама ще се убедиш.

— На колко е години? — полюбопитствах.

— На трийсет и шест — отвърна петдесет и шест годишната ми майка.

— По-млада жена — отбелязах. Майка се изкиска. Нямаме представа колко изумена бях. Майка ми не беше от хората, които се кискат.

— Тя май има известни проблеми с... поставянето на определени граници — осмелих се да посоча аз.

Майка веднага стана сериозна.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами обади ми се в петък сутринта... предполагам, ти не си била вкъщи...

Тя си пое шумно и рязко дъх.

— Какво е казала?

— Ще ми отнеме по-малко време да изброя нещата, които не е казала.

— Господи Боже мой, Кани.

— Искрено съжалявам, че е била подложена на такъв тормоз...

— О, Кани, не е възможно да го е казала! — макар и да се правеше на шокирана, стори ми се... почти горда. Сякаш се наслаждаваше на лудориите на любимото си дете.

— Напротив — отвърнах мрачно. — Разкрита ми беше цялата сага, като започнем от учителя по пиано, който я опипвал по играчките...

— Кани!

— ... и противната мащеха, и зависимата от нея бивша любовница.

— Ужас — възкликна майка. — Господи.

— Защо не се запише на терапия? — предложих аз.

— Ходи. Вярвай ми, ходи от години.

— И още ли не е успяла да разбере, че нормалните хора не се чудят на кой непознат да разправят историята си?

Майка въздъхна.

— Изглежда не е — отвърна тя.

Чаках. Чаках извинение, обяснение, нещо, което да ми помогне да приема нещата. Нищо подобно. След миг напрегнато неловко мълчание майка ми смени темата и аз преглътнах, с надеждата, че става въпрос за фаза, която ще отmine, за небрежен флирт, просто за един краткотраен кошмар. Де такъв късмет. Таня се бе натресла завинаги.

Какво носи лесбийката на втората среща? Направо докарва камион с всичките си вещи. А какво носи обикновеният мъж на втора среща? За каква втора среща става въпрос?

Стар виц, обаче в него има известна истина. Още щом започнали да излизат на срещи, Таня се бе изнесла от апартамента на зависимата си бивша любовница и си бе наела самостоятелен апартамент.

Откъдето и да разглеждаме нещата, тя се нанесе у нас още след втората среща. Разбрах го, когато шест седмици по-късно се прибрах и открих драсканиците по стената, оставени там, както се изразявахме мамините деца, от «безумието на мама».

На стената имаше постер. «Вдъхновението — пишеше на него, над надигнала се вълна — е вярата, че ще се справим с всичко.»

— Мамо? — провикнах се и пуснах чантите си на пода. Междувременно Нифкин скимтеше и се гънеше странно.

— Тук съм, миличка — обади се майка.

Миличка ли? — зачудих се аз и влязох в хола, а Нифкин се спотайваше зад мен. Постерът тук бе с разиграли се делфини. «Работа в екип» се твърдеше на него. Отдолу имаше снимка на майка ми и някаква жена, която можеше да е единствено Таня, и двете в еднакви ярко цикламения памучни пуловери.

— Здравсти! — поздрави Таня.

— Здравсти — повтори след нея майка ми.

Огромна оранжева котка скочи от перваза на прозореца, пристъпи нагло до Нифкин и протегна едната си лапа с извадени нокти. Нифкин изквича и хукна да се спасява.

— Гъртруд! Лоша котка! — извика Таня. Котката не ѝ обърна абсолютно никакво внимание, нави се на кълбо в самия център на стаята.

— Нифкин! — повиках го аз. От горния етаж се чу тихо скимтене, с което бедничкият показваше, че тук живот за него няма.

— А имаме ли служители, които се опитваме да мотивираме? — попитах и посочих делфините с работата в екип.

— А? — зяпна Таня.

— Какво? — попита майка.

— Постерите — обясних. — Имаме същите в печатницата. Закачени са точно до лозунга «27 дни без злополуки». Те са заместител на изкуството, което има за цел да те вдъхновява.

Таня сви рамене. Очаквах да видя най-обикновена учителка по физическо, с мускулести прасци и бицепси и изпъкнали яки вени, къса подстрижка, която не изисква грижи. Очевидно грешах. Таня бе дребна и фина, едва ли повече от метър и петдесет, със ситно къдрава червеникава коса, толкова силно загоряла, че кожата ѝ придаваше вид на стара и изхабена. Приличаше на дете, от олющените колене до анкерпласта на единия пръст.

— Това са просто делфини — поясни срамежливо тя.

— Аха — съгласих се. — Ясно.

Това бяха най-очевидните промени. Над камината, на мястото на нашите семейни снимки, беше поставена цяла колекция от фигури на делфини. Пластмасови стойки за списания бяха закачени на стените и холът ни бе заприличал на лекарска чакалня, за да може Таня по-добре да изложи събраните списания «Рехабилитация». Когато отидох да си оставя багажа в стаята, не можах да отворя вратата.

— Мамо! — провикнах се. — Тук нещо не е наред.

Дочух как двете се консултират шепнешком в кухнята: гласът на майка ми беше спокоен. Басовият глас на Таня се надигаше истерично. От време на време долавях думите *терапевт* и *усамотение*, около които се въртеше целият им разговор. Най-сетне майка ми се качи по стълбите, доста притеснена.

— Всъщност исках да поговорим за това.

— За кое? Че вратата заяжда ли?

— Вратата е заключена.

Гледах я, без да мигам.

— Тя, Таня... тя си е сложила някои от нейните неща вътре.

— Таня — изтъкнах аз — си има апартамент. Не може ли да си държи нещата там?

Майка сви рамене.

— Апартаментът ѝ е много малък. Не си струва да говорим за него. А и беше по-разумно... Защо тази вечер не спиш в стаята на Джош?

Вече не можех да сдържам нетърпението си.

— Мамо, това е моята стая. Искам да спя в моята стая. Какъв е проблемът?

— Ами, Кани, не можеш... ти вече не живееш тук.

— Не живея тук, разбира се, но това не означава, че не искам да спя в стаята си, когато си идвам вкъщи.

Майка въздъхна.

— Ние направихме някои промени — измърмори.

— Да, забелязах. И какво от това?

— Ами то... да. Ние ти махнахме леглото.

Останах без думи.

— Махнали сте ми?...

— Таня имаше нужда от място за стана си.

— В тази стая има тъкачен стан?

Наистина имаше. Таня изтрополи по стълбите, отключи вратата и отново се втурна нацупена надолу. Влязох вътре и видях стан, компютър, стар матрак, пълен с вата, и няколко грозни полипи от шперплат, по които бяха наредени заглавия като «Умната жена», «Неудачен избор», «Смелостта да се изцериш», «Не е важно какво ядеш, а какво те яде». На прозореца бяха наредени слънчеви батерии, а най-лошото бе, че на перваза бе поставен пепелник.

— Тя пуши?

Майка прехапа устни.

— Опитва се да ги откаже.

Поех си дълбоко въздух. «Марлборо Лайтс» и пръчици за обезмирисяване. Гадост. Защо е трябвало да сложи всичките си тъпи книги и цигарите тук и да ми усмърди стаята? Къде бяха моите неща? Обърнах се към майка.

— Знаеш ли, трябваше да ми кажеш какво става тук. Щях да дойда и да си взема нещата.

— Нищо не сме изхвърлили, Кани. Всичко е в кашони в мазето.

Извих очи към тавана.

— Сега вече се чувствам по-добре.

— Виж — заговори тя. — Съжалявам. Просто се опитвам да балансирам нещата...

— Не, не — прекъснах я. — Да балансираш, означава да помислиш за всичко. А това тук — разперих ръце, за да покажа и стана, и пепелника, и надутия делфин, подхвърлен на матрака — показва, че си се съобразила с желанията на един-единствен човек и напълно си прецакала другия. Това е проява на пълен егоизъм. Това е смешно. Това е...

— Кани — намеси се Таня. Беше се качила по стълбите, без да я чуя.

— Би ли ме извинила — обърнах се към нея и блъснах вратата в лицето ѝ. Испитах перверзно удоволствие, докато тя се опитваше да отвори, след като дръпнах резето, което сама бе монтирала.

Майка понечи да седне там, където преди стоеше леглото ми, но по средата се усети и бързо се преориентира към бюрото на Таня.

— Виж, Кани, знам, че си малко шокирана...

— Ти напълно ли си превъртяла? Та това е пълен абсурд! Трябваше само да вдигнеш телефона. Можех да дойда, да си взема нещата...

Майка ми изглеждаше нещастна.

— Извинявай — започна отново тя.

Реших да не преспивам тук. Това посещение постави началото на първото и засега последното ми ходене на терапия. В «Игзаминър» имахме право на десет предплатени срещи с доктор Блум, дребна женица с вид на изоставено сираче, която дращеше нетърпеливо, докато ѝ разказвах цялата смахната история за баща ми, развода и майката лесбийка. Притесних се за доктор Блум. През всичкото време ми беше ясно, че се страхува от мен. И непрекъснато се отдръпваше.

— Чакай малко сега — каза терапевтката, докато редях задъхана последната гадост, която Таня си бе позволила, като бе коментирала неспособността на сестра ми Луси да се задържи на нито една работа. — Искаш да кажеш, че сестра ти е танцувала гола на пилон и родителите ти не са забелязали?

— Това беше през осемдесет и шеста — обясних. — Баща ми вече го нямаше. А пък майка ми така и не успя да разбере, че спя със заместника по история, че съм качила двайсет и три кила през първата

година в колежа, и съм сигурна в увереността ѝ, че Луси гледа деца до четири всяка сутрин.

Доктор Блум присви очи към записките си.

— Така, значи заместникът по история беше... Джеймс, нали?

— Не, не. Джеймс беше от отбора. Джейсън беше поет. Бил беше в колежа, а сега си имам Брус.

— Брус! — извика възторжено тя, когато откри името му в записките си.

— Само че аз се притеснявам, че го подвеждам, че не съм честна с него — въздъхнах. — Не съм сигурна дали наистина го обичам.

— Нека за момент да се върнем на сестра ти — каза доктор Блум и започна да рови с умопомрачителна скорост в бележника, докато аз седях срещу нея и се опитвах да не се прозявам.

Освен че не успяваше да следва разказа ми, доктор Блум не будеше кой знае какво доверие и с начина си на обличане. Според мен, не бе чувала, че има дрехи за по-дребни. Ръкавите ѝ винаги покриваха пръстите; полите висяха чак до петите. Разкрих ѝ всичко, което пожела, отговорих на въпросите, които ми задаваше, но така и не ѝ се доверих. А и как да се довериш на жена, която има дори по-малък усет към дрехите от мен?

След последния ни от общо десетте сеанса, тя не можа да каже с чиста съвест, че съм излекувана, но поне ми даде два съвета.

— Първо — каза, — не можеш да промениш нищо от онова, което хората правят. Нито действията на баща си, на майка си, нито на Таня, нито на Лиза...

— Луси — поправих я.

— Така. Не можеш да контролираш поведението им, но можеш да контролираш собствената си реакция към него... независимо дали те нервират, или не спираш да мислиш за тях, независимо дали забелязваш или не какви ги вършат, мисли и преценявай и вземи разумно решение доколко ще им позволиш да ти въздействат.

— Добре, а какво е второто?

— Не изпускай Брус — посъветва ме сериозно тя. — Дори да не мислиш, че той е мъжът на живота ти. Той е до теб, струва ми се, че те подкрепя, а това ще ти е необходимо през идващите месеци.

Стиснахме си ръцете. Тя ми пожела успех. Аз ѝ благодарих за помощта и ѝ казах, че «Ма Жоли» в Манаюнк имат голяма

разпродажба и че продават нейния размер. Това бе краят на великото ми приключение с терапията.

Иска ми се да можем да кажа, че през годините, откакто се появи Таня с нейния стан и болката, и постерите, нещата са станали полесни. Напротив, не са. Таня няма никакъв усет към хората. Няма и представа какво са нюансите, не че не чува музиката, просто не долавя нюансите, тънкостите, за евфемизми да не говорим, не е чувала за приятен неангажиращ разговор, нито пък за благородни лъжи. Ако я попитате какво прави, ще получите подробна и изчерпателна информация за последната криза в работата ѝ или за последния здравословен проблем, при това и демонстрация ще има, и тя ще ви покани да погледнете последния белег, останал след хирургическата намеса. Ако пък ѝ кажете, че ви харесва каквото там е сготвила (Господ е свидетел, че лъжете), тя ще ви възнагради, като ви засипе с безкрайни рецепти, а всяка е свързана с конкретно събитие. («Мама ми готвеше това, спомням си вечерта, когато се върна от болницата...»)

В същото време не бе от онези дебелокожи изчадия, напротив, бе готова да ревне пред хората, а лошите ѝ настроения и пристъпи завършваха, като се затваряше в старата ми спалня, когато бяхме вкъщи, или отпрашваше нанякъде, ако бяхме навън. Да не говорим, че не оставя майка ми на мира нито за секунда, колкото и да е дразнещо, и върви по петите ѝ като влюбено кутре, все посяга към ръката ѝ, докосва я по косата, разтрива ѝ краката, увива я в дебело одеяло.

— Това е болестно състояние — произнесе присъдата си Джош.

— Незряла е — добави Луси.

— Има нещо, което не разбирам — заявих аз. — Да се държи някой с теб по този начин в продължение на седмица е хубаво... само че къде е предизвикателството? Къде е вълнението? А и за какво си говорят?

— За нищо — каза Луси. Тримата се бяхме прибрали вкъщи за Ханука и се бяхме настанили в хола, след като гостите се разотидоха, а майка и Таня си бяха легнали и всички държахме подаръците, които Таня ни бе изтъкала. За мен имаше шал в цветовете на дъгата («Можеш да си го сложиш на Прайд Парада», разпореди се Таня). За Джош имаше ръкавици също във веселите цветове на дъгата, а за Луси бе приготвила странно на вид кълбо прежда, което било маншон.

— Така ще ти топли на ръцете — дуднеше тя, двете с Луси вече се заливахме от смях, а Джош се чудеше на глас дали ако го пусне през лятото в басейна, няма да задръсти канализацията.

Нифкин, обзаведен с малък пуловер в цветовете на дъгата, се бе настанил на скута ми и спеше с едно отворено око, готов да подскочи до тавана, ако злобарките Гъртруд и Алис се появят изневиделица. Джош се опитваше да изсвири нещо на китарата си.

— Всъщност — отбеляза Луси, — те изобщо не си говорят.

— За какво да си говорят? — свих рамене. — Мама все пак е образована жена... пътувала е...

— Таня поставя ръка върху устата на мама, когато започне «Риск губи, риск печели» — издаде намръщен Джош.

— А стига бе! — възкликнах.

— Така е — потвърди Луси. — Разправя, че било отвратително мама да издава отговорите.

— Сигурно защото тя самата не ги знае — отбеляза Джош.

— Знаете ли — започна Луси. — Тази работа с лесбийките, с нея няма проблем. Всичко щеше да е наред, стига...

— ... стига жената да бе друга — довърших вместо нея и се опитах да си представя друга по-подходяща любовница: например някоя шикозна филмова експертка с присъствие, с добре подстригана къса коса и интересни кехлибарени бижута, която ще ни представи на независими режисьори и ще заведе майка в Кан. А пък майка ми да вземе да си падне по Таня, която нито бе начетена, нито шикозна, а вкусът ѝ към филмите се ограничаваше до последния хит на Джери Брукхаймър, да не говорим, че не притежаваше нито един кехлибар.

— Тогава защо? — попитах аз. — Откъде се взе това привличане? Тя не е хубава...

— Разбира се, че не е — потръпна театрално Луси.

— Не е нито умна, нито забавна, нито интересна...

Седяхме смълчани, докато в един момент ни хрумна откъде идва привличането.

— Бас държа, че езикът ѝ е като на кит — каза Луси.

Джош издаде драйфаци звуци. Извих очи към тавана и усетих как ми се повдига.

— Също като на мравояд! — писна Луси.

— Престани, Луси! — наредих аз. Нифкин се събуди и започна да ръмжи. — Освен това говорим само за секс, нищо повече.

— Ти пък откъде знаеш? — попита Луси.

— Вярвай ми — опитах се да я убедя. — Мама ще се отегчи.

Седяхме цяла минута, докато премисляхме нещата.

— Имам чувството, че вече не я е грижа за нас — оплака се Джош!

— Грижа я е — възразих. Не че бях убедена. Преди Таня майка обичаше да прави с нас какво ли не... когато бяхме заедно. Идваше ми в гости във Филадельфия, ходеше при Джош в Ню Йорк. Когато се прибирахме, тя ни готвеше, обаждаше ни се по няколко пъти през седмицата, ходеше на лекции, обсъждаше книги с многобройните си приятели.

— Сега само Таня ѝ е в главата — заяви горчиво Луси.

Нищо не можех да кажа. Да, продължаваше да ни се обаждат... но не чак толкова често. Не ми бе идвала на гости от месеци. Дните ѝ (да не говорим за нощите) бяха запълнени с Таня — ходеха да карат колело, да танцуват, Таня заведе майка ми на специален уикенд, посветен на Ритуала на изцелението, за да отпразнуват, че са заедно вече три месеца, бяха горили тамян и се бяха молили на лунната богиня.

— Това няма да продължи безкрайно — казах, макар че не бях убедена. — Това е просто едно увлечение.

— Ами ако не е? — попита Луси. — Ако се окаже истинска любов?

— Не е възможно — настоях отново аз. Вътрешно обаче си мислех, че може и да е. Ако беше, това означаваше, че всички сме вързани с това ужасно неприятно създание, което не притежаваше нито финес, нито емоционална стабилност и щеше да ни досажда завинаги. Не точно завинаги, всъщност докато майка беше жива. А после...

— Я си помислете за погребението — казах. — Господи. Чувам ѝ гласа... — сниших глас, за да застърже като на Таня.

— Майка ти би искала това да е мое — изръмжах. — Но, Таня — продължих със собствения си глас, — това е моята кола.

Джош издаде устни напред. Луси избухна в смях. Аз отново заскърцах като Таня.

— Тя знаеше колко много означава за мен.

Джош вече се усмихваше широко.

— Кажи стихотворението — подкани ме.

Поклатих глава.

— Хайде, Кани! — помоли сестра ми.

Прочистих си гърлото и започнах да рецитирам Филип Ларкин.

— Прецакват те мама и татко. Може и да не искат, но го правят.

— Даряват те със своите недостатъци... — продължи Лус.

— И добавят още, които да са само твои — обади се Джош.

— И те някога са били прецакани от глупаци в старовремски шапки и палта, които през половината време са били обзети от любов, а през другата са се държали гуша за гуша.

Тримата казахме заедно края, защото сама не можех, като знам в какво настроение бях.

— Хората донасят мъка на хората и тя се задълбочава като крайбрежна плитчина. Махай се, щом можеш, и не раждай деца.

След това, по предложение на Луси, и тримата се изправихме — включително и Нифкин — и хвърлихме тъканите изделия в камината.

— Чупката, Таня! — заяви Луси.

— Върни се, хетеросексуалност! — помоли се Джош.

— Чуй ги, Боже — призовах аз, докато гледах как гори маншонът.

Вкъщи, докато паркирах колелото си в гаража до малката зелена кола на Таня с лепенка «Жената има точно толкова нужда от мъж, колкото рибата от велосипед» на бронята, тя измъкваше огромна замразена пуйка от фризера в гаража, която остави в мивката, за да се размрази. Взех бърз душ и влязох в стаята, която едно време беше моя, където си оставих нещата още с идването. Скривах се тук между дългите обиколки с колелото и дългите душеве и вани и бях измъкнала достатъчно одеяла от дрешника, за да превърна матрака на Таня в приятен оазис. Освен това качих цял кашон книги от мазето и ровех всичките си любими четива от детството: «Малка къща в прерията», «Фантомът», «Петте малки чушлета и как растат». Май давах на заден, помислих си отчаяно. Още няколко дни и щях да се превърна в зародиш.

Седнах на бюрото на Таня и си проверих пощата. Имейли от службата, все от службата. Гневният дъртофелник пак се беше произнесъл: «Коментарът ви, че Си Би Ес подготвяли предавания за

зрители, които предпочитат всичко да им е сдъвкано и изплюто, е срамен!»

Имаше и бележка от Макси. «Тук не пада под трийсет и шест градуса — пишеше тя. — Горещо ми е. Отегчена съм. Разкажи ми за Деня на благодарността. Кои ще бъдат на гости?»

Седнах да ѝ отговоря.

«У нас Денят на благодарността е по-зле и от снимачна площадка — написах. — Започвам с мен, майка и Таня, и Джош и Луси. След това идват приятелките на майка със съпрузите и децата си и всички изгубени души, които ще довлече Таня. Майка прави сушена пуйка. Не я изсушава умишлено, но тъй като държи да я готви в газовата фурна, така и досега не е успяла да разбере колко време ѝ трябва, затова месото става като подметка. Ще има пюре от сладки картофи. Пюре от нормални картофи. Някакви зелени неща. Плънка. Сос. Боровинков сос от консерва.»

Стомахът ми се преобърна, докато пишех. През последната седмица пристъпите на гадене почти бяха спрели, но сега, само като си помислих за сухата пуйка, за соса на Таня, целият на бучки, и за онова сладко от консерва и веднага посегнах към солените бисквити в багажа.

«Храната не е толкова важна — продължих. — Приятно е да се срещаш с хора. Някои от тях ги познавам още от дете. Мама пали огън и къщата замирихва на дим, сядаме на масата и казваме по едно нещо, за което сме благодарни.»

«А ти какво ще кажеш?» — попита веднага Макси.

Въздъхнах и размърдах крака в дебелите вълнени чорапи, които бях измъкнала от купчината дрехи на Таня, всички поръчани по каталог, а след това се завих хубаво в губера, който свих от голяма спалня.

«Точно сега не се чувствам особено благодарна — отвърнах веднага, — но все ще измисля нещо.»

11.

В Деня на благодарността студът щипеше, макар че бе много слънчево. Измъкнах се от леглото, прозях се, нищо че бе станало десет, и прекарах няколко часа навън с Джош и Луси, за да съберем окапалите листа, докато Нифкин не откъсваше поглед от нас и от дебнещите котки, настанили се на верандата.

В три следобед си взех душ, изсуших си косата със сешоар, за да ѝ придам някаква форма, сложих си червило и спирала, кадифени панталони с широки крачоли и черен кашмирен пуловер, с надеждата да изглеждам хем елегантна, хем по-слаба. Двете с Луси подредихме масата, Джош свари и обели скаридите, а Таня се луташе из кухнята и създаваше повече шум и хаос, отколкото храна, да не говорим, че непрекъснато спираше, за да пуши.

В четири и трийсет гостите започнаха да пристигат. Приятелката на майка Бет пристигна със съпруга си и тримата им високи руси синове, най-малкият с обеща на носа, благодарение на която приличаше на укротен еврейски бик. Бет ме прегърна и започна да пълни фурната с готови ордьоври, докато Бен, онзи с пиърсинга, започна дискретно да замеря котките на Таня със солени бадеми и лешници.

— Изглеждаш страхотно — похвали ме Бет, както обикновено. Това съвсем не беше истина, но на мен ми стана приятно. — Много ми хареса статията ти за новото шоу на Дони и Мари. Онзи пасаж, че докато пеели с Лиан Раймс, ти се струвало, че изцедили и последните й силици... беше суперсмешен!

— Благодаря — отвърнах. Обичам Бет. Тя е в състояние да запомни написаното от мен, дори статията «Мормоните вампири», която аз страшно си харесвах, въпреки че се обадиха поне двацет недоволни, за да мрънкат на редакторката ми, да не броим гневните писма (любимото ми започваше с «Уважаема нескопосана репортерке»), плюс обещанието на двама деветнайсетгодишни студенти от университета «Бригам Янг», които бяха на гости във Филаделфия, да се молят за мен.

Приносът на Таня бе зелен боб, посипан с хрупкав лук от консерва, и кутия неразредена с вода готова гъбена супа. След като приготви яденето, се втурна в хола, за да запали камината. В къщата се разнесе сладкият мирис на пушек и печена пуйка. Нифкин, Гъртруд и Алис обявиха примирие и се разположиха доволни пред огъня един до друг. Джош подаде на всички да си вземат от скаридите, които бе приготвил. Луси направи коктейли «Манхатън» — беше се усъвършенствала, докато работеше като барманка — почти веднага след голите танци на пилон бе постъпила на работа в бара, след като шест седмици бе обслужвала секстелефон.

— Изглеждаш ужасно — сподели наблюденията си тя и ми подаде напитката. За сметка на това Луси винаги изглежда страхотно. Сестра ми е само петнайсет месеца по-малка от мен. Хората разправят, че като малки сме били като близначки. Никой вече не го казва. Луси е слаба, винаги е била слаба, чупливата ѝ коса е късо подстригана, така че заострените крайчета на ушите ѝ да се виждат, когато поклати глава. Има пълни апетитни устни и големи очи като на героиня от анимационен филм, а пред света се представя като звездата, която ѝ се иска да бъде. От години не съм я виждала, без да е добре наплескана с грим, устните ѝ внимателно очертани и начервени, веждите изскубани до тънки извити линийки, а в центъра на езика ѝ проблясва сребърно топче. За официалната вечеря в Деня на благодарността е облякла прилепнали кожени панталони, черни ботуши на висок ток, розов комплект, целият обшит с пайети. Изглежда така, сякаш току-що е приключила фотосесия или се е отбила да пийне нещо набързо, преди да се отправи към някое по-стилно тържество.

— Май стресът ми е дошъл в повече — прозявам се аз, подавам ѝ обратно напитката и ми се иска отново да полегна.

Майка ми се суети около масата със същите картички с имената, каквито бе сложила и миналата година, за да знае кой къде да седне. Знаех, че в купчината има и една с «Брус», и се надявах заради мен самата да я е хвърлила, вместо да е задраскала името и да е написана името на някой друг, за да спести една картичка.

Последният път, когато той гостува тук, беше зима. С Джош, Луси и Брус бяхме на верандата и пиехме бирите, които Таня не ни позволи да оставим в хладилника. («Точно сега се възстановявам!» — блееше тя и държеше бутилките така, сякаш са гранати.) След това

обиколихме квартала. На връщане най-неочаквано заваля сняг. Двамата с Брус се хванахме за ръце, затворихме очи и отворихме широко уста, а снежинките като малки мокри целувки се сипеха по бузите ни. Останахме навън дълго след като другите се прибраха.

Затворих очи, за да не си спомням.

— Господи, Кани. Добре ли си? — Луси ме погледна.

Мигнах, за да прогоня сълзите.

— Просто съм уморена.

— Хм — каза Луси. — Ще ти сложа нещо специално в картофите.

Свих рамене и си казах, че в никакъв случай не трябва да ям от тях. Следвахме традицията на майка ми за Деня на благодарността, обиколихме масата и си казахме за какво сме благодарни тази година.

— Благодарна съм, че намерих толкова любов — застърга гласът на Таня, а ние с Луси и Джош се намръщихме, когато майка хвана ръката й.

— Благодарна съм, че чудесното ми семейство е заедно — призна майка.

Очите й блестяха. Таня я целуна по бузата. Джош изпъшка. Тя го стрелна с мръснишки поглед.

— Благодарна съм... — трябваше да се замисля. — Благодарна съм, че Нифкин преодоля пристъпа на гастроентерит миналото лято — казах най-сетне. Щом чу името си, Нифкин постави лапичка на скута и изскимтя жално. Аз тайно му дадох пуешка кожа.

— Кани — извика майка, — престани да храниш това куче!

— Благодарен съм, че имам апетит дори след като чух за здравословния проблем на Нифкин — обади се Бен, който освен с халката на носа, дразнеше родителите си с тениска с надпис «Какво ли би направил Христос?»

— Благодарен съм на Кани, че не разкара Брус преди рождения ден, за да получа онези талони за интернет търсачката — разнесе се баритонът на Джош, който отиваше много на мускулестото му тяло, метър и осемдесет, на малката, късо подстригана брадичка, която поддържаше още от последния път, когато се видяхме. — Благодаря — прошепна театрално той.

— Хич да не ти пука — прошепнах в отговор аз.

— И аз съм благодарна — заяви в заключение Луси, — че всички са тук, за да чуят голямата новина!

Двете с майка се спогледахме притеснени. Последната новина на Луси бе планът ѝ — добре, че не се получи — да се премести в Узбекистан с някакъв тип, с когото се запознала в един бар.

— Той работи като адвокат там — довери ни тя, но пропусна да спомене факта, че тук работи като разносвач на «Пица Хът». Преди това имаше намерение да открие пекарна за кроасани в Монсера. Идеята се бе родила, когато отишла да се види с приятелка от медицинската школа. — Там няма откъде да си купиш един кроасан! — заяви тя доволно, но стигна едва до попълването на документите за заем при откриване на малък бизнес, преди отдавна заспалият вулкан на Монсера да избухне, всичко живо на острова да бъде евакуирано, а мечтите ѝ да се стопят в лавата.

— Казвай новините! — настоя майка, докато гледаше грейналата Луси.

— Имам си агент! — възторгваше се тя. — Той ми уреди фотосесия!

— Гола ли? — попита сухо Джош.

Луси поклати глава.

— Не, не. Приключих с това. Този път е законно. Ще рекламирам гумени ръкавици.

— В сексписание ли? — попитах. Не можах да се сдържа.

Луси посърна.

— Защо никой не вярва в мен? — въздъхна драматично. Като знаех какво ни е семейството, бе просто въпрос на време и това начинание да влезе в каталога на провалите — както ставаше от училищата до връзките и работата, на която тя така и не успяваше да се задържи.

Приведох се през масата и стиснах ръката на сестра ми. Тя се отдръпна.

— Не ме пипай без нужда! — нареди ми. — Какво ти е пък на теб?

— Извинявай — казах. — Просто не ти дадохме шанс — и в този момент чух гласа. За съжаление не беше гласът на Господ, а гласът на Брус. «Браво — изрече той. — Това беше чудесно.»

Огледах се стресната.

— Кани — повика ме майка.

— Стори ми се, че чух нещо — обясних. — Няма значение.

Докато Луси ни надуваше главите с агента, с фотосесията и какво смята да облече, като се стараеше да избегне въпроса на майка дали ще ѝ платят, аз похапвах пуйка с плънка и залепналия зелен боб и си мислех за това, което чух преди малко. Реших, че макар и да не видях Брус никога повече, може би ще запазя част от него, от времето, когато сме били заедно, стига да съм по-сърдечна и открита. Въпреки че той обичаше да поучава и да се налага, знаех, че като цяло е мил човек, каквато бях и аз в личния си живот, но пък някой спокойно можеше да каже, че си изкарвам прехраната с грубости. Може би щях да успея да се променя. Може би и на него това щеше да му допадне и някой ден щях да му се харесам повече, да ме обикне отново. Стига да се видим пак.

Под масата Нифкин се тресеше и пъхтеше пред заплахата на звяр, който го преследваше насън. Пред погледа ми беше ясно, главата ми бе също бистра и мислех трезво. Сякаш всичките ми проблеми бяха изчезнали — като че ли можех да се отърва от тях — но ето че за пръв път, откакто видях резултата от теста за бременност, разсъждавах разумно. Имах нещо, за което да се държа, независимо какъв избор щях да направя — можех да стана по-добър човек, по-добра сестра, по-добра дъщеря, по-добра приятелка.

— Кани? — заговори ме майка. — Каза ли нещо?

Не бях изрекла и дума. Само че в този момент ми се стори, че корема си усещам трепет. Може би се дължеше на храната, може би на безпокойството, освен това знаех, че е прекалено рано да усетя мърдането на детето. Въпреки това усетих нещо. Все едно, че ми махаше. Една малка ръчица, петте пръстчета разперени като морска звезда и маха над водата. Здравей и сбогом.

Последния ден от отпуската ми за Деня на благодарността, преди да се отправя обратно към къщи, за да продължа живота си оттам, от където го бях оставила, двете с майка ми отидохме на плуване. Идвах в еврейския общински център за пръв път, откакто научих, че тя е била прелъстена тук. След това парната баня никога не ми се струваше същата.

Само че плуването ми липсваше, казах си, щом застанах пред шкафчето и си облякох банския. Беше ми липсвал хлорът в носа, възрастните еврейки, които се разхождат из съблекалнята чисто голи, без да се срамуват и притесняват, бързо разменените готварски рецепти, съветите за разкрасяване. Прекрасното усещане, когато водата ме изтласкваше нагоре, бе в състояние да ме накара да забравя всичко, освен ритъма на дишането си, докато плувам.

Майка ми идваше да плува по километър и половина всяка сутрин, движеше се бавно през водата, грациозна, въпреки че бе доста едра. През половината време успях да я следвам, след това се дръпнах един от празните коридори и заплувах бавно, отпусната на една страна, без да мисля за нищо. Знаех, че това е истински лукс, който едва ли щях да си позволявам дълго. Трябваше да се погрижа за някои неща (точно това бе изразът, който ми бе в ума), при това час по-скоро.

Обърнах се по гръб и се замислих за това, което почувствах по време на вечерята за Деня на благодарността. Онази малка ръка, която ми махаше. Смешно, не намирате ли? Нещото едва ли имаше ръце, дори и да имаше, не можеше да ги размахва.

Винаги съм държала на свободата си. Никога не съм придавала романтичен ореол на бременностите, умишлени или не. Не бях от жените, които щом наближи трийсетият им рожден ден, започват да гукат по всички дребосъци в колички с потекли по брадичките лиги. Имам една-две приятелки, които се омъжиха и си имат семейства, но по-голямата част от приятелките ми са в края на двайсетте и началото на трийсетте и още не са направили решителната стъпка. Аз все още не чувах тиктакането на часовника. Не ме тресеше бебешката треска.

Преобърнах се отново и заплувах бавно. Работата беше там, че не можех да се отърся от усещането, че нещата са вече предрешени. Сякаш вече не можех да ги контролирам и просто трябваше да седна и да чакам всичко да си дойде на мястото.

Изпуснах ядосана въздух във водата и останах загледана в мехурчетата около мен. Щях да се чувствам много по-добре, ако можех да чуя Божия глас по този въпрос, ако можех да съм сигурна, че постъпвам правилно.

— Кани?

Майка доплува до мен в съседния коридор.

— Още две дължини — подкани ме. Довършихме ги заедно, съобразявайки се със замаха и дишането си. Последвах я в съблекалнята.

— Сега — започна майка. — Казвай какво става с теб.

Погледнах я учудена.

— С мен ли?

— О, Кани, аз съм ти майка. Познавам те от двацет и седем години.

— Двацет и осем — поправих я.

Тя се намръщи.

— Да не би да съм забравила рождения ти ден?

Свих рамене.

— Май ми изпрати картичка.

— Това ли е? — попита майка. — Притесняваш се, че остаряваш ли? Депресирана ли си?

Отново свих рамене. Майка ми започваше да се тревожи все повече.

— Разчиташ ли на някаква помощ? Говорила ли си с някого?

Изсумтах, защото си спомних колко безполезна би била дребната лекарка, потънала в огромните си дрехи.

— Брус ти е гадже — би започнала тя, докато рови в бележника си.

— Беше — ще я поправа аз.

— Да не би да обмисляш възможността за... осиновяване?

— За аборт — ще я поправа аз.

— Ти си бременна — каза майка ми.

Изпънах гръб и отворих уста.

— Какво?

— Кани. Аз съм ти майка. Една майка усеща тези неща.

Увих се с кърпа и се зачудих дали няма да е прекалено да се надявам майка ми и Таня да не са обсъждали поне това и да не са се хванали на бас.

— Изглеждаш точно както изглеждах аз едно време — продължи тя. — Непрекъснато уморена. Докато бях бременна с теб, спях по четиринайсет часа на ден.

Не казах нищо. Просто не знаех какво да й отговоря. Бях наясно, че ще се наложи да говоря с някого, но все още не бях готова.

— Мислила ли си за имена? — попита майка.

Изсмях се кратко, звук, по-скоро наподобяващ лай.

— За нищо не съм мислила — признах. — Не съм мислила къде ще живея, нито пък какво ще правя.

— Нали ще... — гласът ѝ пресекна.

— Така излиза — отвърнах. Така. Казах го на глас. Вече бе истина.

— О, Кани! — тя ми се стори — ако това бе възможно — и очарована, и съсипана. Очарована, че ще стане баба (за разлика от мен, майка ми имаше склонност да гука след всяка детска количка). Съсипана, защото не би искала дъщеря ѝ да се озове в подобна ситуация.

Но аз вече бях в тази ситуация. В този момент всичко ми стана ясно. Точно така, щях да имам бебе, с Брус или без него, с разбито сърце или не. Това беше правилния избор. Освен това имах чувството, че се предавам в ръцете на съдбата си. Единственото ми желание бе този, който е измислил всичко това, да ми намекне по някакъв начин как ще успея да се грижа за себе си и за детето. След като Бог нямаше намерение да ми проговори, значи трябваше да се лутам сама.

Майка ми се изправи и ме прегърна, което бе гадно, защото бях ме мокри от басейна, а кърпата ѝ почти не я прикриваше отпред. Както и да е. Беше ми приятно да усетя как някой ме прегръща.

— Не си ли ми ядосана? — попитах я.

— Не, не! Как ще съм ядосана?

— Защото... ами. Не ми се искаше да стане точно така — признах и отпуснах буза на рамото ѝ.

— Никога не става както го искаш — увери ме тя. — Да не би да мислиш, че съм искала да ви родя двете с Луси в Луизиана, на един милион километра от семейството, при онези противни армейски лекари, където хлебарките бяха колкото палеца ми...

— Поне си имала съпруг — казах. — И къща... и план.

Майка ме потупа по рамото.

— Съпрузите и къщите са въпрос на договаряне — обясни тя. — Що се отнася до план... все нещо ще измислим.

Тя не ме бомбардира с куп безумни въпроси веднага; изчака да се избършем, да се облечем и да се качим в колата към къщи.

— Предполагам, че Брус е бащата — поде.

Отпуснах буза на хладния прозорец.

— Правилно.

— А вече не сте заедно.

— Не — как да обясня на майка си какво точно се е случило?

— Не се притеснявай — прекъсна тя опитите ми да измисля подходящо евфемистично име на чукане от съжаление. Минахме покрай индустриалния парк и сергиите за плодове и зеленчуци, преваляхме хълма и наближихме. Всичко ми беше познато, защото бях минавала оттук стотици пъти, докато растях. Всяка събота рано сутринта идвахме с майка да плуваме и се прибирахме заедно, а съненият град се будеше, докато ние си купувахме топли кроасани, за да закусим заедно петимата.

Сега всичко изглеждаше различно. Дърветата бяха станали по-високи, къщите ми се струваха по-запуснати. Бяха поставени нови светофари на някои от по-опасните кръстовища, нови къщи с дървени стени и тревни площи отпред се редяха от двете страни на улиците, които не съществуваха, докато бях в гимназията. Въпреки това ми бе приятно, чувствах се чудесно, че отново се возя до мама. Можех да се престоря, че Таня е останала при бившата си шантава любовница и не се е намъквала в живота на майка... че баща ми не ни е зарязал завинаги... че аз не бях в настоящето си положение.

— Ще кажеш ли на Брус — попита най-сетне майка.

— Не знам. В момента не си говорим. И си мисля, че... сигурна съм, че ако му кажа, той ще се опита да ме разубеди, а аз не искам да ме разубеждават — замълчах и се замислих. — Освен това ми се струва... искам да кажа, че ако бях на негово място... това е... не можеш да прехвърлиш такъв товар на някого. Да знае, че има дете някъде...

— Искаш ли го обратно в живота си? — попита майка.

— Не е там въпросът. Той даде ясно да се разбере, че не ме иска. Сега, дали иска да бъде... — поколебах се, докато се опитвах да го кажа за пръв път — част от живота на нашето дете...

— Това не зависи само от него. Ще трябва да плаща издръжка на детето.

— Ужас — възкликнах и си представих как изправям Брус пред съда и обяснявам поведението си пред съдията и съдебните заседатели.

Майка продължи да говори: за общи средства, за лихви, за някакво телевизионно предаване, в което работещи майки слагали скрити камери и виждали как детегледачките пренебрегвали децата, докато те (бавачките, не бебетата, поне така реших) гледали сериали и си говорели, без да се съобразяват с времето в Хондурас. Сетих се за Макси, която говореше за бъдещето ми във финансово отношение.

— Добре — прекъснах я. Мускулите ми бяха приятно натежали от плуването, а очите ми се затваряха. — Никакви детегледачки от Хондурас. Обещавам.

— Може би Луси ще ти помогне — погледна ме тя, когато спряхме на червена светлина. — Ходи ли вече на акушер-гинеколог?

— Още не съм — прозях се.

— Кани! — явно щеше да се развихри и да ми изнесе лекция за правилното хранене, за упражненията по време на бременност, как била чула, че витамин Е на капсули предпазва от стрии. Оставих очите ми да се затворят, приспана от монотонния ѝ глас и шума на гумите, и бях почти заспала, когато спряхме. Наложих се да ме разтърси, да ме повика нежно по име и да ми каже, че сме пристигнали у дома.

Беше истинско чудо, че ме пусна да се прибера във Филаделфия същата вечер. Стана така, че багажникът ми бе натъпкан с поне пет килограма пуйка, плънка и пай, а майка ме накара да обещаая най-тържествено, че още утре сутринта ще си запиша час при лекар, а тя щеше да дойде в най-скоро време.

— И да си сложиш предпазния колан — настоя, докато се опитвах да натъпча недоволния Нифкин в неговия сак.

— Винаги карам с колан — казах.

— Обади ми се веднага щом разбереш датата.

— Ще се обадя! Обещавам!

— Добре — кимна тя. Пресегна се и докосна бузата ми с пръсти. — Гордея се с теб — добави.

Искаше ми се да я попитам защо. Какво бях направила, че да събудя гордостта ѝ? Да надуеш корема от тип, който не иска да има нищо общо с теб, не бе повод за хвалби пред приятелките, както и аз не можех да се похваля в седмичното издание на «Принстън». Самотните майки може и да ги приемат в средите на звездите, но от

всичко, което съм виждала сред разведените си колежки, за обикновените жени това бе живот, изпълнен с трудности, и съвсем не бе причина за празнуване или гордост.

Въздържах се да я попитам. Запаших колата и потеглих, а след това помахвах няколко пъти, докато силуетът ѝ изчезна в далечината.

Във Филаделфия всичко изглеждаше различно. Може би просто аз виждах нещата по различен начин. Забелязах претрупания с кутийки «Будвайзер» боклук пред апартамента на втория етаж, докато се отправях нагоре, чух отвътре да се разнася музиката на популярен сериал, някъде се счупи чаша. Тези шумове създаваха само фон, през повечето време дори не ги забелязвах, но сега вече щях да започна да им обръщам внимание... след като бях отговорна за още някого.

На третия етаж, в апартамента ми всичко бе покрито с прах, натрупала се през петте дни, докато ме нямаше, освен това миришеше на застояло. Това не бе място за гледане на дете, помислих си, отворих прозорците, запаших свещ с аромат на ванилия и потърсих метлата.

Дадох на Нифкин прясна вода и храна. Преметох пода, сортирах прането, за да го изпера на следващия ден, изпразних съдомиялната, всички остатъци от храна прибрах в хладилника и закачих банския да се суши. Тъкмо правех списък с нещата за пазаруване, като обезмаслено мляко, пресни ябълки и здравословна храна, когато се сетих, че дори не съм си проверила телефонния секретар, за да разбере дали Брус не ме е търсил. Малко вероятно, знаех, но ми беше позволено да се чудя.

Когато разбрах, че не е звънял, ми стана мъчно, но това съвсем не бе разкъсващата болка, която изпитвах преди, не бе увереността, че ще умра, щом той не ме обича, не бе онова чувство, което ме обзе след разговора от Ню Йорк, докато бях с Макс.

— Той ме е обичал — прошепнах аз на изметената стая. — Обичал ме е, но вече не изпитва същото, и това не е край на света.

Нифкин надигна глава от канапето, погледна ме любопитно, след това заспа отново.

— Яйца — изброявах аз. — Спанак. Сливи.

12.

— Какво си?

Наведох глава над обезмасленото си капучино и затоплен кроасан.

— Бременна. Чакам дете. Надула съм корема. Бъдеща майка.

— Добре, добре, разбрах — Саманта се взираше в мен, пълните ѝ устни бяха разтворени, кафявите очи гледаха шокирано и някак предпазливо, въпреки че бе едва седем и половина сутринта. — Как стана?

— По обичайния начин — отвърнах небрежно. Бяхме в «Ксандо», кафенето наблизо, което след шест вечерта ставаше бар. Бизнесмени преглеждаха «Игзаминър», забързани майки с колички допиваха кафето си. Приятно място, чисто и светло. Не е място, където можеш да направиш сцена.

— От Брус ли е?

— Добре де, може и да не е по обичайния начин. Стана, след като баща му почина.

Саманта въздъхна отчаяно.

— Господи, Кани... какво ти бях казала за секса с опечалените?

— Знам — отвърнах. — Просто се случи.

Тя въздъхна отново, след това погледна бележника с разписанието си за деня.

— Добре — проговори най-сетне. — Обади ли се в клиниката?

— Не, не съм — признах. — Ще го задържа.

Тя се ококори.

— Какво? Как? Защо?

— А защо не? Аз съм на двайсет и осем, имам достатъчно пари...

Саманта клатеше глава.

— Ще си съсипеш живота.

— Знам, че животът ми ще се промени...

— Не, ти просто не ме разбра. Ще си съсипеш живота.

Оставих чашата с кафе.

— Какво искаш да кажеш?

— Кани... — погледна ме умоляващо. — Самотна майка... искам да кажа, че и без това е безкрайно трудно да срещнеш някой готин мъж... ти знаеш ли какво ще стане с излизанията ти с приятели и познати?

Честно казано не се бях замисляла. След като бях приела, че съм загубила Брус, дори не бе ми хрумвала мисълта дали ще има някога друг.

— И това не е така само по отношение на близки и приятели — продължи Саманта. — Става въпрос за целия ти живот. Мислила ли си как бебето ще промени всичко?

— Разбира се, че съм мислила — отвърнах.

— Вече няма да има ваканции — каза Саманта.

— Я стига... хората водят бебетата си на ваканция!

— А ще ти остават ли пари за това? Предполагам, че ще работиш.

— Да. На половин работен ден. Така го измислих. Поне отначало?

— Приходите ти ще спаднат и ще харчиш изкараното, за да плащаш на детегледачка, докато си на работа. Стандартът ти на живот ще са срути, Кани. Това ще ти окаже огромно въздействие.

Истина бе. Нямаше да мога да отскачам до Маями по за три дни само защото «Ю Ес Еър» предлагат евтин полет по това време и защото ми се ходи на слънце. Няма да наемам апартамент в Килингтън, за да карам по цял ден ски, а Брус, който не кара, да пуши трева в джакузито и да ме чака да се върна. Вече нямаше да си купувам кожени ботуши по за двеста долара чифта, нямаше да хвърлям по стотачка за вечеря или по осемдесет долара в козметичния салон, където някоя деветнайсетгодишна ще ми направи педикюр и ще ми оформи веждите.

— Промени в живота стават непрекъснато — казах. — Случват се неща, които не си планирал. Хората се разболяват... губят си работата.

— Това поне са неща, над които те нямат власт — изтъкна Саманта. — Докато ти можеш да контролираш нещата.

— Вече съм решила — заявих тихо.

Саманта обаче нямаше намерение да се отказва.

— Помисли си само как ще родиш едно дете без баща — продължи атаката.

— Знам — уверих я аз и вдигнах ръка, преди да каже още нещо. — Мислих за това. Знам, че няма да е лесно. Ако можех да избирам, нямаше да избира подобно нещо...

— Напротив, можеш да избираш — каза Саманта. — Помисли за всички неща, с които ще ти се наложи да се справяш сама. Всичко ще лежи на твоите плещи. Наистина ли си готова за това? Честно ли е да родиш това дете, ако не си готова?

— Помисли за всички други жени, които са на този хал!

— Кои, жените, които разчитат на помощи ли? Или тийнейджърките?

— Точно те! Има толкова много жени, които го правят, а бащите никакви ги няма, и въпреки това те се справят.

— Кани — поклати глава Саманта, — това не е живот. Да се чудиш как да свързваш двата края.

— Имам някакви пари — възразих, но и дори на мен самата гласът ми прозвуча унил.

Саманта отпи от кафето.

— Заради Брус ли го правиш? За да си свързана с Брус?

Погледнах свитите си ръце и смачканата салфетка.

— Не — признах. — Всъщност има и нещо общо с него, но не съм забременяла нарочно, за да го вържа или нещо такова.

Саманта изви вежди.

— Дори подсъзнателно ли?

Потръпнах.

— Господи, надявам се в подсъзнанието ми да не цари чак такъв мрак!

— Мракът няма нищо общо. Може би някъде дълбоко в себе си ти се надяваш, че след като Брус разбере, ще се върне при теб.

— Нямам намерение да му казвам — уверих я аз.

— Как така няма да му кажеш? — учуди се тя.

— Защо да му казвам? — отвърнах ядосано. — Той е поел в друга посока, има си друга, не иска да има нищо общо с мен и живота ми, така че защо да му казвам? Не ми трябва парите му, не ми трябва измисленото му внимание, което ще бъде длъжен да ми отделя...

— Ами бебето? Бебето не заслужава ли да има баща?

— Я стига, Саманта. Говорим за Брус. Оня скапаняк надрусания Брус. Брус с опашката и стикера на бронята...

— Той е добър човек, Кани. Сигурно ще бъде добър баща.

Прехапах устни. Тази част бе болезнена не само да я признавам, но дори да мисля за нея, ала сигурно бе истината. Брус бе съветник по детски лагери от години и децата много го обичаха, независимо от опашката и тревата. Всеки път, когато го виждах с братовчедите му или с бивши лагерници, младежите се натискаха да седнат до него по време на вечерята или да поиграят баскетбол с него, или го караха да им помогне с домашните. Дори когато отношенията помежду ни бяха най-ужасни, никога не се бях съмнявала, че от него ще излезе прекрасен баща.

Саманта клатеше глава.

— Не знам, Кани. Просто не знам — погледна ме сериозно. — Нали знаеш, че той ще разбере?

— Как? Вече не се виждаме със същите хора... той живее далече.

— Ще разбере, ще видиш. Гледала съм достатъчно сапунени сериали и мога да ти го гарантирам. Някой ден случайно ще се сблъскате... той ще чуе нещо за теб... а бе ще разбере. Ще видиш, че ще разбере.

Свих рамене и се опитах да си придам храбър вид.

— И какво като разбере, че съм бременна? Не съм длъжна да му казвам, че е от него. Нека да си мисли, че съм спала и с други — заболя ме, когато си помислих, че Брус може да реши подобно нещо. — Нека се чуди дали не съм се отбила в банката за сперма. С две думи, не нужно да знае — погледнах Саманта. — Не бива да му казваш.

— Кани, не мислиш ли, че той има право да научи? Ще става баща...

— Не, той не е...

— Ще се роди дете, което е негово. Ами ако иска да бъде баща? Ако те даде под съд?

— Добре, и аз гледах Сали Джеси...

— Говоря ти сериозно — прекъсна ме Саманта. — Може да го направи, знаеш много добре.

— Моля те — свих рамене и се опитах да не изглеждам прекалено притеснена — Брус не е в състояние да следи сметките, които пристигат. Защо му е едно бебе?

Бе ред на Саманта да свие рамене.

— Не знам. Може и да не му трябва. Но е възможно да смята, че едно дете има нужда от баща, който да му е за образец.

— Тогава по-добре да е около Таня — пошегувах се аз. На Саманта не ѝ беше до смях. Изглеждаше толкова притеснена, че ми се прииска да я прегърна, но се усетих, че тогава наистина може да заприличам на Таня. — Всичко ще бъде наред — казах аз и се постарях гласът ми да прозвучи небрежно и убедително.

Саманта ме погледна.

— Надявам се — прошепна. — Наистина се надявам.

— Какво каза? — попита Бетси, редакторката ми. Не мога да отрека, че се възстанови много по-бързо от Саманта.

— Бременна съм — повторих. Вече ми омръзваше да въртя все тази плоча. — Ще имам дете. Надула съм корема. Ще ставам майка...

— Добре, добре, Боже Господи... — Бетси се вгледа в мен през дебелите си очила. — Поздравявам те — започна предпазливо тя.

— Благодаря — кимнах.

— Ще има ли сватба? — поинтересува се.

— Не и в близко бъдеще — отвърнах бързо. — Това ще бъде ли проблем?

— О, не, в никакъв случай! Вестникът никога не би проявил дискриминация, нищо такова...

Изведнъж се почувствах невероятно уморена.

— Знам — съгласих се. — Но на хората ще им се струва странно...

— Колкото по-малко обясняваш, толкова по-добре — намекна Бетси. Бяхме в конферентната зала със затворена врата, щорите спуснати, което означаваше, че мога да виждам колегите си само от коленете надолу. Веднага познах протритите маратонки на Франк, последван от Таниша, помощник-фотографка, обута в «Мери Джейн» на танкче. Сигурна съм, че ако можеха да ни виждат, щяха да се чудят защо двете с Бетси сме тук, дали не се е случило нещо неприятно и какво точно. Сигурна бях, че след като спрат, за да проверят пощата си, задължително ще се отбият при Алис, дългогодишната секретарка в отдела, която знаеше всички сочни клюки и скандали. По дяволите, ако

тук сега бе някой друг с Бетси, аз също щях да се чудя какво става. Това му е лошото, когато работиш с хора, на които работата им е да си врат носа навсякъде. Не можеш да се похвалиш, че личният ти живот е скрит и таен.

— На твое място не бих казала и дума — предупреди ме Бетси. Тя бе на четирийсет, ниска, много умна жена с гъста много светлоруса до бяло коса, която бе преживяла и сексизъм, и корпоративни сливания, и драстични намаления на бюджета, и поне шестима различни главни редактори, все мъже, всеки от тях със своя представа как трябва да се развива «Игзаминър». Умееше да оцелява, бе моята наставница във вестника и аз разчитах, че ще ми даде добър съвет.

— Все някога ще се наложи да кажа нещо по въпроса...

— Някой ден — кимна. — Засега аз не бих казвала нищо — тя ме погледна мило. — Трудно е, сама го знаеш.

— Да, знам — потвърдих.

— Ще разчиташ ли на някаква... помощ?

— Имаш предвид дали Брус ще дотърчи на бял кон, за да се оженим ли? Едва ли. Само че майка ми и Таня ще ми помагат... може би и сестра ми.

Бетси бе дошла подготвена. Извади копие от профсъюзен договор от куфарчето си, след това тетрадка и калкулатор.

— Да видим сега, какво може да се направи за теб.

Така както го измисли, беше чудесно — шест седмици платен отпуск след раждането и ако искам, още шест неплатен след това. След тази отпуска щеше да се наложи да работя по три дни в седмицата, за да си запазя здравната осигуровка, но Бетси ме увери, че единият от дните ще ми дава работа за вкъщи, стига да мога да я поемам. Сметна заплатата ми на калкулатора. Ужас. Оказа се по-зле, отколкото си мислех... но щях криво-ляво да преживявам. Нали на това се надявах. Колко ли щеше да струва детегледачката на ден? Ами бебешките дрешки... ами мебелите... и храната. Изведнъж видях как грижливо пазеното ми съкровище, с което си бях въобразявала, че един ден ще трябва да платя за сватбата си или дори за къща, се стопява като дим пред очите ми.

— Ще го измислим — успокои ме Бетси. — Не се притеснявай — събра документите и въздъхна. — Поне се опитай да не се

притесняваш повече, отколкото трябва. И ми кажи, ако има нещо, с което мога да ти помогна.

— Осем седмици — каза гинеколожката с мелодичния си, подчертан британски акцент. — Може би девет.

— Осем — потвърдих отмаляла аз. Трудно е да си придаваш важност, когато си с вирнати разкрячени крака.

Гита Пател — поне така пишеше на престилката ѝ — остави инструментите си и се настани на стола на колелца срещу мен, докато аз се опитвах да се изправа. Беше приблизително на моята възраст, поне така реших, с лъскава черна коса, свита на кок ниско над врата. Не бе обичайната лекарка, която посещавах, когато идвах на профилактичен преглед, но тази можеше да ме приеме незабавно и благодарение на непрекъснатото натякване на майка ми «Ходи ли вече на лекар?», реших да не чакам повече. Дотук всичко вървеше добре. Доктор Пател имаше нежни ръце и се държеше мило и приятно.

— Добре ли се чувствате? — попита тя.

— Чудесно. Малко съм уморена. Всъщност, много уморена.

— Не ви ли се гади? — Господи, дори думата гади изричаше по толкова приятен начин.

— През последните дни не.

— Добре тогава. Да обсъдим какво смятате да правите — тя дискретно кимна с глава към чакалнята.

Поклатих глава.

— Не, сама съм.

— Добре — каза и ми подаде някакви лъскави брошури. Името на личната ми лекарка бе най-отгоре.

«Малки съкровища», бе заглавието. Тъпота. «Да помогнем на нашите пациенти да започнат едно от най-вълнуващите пътешествия!»
Още по-голяма тъпота.

— Ще се виждаме по веднъж в месеца през следващите пет месеца, след това на две седмици до осмия месец, а след това всяка седмица до раждането — тя отгърна няколко страници на календара. — Терминът е петнайсети юни... но нали знаете, че бебетата сами решават кога да се появят.

Когато си тръгнах, в чантата ми дрънчаха шишета с витамини и фолиева киселина, а главата ми се въртеше от безкрайните инструкции какво не мога да ям, нещата, които трябва да купя, и местата, на които да позвъня. Имаше бланки за попълване, да се запиша на курс по раждане, инструкции за епизиотомия, които дори не исках да поглеждам. Беше декември и най-сетне бе станало студено. Остър вятър събираше окапалите листа по ъглите и аз се загърнах с тънкото си яке. Миришеше на сняг. Бях смъртно уморена, въртеше ми се свят, но ми предстоеше да спра на още едно място.

Курсът за дебели тъкмо приключваше, когато пристигнах. Открих съкурсничките си и доктор Кей да излизат от кабинета, бъбреха щастливо.

— Кани! — доктор Кей ми махна с ръка и приближи. Беше в зелен панталон, дънкова риза и вратовръзка. Поне този път не си бе облякъл бяла престилка. — Как си?

— Добре — отвърнах. — Съжалявам, че пропуснах часа. Щях да се отбия по-рано...

— Ела в кабинета ми — покани ме доктор Кей.

Влязохме. Той седна зад бюрото, а аз се настаних срещу него и чак сега осъзнах, че не съм просто уморена, а напълно смазана.

— Радвам се да те видя — каза той и ме погледна с очакване. Поех си дълбоко дъх. «Свършвай с тази работа, казах си. Приключвай, за да се прибереш и да се напиш.»

— Аз реших да... да остана бременна. Така че се налага да прекъсна програмата — съобщих му.

Той кимна, сякаш бе очаквал да чуе точно това.

— Ще уредя да ти върнат чека — обеща. — Следващата есен пак ще организираме курс, така че ако все още се интересуваш...

— Едва ли ще ми остава много свободно време — казах.

Той кимна.

— Липсваш ни в курса. Ти внасяше свеж полъх.

— Казвате го само...

— Нищо подобно. Онази имитация на женска мастна клетка, която направи преди две седмици... трябва да се замислиш за смяна на кариерата си.

Въздъгнах.

— Точно сега не става. Предстоят ми... толкова неща, за които да мисля.

Доктор Кей посегна към бележника и химикалката си.

— Знаеш ли, може да имаме някой къс курс за храненето на бъдещите майки — рече и разбута книгите и документите по бюрото, за да се добере до телефонния указател. — След като вече си платила, поне да получиш нещо... Ако обаче предпочиташ да си върнеш парите, ще го направим.

Беше толкова мил. Защо се държеше толкова мило с мен?

— Недейте, няма нужда, просто минах да кажа, че няма да продължа, че съжалявам...

Поех си дълбоко дъх и вдигнах поглед към него. Лекарят не бе спрял да ме наблюдава разнежено. И тогава пак се разплаках. Какво имаш в тази стая и в този човек, че всеки път, когато го видех, избухвах сълзи.

— Добре ли си? — той ми подаде салфетка.

— Добре съм. Добре съм. Ще се оправя. Извинявам се.

Разплаках се толкова силно, че повече не можех да говоря.

— Извинявам се — изхлипах отново. — Това е май една от промените през първото тримесечие — всичко те кара да плачеш — потупах чантата си. — Тук някъде имам списък... неща, които са за пиене, какво трябва да чувствам...

Пресегна се над мен към бялата лабораторна престилка на закачалката.

— Стани — помоли ме. Изправих се и той ме наметна с престилката. — Искам да ти покажа нещо. Ела с мен.

Поведе ме към асансьора, след това по някакъв коридор, през врата, на която пишеше «Само за персонал» и «Влизането забранено», пред друга врата с надпис «Само за спешни случаи! Ще се задейства аларма!»

Само че алармата не се задейства, когато той отвори вратата, ето че изведнъж се озовахме на покрива, а градът бе в краката ни.

Видях Сити Хол. Бях на едно ниво със статуята на Били Пен. Видях сградата на «Пеко», цялата осеяна със светлини... двете кули Либърти Плейс, блестящи в сребърно... дребни коли, които се промъкваха по тесни улички. Редиците коледни светлини и неонов

венци по Маркет Стрийт, пързалката «Ривър Ринк», малките фигурки на кънки, описващи кръгове. След това се виждаше река Делауер и Камдън. Ню Джърси. Брус. Всичко изглеждаше много далече.

— Какво ще кажеш? — попита доктор Кей. Сигурно съм трепнала рязко, когато проговори. За момент го бях забравила... бях забравила всичко. Така бях погълната от гледката.

— Никога не съм виждала града така — признах. — Невероятно е.

Лекарят се облегна на вратата и се усмихна.

— Предполагам, че трябва да се бръкнеш доста дълбоко за наем в някой от небостъргачите на Ритенхауз Скуеър, ако искаш подобна гледка — обясни той.

Отново се обърнах към реката и усетих как вятърът ме блъска в лицето. Въздухът имаше прекрасен вкус. През целия ден — или поне, след като доктор Пател ми даде брошурата за най-общите оплаквания през първите три месеца — обръщах внимание, че обонянието ми е станало по-чувствително, а от повечето миризми ми се гади. Изгорелите газове от колите, миризмата на кучешки изпражнения, газ... дори неща, които обикновено ми доставят удоволствие — като аромата на кафе от «Старбъкс» на Саут Стрийт, който ми се стори десет пъти по-силен от обикновено. Само че тук горе въздухът бе неповторим, сякаш пречистен специално за мен. За мен и за богатите обитатели на последните етажи, които имаха право да ползват покривите.

— По-добре ли се чувстваш?

— О, да.

Доктор Кей се отпусна на пейката с кръстосани крака и ми даде знак да се настаня до него. Много внимавах да не седна на престилката му, но точно това стана.

— Говори ли ти се?

Погледнах го с крайчеца на окото си.

— А на вас слуша ли ви се?

Стори ми се притеснен.

— Не искам да се натрапвам... знам, че не ми влиза в работата...

— О, не, не е това. Просто не исках да ви отегчавам — въздъхнах аз. — То моето е най-старата приказка на света. Момичето среща момче, момичето обича момчето, момичето зарязва момчето заради

причини, които и досега не разбира, бащата на момчето умира, момичето се опитва да го утеши и се оказва бременна и сама.

— Ясно — отвърна предпазливо той.

Извих очи към него.

— Да не би да си мислите, че е от друг?

Не ми отговори, но на светлината от далечните улични лампи ми се стори притеснен. Наместих се така, че да заста на лице към него.

— Недейте. Да не би да си въобразявате, че съм си хванала толкова бързо друго гадже? Моля ви! — изсумтях. — Не ме надценявайте.

— Мислех... май не съм мислил много.

— Повярвайте ми, трябва ми повече време, ако се запозная с човек, когото харесвам, който иска да ме види гола, да се почувствам спокойна и да го допусна до себе си — погледнах го крадешком. Да не би да си помисли, че флиртувам. — Само ако е гений — добавих тихо.

— Ще си го запиша — заяви сериозно той.

Стори ми се толкова сериозен, че се разсмях.

— Кажете ми нещо... хората как разбират, когато се шегувате? Защото винаги ми се струвате еднакъв.

— Какъв по-точно. Темерут ли? — произнесе думата по такъв начин, че наистина заприлича на темерут.

— Не бих казала. Просто винаги сте сериозен.

— Не съм — стори ми се, че се обиди. — Имам чудесно чувство за хумор.

— Кое то аз май не успявам да разбера — пошегувах се.

— Като си спомня, че малкото пъти, когато сме се виждали, ти си била в необичайна криза, нямаше как да го проявя.

Сега вече наистина ми се стори обиден.

— Разбрах — отвърнах. — Сигурна съм, че сте много забавен.

Той ме погледна подозрително и свъси гъстите си вежди.

— А как разбра?

— Нали сам казахте, че сте забавен. Хората, които са истински забавни, знаят, че са забавни. Хората, които не са, обикновено казват «Приятелите ми твърдят, че имам невероятно чувство за хумор.» Или пък: «Майка ми винаги казва, че имам страхотно чувство за хумор». И тогава разбираш, че си в беда.

— Ясно — примири се лекарят. — Значи, ако трябва да опишеш себе си, ще кажеш, че си забавна?

— Не — въздъхнах и погледнах нощното небе. — В момента мога само да твърдя, че съм прецакана.

Поседяхме смълчани няколко минути. Наблюдавах скейтъри, които се въртяха напред-назад.

— Мислила ли си какво ще правиш? — попита най-сетне той. — Не нужно да ми казваш, ако не искаш...

— Не, не. Нямам нищо против. Някои неща вече са ми ясни, честна дума. Знам, че ще го задържа, въпреки че това съвсем не е практично, и си давам сметка, че работата ми ще намалее, когато детето се роди. Освен това сигурно ще си потърся нова квартира, ще питам сестра ми дали ще ме придружава на курсовете по раждане.

Като представих нещата по този начин, след като поставих картите на масата, ми се стори, че проблемът не е кой знае колко голям.

— Ами Брус? — попита той.

— Виж, тази част все още не съм я измислила — признах. — От седмици не сме говорили, а и той се среща с друга.

— Сериозно ли е?

— Достатъчно сериозно, за да ми разкаже. И да пише за нея.

Лекарят се замисли.

— Това не означава нищо. Може би се опитва да намери път назад към теб... или да те накара да ревнуваш.

— Да, може би, това с ревността... успява.

— Ами бебето... бебето ще промени всичко.

— И вие ли? — притиснах коленете си към гърдите. — След като се разделихме... след като баща му почина и аз се почувствах ужасно нещастна, реших, че го искам обратно, а пък приятелите ми казваха: «Нали е имало причина да се разделиш с него, трябва да си имала основание.» Така е. Наистина имах причини. Така беше. Дълбоко в себе си знаех, че не ни е писано да сме заедно до края на живота. Сигурно грешката беше моя... знаете ли, имах си теория за моя баща, за родителите ми, знаех защо не вярвам в любовта. Затова си мисля, че дори той да беше свършен... или дори да не беше свършен, но подходящ за мен... сигурно щях да разбера, ако е така, или поне щях да успея да убедя себе си и да взема правилно решение. Както и да е.

— Може би той просто не е бил подходящият за теб. Във факултета по медицина ни учеха, че когато чуеш тропот на копита...

— ... не бива да се оглеждаш за зебри.

Той се ухили.

— И в твоя факултет ли са казвали същото?

Поклатих глава.

— Не. Баща ми беше лекар. Непрекъснато го повтаряше. Не знам. Струва ми се, че сега може и да е зебра. Истината е, че знам колко много ми липсва той, колко ужасно се чувствах, когато разбрах, че си има друга, и май аз скапах нещата... той трябваше да е голямата ми любов, трябваше да се омъжа за него — преглътнах с усилие и думите сякаш заседнаха в гърлото ми. — Сега обаче...

— Какво сега?

— Липсва ми непрекъснато — поклатих глава, отвратена, че съм се разлигавила така. — Като обсебена съм. А в момента не мога да си позволя лукса да съм обсебена. Трябва да помисля за себе си, за бебето, да планирам нещата, да се подготвя за това, което предстои.

Погледнах го. Беше си свалил очилата и ме наблюдаваше напрегнато.

— Мога ли да задам един въпрос? — обърнах се към него.

Той кимна.

— Трябва ми мъжко мнение. Имате ли деца?

— Не, доколкото... искам да кажа, не.

— Виждате ли, щяхте да кажете: «Доколкото знам», нали така.

— Да, но не го казах — отвърна той. — Е, почти.

— Добре. Значи нямате деца. Как ще се почувствате, ако спите с някоя, с която вече не сте заедно, и тя ви съобщи: «Знаеш ли? Бременна съм от теб!» Ще искате ли да разберете?

— Аз, да — отвърна замислено той. — Да. Бих искал да знам. Бих искал да съм част от живота на детето.

— Въпреки че не сте вече с майка му?

— Според мен децата трябва да имат двама родители, дори те да живеят разделени. И без това е трудно да растеш в този свят. Мисля, че децата трябва да получават всичката помощ, която сме в състояние да им осигурим.

Не исках да чуя това! Искаше ми се да чуя: «Можеш да се справиш, Кани! Можеш и сама!» Ако нямаше да бъда с Брус — а по

всичко личеше, че няма да сме заедно — исках да получа уверение, че не е чак толкова страшно да си сам родител.

— Значи да му кажа?

— Аз лично — отвърна все така замислен той — бих искал да ми каже. Каквото и да правиш, каквото и да иска той, ти пак си оставаш тази, която ще реши как да постъпи. Какво е най-лошото, което може да се случи?

— Той и майка му да ме съдят за попечителство и да ми вземат детето.

— Нямаше ли такова нещо в предаването на Опра?

— Сали Джеси — отвърнах. Ставаше по-студено. Загърнах се в престилката.

— Знаеш ли на кого ми напомняш? — попита той.

— Ако кажете на певицата Жанин Гарофало, ще подскоча — предупредих го. — Вечно ми казват, че приличам на нея.

— Не — отвърна доктор Кей.

— На майка ви ли? — полюбопитствах аз.

— Не на майка ми.

— Тогава на онзи тип от предаването на Джери Спрингер, който бил толкова дебел, че се наложило да пробият дупка в стената на къщата му, за да го извадят.

Лекарят се усмихваше, въпреки че полагаше усилия да го прикрие.

— Стига, сериозно! — скара ми се той.

— Добре. На кого?

— На сестра ми.

— Ами — замислих се за момент. — А тя... — след това не знаех какво да попитам. Тя дебела ли е? Смешна ли е? И тя ли е забременяла от бившия си приятел?

— Приличаше малко на теб — продължи той. Посегна и върхът пръста му почти докосна лицето ми. — Бузите ѝ бяха същите като твоите, усмивката бе същата.

Попитах го първото, което ми хрумна.

— По-голяма ли е, или по-малка?

— По-голяма — уточни. — Почина, когато бях на девет.

— О!

— Много от пациентите ми, когато се запознаем, искат да разберат защо съм си избрал този дял от медицината. На пръв поглед няма връзка. Не съм жена, никога не съм имал проблеми с теглото...

— То е ясно — потвърдих аз. — Значи сестра ви е била... поедра?

— Не бих казал. Но излишните килограми я побъркваха — виждах само едната страна на лицето му, докато се усмихваше. — Вечно пазеше диети... едната седмица бяха твърдо сварени яйца, другата — пъпеш.

— А имаше ли проблеми с храненето?

— Не. Само невроза по отношение на храната. Катастрофира с кола... така почина. Спомням си, че родителите ми бяха в болницата и дълго време никой не ми каза какво става. Най-накрая леля ми ми съобщи, че Кейти е на небето, че не бива да съм тъжен, защото там е едно чудесно място. Затова си мислех, че там има много хотдог и сладолед, и гофрети... нещата, които Кейти обожаваше, но никога не си ги позволяваше — обърна се към мен. — Звучи глупаво, нали?

— Не. Истината е, че и аз така си представям рая — почувствах се ужасно още щом го казах. Ами ако си помислеше, че се присмивам на починалата му сестра?

— Ти си еврейка, нали?

— Да.

— И аз. Наполовина. Баща ми беше евреин. Но не сме възпитани да вярваме — погледна ме с любопитство. — Евреите вярват ли в рая?

— Не... всъщност не — опитах се да си спомня уроците, които ни преподаваха в еврейското училище. — Просто умираш и след това... нещо като сън е, струва ми се. Няма ясна представа за живота след това. Прост сън. А когато дойде Месията, всички оживяват отново.

— В същите тела, в които са били в предишния живот ли?

— Не знам. Аз лично бих лобирала за манекенката Хайди Клум. Той се разсмя.

— А би ли... — обърна се към мен. — Студено ти е.

Вече треперех.

— Няма нищо добре съм.

— Извинявай — каза той.

— Не, няма нищо! Обичам да слушам за... тъъ... живота на другите — за малко да кажа проблеми, но се усетих навреме. — Беше ми интересно.

Доктор Кей вече се изправяше и с три големи крачки бе до вратата.

— Трябва да влезеш — измърмори. Задържа вратата отворена. Влязох на стълбището, но не продължих, така че когато затвори вратата, застана съвсем близо до мен.

— Искяхте да ме попитате нещо — сетих се аз. — Кажете ми какво има?

Сега бе негов ред да се почувства объркан.

— Аз... ами... май за курса за хранене по време на бременност. Искях да попитам дали искаш да се запишеш?

Знаех, че не беше това. Бях убедена, че беше нещо напълно различно. Не казах нищо. Може би за момент му се бе приискало да ме попита нещо... защото говореше за сестра си и се бе почувствал уязвим. Или просто ме съжаляваше. Може и да грешах. След неприятното преживяване със Стив, а после и с Брус вече нямах доверие на инстинктите си.

— По кое време се провеждат?

— Ще проверя — отвърна той и аз го последвах по стълбите.

13.

След като дълго събирах смелост и след като написах поне десет варианта, най-накрая съчиних и изпратих на Брус писмо.

«Брус,

Няма как да ти поднеса новината по-безболезнено, затова ще ти кажа направо, че съм бременна. Случило се е последния път, когато бяхме заедно. Реших да задържа детето. Терминът ми е на 15 юни.

Решението е мое и съм го обмислила внимателно. Исках да те уведомя, а ти ще прецениш сам до каква степен ще бъдеш част от живота на детето.

Не ти казвам какво да правиш, нито пък искам нещо от теб. Направила съм избора си, прецени и ти своя. Ако желаеш да прекарваш известно време с бебето, ще се постарая да уточним всичко. Ако ли не, ще те разбере.

Съжалявам, че се случи така. Знам, че точно сега не се нуждаеш от подобно нещо в живота си. Аз обаче реших, че е редно да научиш, за да вземеш решение. Единственото, за което те моля, е да не пишеш за това. Пет пари не давам какво разправяш за мен, но сега вече има и друг.

Всичко хубаво,

Кани»

Добавих телефонния си номер, в случай че го е забравил, и изпратих писмото.

Имаше още толкова много неща, които исках да напиша, като например, че все още ми е мъчно за него. Мечтаех да се върне при мен и да заживеем заедно: аз, Брус и бебето. Страхувах се и това бе състоянието ми през повечето време, когато не му бях бясна или обладана от любов и копнеж, в тези моменти дори не смеех да

произнеса името му, не знаех какво да правя. Стараех се да запълвам дните си със задачи и планове, и списъци с неща за вършене, пребоядисах втората стая в лимонадено жълто и се опитах да сглобя гардероба, който купих от «Икея», но не спирах да мисля колко много ми се иска той да се върне при мен.

Не му написах нито едно от тези неща.

Спомням си, когато завършвах гимназия, колко ми бе трудно да чакам съобщението дали съм приета. Вярвайте ми, да чакаш бащата на нероденото си дете да ти се обади, за да ти каже дали иска да има нещо общо с теб и детето, е много по-ужасно. В продължение на цяла седмица се прибирах до къщи през обедната почивка, за да проверя дали в пощенската кутия няма нещо, проклинах се, че не съм го изпратила препоръчано, за да съм сигурна, че го е получил.

Нямаше нищо. Ден след ден и пак нищо. Не можех да повярвам, че е възможно той да е толкова студен. Как му дава сърце да ми обърне гръб — на нас — без да се интересува. Това обаче бе истината. Затова се отказах... поне се опитах да си наложя да не мисля.

— Това е положението — обърнах се към корема си. Беше неделя сутринта, два дни преди Коледа. Бях ходила да карам колело (имах разрешение до шестия месец да карам, стига да не възникнат усложнения), сглобих мобилен телефон от шарени кучешки кокали, както бе показано в книжката «Прости задачи за малчугани» и си позволих да се насладя на дълга гореща вана.

— Според мен бебетата трябва да имат двама родители. Сигурна съм в това. Ако всичко беше наред, щях да ти осигуря баща. Но не се получи. Виж сега, биологичният ти баща е добър човек, но не е подходящ за мен, а в момента му е доста трудно, освен това се вижда с друга... — това бе повече, отколкото трябваше да призная пред нероденото си дете, но нищо. — Така че, извинявай. Но това е истината. Ще се опитам да те възпитам както трябва и двамата с теб много ще се постараям. Надявам се да не ме презираш и да не си правиш татуировки и пиърсинг, за да извадиш наяве болката си, или каквото там ще правят децата след петнайсет години, защото много ще съжалявам. Ще се постарая всичко да е наред.

Празниците минаха. Направих шоколадов сладкиш и сладки за приятелите си, вместо да купувам готови и отделих пари (по-малко от миналата година) за картички до близките. Отидох си вкъщи за

обичайния ден, в който майка посрещаше всички, които желяеха да се отбият на гости, а десетките ѝ приятели се суетяха около мен, пожелавах ми най-добри неща, предлагаха имена на лекари, получих едно малко използвано копие на книгата «Хедър има две майки» (това бе подарък от объркана хахавелка на име Дот, наложи се Таня да я дръпне настрани и да я информира, че не съм лесбийка, а просто са ме изоставили). Останах в кухнята колкото бе възможно по-дълго, белих картофи, пържих картофени палачинки, слушах, докато Луси разказваше как заедно с някаква приятелка убедили един тип, с когото се запознали в бар, да ги заведе у тях, след това, когато той загубил съзнание след изпития алкохол, отворили всичките подаръци под елхата му.

— Не е било много хубаво от ваша страна — скарах ѝ се.

— И той не се държа много хубаво — отвърна Луси. — Да не би да е хубаво да ни води у тях, когато жена му е заминала в провинцията?

Да, имаше известно право.

— Всички са гадняри — заяви надутото Луси. — Не е нужно да ти го казвам, нали? — отпи от чашата си. Очите ѝ блестяха. — Трябва да се поразкърша малко като за Коледа — оповести тя.

— Върви да се разкършваш навън — подканих я и добавих още мазнина в титана за картофите. Предполагам, че Луси тайничко се радваше, че аз съм тази, която се е озовала в подобна ситуация. Би било съвсем в реда на нещата Луси да забременее. Да се случи на мен, бе истински шок.

Майка надникна в кухнята.

— Кани? Нали ще останеш довечера?

Кимнах. След Деня на благодарността вече ми бе станало навик да преспивам поне по една вечер през уикенда в къщата на майка. Тя приготвяше вечеря, аз се правех, че не забелязвам Таня, а на следващата сутрин двете с майка отивахме да плуваме, бавно, една до друга, преди да си прибера покупките и всички подаръци за бебето, оставени от приятелките ѝ, и да се прибера.

Майка се приближи до печката и побутна палачинките с шпатула.

— Олиото е прекалено горещо — каза.

Накарах я да се махне, но тя отстъпи само до мивката.

— Брус не се ли е обаждал? — попита. Поклатих глава само веднъж. — Не мога да повярвам — подхвърли. — Не е в негов стил...

— Все едно — заявих. Истината бе, че майка е права. Това не бе типично за онзи Брус, когото познавах, затова бях още по-озадачена и наранена. — Очевидно съм събудила най-лошото у него.

Майка ми се усмихна мило. Пресегна се и намали котлона.

— Не ги прегаряй — нареди тя и се върна при гостите, а аз останах да довършвам картофените палачинки и да се измъчвам с въпроси. Не го ли е грижа? — чудех се. Изобщо ли не се интересува?

През цялата зима се старах да си намирам занимания. Обикалях партитата на всички приятели, пиех ябълково вино с подправки, вместо яйчен пунш и шампанско. Излизах на вечеря с Анди, разхождах се със Саманта, двете с Луси посещавахме курсовете по раждане; тя се бе съгласила да ми партнира («Стига да не ти разправят разни гадости»). За малко да ни изгонят още първия ден. Луси започна да вика: «Напъни! Напъни!», докато преподавателката ни обясняваше как да си изберем болница. След това на бъдещите майки и бащи ни предоставиха широко легло.

Доктор Кей ми стана имейл-приятел. Веднъж-два пъти в офиса получавах имейли от него, питаше как съм и ми разказваше за напредъка на приятелките ми от курса за дебели. Разбрах, че Естер си е купила бягаща пътека и е свалила дваисет килограма, а Вони си е намерила гадже. «Кажи ми ти какво правиш», настояваше винаги той, но аз никога не бях в настроение за много приказки, защото не бях наясно към коя категория да го причисля. Лекар ли ми беше той? Или приятел? Не бях сигурна, затова говорех за общи неща, съобщавах му последните новинарски клюки, над какво работя и как се чувствам.

Малко по малко започнах да разказвам на хората около мен какво става, отначало на най-близките, след това и на някои други — добри приятели, не толкова добри приятели, някои колеги, пет-шест роднини. Разказвах им лично, когато това бе възможно, а на Макси съобщих по имейла.

«Излезе, че съм бременна — започнах аз. — Спомняш ли си, че ти разказах за последния път, когато се видях с Брус на погребението — пишех. — Тогава се е случило».

Макси отговори веднага, само с две изречения, написани с главни букви.

«КАКВО СМЯТАШ ДА ПРАВИШ? — питаше тя. — ИМАШ ЛИ НУЖДА ОТ ПОМОЩ?»

Разказах ѝ за плановете си да родя детето и да работя на половин работен ден.

«Не го мислех така — обясних ѝ, — но се опитвам да се възползвам максимално от положението.»

«Щастлива ли си?» — заинтересува се веднага Макси. — Страх ли те е? Какво мога да направя за теб?»

„Може да се каже, че съм щастлива. Развълнувана съм — отговорих. — Знам, че животът ми ще се промени, и се опитвам да не се поддавам на страха.“

Замислих се над последния ѝ въпрос и ѝ написах, че имам нужда да си остане моя приятелка и да поддържа връзка.

„Мисли само хубави неща за мен — помолих я. — Надявай се нещата да се получат.“

Имаше дни, в които това не ми се струваше вероятно. Като например деня, в който отидох до аптеката, за да си купя необходимите за бременността неща, и видях последната статия на Брус за „Добър в леглото“, цял трактат за публичните прояви на обич, наречен „Целувка-милувка“.

„Ако зависеше от мен — бе написал той, — щях да държа Е. винаги за ръката. Тя има най-прекрасните ръце, фини, с тънки пръсти, меки, толкова различни от моите.“

А също и от моите, помислих си тъжно и веднага погледнах дебелите си пръсти с изпочупени нокти и стърчащи кожички.

„Ако зависеше от мен, щях да я целувам на всеки ъгъл и да я прегръщам пред цялата си аудитория. Не ми трябват извинения като това, че е Коледа, или закачените тук и там клончета имел. Тя е истинска прелест и аз не се притеснявам да го покажа.

Чувствам се неестествено, знам, че е така. Много мъже предпочитат да носят пазарските чанти, раничката на дамата, дори чантата ѝ, вместо да я държат за ръката, когато са сред хората. За тях не е проблем да целуват майките и сестрите си — годините на семейна близост са

си казали думата — но не смеят да целуват избраницата си, когато могат да ги видят приятелите им. Как да накарате мъжа да го преодолее? Не се отказвайте. Докоснете пръстите му със своите, докато похапвате пуканки, когато гледате филм, хванете го за ръката, докато излизате от киното. Отначало го целувайте на шега с надеждата да събудите страстта му. Опитайте да скриете имел в сутиена си или, още по-добре, пробвайте с дантеления жартиер, който никога не сте носили.“

Дантелени жартиери. Боже, как ме заболя. Спомням си, че за рождения ми ден и за Свети Валентин Брус ми подари бельо за едри жени. Отказах да го облека. Казах му, че се притеснявам. Истината бе, че се почувствах глупаво. Жените с прилични тела се притесняват от дупетата и бедрата си.

Как да се почувствам аз, като се напъхам в бодито и прашката, които Брус бе открил в незнайно кой магазин. Това за мен бе лоша шега, тъп номер, нещо като „Скрита камера“, и щом покажех, че съм достатъчно глупава или податлива да се вмъкна в подаръка, Алън Фънт и снимачният му екип щяха да изскочат от дрешника с прожекторите и камерите. Колкото и да се опитваше Брус да ме убеди („Нямаше да ти ги купя, ако не исках да ги носиш!“), аз просто не можах да се насиля дори да ги пробвам.

Затворих списанието. Платих за покупките си, натъпках ги в джоба и се затътрих към къщи. Макар да знаех, че е написал статията месеци преди да получи писмото ми — ако изобщо го бе получил, — написаното пак бе като шамар.

Нямах планове за празниците (да не говорим, че нямаше и кого да целуна), затова предложих да поема дежурството на Нова година. Излязох от службата в единайсет и трийсет, прибрах се вкъщи, облякох Нифкин в малкото рунтаво пуловерче, което той ненавиждаше (пред себе си не можех да не призная, че изглежда глупаво) и си облякох зимното палто. Пъхнах шише безалкохолен гроздов сок в джоба и поехме по Пенс Ландинг, седнахме на кея и гледахме зарята, докато пияни тийнейджъри и хора от Южна Филаделфия пискаха, прегръщаха се и се целуваха навсякъде около нас. Беше 1999 година.

След това се прибрах и направих нещо, което трябваше да свърша по-рано. Взех голям кашон и събрах всичко, което ми бе давал Брус, по-точно нещата, които ми напомняха за него.

Пъхнах вътре наполовина изгорялата свещ във форма на земно кълбо, която запалихме заедно във Върмънт, на светлината, на която се любихме. Подхвърлих вътре всички писма, които ми бе изпращал, всяко грижливо прибрано в плик. Там намери място и бельото, което ми бе купил, същото, което така и не облякох, както и вибраторът и вкусните масажни масла, и белезниците с розова подплата, все неща, които не би трябвало да пазя, след като чаках бебе. Изхвърлих и гърдана от ръчно рисувано стъкло, подарък от майка му за последния ми рожден ден, а също и кожената чанта от предишния рожден ден. След известно колебание реших да запазя мобилния телефон, който нямаше връзка с Брус... той нали не ми се обаждаше. Запазих и сидитата на Ани ди Франко и Мери Чаплин Карпентър, Лиз Феър и Съюзън Уернер. Това си бе моята музика, не негова.

Събрах всичко, залепих кашона с тиксо и отидох в мазето, където трупаме вещи, и си казах, че мога да се опитам да продам похубавите, но поне за момента нямаше да са ми пред очите, а това май беше достатъчно. Поне бе някакво начало. След това се върнах горе, отворих новия си дневник, красив бележник с чудесна корица и плътни разграфени страници.

„1999“, написах, а Нифкин подскочи и се настани на облегалката на канапето до мен, погледна думите и, надявам се, одобри. „За моето бебе, което вече много обичам.“

Почти през целия януари валя дъжд, а през февруари сняг и за около десет минути всичко побеляваше, докато автобусите и хората не превърнаха снега в сива каша. Опитвах се да не поглеждам към червените лъскави сърца по витрините на магазините. Постарах се да не забелязвам червено-розовото издание на „Мокси“, в което Брус, както ме уведомяваше корицата, бе приготвил статия, озаглавена „Накарайте го да вика: 10 горещи секс трика за еротични приключения“.

Един противен ден бях отгърнала на статията му, докато чаках на опашка в магазина, и се натъкнах на цяла страница с Брус, обут в

яркочервени копринени боксерки, на лицето му грееше невероятно щастие, докато се търкаляше в леглото с жена, която искрено се надявах да е една от манекенките на „Мокси“, а не тайнствената Е. Върнах незабавно списанието, сякаш ме бе опарило, и реших, след като се консултирах лично със Саманта („Нека да го направим, Кани“) и задочно по имейла с Макси („Само кажи и ще го размажа“), че най-доброто е просто да не му обръщам внимание и да се чувствам доволна, че февруари е къс месец.

Времето минаваше. Вече ми се бяха появили нови стрий и не можех да мина без вносното сирене „Стилтън“, което продавах на пазара на Саут Стрийт за трийсет долара килограма. На няколко пъти едва се въздържах да не си открадна някой резен, да го пхна в джоба на палтото и да се изнижа от магазина, но така и не го направих. Щеше да е прекалено унижително, ако се наложеше да обяснявам предпочитанията си на този, който дойдеше да ми плати гаранцията след това.

Чувствах се много добре, точно както описвах нещата в повечето от книгите за бременни, които четях.

„Ще се чувствате лъчезарна и жизнена, пълна с енергия!“ — пишеше в една от тях под снимката на засмяна, много приятна бременна жена, която се разхождаше през поле с цъфнали диви цветя, стиснала за ръка предания си съпруг. Не че се чувствах на върха, защото от време на време ми се доспиваше невероятно много, гърдите така ме боляха, че в някои дни си представях как ще се откъснат и ще се търкулнат нанякъде, а вечер изяждах по цял буркан желе от манго, докато гледах „Най-големите хитове“ на Ем Ти Ви. Понякога — може би малко по-често от понякога, започвах да се съжалявам и плачех. Във всичките ми книги имаше бременни със съпрузи (по-отворените си имаха партньори) — някой, който да им намаже корема с какаово масло, да им донесе сладолед и туршия, да ги развесели и да ги накара да започнат да мислят за имена. Аз си нямах никого, затова хленчех, понякога се правех, че не чувам телефона, когато Саманта, Луси и майка ми се обаждаха, задължително по два пъти в седмицата, а по веднъж оставах да спят при мен. Нямах кой да изтича до магазина посред нощ, нямах кой да остане буден до мен, нито пък да ми каже да не се страхувам от болката, от бъдещето, да ме увери, че всичко ще бъде наред.

Имах чувството, че става по-сложно, вместо да свиквам. Първо, хората в службата започваха да забелязват. Никой не ме попита направо, но от време на време ги улавях как ме гледат и усещах мълчанието, когато влезех в дамската тоалетна или стола.

Един ден Габи ме приклещи до бюрото. Опитваше се да ме смачка още от есента, когато огромната ми статия за Макси излезе на видно място на забавните страници, за искрено удоволствие на редакторите. Бяха очаровани, че един вестник от Източното крайбрежие е успял да си осигури интервю с Макси, а още по-доволни бяха, че тя говореше толкова открито и искрено за живота си, за целите си и за провалените връзки. Получих хубав паричен бонус, плюс поздравителна бележка от главния редактор, която закачих над работния си кът.

Всичко това бе чудесно за мен, но Габи изпадна в гадно настроение — особено след като ми повериха да пиша за наградите „Грами“, докато на нея ѝ възложиха да подготви траурните слова в некролога на кореспондента на Си Би Ес Анди Руни, в случай че здравето му рязко се влоши.

— Ти май дебелееш, а? — попита Габи.

Опитах се да обърна въпроса, точно както препоръчвах в „Десет съвета как да се справиш с трудни хора“, убедени, че въпросните хора веднага ще наострят уши.

— Какъв необичаен въпрос — заявих аз изтръпнала. — Защо питаш?

Габи ме погледна, но не захапа.

— Изглеждаш различна — каза тя.

— Да разбирам ли — започнах, както бе според инструкциите, — че за теб е важно да съм си все същата?

Тя ме погледна настойчиво и гневно, след това се разкара. Така беше най-добре. Все още не бях решила какво да казвам на хората, нито пък кога да им го кажа, а поне за момента носех огромни ризи и клинове и се надявах да решат, че натрупаните килограми (три през първите три месеца и още два след Деня на благодарността) се дължат на прекалено много ядене по празниците.

Истина беше, че си похапвах доста добре. Всеки уикенд опитвах вкусотии с майка ми между закуската и вечерята, веднъж-два пъти през седмицата обядвах с приятелите си, които май следваха някакъв

строго секретен план-график. Всяка вечер някой ми се обаждаше и предлагаше или да мине на кафе, или да се срещнем да хапнем кроасани на сутринта. Всеки ден на работа Анди питаше дали искам това, което е останало от страхотното заведение, което бе посетил предишната вечер, или Бетси ме водеше в малкото виетнамско бистро на две пресечки от службата. Имах чувството, че се страхуват да ме оставят сама, а пък мен не ме беше грижа дали проявяват съчувствие, или просто са се наговорили. Приемах всичко и се опитвах да се разсея, защото Брус ми липсваше и защото не биваше да мисля за неща, които няхах (сигурност, установено положение, баща за нероденото ми дете, дрехи за бременни, които няма да ме правят да изглеждам като пряспа). Ходех на работа, ходех на консултации при доктор Пател и се записвах на всички курсове за бременни: „Кърмене“, „Начални грижи за детето“, „На какво да обръщаме внимание“.

Майка ми пусна мълвата и приятелките ѝ изпразниха скриновете и таваните у тях и у дъщерите си. През февруари разполагах с маса за преобличане, люлка, седалка за кола и количка, които ми се струваха по-луксозни (и по-сложни), отколкото колата ми. Получих кашони с ританки, пижамки, плетени шапчици, доста поомазани книжки като „Зайчето Пат“ и „Лека нощ, луна“, сребърни дрънкалки със следи от зъби. Имах биберони, шишета и стерилизатор за биберони. Джош ми подари ваучер за петдесет долара за магазин „Бейби“. Луси ми даде пакет от собственоръчно нарисувани купони, които осигуряваха присъствието ѝ веднъж в седмицата, след като бебето се родеше („стига да не се налага да сменям памперси по няколко пъти“).

Малко по малко превърнах втората спалня от кабинет в детска стая. Посветих времето, което отделях, за да пиша къси разкази и сценарии, които изпращах на „Джи Кю“ и „Ню Йоркър“, на самоусъвършенстване, като се заех да привеждам къщата в приличен вид. За съжаление наложи се да харча пари. Купих морскозелен килим, който много отиваше на лимонадено жълтите стени, и календар на „Беатрикс Потър“. Купих на старо люлеещ се стол, дадох го да му сменят седалката и го боядисах в бяло със спрей. Започнах да пълня библиотеката с всички детски книги, които изпросвах от редактора, който пишеше отзивите за книгите, донесох някои от къщи, а други купих втора ръка. Всяка вечер четях на корема си... просто за да

свикна, освен това бях разбрала, че децата са чувствителни към гласа на майката.

Всяка вечер танцувах. Затварях прашните метални щори, палех няколко свещи, изритвах си обувките, пусках музика и танцувах. Невинаги ми беше весело. Понякога пусках ранни парчета на Ани ди Франко и си мислех за Брус, макар да не исках, докато Ани се дереше: „Никога не беше достатъчно мил, разочароваше ме непрекъснато...“ Въпреки това се опитвах да танцувам весело заради бебето.

Самотна ли бях? Страхотно. Живеех без Брус и знаех, че няма възможност той да се върне, че няма да го видя отново, съзнавах, че е зачеркнал и мен, и бебето и тази мисъл сякаш ме оставяше без кислород. В някои дни се ядосвах, че ми позволи да остана при него толкова дълго... че не се връщаше при мен, когато исках. Опитвах се да прибера гнева в кутия, както бях прибрала подаръците му, и да вървя напред.

Понякога не можех да се сдържа и се питах дали не ни разделя гордостта, дали би било разумно да му се обадя, или още по-добре, да отида да го видя, да го моля, докато ме приеме обратно. Чудех се дали въпреки всичко, което бе казал, още не ме обича. Или пък дали някога ме е обичал. Опитвах се да се насиля да не мисля за тези неща, но умът ми не спираше, докато най-сетне не ставах и не се заемах с нещо. Полирах сребърните прибори, слагах на шкафовете приспособления, които да не позволяват на детето да ги отваря, почиствах долапите. За пръв път апартаментът ми изглеждаше спретнат и красив. Жалко, че в главата ми цареше такава каша.

14.

— Това, което трябва да помни всяка сама жена, е — нареждаше Саманта, докато вървахме по „Кели Драйв“ в една хладна утрин през април, — че ако той иска да се обади, той ще се обади. Не спирай да си го повтаряш. „Ако той иска да ми се обади, той ще ми се обади.“

— Знам — съгласих се жално аз и поставих ръце на корема си, който от миналата седмица бе официално на показ. Беше странно да съм бременна, но си имаше известни предимства. Вместо хората — по-точно мъжете — да плъзват поглед незаинтересовано по мен, защото бях твърде закръглена жена, сега, когато вече ми личеше, те ме гледаха мило. Колко ми беше приятно само. Дори започнах по-добре да възприемам вида си — поне по за няколко минути от време на време.

— Вече се справям по-добре — отвърнах. — Взела съм се в ръце. Когато се сетя за него, започвам да си мисля за бебето. Нещо, което трябва да направя или да купя, курс, на който да се запиша.

— На мен ми звучи добре. Как върви работата?

— Не мога да се оплача — казах.

Истината бе, че работата бе доста странна. Странно бе да върша неща, които преди така ме вълнуваха или ме нервираха, или ме разстройваха... или просто ме радваха, а сега почти нямаха значение. Крейг Килборн благоволи да обядва с мен в Ню Йорк и да обсъди новите насоки на предаването си. Какво от това. Гадна разправия с Габи коя от нас да напише посмъртно слово за „Бавачката“ ли? Няма такова нещо. Дори все по-често плъзгащите се по мен погледи на колегите от корема ми (все по-издаден) до третия пръст на лявата ръка (празен) нямаха значение. На никого не му стискаше да ме попита, въпреки че аз бях готова с отговорите. Да, щях да кажа, бременна съм. Не, щях да ги уведомя, вече не съм с бащата. Това би трябвало да ги усмири... стига да съумея да променя темата и да ги накарам те да ми разкажат за опита си с бременността, раждането и отглеждането на деца.

— Какво има в програмата днес? — попита Саманта.

— Пак ще ходим на пазар.

Саманта изпъшка.

— Извинявай, но наистина трябва да купя няколко неща от майчинския магазин...

Знаех, че Саманта се опитва да прояви търпение с моето пазаруване. Веднага разбихах, че не ѝ е лесно. За разлика от всички други жени, които познавах, тя ненавиждаше да ходи на пазар. Сигурна бях и как се ужасява от мисълта, че всички са решили, че сме лесбийки.

Докато Саманта превъзнасяше качествата на поръчките по каталог и пазаруването чрез интернет, някакъв мъж премина тичешком покрай нас. Висок, слаб, с къси панталонки и поизносен анцуг с логото на някакъв колеж. Типичният бегач на Кели Драйв в събота. Само че този спря до нас.

— Здравсти, Кани!

Спрях и присвих очи, ръцете ми обвиха корема, за да се предпазя. Саманта се закова и го зяпна. Тайнственият бегач свали бейзболната си шапка. Беше доктор Кей.

— Здравейте! — усмихнах се. Сега, когато не беше на онова ужасно флуоресцентно осветление и си бе свалил бялата престилка и очилата, той ми се стори доста готин... за по-възрастен мъж.

— Няма ли да ме представиш на приятеля си? — измърка Саманта.

— Това е доктор Крушелевански — произнесох името бавно и правилно, поне така си мислех, защото той ми се усмихна. — От програмата на Филадельфийския университет, в която се бях записала.

— Казвайте ми Питър — предложи той.

Здрависахме се, а двама с кънки за малко не ни върхлетяха.

— Май трябва да се махнем — прецених аз.

— Ще повървя с вас — заяви доктор Кей. — Нали може. Трябва малко да си почина...

— Разбира се! Заповядай! — възкликна Саманта. Погледна ме многозначително, което означаваше: „Неангажиран ли е, еврейин ли е, ако е, как си могла да не го споменеш досега?“

Свих едва забележимо рамене и извих вежди, което тя със сигурност щеше да разбере като „Нямам никаква представа дали си има някоя, а ти да не би да си нямаш ангажимент?“ Изглежда Саманта бе разчупила проклятието с разделите при трета среща и все още се

виждаше с инструктора си по йога. Много от разговорите ни, когато не се въртяха около Брус, бяха посветени на това дали йогата не е прекалено отдаден на източната философия, за да се омъжи за него.

Междувременно, без да забележи закодираното съобщение с вежди, доктор Кей се запозна с Нифкин, който бе обект на няколко обсъждания по време на курса на дебелиите.

— Значи ти си прославеният приятел — каза, докато Нифкин демонстрираше вертикален подскок и всеки път отскачаше все по-високо и по-високо. — Трябва да го дадеш в цирка — обърна се към мен доктор Кей и почеса Нифкин зад ушите, а кучето полегна доволно.

— Като кача още някой и друг килограм, аз също ще кандидатствам. Нали продължават да прибират дебелиани?

Саманта ме гледаше побесняла.

— Изглеждаш съвсем здрава — заяви доктор Кей. — Как върви работата?

— Много добре.

— Четох статията ти за сериала „Вю“ — каза той. — Според мен си напълно права... наистина напомня за „Тъндърдоум“^[1].

— Пет момичета влизат, само едно излиза — обадох се.

Той се разсмя. Саманта погледна първо него, след това мен, пресметна набързо как се развиват нещата и дръпна каишката на Нифкин.

— Слушайте сега! — заяви весело тя. — Благодаря ти, че се разходи с мен, Кани, но вече трябва да се прибирам — Нифкин изскимтя и започна да се дърпа към паркираната кола. — Ще се видим по-късно — предложи. — Да напазаруваш добре.

— Ще пазаруваме ли? — попита доктор Кей.

— Да, трябва ми... — трябваше ми ново бельо, защото дълбоките ми гащи вече не покриваха порасналото шкембе, но нямаше начин да му кажа. — Разни неща за хапване — отвърнах жално аз. — Тъкмо се отправях към „Фреш Фийлдс“.

— Нали нямаш нищо против да дойда с теб? — попита той. — И аз трябва да купя някой неща. Ще те закарам — предложи лекарят.

Присвих очи към него, заслепена от слънцето.

— Знаеш ли. Ако се срещнем след един час, ще закусим заедно, след това ще напазаруваме — измислих аз.

Разказа ми, че от седем години живеел във Филаделфия, но никога не се бил отбивал в „Морнинг Глори Дайнър“, любимото ми заведение за закуски. Ако имаше нещо, което страшно обичах, то бе да споделям с хората любимите си места за хранене. Прибрах се вкъщи, взех си бърз душ и си облякох обичайната премяна (черен кадифен клин, огромен блузон, ниски обувки с връзки на „Чък Тейлър“, които бях купила само за десет долара), след това двамата се срещнахме в заведението, а се оказа, че дори няма опашка — направо невероятно за уикенда. Всичко ми се струваше весело, когато се настаних и сепарето. Той изглеждаше много приятно — беше се изкъпал, поне така ми се стори, беше обул панталони в убит зелен цвят и носеше пусната отгоре карирана риза.

— Сигурно ти се струва необичайно да излизаш да се храниш с други — попитах. — Те сигурно се притесняват да поръчат каквото им се яде.

— Така е — потвърди той. — Забелязал съм, че има такова нещо.

— Чака те изненада — уведомих го аз и викнах къдравата сервитьорка, спретнала се в късо потниче, за да показва татуировката, която се гънеше по голия ѝ корем.

— За мен пържени филийки с домашно сирене и пържени чушки, една гофрета и ако може и пържени картофи, и гофрети, вместо само едното.

— Дадено — съгласи се тя и посочи с химикалката си лекаря.

— За мен същото — поръча той.

— Добро момче — одобри сервитьорката и припна към кухнята.

— Трябва да се похапва между закуската и обяда — опитах се да обясня аз.

Докторът сви рамене.

— Ти ядеш за двама. Кажи... как е при теб?

— Ако имаш предвид състоянието ми, всичко е наред. Сега вече се чувствам значително по-добре. Все още се уморявам, но ще бъде все така. Вече не ми се вие свят, не повръщам, не съм чак толкова изтощена, че да заспивам в тоалетната в службата.

Той избухна в смях.

— И това ли се е случвало?

— Само веднъж — признах. — Сега вече е по-добре. Въпреки че животът ми съвсем не е като песен на Мадона, влача се напред — прокарах театрално длан по челото си. — Съвсем сама.

Той присви очи към мен.

— Това не беше ли Гарбо?

— Недей да притесняваш една бременна жена.

— Ама това беше най-ужасната имитация на Габро, която някога съм виждал.

— Справям се по-добре, след като си пийна — въздъхнах. — Господи как ми липсва текилата.

— И на мен — обади се сервитьорката, докато поставяше на масата.

Веднага нападнахме.

— Много е вкусно — отбеляза той между хапките.

— Нали? — въодушевих се аз. — Тук правят най-хубавите гофрети. Тайната е в маста.

Той ме погледна.

— Хоумър Симпсън.

— Браво.

— Имитираш Хоумър много по-добре от Гарбо.

— Да. Познай какво говори това за мен? — смених темата, без му дам възможност да отговори. — Ти мислиш ли си понякога за сирене?

— Непрекъснато — призна той. — Направо е мъчително. Лежа буден нощем и все си мисля за... сирене.

— Не, питам те сериозно — настоях и си боднах картоф. — Кой е измислил сиренето? Кой ли си е казал: „Я, бас държа, че това мляко ще има страхотен вкус, ако го оставим да стои, докато плесеняса.“ Сиренето трябва да се е появило по погрешка.

— Не се бях замислял — призна доктор Кей. — Затова пък съм се чудил за „Чийз Уиз“.

— Официалната храна на Филадельфия!

— Ти поглеждала ли си някога какво включва „Чийз Уиз“ — попита той. — Направо падаш.

— Като си говорим за падане, ще ти покажа фактологията, която ми даде лекарката за епизиотомииите — казах. Той преглътна с усилие. — Може да не е, докато ядем — примирих се аз. — Ама сериозно,

какво ви става на вас, лекарите? Да не би да се опитвате да принудите населението да живее като в манастир?

— Притесняваш ли се от раждането?

— И още как. Опитвам се да намеря болница, в която да ми дадат от онова хапченце — погледнах го с надежда. — Ти не можеш ли да ми го изпишеш?

Той се заливаше от смях. Усмивката му наистина беше много приятна. Плътните му устни бяха като затворени в скоби от врязалите си около устата му бръчки. Бе по-млад, отколкото ми се бе сторил отначало, но със сигурност бе поне петнайсет години по-възрастен от мен. На много хора възрастта им личеше.

— Ще се справиш — увери ме той.

Даде ми половината си гофрета и дори не трепна, когато си поръчах горещ шоколад и настоях тази лека закуска да мине за негова сметка, защото ми бил длъжник, че съм го довела в това заведение.

— Сега къде отиваме? — попита той.

— Можеш просто да ме оставиш на „Фреш Фийлдс“...

— Не, не. На твое разположение съм.

Погледнах го.

— Търговският център „Чери Хил“ — предложих, изпълнена с надежда. Това бе от другата страна на реката в Ню Джърси. Там имаше магазин от веригата „Мейси“, два магазина за бъдещи майки и музикален магазин. Луси бе взела моята кола за уикенда, защото си бе намерила работа като пееща разносвачка на цветя, но условието било сама да си осигури транспорт, докато чакаше кариерата ѝ на манекенка да я изстреля към висините.

— Да вървим.

Колата му бе лъскава, сива, тежка и голяма. Вратите се затваряха с меко прищракване, а моторът мъркаше в сравнение с моята малка хонда. Вътре бе безупречно чисто, а седалката до шофьора изглежда не беше използвана.

Качихме се на отбивка 676, минахме по моста „Бен Франклин“ над искрящата на слънцето река Делауер. Тук дърветата бяха започнали да се раззеленяват и слънцето се отразяваше във водата. Краката ми бяха приятно уморени от разходката, бях похапнала хубаво и когато обхванах корема си с ръце, усетих нещо, което не можах да

определя. „Щастлива съм“, сетих се най-сетне аз. Чувствах се щастлива.

На паркинга го предупредих.

— Когато влезем в магазините, могат да си помислят, че ти си...

— Бащата ли?

— Ами да.

Той ми се усмихна.

— Как искаш да се държа?

— Ами... — дори не се бях замислила, докато се наслаждавах на огромната мощна кола и се радвах на пролетта и на щастието си. — Ще решим на място.

Не се получи зле. В магазина, откъдето купувах задължителни за бременни дрехи (дълга рокля, къса рокля, пола, панталони, блузони — всички от някакъв немачкаем разтеглив плат, по който не оставали петна, бе пълно с народ и не ни обърнаха почти никакво внимание. Същото стана и в другия магазин, за който имах купони, и за една покупка получавах подарък същия артикул като закупения. Усетих, че момичето в „Бейби Гал“ поглежда от него към мен, след това пак насочва поглед към мен, докато прибираще покупките ми, но не каза нищо. Не бе като жената в детския магазин „Граховото зърно“, която миналата седмица ни каза на нас със Саманта, че и двете трябва да сме смели, а пък продавачката в „Ма Жоли“ ме увери, че на татенцето много ще му хареса клинът, който пробвах.

С доктор Кей бе приятно да се пазарува. Беше тих, но когато питах, веднага ми казваше мнението си, носеше и покупките, и раницата ми. Купи ми обяд от една будка (звучи гадно, но в интерес на истината храната на „Чери Хил“ е чудесна) и никак не се притесни от четирите ми посещения до тоалетната. Последния път, докато ме чакаше, дори се отби в кучешкия магазин и купи кокал от пресовани жили дълъг поне колкото Нифкин.

— Така няма да се чувства пренебрегнат — обясни той.

— Кучето ми ще се влюби в теб — уверих го. — Ще стане бързо. Обикновено Нифкин е първата цедка за... — хората, с които излизам на срещи, помислих си. Само че сега не бяхме излезли на среща — нови приятели — завърших най-сетне.

— Харесваше ли Брус?

Усмигнах се, когато си спомних как двамата съжителстваха в нещо като крехко примирие, а аз имах чувството, че то ще се превърне във война, ако си обърна гърба. Брус с огромно неудоволствие се бе съгласил да остави Нифкин да спи в леглото ми, както си бе свикнал, а Нифкин със същото неудоволствие се бе съгласил, че и Брус има право на съществуване, но за сметка на това се надигаха гласове, отправяха се обиди, дъвчеха се обувки, колани и по някой и друг портфейл.

— Според мен Брус така и не се намери да изхвърли Нифкин. Не беше от хората, които обичат кучета. Не че Нифкин е лесен — облегнах се, вдъхнах новата миризма от седалките и оставих следобедното слънце да ме погали.

Доктор Кей ми се усмигна.

— Уморена ли си?

— Малко — казах и се прозях. — Ще подремна, като се прибера.

Обясних му как да стигне до моята улица, а когато завихме по нея, той кимна одобрително с глава.

— Красива е — отбеляза. Огледах се и се опитах да видя всичко през неговите очи: напъпилите дървета, разперени над тротоара, саксиите с цветя пред къщите.

— Да — отвърнах. — Имах късмет.

Когато ми предложи да ми помогне да отнесем нещата на горния етаж, нямах намерение да му откажа, въпреки че се чудех, докато качвахме пликовете с пеленки до третия етаж, как ли ще му се види апартаментът ми. Той сигурно живееше в покрайнините, в някоя от онези внушителни къщи на Мейн Лайн с поне шестнайсет спални, поток през градината, кухня с уреди. Поне апартаментът ми беше сравнително спретнат, казах си. Отворих вратата и Нифкин се изстреля към антрето, за да подскочи радостно във въздуха. Доктор Кей се разсмя.

— Здравсти, Ниф — поздрави, а Нифкин подуши кокала подарък, въпреки че бе опакован в три найлонови плика, и изпадна във възторг. Оставих покупките на канапето и забързах към банята, докато Нифкин се опитваше да се пъхне в пазарския плик.

— Настанявай се! — провикнах се аз.

Когато се върнах, доктор Кей бе във втората спалня, където напразно се бях опитвала да сглобя люлката, подарък от една от

приятелките на майка. Бяха ми дали люлката недовършена, без всякакви инструкции, а сигурно имаше и липсващи части.

— Това нещо не е както трябва — измърмори той. — Имаш ли нещо против да я погледна.

— Добре — отвърнах, изненадана и доволна. — Ако успееш да я сглобиш, ще съм ти много задължена.

Докторът ми се усмихна.

— Изобщо не си ми задължена — каза. — Днес се забавлявах страхотно.

Преди да измисля какво да отговоря, телефонът звънна. Извиних се, грабнах слушалката и се настаних на леглото.

— Кани! — прозвуча познат британски акцент. — Къде беше?

— На пазар — отвърнах.

Каква изненада! С Макси си пишехме имейли, понякога й звънях от службата. Тя споделяше неприятностите на снимачната площадка на „На живо“, футуристичен трилър, в който играеше със суперготин нашумял актьор, с не един, не двама, а цели трима мениджъри, задължени да следят държанието му и да го пазят да не кривне от правия път, беше ми съобщавала в имейлите си как да вложи парите, които отделях за бебето. Аз й разказвах за работата си, за приятелите... за плановите, които имах. Тя не задаваше много въпроси за раждането, предполагам се опитваше да бъде съобразителна.

— Имам страхотна новина — започна тя. — Невероятна. Великолепна. Направо ще паднеш. Сценарият ти — избъбри задъхано.

Аз преглътнах с усилие. След срещата ни в Ню Йорк нито веднъж не бе споменала сценария. Бях решила, че го е забравила, че не го е прочела или че го е прочела и е решила, че е толкова ужасен, та заради приятелството ни е по-добре да не говори за него.

— Страшно ми хареса — призна тя. — А Джоузи е съвършената героиня. Умна, упорита, забавна и аз бих я изиграла с удоволствие.

— Нямам проблем — отвърнах, защото все още не разбирах какво става. — Започвай да се тъпчеш.

— Влюбих се в ролята — продължи Макси, без да ми обръща внимание, редейки думите все по-бързо и по-бързо. — Да знаеш, че имам договор с едно студио „Интермишън“... показах сценария на агентката си. Тя им го занесла. Страшно са си паднали по него... особено ако аз играя Джоузи. И така, с твое позволение...

„Интермишън“ биха искали да купят сценария ти за мен. Ти, разбира се, ще бъдеш част от работата... Мисля, че двете ще успеем да се преборим да няма промени, ще си изберем актьорите и най-вече режисьора...

Аз не слушах. Отпуснах се назад на леглото, сърцето ми преливаше от непозната възбуда. Ще имам свой филм, казах си и по лицето ми се разля широка усмивка. Господи, най-сетне се случваше, някой щеше да превърне сценария ми във филм! Вече съм писателка, успях, може би ще стана богата!

И тогава го усетих. Също като приливна вълна вътре в мен, сякаш се люшна нежно, направи го отново, все едно понесено от вълна. Изпуснах телефона и прилепих длани към корема, а след това долових настойчива поредица от туп, туп, туп. Мърдаше. Моето бебе мърдаше.

— Ето те и теб — прошепнах аз. — Най-сетне си тук!

— Кани? — повика ме Макси. — Добре ли си?

— Чудесно — отвърнах и се разсмях. — Страхотно.

[1] „Тъндърдоум“ — филм от поредицата за лудия Макс с Тина Търнър и Мел Гибсън. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

СУЗИ СВЕТКАВИЦАТА

15.

Никога не съм имала късмет с Холивуд. За мен филмовата индустрия бе също като готин пич, когото си набелязала, седнал в другия край на училищния стол — толкова красив, толкова съвършен, та си сигурна, че няма да те забележи, а ако го помолиш да ти попълни лексикона, ще те погледне тъпо и има да се чуди как ти беше името.

На това му се казваше несподелена любов, но аз не спрях опитите. На всеки няколко месеца тормозех разни агенти с писма и питах дали не се интересуват от сценария ми. Не постигах нищо след всички усилия, освен все едни и същи картички, като че ли печатани на конвейер, с които ми отказваха („Уважаеми писателю“, така започваха), а понякога полулично писмо, в което съобщаваха, че вече не се занимават с аматьорски опити, непознати писатели, нови писатели, писатели, чиито творби не са публикувани, или каквито там подигравателни определения използваха в дадения момент.

Веднъж, година преди да се запозная с Брус, един агент все пак се среща с мен. Това, което си спомням от общо десетминутната среща, с която благоволи да ме удостои, бе, че не се обърна към мен по име, нито пък свали слънчевите си очила.

— Прочетох сценария — уведоми ме той и го побутна към мен с върховете на пръстите си, сякаш му беше толкова противно, та не искаше да го докосва. — Симпатичен е.

— А симпатичен не означава добър, така ли? — попитах — очевидното заключение, ако се съдеше по изражението му.

— Симпатичен е много добре, когато става въпрос за детски книжки, за някое развлекателно предаване. За филмите... ами ние предпочитаме героинята да взриви нещо — той почука с химикалката си по заглавната страница.

„Обладана от звезда“, пишеше отгоре. Беше надраскал нещо по О-то и З-то и те бяха заприличали на змии. — А и в Холивуд има едина-единствена дебела актриса...

— Не е вярно! — избухнах аз и забравих за стратегията на усмивки и мълчание, защото не бях сигурна кое ме обижда повече —

определението „дебела актриса“, или твърдението, че е една-единствена.

— Една-единствена, която привлича зрителите — уточни агентът. — Честно казано, на никого не му се гледат филми за дебелани. Филмите са начин да избягаш от действителността!

Браво.

— И какво... сега какво? — попитах аз.

Мъжът поклати глава, вече се бе отблъснал от масата, посегна към мобилния си телефон и талона от паркинга.

— Не мога да се заема — съобщи ми. — Съжалявам — още една лъжа, типично в стила на Лос Анджелис.

— Ние сме антрополози — прошепнах на Нифкин и на бебето, докато летяхме, май над Небраска. Не си бях взела бебешки книги, но затова пък, след като не можех да чета, можех да разказвам. — Така че приемете всичко като едно приключение. Ще се върнем, преди да се усетите. Ще се върнем във Филадельфия, където ни обичат.

Ние — аз, Нифкин и коремът ми, пораснал толкова много, че вече можеше да мине за самостоятелна бойна единица — бяхме настанени в първа класа. Всъщност, по всичко личеше, че сме в първа класа. Макси бе изпратила лимузина да ме вземе от апартамента и колата ме откара до летището, където на мое име бяха запазени четири места едно до друго и на никого не му трепна окото, че разнасям един дребен ужасен териер в зелен изкуствен сак. В момента бяхме вече във въздуха, на височина девет хиляди метра, аз си бях качила краката на седалката срещу мен, под стъпалата ми бе пъхната възглавница, бях завита с одеяло и стисках чаша студена вода „Евиан“ с резенче лимон до мен на седалката лежаха най-различни лъскави списания, а под тях си почиваше Нифкин. „Космополитън“, „Мадмоазел“, „Мирабела“, „Мокси“. Новият априлски брой на „Мокси“.

Посегнах към него и долових как тежко блъска сърцето ми, усетих, че ми прилошава и по гърба ми изби студена пот.

Оставих го. Защо се разстройвах? Бях щастлива, бях постигнала успех, летях към Холивуд в първа класа, за да прибера най-тлъстия чек, който бях виждала през живота си, да не говорим, че щях да помотая със суперизвестни звезди.

Взех го. Пак го оставих. Накрая отново протегнах ръка към него.
— Мама му стара — измърморих, без да се обръщам към някого, и разгърнах на „Добър в леглото“.

„Това, което тя остави“, прочетох аз. „Вече не я обичам.“ Така започваше статията.

„Когато се събудя сутрин, тя не е първото, за което се сещам — дали е до мен, кога ще я видя, кога ще я прегърна отново. Събуждам се и мисля за работата, за новата си приятелка, в повечето случаи за семейството си, за майка и как се справя тя след все още скорошната смърт на баща ми.

Чувам нашата песен по радиото и не посягам веднага да превключа на друга станция. Виждам името ѝ във вестника и нямам чувството, че нещо огромно и гневно тъпче сърцето ми. Мога да отскоча до «Тик Ток Дайнър», където се отбивахме късно вечер, за да похапнем омлет и пържени картофи, настанявахме се в сепарето и се усмихвахме един на друг. Мога да седя в това сепаре, без да си спомням как ставаше от мястото си и се промъкваше около масата, докато най-сетне се тръшнеше до мен. «Просто съм общителна», казваше всеки път. «Идвам ти на гости. Здравсти, съседе!», казваше и ме целуваше, а целувката продължаваше, докато сервитьорката с руса бухнала коса и кана кафе в ръка спираше до нас и клатеше глава.

Реших, че искам да продължа да ходя в «Тик Ток». Едно време това беше нашето място, сега е само мое. На път ми е от работа, когато се прибирам, а и обичам омлета със спанак и бяло сирене и напоследък, когато си го поръчвам, вече невинаги си спомням как тя оголваше зъби към мен на паркинга, за да проверя дали някъде няма спанак.

Не мога да забравя дребните неща, просто не мога.

Снощи чистех — новата ми приятелка щеше да дойде и исках всичко да изглежда хубаво — и открих едно парче

гранулирана кучешка храна, заклезила се в пукнатина между плочките.

Бях ѝ върнал всичко, което намерих, разбира се, и дрехите, и бижутата, и всичко. Писмата ѝ са прибрани в моя гардероб, снимките са в мазето. Но как да се опазиш от едно малко парче гранулирана храна, което кой знае как е останало незабелязано месеци наред, а сега, когато попадне в кофата за боклук те изважда от равновесие? Как преживяват хората подобни неща?

Всеки си има минало, казва приятелката ми, когато се опитва да ме успокои. Всеки си носи товара, събиран години наред. Тя е детска учителка, студентка по социология и умее да проявява разбиране и съчувствие; знае кога какво да каже, само че аз се нервирам, когато открия червилото на К. в кутията за ръкавици, или едната от двете ѝ сини ръкавици с един пръст в джоба на зимното си палто. Побеснявам и заради нещата, които не успявам да намеря: потника на размазани петна и тениската с динозавър, подарък от «Крафт Макарони енд Чийз», защото им изпратих три опаковки от техни продукти, побеснявам, защото знам, че са у нея и никога няма да си ги получа.

Според мен, когато една връзка приключи, трябва да има ден за размяна. Не веднага, когато и двамата все още ви боли и сте нещастни, и сте склонни да се отдадете на секс, което не е за предпочитане, а след време, когато ще успеете да се държите прилично, малко преди бившата ви любима да се превърне в спомен.“

Бившата любима да се превърне в спомен, помислих си аз. Това ли ставаше. Освен че... да превърнеш бившата си любима в спомен, е едно, а да превърнеш едно дете в досадна новина, в нещо, за което изобщо не те е грижа... това е съвсем друго. И още нещо вбесяващо. Секс, който не е за предпочитане, как ли пък не! Ами последствията от тази незначителна забелка?

„Повиках екип, който да почисти целия апартамент. Подовете, заръчах и им показах парченцето гранулирана кучешка храна, като през всичкото време не спрях да се жалвам, че ще се развъдят мишки, буболечки и разни други вредители. Истината е, че не исках да ме измъчват спомени.

Вече не я обичам. Но това не означава, че не ме боли.“

Господи. Облегнах се на кожената седалка и затворих очи, обзета от най-необяснимата смесица от тъга и гняв — и неочаквано избуяла настойчива надежда — и за момент се уплаших, че ще повърна. Той бе писал тази статия преди три месеца. На списанията им трябваше толкова, за да си обработят материалите. Дали беше видял писмото ми? Знаеше ли, че съм бременна? Какво ли изпитваше?

— Все още му липсвам — измърморих и отпуснах длан на корема. Това означаваше ли, че има надежда? Замислих се дали да не му изпратя тениската с динозавъра като знак... като предложение за мир. След това си спомних, че последното, което му изпратих, бе новината, че чакам детето му, а той дори не си направи труда да вдигне телефона и да ме попита как съм. — Той вече не ме обича — напомних си. Зачудих се как ли се чувства Е., когато чете тези редове... Е., детската учителка със сладките дрънканици за минало и натрупан багаж, с малките фини ръчички. Дали се чудеше защо той продължава да пише за мен, след като бе минало толкова много време? Дали се чудеше защо все още държи на мен? А той дали наистина държеше на мен, или просто така ми се искаше? Ами ако му се обадох, какво щеше да каже?

Наместих се неспокойно на седалката, нагласих възглавницата до прозореца и се облегнах на нея. Затворих очи, а когато ги отворих отново, капитанът съобщаваше, че кацаме в красивия Лос Анджелис, където слънцето грееше и бе точно двайсет и пет градуса.

Слязох от самолета, джобовете ми бяха пълни с подаръци от стюардесите — пакетчета ментови бонбони, малки шоколадчета,

еднократни маски за лице, мокри кърпички и чорапи. В едната ръка държах сака с Нифкин, а в другата моя багаж. Там бях събрала бельо за една седмица, дрехите за бременни без дългата пола и блузона, с които бях облечена в момента, козметични продукти, които пъхнах в последния момент. Нощница, гуменки, бележника с телефоните, дневника и омърляната смачкана книга „Вашето здраво бебе“.

— Колко време ще останеш? — попита снощи майка.

Кутиите и пазарските пликове с покупките от предишния ден бяха все още в антрето и кухнята, също като повалени тела. Забелязах, че бебешката люлка бе сглобена както трябва. Доктор Кей сигурно я бе направил, докато разговарях с Макси.

— Само за уикенда. Може да поостана още някой и друг ден — отговорих.

— Нали си казала на тази Макси за бебето? — разтревожи се тя.

— Да, мамо, казах й.

— Нали ще се обаждаш?

Извих очи към тавана и я успокоих, че ще се обаждам, а след това сложих каишката на Нифкин и го поведох на разходка до Саманта.

— Веднага да чуя подробностите! — настоя приятелката ми, докато ми подаваше чаша чай и се настаняваше на канапето.

Разказах й всичко, което знаех: че ще продам сценария на студиото, че ще трябва да си намеря агент и да се срещна с някой от продуцентите. Не споменах, че Макси ме натискаше да си наема жилище, за да поостана, ако искам да съм в Калифорния, когато започнат дообработката и промените по сценария.

— Това е направо невероятно! — възкликна Саманта и ме прегърна. — Кани, страхотно!

Наистина беше страхотно, мислех си, докато се смъквах по стълбата от самолета, а сакът с Нифкин ме удряше по крака.

— Летище — прошепнах на бебето.

На изхода ме чакаше Ейприл. Познах я веднага, не беше се променила след срещата ни в Ню Йорк. Беше обула същите черни кожени ботуши до средата на прасеца, само че сега косата й бе опъната на опашка над тила и нещо странно се бе случило с частта от лицето й между носа и брадичката. Отне ми цяла минута, за да се сетя, че промяната се дължи на усмивка.

— Кани! — възкликна тя, помахна и ми стисна ръката. — За мен е истинско удоволствие най-сетне да се запознаем!

Огледа ме щателно, точно както си спомням, че го направи и първия път, задържа поглед малко по-дълго на корема ми, но усмивката ѝ не трепна, докато очите ни не се срещнаха.

— Изгряващ талант — заяви Ейприл. — Влюбих се в сценария ти. Очарователен, вълшебен. Щом Макси ми го показа, веднага ѝ заявих две неща. Казах, Макси, ти си Джоузи Вайс, и не скрих, че нямам търпение да се срещна с гения, сътворил героинята.

За момент ми мина през ума да ѝ подсказва, че вече се познаваме, че това е било най-неприятното ми преживяване като репортер през онзи месец, може би направо през цялата година. Зачудих се дали ще ме чуе, ако прошепна на бебето „лицемерка“. След това си казах, че няма смисъл да мътя водата. Може пък наистина да не ме помнеше. Последния път, когато се срещнахме, определено не личеше да съм бременна, както не личеше по нищо, че тя умее да се усмихва. Ейприл надзърна в сака.

— А ти сигурно си малкият Нифти! — изгука. Нифкин започна да ръмжи. Ейприл като че ли не забеляза. — Какво красиво кученце — похвали го тя.

Изсумтах в опит да потисна смеха си, а Нифкин продължи да ръмжи страшно. Нифкин може и да има много добри качества, но красотата определено не бе сред тях.

— Как мина полетът? — попита Ейприл, все още усмихната, нищо че мигаше често-често. Зачудих се дали това е начинът, по който се държи с известните си клиенти. Запитах се дали вече съм в списъка с клиентите, дали Макси е подписала договор и какво трябва да направи човек, за да си осигури услугите на такава като Ейприл.

— Чудесно. Много приятно. Никога досега не бях пътувала в първа класа.

Ейприл ме хвана под ръка, сякаш бяхме първи приятелки още от гимназията. Ръката ѝ се намести точно под дясната ми гърда. Опитах се да не обръщам внимание.

— Започвай да свикваш — посъветва ме тя. — Целият ти живот ще се промени. Просто се отпусни и си достави удоволствие.

Ейприл ме настани в апартамент в „Бевърли Уилшир“, като обясни, че студиото е решило да ме настани тук тази вечер. Въпреки че

бе само за една нощ, се почувствах като Джулия Робъртс в „Хубава жена“, нищо че краят бе нетипично сериозен и проститутката се оказваше бременна и сама и разчиташе единствено на кученцето си за утеха.

Като нищо можеше да се окаже, че тъкмо в този апартамент бе снимана „Хубава жена“. Беше просторен, слънчев и невероятно луксозен. Стените бяха в тапети на златни и кремави шарки, подовите бяха с невероятно плътен мек бежов килим, а банята бе в мрамор и златни аксесоари. Освен това банята бе колкото хола ми, а във ваната спокойно можеше да се играе водно поло, стига човек да имаше желание.

— Суперготско — съобщих на бебето и отворих остъклените врати към спалнята с огромно легло, с колосани бели чаршафи, отгоре с пухкава кувертюра в розово и златно. Всичко бе чисто и миришеше на ново, а бе толкова прекрасно, че ме беше страх да го докосна.

До леглото ме чакаше впечатляващ букет. „Добре дошла!“ — бе написала Макси на картичката.

— Букет — уведомих бебето. — Сигурно ужасно скъп.

Пуснах Нифкин от сака и той бързо хукна наоколо, за да подуши всичко. Погледна ме за миг, след това се изправи на задните си крака и обърна носле към тоалетната. Щом се съвзе, веднага хукна към спалнята.

Настаних го на възглавницата на леглото, изкъпах се и се увих в пухкава хавлия. Обадох се на рум сървис и поръчах горещ чай, ягоди и пресен ананас, измъкнах вода „Евиан“ и кутия сладки от минибара, без дори да ми трепне окото, щом забелязах цената от осем долара, което бе почти три пъти повече от цената на същите сладки във Филадельфия. След това се отпуснах на шестте възглавници, подредени на леглото, плеснах с ръце и се разсмях.

— Тук съм — извиках, а Нифкин излая за компания. — Успях — след това се обадох на всички, за които се сетих.

— Ако се случи да ядеш в ресторант на „Волфганг Рък“, да си поръчаш пица с патица — посъветва ме Анди, веднага влязъл в ролята на кулинарен критик.

— Прати ми копие по факса, преди да подпишеш — настоя Саманта и се разпени като типична адвокатка.

— Да си водиш записки! — нареди Бетси.

— Да направиш снимки! — инструктира ме майка ми.

— Нали не си забравила да вземеш моите снимки? — притесни се Луси.

Обещах да се опитам да направя нещо за Луси, да си водя записки за бъдещи статии на Бетси, да направя снимки за мама, да пратя на Саманта по факса всеки лист, който намирисва на документ, а пък Анди го успокоих, че ще похапна пица с патица. След това забелязах оставената на възглавницата ми визитка на Макси Райдър. Под нейното име имаше една-единствена дума — „Гарт“, телефонен номер и адрес на булевард „Вентура“.

„Да си тук в седем. Ще има пиене и забавления“, пишеше на визитката.

„Пиене и забавления“, измърморих и се протегнах на леглото. Усещах аромата на пресните цветя и долових тихото бръмчение на колите трийсет и два етажа по-надолу. След това затворих очи и се събудих чак в шест и половина. Наплисках лицето си с вода, напъхах се в обувките и побързах да изляза.

Гарт се оказа онзи същият Гарт, фризьорът на звездите, въпреки че в първи момент реших, че таксито ме е стоварило пред художествена галерия. Човек лесно можеше да сбърка. В салона на Гарт нямаше обичайните за фризьорски салон мивки, купчини изпомачкани списания, кът за резервации. В просторната зала с високи тавани нямаше никой, видях един-единствен стол, една мивка и огледало от пода до тавана и... Гарт.

Седнах на стола, докато мъжът, който бе придал блясък и обем на косата на Бритни Спийрс, който правеше кичурите на Хилари и къносоваше Дженифър Лопес, повдигна кичури от моята коса, триеше ги между пръстите си и ги оглеждаше внимателно, целенасочен като учен, а аз се почувствах длъжна да започна да се обяснявам.

— Вижте, не би трябвало да си боядисвам косата, докато съм бременна — казах. — Освен това не знаех, че съм бременна, когато ми правиха кичурите, а те израснаха за последните шест месеца и затова са такива ужасни...

— Кой ви причини това? — попита спокойно Гарт.

— Кое, бременността или кичурите?

Той ми се усмихна в огледалото и повдигна нов кичур коса.

— Не са правени... тук, нали? — опита се да бъде тактичен.

— А, не. Във Филаделфия — Гарт ме гледаше тъпо. — В Пенсилвания — истината бе, че ми ги направиха в козметичната школа на „Бейнбридж Стрийт“, и си мислех, че са се справили доста добре, само че от изражението му и сама се сетих, че той не е съгласен.

— Мили Боже — въздъхна тихо той. Взе гребен и малко шише с помпа. — Държите ли на, въъ... — сетих се, че търси най-меката дума, за да опише творението на върха на главата ми.

— Държа на много неща, но не и на косата си — успокоих го аз. — Правете с нея каквото пожелаете.

Отне му почти два часа: първо подстригване, след това ресане, оформяне на краищата, след това изплакна косата ми в прозрачен червен разтвор, за който се закле, че бил естествен, без всякакви химикали и ми даде гаранция, че няма да увредят нероденото ми дете.

— Вие сте сценаристка, нали? — попита Гарт. Вдигна брадичката ми и наведе главата ми първо на едната, а след това и на другата страна.

— Засега нищо мое не е правено на филм.

— Ще успеете. Имате такава аура.

Приведе се към мен и се зае да ми оформи веждите.

— Не се дърпайте — помоли. Миришеше на някакъв прекрасен парфюм и дори на сантиметри от лицето ми кожата му бе безупречна.

След като оформи веждите ми така, че да му харесват, изплакна косата ми от разтвора, изправи я с четка и сешоар и прекара половин час да ми маже лицето с най-различни кремове и пудри.

— Но аз почти не слагам грим — протестирах аз. — Само коректора и спирала. Само това.

— Не се притеснявайте, нищо няма да личи.

Въпреки това се съмнявах. Вече ме бе намазал с три различни нюанса сенки, включително нещо виолетово. Но когато ми махна наметката и ме завъртя към огледалото, аз съжалих, че съм се съмнявала в него. Кожата ми блестеше. Бузите ми бяха в съвършения цвят на зряла праскова. Устните ми изглеждаха по-пълни, в наситеновинено, ъгълчетата весело извити нагоре, без да усетя кога съм се усмихнала. Сенките не се забелязваха, просто караха очите ми да изпъкват, да изглеждат по-големи и много по-впечатляващи. Погледнах се и ми се стори, че това е най-веселото аз, което някога бях виждала. Ами косата ми...

— Това е най-хубавата прическа, която някога съм имала — обърнах се към него. Бавно прекарах пръсти през кичурите. Неравномерното кафяво с няколко неубедителни кичура се бе превърнало в наситен лъскав цвят, също като черупка на костенурка, изпъстрен с дискретни нюанси на бронзово и медно. Беше ме подстригал късо, кичурите едва докосваха бузите ми, бе оставил естествената чупливост да се намеси, от едната страна бе прибрал косата зад ухото ми, така че да имам по-хлапашки вид. Бременна хлапачка, наистина, но нямаше кой да се оплаква.

— Това е най-хубавата прическа, която някога съм правил.

От вратата се разнесе ръкопляскане. Там бе застанала Макси в черна прилепнала рокля с тънки презрамки и черни сандали. На ушите имаше диамантени обеци, а на врата проблясваше един-единствен диамант на сребърна верижка. Роклята ѝ се връзваше на врата и разкриваше целия ѝ гръб, чак до цепката на дупето.

— Кани! Господи! — извика тя, докато оглеждаше първо косата ми, а след това и корема ми. — Ти си... олеле.

— Ти какво, да не би да реши, че се шегувам? — попитах я и се разсмях, когато забелязах колко е впечатлена.

Тя коленичи пред мен.

— Може ли...

— Разбира се — отвърнах.

Макси постави ръка на корема ми и след момент бебето послушно ритна.

— Ау! — стресна се Макси и дръпна ръка, сякаш се бе опарила.

— Не се притеснявай. Няма да я нараниш. Нито пък мен.

— Значи е момиче? — попита Гарт.

— Не се знае. Просто имам такова чувство — обясних.

Междувременно Макси обикаляше около мен, сякаш бях недвижима собственост, която се колебаеше дали да купи.

— Брус какво казва? — попита тя.

— Засега нищо. Не съм го чувала.

Макси спря, погледна ме втренчено, ококорила очи.

— Не си ли? Още не си?

— Без майтап — отвърнах.

— Мога да го пречукам — предложи Макси. — Не, по-добре да го пребия. Защо не взема да изпратя шестима ядосани ръгбисти с

бейзболни бухалки да му счупят краката...

— Или да му пресоват оная работа — предложих. — Това ще го съсипе.

Макси се ухили.

— Добре ли си? Гладна ли си? Спи ли ти се? Искаш ли да поизлезем, защото ако не искаш, няма проблем...

Ухилих се и тръснах новата си коса.

— Разбира се, че искам да изляза! Сега съм в Холивуд! Гримирана съм! Да вървим!

Предложих на Гарт кредитната си карта, но той ми каза да не се притеснявам, защото всичко било платено, но ако обещава да се върна след шест седмици, за да ми обере краищата, това за него ще бъде достатъчно признание. Благодарих му и продължих да му благодаря докато Макси не ме изтегли насила навън. Малката ѝ сребриста кола бе паркирана до тротоара. Качих се внимателно, защото центърът на тежестта ми вече бе различен... и тъй като ми бе добре известно, че когато съм до Макси, дори с великолепната си нова коса и гладко лице постигнато от Гарт, дори с черния сравнително елегантен блузон, пола и приятни черни чехли, аз все още изглеждам като тронав дирижабъл. Дирижабъл с хлапашко излъчване, казвах си, докато Макси фучеше във всяко едно от трите платна, а отвсякъде ѝ свиркаха възмутени шофьори, когато преминаваше на жълто.

— Уредих портиерът на хотела да се погрижи за Нифкин, ако закъснеем — извика тя, тъй като нощният вятър ни блъскаше право в лицата. — Освен това му наех къщичка.

— Страхотно. Нифкин е голям късметлия.

Сетих се да попитам къде отиваме след още два светофара. Макси веднага се оживи.

— В бар „Стар“! Това е едно от любимите ми места.

— Купон ли има там?

— Там винаги има купон. И страхотно суши.

Въздъгнах. Не можех да ям нито сурова риба, нито да пия алкохол. Вълнувах се, че ще видя звездите, но знаех, че в най-скоро време ще трябва да се прибера в хотела и да си легна в онова фантастично легло. Никога не съм обичала късните вечери, шумните купони, сега, когато бях бременна, ми бяха дори неприятни. Щях да

поостана малко, казах си, а след това да се направя на изтощена бременна и да се отправя към дома.

Макси ми разказа кой може да е там, както и подробни клюки за новопристигнала като мен.

Известни актьор и актриса, женени от седем години, бяха в центъра на вниманието.

— Той е гей — съобщи Макси, а тя от години вече е с личния си треньор.

— Колко тъпо! — пошепнах в отговор.

Макси се разсмя и продължи да ме осведомява. Наивната глупавка звезда във втория по успех и бюджет екшън вероятно щеше да ми предложи екстази в тоалетната („Ако не на теб, значи ще предложи на мен“ — уточни Макси). Хип-хоп принцесата, за която се твърдеше, че не прави и крачка без майка си, баптистка, винаги с библия в ръка, била голямо „диване“, както се изрази Макси.

— Спи и с момчета, и с момичета, и с двата пола едновременно, докато маман се опитва да събуди заспалите души във Вирджиния.

Трябваше да присъства и известен режисьор към петдесетте, току-що излязъл от клиниката на Бети Форд; актьор към четирийсет, болезнено пристрастен към секса, както се твърдеше след последното му изстъпление в Хазелден; също и режисьорка на стойностни студийни филми, която не бе лесбийка, както се твърдеше, въпреки че се стараеше да поддържа клюката.

— Съвсем нормална си е жената — настоя Макси с отвращение. — Доколкото знам, има съпруг в Мичиган.

— Какъв ужас! — намръщих се аз.

Макси се изкиска и ме стисна за ръката. Вратите на асансьора се отвориха и две великолепни момчета в къси панталонки и колосани бели ризи ни отвориха триметровите врати към бар, който сякаш висеше в звездното небе. Целият бе опасан от прозорци. Имаше десетина маси с бели покривки по за двама и четирима, на които трепкаха по десетина свещи. По стените бяха закачени пердета в цвят слонова кост от органза и леко се издуваха на нощния вятър. Барът бе осветен от яркосин неон, а барманката бе чернокожа жена, висока метър и осемдесет, в тъмносин изрязан костюм, с прекрасно като на

африканска маска лице, която разбиваше мартинита. Макси стисна ръката ми за последен път и прошепна:

— Връщам се след секундичка.

След тези думи хукна да раздава въздушни целувки на хора, които познавах от големия екран. Аз се облегнах на една колона и се постарях да не се зазяпвам. Тук беше и хип-хоп принцесата, косата ѝ бе сплетена на малки плитки почти до кръста, тук бяха и звезди с дългогодишни бракове, тук беше и режисьорката, която не била лесбийка, в колосана риза и червена папийонка. Наоколо обикаляха десетки сервитьори. Всички бяха облечени в бяло — бели панталони, бели къси шорти, бели потници и бели гуменки без нито едно петънце. Мястото приличаше на най-изисканата болница в света, като изключим това, че персоналът разнасяше огромни мартинита вместо лекарства и всички бяха красиви. Ръцете ме сърбяха за химикалка и бележник. Нямах работа на това място, заобиколена от тези хора, освен ако не си водех бележки за бъдеща статия, в която да се произнесе доста саркастично. Просто тук не ми беше мястото.

Приблжих до прозорците с изглед към плувен басейн, в който никой не плуваше. Имаше и бар до басейна, със задължителния сламен покрив и запалени факли, пълен с хора — всички красиви, великолепно, повечето с пиърсинг и с татуировки. Изглеждаха така, сякаш се канеха да заснемат музикален клип. Зад тях, зад смога и билбордовете на „Калвин Клайн“ блестяха светлините на града.

В дъното на стаята, стиснал чаша в ръка, загледан в нощта стоеше... Господи, нима бе той? Да. Ейдриън Стад. Познах го по формата на раменете и бедрата. Господи, колко време бях въздишала над снимките му.

Ейдриън не бе красив по онзи класически мъжествен начин, не бе и сладникаво момченце. Приличаше по-скоро на обикновено момче — среден на ръст, с правилни черти, кестенява коса и най-обикновени кафяви очи. Това, заради което бе неповторим, бе сладката крива усмивка, която разкриваше счупен преден зъб (в интервюта не пропускаше да подчертае, че на девет паднал от едно дърво). А тези най-обикновени кафяви очи разкриваха хиляди нюанси на удивление, учудване, недоумение, все думички, които трябваше да успее да представи, когато играеше главната роля в някоя романтична комедия. Взети поотделно, чертите му не бяха нищо особено, но като цяло

създаваха една от най-нашумелите личности на Холивуд. Поне така го наричаха в „Мокси“ в рубриката „Мъжете, за които копнеем“.

Като тийнейджърка не се бях поддавала на подобни увлечения, вратата на шкафчето ми не беше облепена със снимки на някой готин певец или артист, но към Ейдриън Стад изпитвах специални чувства. Докато го гледах, имах чувството, че се познаваме, че можем да станем приятели... дори повече. Като знам колко бе популярен, сигурно милиони други жени се чувстваха по същия начин. Само че колко от тях стояха в бар „Стар“ наред Лос Анджелис в топла пролетна вечер, обектът на чувствата им беше пред тях?

Дръпнах се назад, за да се облегна на една колона, и се опитах да се прикрия, за да го гледам до насита, не можех да реша дали да звънна на Луси или на Саманта, за да им се похваля. Нещата вървяха чудесно, докато група кльощави момичета на високи токчета се настаняха пред мен. Почувствах се като слон, който се е озовал сред стадо грациозни антилопи, и не виждах как да се спася.

— Поддръж за мъничко — помоли ме най-високата, най-русата и най-слабата и ми подаде сребристия си шал. Поех шала, след това я погледнах и останах с отворена уста. Та това беше Бетина Ванс, вокал на най-нашумялата пауър пънк група „Писналата Офелия“ — изпълнителки на любими мои парчета, когато бях в по-добро настроение.

— Обожавам музиката ви — обърнах се към нея, докато Бетина се пресягаше да си вземе мартини.

Погледна ме с подпухналите си очи и въздъхна.

— Ако получавах по петак всеки път, когато някоя дебелана ми го кажеше...

Останах толкова шокирана, сякаш ме бе заляла с леденостудена вода. Въпреки грима, въпреки страхотната ми прическа и новите дрехи, независимо от успеха ми, за всички Бетини Ванс в света щях да си остана една дебелана, която си стоеше сама, слушаше рок певиците да пеят за живота, за който тя само щеше да си мечтае.

В този момент бебето ритна и това бе като юмрук, който ме порази отвътре, нещо като напомняне. Изведнъж си казах: не мога ли аз да я пратя по дяволите, аз също съм някой.

— Защо са ти петачета? Вече не си ли забогатяла достатъчно? — попитах. Две от газелите се сгърчиха от смях. Бетина изви очи към

мен. Бръкнах в чантата и за щастие напипах дребна монета. — Ето ти петака, дете плачеш за него — подадох ѝ го мило. — Започни да спестяваш за следващата пластична операция на носа.

Хихикането премина в отявлен смях. Бетина Ванс ме зяпаше.

— Ти пък коя си? — изсъска.

Сетих се за няколко отговора: бивша почитателка, ядосана дебелана, най-страшният ти кошмар. Вместо това ѝ казах истината.

— Сценаристка — отвърнах тихо и си наложих да не се отдръпвам и да не извързвам поглед.

Бетина остана втренчена в мен невероятно дълго време. След това дръпна рязко шала си от ръцете ми и се отдалечи, а кикотещата се група с обидно малки дрешки припна след нея. Облегнах се на колоната разтреперана и прокарах длан по корема си.

— Кучка — прошепнах на бебето.

Един от мъжете наблизо ми се усмихна, след това се отдалечи, преди да се сетя откъде го познавам. В мига, в който си спомних, Макси се оказа до мен.

— Какво стана? — попита тя.

— Ейдриън Стад — успях да промълвя.

— Не ти ли казах, че и той ще бъде тук? — попита нетърпеливо Макси. — Господи, кажи ми какво стана с Бетина.

— Зарежи я Бетина — изломотих. — Ейдриън Стад току-що ми се усмихна! Ти познаваш ли го?

— Малко — призна тя. — А ти?

— Естествено — извих очи. — Заедно играем боулинг във Филаделфия.

Макси се учуди.

— Той не беше ли от Ню Йорк?

— Само се шегувах — обясних ѝ. — Разбира се, че не го познавам. Но съм му голяма почитателка — зачудих се дали да не ѝ кажа, че Ейдриън Стад бе вдъхновил сценария ми. Както Джоузи Вайс бях аз, така Ейвъри Трейс беше Ейдриън, просто името бе различно и нямаше слабост да излиза само с манекенки. Преди да кажа и дума, Макси вече се бе усетила.

— Знаеш ли, от него ще излезе страхотен Ейвъри — измърмори тя. — Трябва да поговорим с него.

Насочи се към прозореца. Застинах на място. Макси се обърна.

— Какво има?

— Не мога да се приближа просто така и да започна да си приказвам с него.

— Защо да не можеш?

— Защото съм... — чудех се как най-смекчено да кажа „много под нивото на красивите известни филмови звезди“ — ... бременна.

— Мисля — обади се Макси, — че на бременните все още им е позволено да разговарят с не бременни.

— Срамежлива съм — наведох глава.

— Не, не си срамежлива. За Бога, та ти си репортер!

Имаше право. Истина бе, че когато работех, можех да се приближа до най-известните и влиятелни хора, които изглеждаха по-добре от мен. Но не и до Ейдриън Стад. Та това бе мъжът, мечтите, за когото бях изливала в продължение на цели сто страници. Ами ако той не ме харесаше? Ами ако аз не го харесах, след като се запознаехме? Нямаше ли да е по-добре да си запазя фантазиите?

— Кани... — Макси пристъпваше от крак на крак.

— По ме бива по телефона — успях да кажа най-сетне.

Макси въздъхна очарователно, но тя във всичко бе очарователна.

— Чакай тук — нареди и забърза към бара. Когато се върна, в ръката ѝ имаше мобилен телефон.

— А не — отказах категорично, когато го видях. — Този телефон носи нещастие.

— Ама този е друг — поясни Макси, докато се взираше към цифрите, които бе написала на дланта си с молив за устни. — По-малък, по-лек и по-скъп — телефонът започна да звъни. Тя ми го подаде. Застаналият до прозореца Ейдриън Стад отвори своя телефон. Виждах как устните му мърдат, отразени в стъклото.

— Ало?

— Не скачай — казах. Това бе първото, което измислих. Изместих се така, че да застана зад колона, облепена в бяла коприна, за да се прикрия, но така, че да виждам отражението му в стъклото. — Не скачай — повторих. — Не може да е чак толкова зле.

Той се засмя тъжно.

— Какво знаеш ти — заяви.

— Знам, и още как — настоях, стиснала телефона здраво в потната си ръка. Не можех да повярвам, че се случва. Говорех по

телефона, не, флиртувах с Ейдриън Стад. — Млад си, красив си, талантлив...

— Ласкателка — каза той. Имаше чудесен глас, нисък и топъл. Зачудих се защо ли винаги говори с онази плачлива напевна интонация във филмите, след като истинският му тембър бе така богат.

— Истина е! Така е! Намираш се на това чудесно място и нощта е красива. Не виждаш ли колко звезди има?

Нов горчив смях.

— Звезди — изсумтя презрително. — Дотрябвали са ми.

— Не говорех за тези звезди — отвърнах. — Погледни през прозореца — казах му. Наблюдавах очите му непрекъснато. — Вдигни очи нагоре — той вдигна глава. — Виждаш ли онази ярка звезда от дясната ти страна?

Ейдриън присви очи.

— Нищо не виждам. Замърсяването е страхотно — обясни той. Обърна се и огледа множеството. — Къде си?

Скрих се още повече зад колоната. Преглътнах шумно.

— Кажи ми поне коя си.

— Приятелка.

— В заведението ли си?

— Може би.

В гласа му се появи някаква нова нотка.

— Мога ли да те видя от мястото си?

— Не. Все още не.

— Защо да не може?

— Защото съм срамежлива — отвърнах. — А ти не предпочиташ ли да ме опознаеш първо по този начин?

Усмихна се. Видях как устните му се разтеглиха.

— Откъде да знам, че си истинска?

— Няма как да разбереш — казах. — Може да се окажа само плод на въображението ти.

Той се завъртя рязко и за секунда усетих погледа му върху себе си. Изпуснах телефона, вдигнах го, затворих капачето и го подадох на Макси с едно бързо движение, което ми се искаше да мине за грациозно, но едва ли го бях постигнала.

В същия момент телефонът иззвъня. Макси веднага се обади.

— Ало?

Чух гласа на Ейдриън.

— Въображение мое? Въображение, ти ли си?

— Момент, моля — отвърна напрегнато Макси и ми подаде телефона. Аз отново се скрих зад колоната.

— Телекомуникациите са бичът на човешкото съществуване през деветдесетте — започнах. — Какво стана с анонимността.

— Анонимността ли? — попита бавно той, сякаш за пръв път чуваше думата.

— Само си помисли — продължих — за всички поколения пубертети, които никога няма да могат да звъннат, без да се обаждат на момичетата, които харесват. Нали веднага ще ги разкрият.

— Забавна си — засмя се Ейдриън.

— Това е защитен механизъм — отвърнах.

— Мога ли да те видя?

Стиснах телефона с всички сили и не отговорих.

— Ще ти звъня, докато се съгласиш да се видим.

— Защо? — попитах.

— Защото си ми много приятна. Може ли да те почерпя?

— Не пия — отказах.

— Никога ли не ожадняваш? — попита той и аз се разсмях, въпреки че не исках. — Нека да се видим — помоли Ейдриън.

Въздъхнах, изпънах блузона, огледах се, за да съм сигурна, че Бетина не е наоколо, пристъпих зад него и го докоснах по рамото.

— Здравсти — казах с надеждата да забележи косата и грима ми, преди да стигне до корема.

— Здравсти.

Той се обърна бавно. Бе очарователен. По-висок, отколкото си го представях, и толкова сладък — да го схрускаш. И много пиян. Ама много.

Усмихна ми се. Вдигнах телефона. Той ме сграбчи за китката.

— Недей — настоя. — Очи в очи.

Затворих телефона. Бе невероятно красив отблизо. На екрана изглеждаше готин, но отблизо бе просто страхотен с тези красиви кафяви очи и...

— Ти си бременна — изтърси той.

Добре де, това не беше новина, но поне се усети.

— Да — потвърдих. — Бременна съм. Казвам се Кани.

— Кани — повтори той. — Къде е... ъъ... — махна неопределено с ръка във въздуха, което можеше да означава „бащата на бебето“.

— Тук съм сама — казах и реших да действам. — Всъщност, тук съм с Макси Райдър.

— А пък аз съм сам — обясни Ейдриън, все едно не ме беше чул. — Съвсем сам.

— Това не е истина — отвърнах. — Знам, че излизаш с някаква германка, студентка по медицина на име Инга.

— Грета — поправи ме той. — Разделихме се. Добра памет имаш.

Свих рамене и си придадох скромнен вид.

— Почитателка съм ти — признах. Опитвах се да разбера дали няма да се получи просташко, ако го помоля за автограф, но в този момент Ейдриън ме сграбчи за ръката.

— Имам идея — заяви. — Искаш ли да поизлезем?

— Навън ли? — дали исках да си тръгна с Ейдриън Стад? А папата има ли тиара? Кимнах толкова енергично, че се притесних да не получа прекъсване на гръбначния стълб, и хукнах сред оскъдно облечените в миниполички момиченца, за да открия Макси. Зърнах я в мелето на бара.

— Слушай — казах й. — Излизам за малко с Ейдриън Стад.

— А стига бе! — изуми се тя.

— Не е каквото си мислиш.

— Не може да бъде.

— Той ми се стори много... самотен.

— Хм. Не забравяй, че е актьор — Макси се замисли. — Поточно комик, който се снима във филми.

— Отиваме само да се поразходим — обясних, обзета от напрежение, защото не исках да я обидя или разстроя, но в същото време горях от нетърпение да се върна при Ейдриън.

— Както решиш — подхвърли небрежно тя. Написа ми номера си на една салфетка и подаде ръка, за да си вземе мобилния. — Обади ми се, независимо къде си.

Върнах й телефона, пъхнах салфетката с номера в чантата си и извих очи.

— Добре де. Опитвах се да го прелъстя. Получи се много романтично. Ще се натискаме на канаето, аз ще го целувам, той ще ми повтаря, че ме обожава, и в този момент нероденото ми дете ще го скрита в ребрата.

Макси престана да се цупи.

— След това ще заснема цялото преживяване, ще продам правата на „Фокс“ и те ще го излъчат като „Най-смахнатата тройка на света“.

Макси се разсмя.

— Добре. Само да внимаваш.

Целунах я по бузата и колкото и да бе невероятно, Ейдриън Стад продължаваше да ме чака. Усмихнах му се и двамата се отпавихме към асансьорите, излязохме навън и се озовахме на нещо като магистрала. Нямаше нито пейки, нито трева, нито дори заслон на спирка за автобуси, нито тротоар, на който да се поразходим.

— Ами сега? — попитах аз.

Ейдриън ми се стори още по-пиян, отколкото в бара. Свежият въздух съвсем не го разведри, както се бях надявала. Посегна да ме хване за ръката, стисна китката ми, притегли ме към себе си... колкото позволяваше коремът ми.

— Целуни ме — помоли и аз се разсмях, защото това бе пълен абсурд.

Целуни ме! Та това бе като реплика от филм!

Гледах над рамото му сякаш към ослепителните светлини на прожекторите и струпалите се около режисьора статисти, в очакване да чуя „Стоп камера!“, когато Ейдриън прокара пръст по бузата ми, след това по устните. Сигурна бях, че съм го виждала да изпълнява тази сцена във филм, но не ми пукаше.

— Кани — прошепна той. Само като го чух да произнася името ми, усетих тръпки на места, за които си мислех, че няма да се усетя, че съществуват, докато не се родеше бебето. — Целуни ме — сведе устни към моите, аз вдигнах глава, отдръпнах тялото си, а ръката му обви врата ми и ме задържа така, сякаш бях някакво съкровище. Господи, колко сладка целувка, помислих си, а след това устните му станаха потвърди, ръцете по-настойчиви, докато покрай нас профучаваха коли, и аз усетих как се разтопявам, забравих решителността си, миналото, името.

— Ела с мен — предложи той и обсипа бузите, устните и клепачите ми с целувки.

— Аз съм на хотел... — измърморих немошно и разбрах още щом го казах, че прозвуча много евтино. Какво ставаше тук? Възможно ли бе той да е толкова самотен? Нима си падаше по бременни? Да не би това да бе представата му за развлечение? — Не е ли по-добре... — опитах се да мисля бързо. Ако бях във Филадельфия наскоро улица, притисната от мечтания мъж, който бе много пиян, какво бих предложила? Сега, разбира се, нищо не ми идваше наум. Все така ставаше. — Да отидем на бар? — казах най-сетне. — Да похапнем в някое денонощно заведение?

Ейдриън бръкна в джоба си и извади талон за паркинга.

— А защо да не се повозим? — предложи той.

— Може ли... — трябваше да мисля бързо. — Може ли да отидем на плажа? Нощта е толкова красива...

Това не бе истина. Нощта бе обвита в смог, но поне бе топло и подухваше вятър.

Ейдриън се залюля на пети и ми се усмихна мило, замаян от някаква дрога.

— Звучи добре — съгласи се той.

Първо ми се стори, че няма начин да го накарам да ми даде ключовете.

— Я, кабриолет — изгуках, когато докараха малката червена кола до тротоара. — Никога не съм карала кабриолет — погледнах го кокетно и очарователно. — Може ли аз да покарам? — той ми подаде ключовете, без да отрони и дума, след това се настани до мен и не каза почти нищо, освен да ме насочва накъде да завивам.

Когато го погледнах, беше притиснал ръка към челото си.

— Глава ли те боли? — попитах. Той кимна със затворени очи. — Пи ли бира преди другия алкохол?

Ейдриън се намръщи.

— Преди водката взех екстази — призна.

По дяволите. Ако щях да оставам в Холивуд, трябваше да свикна, че хората открито говорят за наркотичната си зависимост.

— Не ми приличаш на човек, който е в екстаз — осмелих се да кажа.

Той се прозя.

— Ще поискам отплата — каза и ми хвърли кос поглед. — Каж ми въъ... кога е...

— Терминът ми е на петнайсети юни — отвърнах.

— Значи съпругът ти се връща...

Реших да прекратя тази игра с попълване на празните места.

— Аз съм от Филадельфия и нямам нито съпруг, нито приятел.

— Така ли? — възкликна Ейдриън, сякаш вече се чувстваше по-добре. — Значи партньорът ти е горе.

Засмях се, защото не успях да се сдържа.

— И партньор нямам. Аз съм класическата самотна майка.

Разказах му накратко какво се е случило между нас с Брус, как сме скъсали, двацетминутното одобряване, бременността, сценарият, идването в Калифорния само преди дванайсет часа.

Ейдриън кимаше, но не ми задаваше въпроси, а аз не можех да поглеждам към него, за да разгада изразението му. Най-сетне, след множество завои, които нямаше начин да запомня, камо ли да мина повторно по тях сама, се оказахме на скална издатина над океана. Въпреки смога тук бе великолепно: миришеше на сол, вълните се плискаха по брега, усещах водата, нейните мощни движения.

Обърнах се към Ейдриън.

— Не е ли страхотно — попитах. Той не отговори. — Ейдриън?

Никакво движение. Наведох се бавно над него също както ловец приближава лъв. Той не помръдна. Наведох се още повече.

— Ейдриън? — прошепнах. Той вече не шепнеше мили думи, нито пък разпитваше за сценария ми, нито за живота ми във Филадельфия. Чух го, че хърка. Ейдриън Стад беше заспал.

Не се сдържах и се разсмях. Това бе класика от живота на Кани Шапиро: да си на брега с великолепен актьор, луната грее над водата, в небето блещукат милиони звезди, а той да вземе да захърка.

Освен това не знаех накъде да мръдна. Ставаше студено, защото вятърът се бе обърнал и идваше от водата. Ами сега. Беше четири сутринта според блестящите стрелки на часовника ми. Реших да му дам половин час и ако той не се събуди или поне да се размърда... щях да измисля нещо.

Включих мотора, за да пусна парното и да слушам компактдиска на Крис Айзък. След това се отпуснах и ми се прииска да си бях взела яке. Не откъсвах поглед от Ейдриън, който хъркаше толкова силно, че

заглушаваше музиката. Беше хем жалка работа, хем смешно. Великото ми пътуване до Холивуд, казах си кисело. Моята романтична забегка. Може би все пак бях от момичетата, които заслужаваха да им се присмиват в списанията, казах си... след това тръснах глава. Знаех как да се грижа за себе си. Знаех как да пиша. Освен това бях постигнала едно от нещата, които желях най-силно — бях продала сценария си. Щях да имам пари, удобства, известна слава. Освен това бях в Холивуд! С филмова звезда!

Погледнах надясно. Въпросната филмова звезда продължаваше да не помръдва. Дишаше трудно, а челото му бе покрито с капчици пот.

— Ейдриън? — прошепнах. Нищо. — Ейдриън? — вече говорех с нормален глас. Едното му око трепна. Наведох се и леко го разтърсих за раменете. Никаква реакция. Когато го пуснах, тялото му се отпусне на седалката. Започвах да се притеснявам.

Пъхнах ръка в джоба му и се опитах да не мисля за възможните заглавия в жълтата преса („Звездата на «Сатърдей Найт» изтормозен от бъдеща сценаристка!“), докато ровех да намеря мобилния му телефон. След няколко опита успях да чуя сигнал свободно. Сега какво?

В този момент се сетих. Бръкнах в чантата и извадих визитката на доктор Кей. По време на един от часовете в курса за дебели ни беше казал, че не спи много и обикновено е в кабинета си в седем сутринта, а сега бе горе-долу този час на Източното крайбрежие.

Притаих дъх и набрах номера.

— Ало — чух плътния му глас.

— Здравей, доктор Кей. Обажда се Кани Шапиро.

— Кани! — възкликна щастливо докторът, без да се притеснява, че се обаждам от толкова далече, при това в ранни зори. — Как мина пътуването?

— Супер — отвърнах. — Поне засега. Само че в момента имам малък проблем.

— Разкажи ми — подкани ме той.

— Ами аз... — замълчах, за да помисля. — Сприятелих се с някого — започнах.

— Това е добре — окуражи ме той.

— В момента сме на плажа в колата му и човекът май припадна, аз не успявам да го събудя.

— Лоша работа — рече лекарят.

— Нали — съгласих се. — А това дори не е най-неприятната среща, на която съм ходила. Ако беше друг, бих го оставила да спи, само че той ми каза, че е пил доста и е взел екстази...

Замълчах, но не чух нищо в отговор.

— Не е каквото си мислиш — обясних нещастно аз, въпреки че нямах точна представа какво може да си мисли, освен да измисля някоя комбинация на името ми с „шантава“.

— Значи е в безсъзнание, така ли? — попита доктор Кей.

— Да. Бих казала, да — въздъхнах. — А пък си мислех, че съм сравнително забавна.

— Нали диша?

— Диша, но се поти — обясних аз. — И не може да се събуди.

— Докосни лицето му и ми кажи как усещаш кожата му.

Направих го.

— Гореща — докладвах. — Потна.

— По-добре от хладна и лепкава. Това не ни трябва — каза ми лекарят. — Опитай следното. Свий юмрук...

— Готово — съобщих.

— Прокарай кокалчетата по гръдната кост. Между гърдите. Натисни силно... трябва да видим как ще реагира.

Наведох се и послушно изпълних всичко, натискайки доста силно. Ейдриън се намръщи и изрече една-единствена дума, която ми се стори, че е „майка“. Върнах се на седалката и съобщих всичко на доктор Кей.

— Браво — похвали ме той. — Според мен твоят човек ще се оправи. Сега обаче трябва да направиш две неща.

— Казвай — стиснах телефона между брадичката и рамото и се обърнах към Ейдриън.

— Обърни го на една страна, защото ако повърне, ще се задави.

Избутах Ейдриън така, че да е извърнат настрани.

— Готова съм — съобщих.

— Второто е да останеш при него — посъветва ме той. — Проверявай го на всеки половин час. Ако започне да изстива или да се тресе, ако пулсът му стане нередовен, се обаде на 911. Иначе на сутринта ще се оправи. Може да му се гади и да го боли глава — предупреди ме лекарят, — но няма да му се случи нищо страшно.

— Супер — зарадвах се, но се свих, щом се сетих какво ще стане, когато Ейдриън се събудеше с махмурлук в моята компания.

— Вземи кърпа, натопи я в студена вода, извий я добре и му я сложи на челото — нареди лекарят. — Ако си достатъчно състрадателна.

Разсмях се. Просто не се сдържах.

— Благодаря ти. Много ти благодаря.

— Надявам се той да се оправи — каза весело доктор Кей. — Имам чувството, че добре се е подредил. Ще ми звънеш ли да ми кажеш как е?

— Разбира се. Още веднъж благодаря — рекох.

— Пази се, Кани — предупреди ме той. — Обади ми се, ако имаш нужда от нещо друго.

Затворихме и аз се замислих. Кърпа? Надникнах в жабката, но открих само договор за наем на колата, няколко опаковки от компактдискове и две химикалки. Погледнах и в моята чанта: червилото, което Гарт ми беше дал, портфейл, ключове, тефтерче с адреси и телефони, дамски превръзки, защото така прочетох в една книга.

Погледнах Ейдриън. Погледнах дамската превръзка. Реших, че ако не разбере, проблем няма, затова слязох от колата, отидох до водата и натопих превръзката, върнах се и нежно я поставих на челото му, като се опитах да не се изкискам.

Ейдриън отвори очи.

— Много си сладка — изломоти той.

— Здравсти, Спящи красавецо! — заговорих. — Събуди се значи? Започвах да се притеснявам...

Ейдриън изглежда не ме чу.

— Бас държа, че ще бъдеш страхотна майка — каза и отново затвори очи.

Усмяхнах се и се отпуснах на седалката. Страхотна майка. За пръв път се замислях за майчинските грижи. Бях мислила за раждането, за трудностите, които ме чакаха с пеленачето, но така и не се бях замисляла каква майка ще бъде Кани Шапиро.

Обгърнах корема си с ръце, докато Ейдриън кротко похъркваше. Добра майка, повторих си развеселена. Каква по-точно? Дали щях да бъда от онези готини майки, които се харесват на всички дечурлига в

квартала, от онези, които сервират сладък плодов пунш и сладки вместо мляко и плодове, които носят дънки и спортни обувки и умеят да разговарят с децата, вместо непрекъснато да ги поучават. Щях ли да бъда забавна? Щях ли да съм от майките, които децата умират да покажат на училищните тържества, за да се похвалят с тях? Или може би щях да се превърна в една от онези вечно притеснени майки, които висят пред вратата и чакат детето да се прибере, вечно търчат след него, за да му връчат някой пуловер или шлифер, или кърпички.

„Ти ще си бъдеш ти“, произнесе глас в главата ми. Гласът на моята майка. Познах го веднага. Щях да бъда каквато съм. Нямах друг избор. А това съвсем не беше зле. Справих се доста добре с Нифкин, казах си. А това не бе малко.

Облегнах глава на рамото на Ейдриън, защото прецених, че той няма да има нищо против. И в този момент се сетих за нещо.

Извадих телефона му от чантата си, след това изрових салфетката с номера на Макси и притаих дъх, докато чуя приятният ѝ британски акцент.

— Ало?

— Здравсти, Макси — прошепнах.

— Кани! — извика тя. — Къде си?

— На брега — отвърнах. — Не съм сигурна къде точно...

— С Ейдриън ли си? — попита тя.

— Да — продължих да шепна. — Той май изгуби съзнание.

Макси се разсмя... и въпреки че не ми беше никак смешно, аз също се разсмях.

— Я ми помогни. Как се постъпва в подобни случаи? Да остана ли? Да си тръгвам ли? Да му напиша бележка?

— Къде си точно? — попита Макси.

Огледах се да видя някой знак, светлина, но наоколо нямаше нищо.

— Спомням си, че последно минахме по Дел Рио Уей — обясних. — Сега сме на една скала, на около двайсетина метра от водата...

— Знам го къде е — сети се Макси. — Поне така си мисля. Там е снимал любовните сцени в „Очите на Естела“.

— Супер — отбелязах и се опитах да си спомня дали някой е припадал по време на тази сцена. — Какво да направя?

— Ще ти кажа как да стигнеш до къщата ми — обясни тя. — Ще те чакам.

Обясненията на Макси бяха безупречни и след двацет минути спрях на алеята пред малка елегантна къща край брега. И аз бих си избрала подобен дом, ако можех да подплатя предпочитанията си с няколко милиона долара.

Макси ме чакаше в кухнята. Беше свалила роклята и сега носеше черен клин и тениска, бе си вързала косата на опашки, които на 99,9 процента от жените щяха да изглеждат повече от смешни, но тя бе прелестна.

— Още ли е в безсъзнание?

— Ела и виж — прошепнах в отговор. Отидохме до колата, където Ейдриън си лежеше на седалката, отворил широко уста, очите му бяха затворени, а моята превръзка си стоеше на челото му.

Макси избухна в смях.

— Това пък какво е?

— Най-доброто, което измислих — опитах се да се защита. Макси не можеше да спре да се киска. Измъкна брой на „Върайъти“ от коша за рециклиране и го бутна по ръката. Нищо не се получи. Премести списанието по-надолу, за да го ръгне в корема. Той не реагира.

— Виж ти — учуди се Макси. — Според мен не е тръгнал да умира, но дали да не го внесем вътре?

Бавно и внимателно, с много пыскане и кикот, свалихме Ейдриън от колата и го положихме на канапето в хола — чудесно бяло кожено канапе, което искрено се надявах Ейдриън да не оплеска.

— Трябва да го обърнем на една страна, така че ако повърне... — обясних аз, докато стоях загледана в Ейдриън. — Мислиш ли, че е добре? — попитах. — Пил е екстази...

— Сигурно ще се оправи — отвърна пренебрежително Макси. Може би трябва все пак да останем при него — погледна ме. — Ти сигурно си изтощена.

— И ти също — отбелязах. — Съжалявам, че стана така...

— Кани, не се притеснявай! Вършим добро дело!

Погледна Ейдриън, след това насочи поглед към мен.

— Да си направим ли парти с пижами? — попита.

— Чудесно — съгласих се аз.

Макси отиде някъде, сигурно за да вземе одеяла и възглавници, а в това време аз свалих обувките и чорапите на Ейдриън. Измъкнах колана му, разкопчах ризата, смъкнах превръзката от челото му и я смених с кърпа за чинии, която открих в кухнята.

Докато Макси трупаше одеяла и възглавници на пода, аз си измих грима, пъхнах се в тениската, която ми бе дала Макси, и се зачудих какво да направя, за да съм полезна.

В центъра на хола имаше камина — чудесна спретната камина с натрупани под комина брезови цепеници. Аз обаче знам как се подклажда огън. Беше толкова приятно.

Не открих вестник, затова скъсах страници от „Върайъти“, навих ги като факли и ги подпъхнах под цепениците след това проверих дали има достатъчно въздух, уверих се, че дървата са истински, а не някоя керамична дизайнерска простотия, след това драснах клечка кибрит от кибрита, който задигнах от бар „Стар“, за да убедя Саманта, Анди и Луси, че наистина съм ходила там. Хартията пламна, след това дървата се разгоряха и аз доволно се надигнах.

— Иха — възкликна Макси и се сгуши на своето одеяло, обърнала лице към огъня. — Къде се научи?

— Майка ми ме научи — признах аз. Тя ме гледаше в очакване, затова разказах... и на Макси, и на бебето, как сме ходили на риба на Кейп Код, как майка палеше огън, за да се стоплим... как сядахме в кръг — баща ми, сестра ми, брат ми и аз — печяхме цвят от ружа и наблюдавахме майка, застанала във водата, да хвърля сребърния поплавък в сиво-черните води, късите ѝ панталонки навити, краката ѝ силни и загорели.

— Хубави времена са били — реши Макси, отпусна се и заспа. Останах да лежа, очите ми бяха широко отворени в тъмното, слушах я как дълбоко диша, докато Ейдриън хъркаше.

Ето това е, казах си. Огънят се превръща в жарава. По ръцете си усещах мириса на дим, който бе полепнал и в косата ми, чувах как вълните се плискат на брега, а небето изсветляваше от черно към сиво. Това е, помислих си аз. Ти си вече тук. Поставих длани на корема си. Бебето се преобърна, плуваше насън и сигурно се опитваше да

изпълни задно салто. Бебето е тя, мислех си аз. Сигурна съм, че е момиче.

Пожелах лека нощ на Нифкин, който сигурно нямаше проблем една нощ да остане сам в луксозния хотел. След това затворих очи и си спомних лицето на майка, докато палеше огъня на Кейп Код, щастлива и спокойна. И аз се почувствах щастлива и спокойна и заспах.

16.

Събудих се в десет и трийсет сутринта. Огънят бе загаснал. Ейдриън и Макси не помръдваха.

Възможно по-тихо се отправих на втория етаж. Полирани дървени подове, модерни полици от кленово дърво, гардероби, почти празни. Зачудих се как ли се чувства Макси, като живее за кратко в къща след къща, и също като каквида след това се отървава от пашкула. Зачудих се дали това я притеснява. Знаех, че лично мен би ме притеснявало.

В банята бе пълно с пухкави хавлиени кърпи, луксозни сапуни и шампоани мостри. Взех си дълъг горещ душ, измих си зъбите с чисто нова четка, която открих в шкафчето, след това облякох чиста тениска и долнището на пижама, които открих в едно чекмедже на скрина. Трябваше ми сешоар и помощник, за да възстановя прическата, която Гарт ми бе направил вчера, но на подобни неща не можех да разчитам. Затова дръпнах назад кичурите коса, защитих ги с фиби и се намазах с щедра доза гъст ароматен френски гел. Поне се надявах това да е гел. По настояване на баща ми в гимназията се бях записала да уча латински. Беше ми от полза за изпита, но не вършеше никаква работа, когато сутрин се наложеше да разчетеш за какво се използват тоалетните принадлежности на една звезда.

Когато се върнах на долния етаж, Макси все още спеше, свита като коте върху одеялата. Само че на мястото на Ейдриън бе оставена само бележка.

Взех я. „Скъпа Каси“, започваше тя и аз се изсмях. Е, не беше много далече. Къде-къде по-лоши имена са ми измисляли. „Благодаря ти, че се погрижи за мен снощи. Знам, че не се познаваме добре...“

Тук изсумтях. Не сме се били познавали! Че нали не бяхме разменили и пет изречения, когато той загуби съзнание!

„... въпреки това знам, че си добър човек. Сигурен съм, че ще бъдеш чудесна майка. Съжалявам, че се налага да си тръгна толкова бързо, че няма да се видим скоро. Заминавам да снимам в Торонто, летя тази сутрин. Надявам се да прекараш добре в Калифорния с това.“

Това ли? Какво пък беше то? Разгънах бележката и в скута ми падна сребърен ключ. Ключ от кола. „Наемът е до следващия месец — бе написал Ейдриън на гърба и бе добавил името и адреса на търговеца в Санта Моника. — Върни я, преди да се прибереш. И приятно прекарване!“

Изправих се бавно, приближих се до прозореца и притаих дъх, докато вдигах щорите. Да, отпред наистина бе паркирана малка червена кола. Погледнах ключа, после колата на алеята и се оципах в очакване да се събудя и да разбера, че това е сън... че съм заспала в леглото си във Филадельфия с натрупани от едната ми страна книги за бременни, а Нифкин се е свил на кълбо на възглавницата.

Макси се прозя, надигна се грациозно от пода и застана на прозореца до мен.

— Какво става? — попита тя.

Показах ѝ колата, ключа и бележката.

— Имам чувството, че сънувам.

— Това бе най-малкото, което можеше да направи — каза Макси. — Имаше късмет, че не си му преровила джобовете и не си го снимала гол.

Погледнах я с невинно ококорени очи.

— Не трябваше ли да го правя?

Макси се ухили.

— Сядай мирно — нареди тя. — Сега ще ти доведе кучето, а след това отиваме да завладеем Холивуд.

Очаквах шкафовете на Макси да са празни, допусках да намеря може би храните, които младите актриси признаваха — ментови бонбони, газирана вода, бирена мая, или там каквото диетолозите гуру в занаята биха одобрили.

Само че шкафовете на Макси изобилстваха с всички основни неща, от пилешка супа до брашно и захар, подправки, а в хладилника имаше пресни ябълки и портокали, други плодове, мляко, сок, масло и кремообразно сирене.

Реших да приготвя спаначен пай и плодова салата. Режех киви и ягоди, когато Макси се върна. Беше се преоблякла в нов черен клин и виненочервена тениска, носеше огромни черни очила и нещо, което

реших, че е шнола с изкуствени рубини, а пък Нифкин бе с червен велурен нашийник, обсипан със същите скъпоценни камъни, и с червена каишка. И двамата изглеждаха страхотно. Сервирах на Макси, а тъй като нямаше гранулирана храна, дадох на Нифкин малко от пая.

— Толкова е красиво — не се сдържах, възхитена от слънцето, което блестеше по водата, докато полъхваше свеж бриз.

— Трябва да останеш малко — предложи Макси.

Поклатих глава.

— Трябва да оправям нещата и да се връщам... — започнах, но след това замълчах. Защо да бързам? Работата щеше да почака — все още разполагах с отпуска. Дори да изпуснех няколко часа от бебешките курсове, това нямаше да бъде края на света. Стая с гледка към океана беше чудесно, особено като знаех колко е непостоянна и мокра пролетта във Филаделфия. Макси сякаш четеше мислите ми.

— Ще бъде чудесно. Можеш да пишеш, аз ще си върша работата, ще ходим на вечеря, на партита, на купони на открито. Нифкин ще се забавлява... Ще ти направя портфолио...

Искаше ми се да заподскачам от радост, но не бях сигурна дали бебето ще одобри. Щях да прекарам невероятно. Ще ходя боса сред вълните. Нифкин ще гони чайките. Двете с Макси ще готвим. Нямаше да имам задължения. Тази сутрин, докато слънцето грееше и вълните тихо се плискаха, ми се струваше по-лесно да оставя това чудесно приключение да ме понесе напред, вместо да продължавам да се измъчвам.

Всичко след това се случи много бързо.

Макси ме заведе в един небостъргач със синкаво-сребърни стъклени стени и готино заведение на партера.

— Отиваме да те запозная с моя агент — обясни тя и натисна бутона за седмия етаж. Започнах да се чудя какво да попитам.

— А тя занимава ли се и с писатели? — попитах. — Добра ли е?

— Да, много — отвърна Макси и ме поведе по един коридор. Почука силно по откритата врата и надникна вътре.

— Това са пълни простотии — редеше женски глас, който огласяше целия коридор. — Терънс, това са дивотии. Точно този е

проектът, който чакаш, и до следващата седмица трябва да бъде приключен.

Надникнах над рамото на Макси, защото очаквах гласът да принадлежи на заклетата пушачка с платиненоруса коса и задължителните подплънки, стиснала цигара без филтър в едната ръка, чаша черно кафе в другата... женски вариант на онова влечуго с черните очила, дето ми обясни, че в Холивуд нямало дебели актриси. Вместо това видях светлоруса млада фина жена със снежнобяла кожа, обсипана с лунички. Беше облечена в бледозелен джемпър, лилава тениска, обточена с дантели, и спортни обувки на краката с детски размер. Косата ѝ бе събрана в небрежен кок, закрепен с бледосиня разтегателна лента. Имах чувството, че е на дванайсет.

— Това е Вайълит — представи я гордо Макси.

— Мама ти стара пък на теб — заговори отново Вайълит. Едва потиснах желанието си да притисна корема си с ръце, където предполагах, че са ушите на бебето.

— Какво мислиш? — прошепна Макси.

— Тя е... ами... — започнах аз. — Прилича на Пили Дългото чорапче! Пълнолетна ли е, та използва такъв език?

Макси се ухили.

— Не се притеснявай. Може и да прилича на член на момичетата скаути, но е супер.

На прощаване Вайълит изтърси:

— Майната ти — затвори телефона, изправи се и подаде ръка. — За мен е удоволствие — започна и отново гласът ѝ ми прозвуча като на нормален човек, не като на дракон, бълващ огън, който само преди минути се опитваше да вкара в правия път актьора Андрго Дайс Клей. — Много ми хареса сценарият ти. Знаеш ли кое ми се стори най-хубавото?

— Ругатните ли? — попитах.

Вайълит се разсмя.

— Не, не — отвърна. — Най-хубавото беше, че героинята ти имаше толкова вяра в себе си. Във всички многобройни романтични комедии все трябва някой да спасява героинята... или с любов, или с пари, или някоя вълшебница. Хареса ми, че Джоузи се спаси сама и през всичкото време вярваше в себе си.

Я виж ти! Никога не бях мислила по този начин. За мен историята на Джоузи бе сбъднато желание, нещо много простичко, нещо, което може да се случи с всеки един от известните актьори, които интервюирах в Ню Йорк, който като ме погледнеше, нямаше да ме възприема като поредната задъхана дебелана.

— Жените страхотно ще си паднат по този филм — предрече тя.

— Радвам се, че мислите така.

Вайълит кимна, дръпна ластичната лента от косата си, прокара пръсти през кичурите и събра къдриците си в много подобен на предишния кок.

— Ще поговорим отново по-късно — заяви тя, взе бележник, цял наръч химикалки, копие от сценария ми и нещо, което ми заприлича на договор. — Хайде сега да ти докараме малко пари.

Накрая се оказа, че дребосъкът Вайълит е царицата на преговорите. Може би самото звучене на дрезгавия глас и непрекъснатият порой ругатни, които бълваше тази очарователна жена, бе толкова стряскаща комбинация, че тримата младоци в безупречни строги костюми не успяха да кажат много, което бе изпитание за тях, докато тя ги убеждаваше, че сценарият ми е страхотен. Накрая, парите, които ми платиха — част от тях щях да получа пет дена след подписването, друга, когато започнеха снимките на филма, трета при предаването на каквото напишеш по-нататък — бяха направо невероятни. Макси ме прегърна, а Вайълит прегърна и двете ни.

— Сега върви и ме накарай да се гордея — нареди тя и се оттегли в кабинета си, а отдалече ми заприлича на ученичка, която тъкмо е приключила със следобедния си крос.

В пет следобед бях на терасата на Макси с чиния изстудено грозде в скута и бутилка сок в ръка, обзета от невероятно облекчение. Сега вече можех да си купя каквато къща пожела, да наема бавачка дори да отсъствам цяла година от работа, когато бебето се родеше. Каквито и преработки да се наложеше да направя, нямаше да е толкова противно, колкото да се сблъскам с Габи и непрестанната ѝ критика. Нямаше да бъде и толкова зле, колкото да пиша седми вариант на писмото си до Брус. Онова бе работа. Сега вече ме очакваха най-обикновени игри.

Следобед говорих часове, писках през всичкото време, докато разказвах новините на майка, на Луси, на Джош, на Анди и на

Саманта, на роднини и колеги, на всички, за които се сетих и с които можех да споделя щастието си. След това звъннах в кабинета на доктор Кей.

— Обажда се Кани — представих се аз. — Искях само да ти кажа, че всичко е наред.

— Приятелят ти по-добре ли е?

— Много по-добре — отвърнах и обясних какво става: как Ейдриън се бе възстановил, как бях решила да остана при Макси, как дребосъкът Вайълит ми бе докарала огромно количество пари.

— Ще излезе страхотен филм — предрече доктор Кей.

— Не мога да повярвам — казах поне за трийсети път този следобед. — Направо невероятно.

— Просто се наслаждавай — подкани ме той. — Май началото е блестящо.

Макси наблюдаваше всичко развеселена и хвърляше тенис топка на Нифкин, докато той падна от изтощение до купчина водорасли.

— Този кой е? — попита тя и аз ѝ обясних.

— Той... ами той ми е лекар, беше, докато се опитвах да сваля килограми, преди да забременея. Сега май ми е приятел. Снощи му се обадох заради Ейдриън.

— Струва ми се, че го харесваш — каза Макси и пошава с вежди в стила на Гручо Маркс. — А прави ли посещения по домовете?

— Нямам представа — признах. — Много е мил. Много висок.

— Хубаво е, че е висок — отбеляза Макси. — Какво ще правим сега?

— Вечеря? — предложих аз.

— Това е задължително — каза Макси. — Все забравям, че си жена с много таланти. Можеш и да пишеш, и да готвиш!

— Не се надявай чак толкова — предупредих я. — Чакай да видя какво още има в хладилника.

Макси се усмихна.

— Преди това имам по-добра идея — сети се за нещо тя.

Охраната пред бижутерияния магазин ни кимна на двете с Макси и отвори тежките стъклени врати.

— Какво ще правим тук? — прошепнах.

— Ще ти купим някоя глезотия — отвърна Макси. — И не е нужно да шепнеш.

— Ти какво, да не би да си ми татко, който знае само да ме глези — пошегувах се.

— О, не — отвърна сериозно Макси. — Ти сама ще си купиш нещо!

Зяпнах я.

— Какво? Защо? Не би ли трябвало да ме караш да спестявам? Аз чакам бебе.

— Разбира се, че ще спестяваш — потвърди Макси, напълно разумно. — Само че майка винаги ми казваше, че всяка жена трябва да си купи поне по едно красиво нещо... а ти, мила моя, сега можеш да го направиш.

Поех си дълбоко дъх, все едно че щях да се гмуркам, а не да вляза в бижутерия. Магазинът бе пълен със стъклени витрини, които ми стигаха до кръста, и във всяка бяха поставени изящни скъпи бижута, аранжирани изключително красиво върху черно и гълъбовосиво кадифе. Имаше обеци със смарагди, пръстени със сапфири, тънки платинени халки, обсипани с диаманти. Имаше висящи кехлибарени обеци и брошки с топази, сребърни гривни от филигран, толкова изящен, че отделните нишки едва се виждаха, ръчно гравирани копчета за ръкавели. Имаше лъскави златни висулки за гривни във формата на балетни пантофки, миниатюрни ключове за кола, преплетени халки от розово и жълто злато, лъскави игли за ревери с калинки и водни кончета, тънки диамантени гривни... Спрях и се наведох над една витрина, объркана и впечатлена.

Продавачка в спретнат тъмносин костюм се появи зад мен.

— Какво да ви покажа? — попита мило тя. Посочих предпазливо най-малките диамантени обеци, които видях.

— Тези, ако обичате — помолих.

Макси се надвеси над рамото ми.

— Не тези — скара ми се тя. — Кани, те са микроскопични!

— Не би ли трябвало поне едно нещо по тялото ми да е микроскопично? — попитах.

— Защо? — Макси ме погледна изумена.

— Защото... — започнах. Гласът ми пресекна.

Макси ме сграбчи за ръката.

— Знаеш ли какво? — рече. — Според мен изглеждаш чудесно. Мисля, че наистина си чудесна. Струваш ми се щастлива... и здрава... и... и бременна...

— Не го забравяй — засмях се аз.

Продавачката бе извадила обещите и ги бе поставила отгоре, а след това бе сложила до тях още един чифт, двойно по-големи. Диамантите бяха колкото едро грозде, казах си, след това ги сложих в ръката си, наблюдавах ги как искрят и хвърлят отблясъци в синьо и виолетово.

— Страхотни са — обадох се тихо и ги приближих до ушите си.

— Отиват ви — заговори продавачката.

— Ще ги вземем — заяви убедено Макси. — И не си правете труд да ги опаковате. Тя ще си ги сложи веднага.

По-късно, в колата, когато новите ми обеци разпращаха дъги по покрива всеки път, щом слънцето ги докоснеше, аз се опитах да ѝ благодаря — че ми е помогнала в продажбата на сценария, че ме е накарала да повярвам в бъдещето, което ми предстоеше. Макси махна небрежно с ръка.

— Ти заслужаваш красиви неща — каза мило тя.

Поех си дълбоко дъх. „Приятелка“, прошепнах на бебето. А на Макси казах:

— Ще ти сготвя най-хубавата вечеря, която можеш да си представиш.

— Това не го разбирам — заяви майка ми, която провеждаше поредния си следобеден разпит по телефона. — Разполагам с пет минути, за да разбера.

— Пет минути ли? — стиснах телефона близо до гърдите и присвих очи към пръстите на краката, докато се опитвах да реша дали е възможно да просъществувам в Холивуд с този олющен лак, дали педикюрната полиция няма да ме арестува. — Защо си се разбързала?

— Имаме мач, извън сезона — обясни бързо тя. — Искаме да смачкаме „Лавендър Менъс“.

— Много ли са добри?

— Бяха, миналата година. Само че ти недей да променяш темата. Значи сега живееш с Макси... — започна майка ми и гласът ѝ се надигна обнадежден. Поне така ми се стори.

— Ние сме само приятелки, мамо — обясних. — От онези, платоническите приятелства.

Тя въздъхна.

— Още не е късно, да знаеш.

Извих очи към тавана.

— Съжалявам, че те разочаровах.

— А ти какво правиш?

— Забавлявам се — отвърнах. — Прекарвам си страхотно — не знаех откъде да започна. Бях в Калифорния вече три седмици и всеки ден с Макси се впускахме в някое приключение, обикаляхме нанякъде в малката червена кола на Ейдриън, която все повече ми приличаше на вълшебна каляска или летящо килимче. Снощи, след вечеря, се разходихме по кея на Санта Моника, купихме си мазни сладко-солени пържени картофки и леденостудена розова лимонада. Похапнахме, докато пляскахме с крака във водата. Предишния ден бяхме отишли на селския пазар в центъра, където напълнихме раницата с малини, пресни моркови и бели праскови, които Макси раздаде на снимачния екип (с изключение на изпълнителя на главната роля, защото според нея той щеше да приеме прасковите за покана да направи по някой коктейл — „а не искам пак аз да съм виновна, когато падне“).

В Калифорния имаше неща, с които бях свикнала — безупречната красота на жените, невероятното чувство, че хората, с които се сблъсквам в кафенетата или магазините, са ми смътно познати, сякаш са участвали в някоя роля. А пък колите направо ме убиваха — ако се тръгнеше някъде, задължително беше с кола, затова нямаше тротоари и маркирани платна за велосипедисти, само безкрайни задръствания, смогът бе гъст като мармалад, навсякъде имаше момчета, които се грижеха за паркирането — дори, колкото и да бе невероятно — на един от плажовете, на който ходихме.

— Може да се каже, че видях всичко — казах веднъж на Макси.

— Не, не си — отвърна тя. — На алеята за разходки на Трета улица има дакел, облечен в потниче с пайети, който може да жонглира. След като го видиш, тогава можеш да кажеш, че си видяла всичко.

— Ти изобщо работиш ли? — попита майка ми, която съвсем не остана впечатлена от разказите ми.

— Всеки ден — казах ѝ аз, което бе истина. Когато не участвах в приключения, прекарвах поне по три часа на ден на терасата с лаптопа. Вайълит ми бе върнала сценария, надраскан с толкова много бележки, че почти не се четеше.

„Не се паникьосвай — беше написала тя с лилава химикалка на заглавната страница. — Лилавите бележки са мои, червените са от четеца, нает от студиото, черните са правени от един, който може да е режисьор, но може и да не остане той — а и повечето от нещата, които е написал, са пълни глупости, поне според мен. Не се вживявай прекалено, това са само предложения!“

Бавно си проправях път през изписаните полета, драсканиците и забележките.

— Кажй кога ще се върнеш? — попита майка.

Прехапах устни. Все още не знаех и трябваше да реша, при това в най-скоро време. Трийсетата ми седмица приближаваше бързо. След това или трябваше да си намеря лекар в Лос Анджелис и да родя тук, или да намеря начин да се прибера, без да летя.

— Бъди така любезна да ме уведомиш какво смяташ да правиш — настоя майка. — С удоволствие ще те прибера от летището и може дори да видя внучето си, преди да навърши годинка...

— Мамо...

— Просто майчинско напомняне — уведоми ме тя и затвори.

Изправих се и тръгнах по пясъка, Нифкин подскачаше след мен, с надеждата да подгони тенис топката сред вълните.

Знаех, че трябва да измисля нещо, но нещата се развиваха толкова добре, че ми бе трудно да мисля, за каквото и да е, освен за този свършен слънчев ден, за следващия вкусен обяд или пикник, за разходката по плажа под звездното небе. Освен че от време на време се сещах за Брус и за хубавите ни моменти заедно, тъй като не знаех какво ще бъде следващото, което ще ми се случи в живота, времето, прекарано в къщата на плажа, бе истинско вълшебство.

— Трябва да останеш тук — повтаряше Макси.

Никога не се съгласявах, но никога и не отказвах. Опитах се да направя анализ, както постъпвах едно време, когато проучвах булките, и си повтарях въпросите наум. Този живот за мен ли е? Мога ли да живея по този начин?

Мислих цялата нощ, след като приключих работа, докато готвех, а после и докато с Нифкин се разхождахме по брега.

— Да остана, или да си тръгвам? — питах аз и чаках отговор — от кучето, от бебето, от Господ, който не ми бе казал какво да правя през ноември. Отговор нямаше и сега — само вълните ехтяха, а после настъпи звездната нощ.

На третата ми събота в Калифорния Макси влезе в стаята за гости, дръпна пердетата, щракна с пръсти на Нифкин, който веднага скочи до нея с наострени уши, сякаш бе най-малкото куче пазач на света.

— Ставай и се приготвяй! — нареди тя и тупна топката пред краката си. — Отиваме на фитнес.

Опитах се да се изправа.

— Фитнес ли? — попитах аз.

Тя бе облечена подходящо. Кестенявите ѝ букли бяха прибрани на висока опашка, трикото ѝ бе цяло, силно впито, черно, комбинирано с бели чорапки и чисти бели гуменки.

— Не се притеснявай — успокои ме Макси. — Не е прекалено изтощително — седна на леглото и ми показва програмата на някакво място, наречено център „Вътрешна светлина“. — Виж... тук.

„Самовглъбяване, медитация, визуализация“ — бе описанието на курса.

— Следва мастурбация, така ли? — попитах.

Макси ме погледна лошо.

— Не се зъби — предупреди ме. — Този курс наистина дава добри резултати.

Отидох до гардероба и започнах да търся подходящи за самовглъбяване дрехи. Реших да се замъкна и да използвам сеанса по медитация, за да видя дали няма да измисля някой правдоподобен диалог между Джоузи, героинята от сценария ми, и гаджето, което много скоро ще се превърне в бивше гадже. Можех да обмисля и бъдещето си, за да реша какво да правя. Самовглъбяването и

визуализацията ми се струваха пълна простотия, но поне нямаше да си загубя времето.

Център „Вътрешна светлина“ бе ниска бяла дървена постройка на един хълм. Имаше огромни прозорци и тераса с цветя. Добре че нямаше момчета, които да паркират колите.

— Много ще ти хареса — увери ме Макси, докато вървахме към вратата. Бях се пхнала в огромна тениска на Макси, която всеки ден ми ставаше все по-точна, клин и гуменки, със задължителната бейзболна шапка и черни очила, част от вида на Макси, който възприех и аз.

— Знаеш ли, във Филаделфия това би било заведение, където предлагат специалитети със сирена.

Влязохме в огромна просторна стая с огледала по стените и пиано в единия ъгъл; миришеше на пот и се долавяше слабия аромат на есенция от сандалово дърво. Намерихме си място някъде в дъното и когато Макси отиде да донесе постелки и за двете, аз огледах събралите си. Най-отпред се бяха настанили няколко суперизвестни манекенки, но имаше и по-възрастни жени — една от тях с небоядисана сива коса, също и мъж с дълга бяла брада и тениска с надпис „Аз изядох раците в «Джимис»“.

Доста път го чакаше до бар „Стар“, помислих си развеселена, когато инструкторката влезе.

— Да се изправим — започна тя и пусна компактдиск.

Не можех да повярвам на очите си, защото пред мен бе застанала една истинска *твърде закръглена жена*... в лъскаво яркосиньо трико, върху което бе нахлузила черен клин до коленете. Може и да беше десет години по-възрастна от мен, с доста наситен тен и кестенява коса до средата на гърба, отдръпната от широко ѝ лице без следи от бръчки и с лента, в същия цвят като трикото. Тялото ѝ ми заприлича на някоя от статуетките на богините на плодородието, които археолозите изравяха при разкопки — провиснали гърди, едри бедра, налети форми. Беше с розово червило и малък диамант на носа и ми се стори, че се чувстваше чудесно. От нея лъхаше самоувереност. Бе довольна от себе си. Не откъсвах очи от нея, просто не можех, и се запитах дали

някога ще изглеждам толкова щастлива, дали ще се науча как става, как ли ще изглеждам с пиърсинг на носа.

— Аз съм Абигейл — представи се тя.

Абигейл! Любимото ми име за моето бебе. Това трябва да беше някакъв знак. Нямах представа какво вещаеше, но трябва да беше нещо добро.

— Това е курс по самовглъбяване, медитация и визуализация. Ако смятате, че сте попаднали не където трябва, моля ви да си тръгнете още сега — никой не мръдна. Абигейл ни се усмихна и включи диска. Флейта и барабани зазвучаха в залата. — Ще започнем с разтягане и дълбоко дишане, а след това ще се заемем с насочваща медитация. Ще седнете в поза, която ви е удобна, ще си затворите очите и аз ще ви насочвам, за да можете да си представите различни ситуации, различни възможности. Започваме.

Макси ми се усмихна. Аз също ѝ се усмихнах.

— Добре ли си? — прошепна тя и аз кимнах.

Преди още да се усетя, вече седях с кръстосани крака на подложката на пода, очите ми бяха затворени, а флейтата и барабаните тихо отекваха в ушите ми.

— Представете си едно сигурно място — започна Абигейл. Гласът ѝ бе тих и спокоен. — Не се опитвайте да го избирате. Просто затворете очи и то само ще се появи.

Сигурна бях, че ще си представя терасата на Макси или дори кухнята ѝ. Само че, докато Абигейл повтаряше „Сигурно място“, оказа се, че съм в леглото си... в собственото си легло вкъщи. Синята кувертюра, шарените възглавници, Нифкин, разположил се като дребно косматото украшение, мига към мен. По светлината, която влизаше през прозорците, прецених, че е вечер, времето, когато се прибирам от работа. Време да изляза на разходка с кучето, да позвъня на Саманта, да прегледам пощата, да се преоблека и да се приготвя за лягане... И изведнъж ме обзе такава невероятна тъга по дома, копнеж по моя град, по моя апартамент, по моето легло, че усетих как отмалявам.

Понечих да се изправа на крака. Главата ми бе пълна с образи на града — кафенето на ъгъла, където двете със Саманта пиехме ледено капучино и споделяхме ужасните си преживявания с мъжете... „Рийдинг Търминъл“ рано сутрин, с аромата на свежи цветя и

канелени кифли... търговският център „Индипендънс“, който ми бе на път след работа, зелените поляни, пълни с туристи, които искат да видят виртуалния музей „Либърти Бел“, козята върба, цъфнала в розово... зимната пързалка в петък, докато Нифкин се дърпа напред и се опитва да хване чайките, които се снишават ниско над водата. Моята улица, моят апартамент, моите приятели, моята работа...

— У дома — прошепнах аз на бебето... и на себе си. След това прошепнах „тоалетна“ към Макси и се отправих навън.

Останах на слънце и си поех дълбоко въздух. След малко почувствах някой да ме докосва по рамото. Абигейл бе зад мен с чаша вода в ръка.

— Добре ли си?

Кимнах.

— Просто почувствах тъга по дома. Май е това.

Абигейл кимна замислена.

— У дома — кимна отново тя. — Щом домът ти е сигурното ти място, това е чудесно.

— А ти как... — не можех да намеря думите за това, което исках да я попитам. Как си намерила щастие в това тяло... в тяло като моето? Как успяваш да намериш смелост, след като знаеш, че не си като другите?

Абигейл ми се усмихна.

— Пораснах — отвърна тя на въпроса, който не бях задала. — Научих някои неща. И с теб ще се случи същото.

— Кани?

Макси мигаше към мен на яркото слънце и ми се стори загрижена. Махнах ѝ с ръка. Абигейл махна и на двете.

— Успех — пожела ни тя и се върна вътре, бедрата ѝ се люшкаха, гърдите ѝ се тресяха, но бе горда и не познаваше какво е това притеснение. Останах да гледам след нея и бях готова да прошепна на бебето: „Нея трябва да гледам“.

— Какво стана? — попита Макси. — Добре ли си? Не се върна и си помислих, че си започнала да раждаш, нещо такова...

— Не — отвърнах. — Още не е бебето. Добре съм.

Върнахме се вкъщи. Макси възбудено бърбеше как си е представила, че печели „Оскар“ и с много финес и такт, докато е на подиума, праща по дяволите всичките си бивши гаджета.

— За малко не се изсмях, когато си представих изражението на Кевин! — кудкудякаше тя и на следващия светофар ме погледна. — А ти какво видя, Кани?

Не исках да ѝ отговоря... не исках да наранявам чувствата ѝ, като ѝ кажа, че щастието ми се намира приблизително на пет хиляди километра от къщата ѝ на калифорнийския бряг и от самата Макси.

— Къщи — отвърнах тихо.

— Ей сега пристигаме — успокои ме Макси.

— Кани — виеше Саманта по телефона на следващата сутрин. Глас, който нямаше нищо общо с оперена адвокатка. — Това е пълен абсурд! Настоявам да се върнеш. Тук става какво ли не. Скъсах с инструктора по йога, а теб дори те нямаше да ме изслушаш.

— Казвай де — подканих я и потиснах чувството на вина.

— Не е важно — заяви небрежно Сам. — Сигурна съм, че моите преживелици не са чак толкова интересни, колкото приятелите ти звезди и техните раздели...

— Стига, Сам — опитах се да я спра. — Знаеш, че не е вярно. Ти си най-добрата ми приятелка на този свят и искам да ми разкажеш всичко за онзи нещастник, инструктора по йога...

— Зарежи го него — прекъсна ме Сам. — Предпочитам да поговорим за теб. Какво става? Ти да не би да си там на постоянна ваканция? Завинаги ли смяташ да останеш?

— Не завинаги — отвърнах. — Просто... не съм сигурна какво правя, честно — бях отчаяна, не исках повече да говоря за това.

— Липсваш ми — заяви жално Сам. — Дори грозното ти малко кученце ми липсва.

— Няма вечно да съм тук — уверих я. Това бе единственото, което знаех със сигурност.

— Добре, сменяме темата — съгласи се Саманта. — Познай кой ми се обади. Онзи дългият лекар, с когото се сблъскахме на Кели Драйв.

— Доктор Кей ли? — попитах и усетих прилив на щастие, когато му чух името, но ме бодна и чувство на вина, че не съм му се обаждала от деня, в който подписах с Вайълит. — Откъде ти е взел номера?

Гласът на Саманта се вледени.

— Очевидно — обясни тя, — въпреки че изрично те бях помолила, ти пак си ме записала в документите като човек, към когото може да се обръща при спешни случаи.

По този въпрос можеше да се спори. Винаги записвах Саманта като лицето, към което да се обърнат, ако възникне спешен случай, особено когато ходех на колоездачески преходи. Саманта не остана очарована, когато разбра какво правя.

— Честно, Кани, защо не вземеш да запишеш майка си? — попита тя, повтаряйки пак същото, което бях чувала неведнъж.

— Защото се притеснявам, че ще се обади Тания и ще ме погребее в морето — отвърнах.

— Както и да е, той се обади, защото искаше да разбере как са нещата при теб, питаше за адреса ти; сигурно иска да ти изпрати нещо.

— Чудесно! — подхвърлих, защото не знаех какво друго да кажа.

— Така че кажи ми сега кога ще се върнеш? — попита отново Сам.

— Скоро — отвърнах примирено. Поставих ръце на корема си. — Обещавам — обърнах се и към двете.

На другия ден следобед ми бе доставен пакет от „Мейлхаузес енд Мор“ на Уолнът Стрийт, Филадельфия.

Пренесох пакета на терасата и го отворих. Първото, което видях, бе картичка със снимката на малко, ококорено подобие на Нифкин. Обърнах я.

„Мила Кани — пишеше отзад. — Саманта ми каза, че ще поостанеш в Лос Анджелис, и реших, че ще ти бъде приятно да имаш нещо за четене. (Там нали се чете?) Сложил съм ти книги и няколко неща, които да ти напомнят за дома. Обади ми се, когато решиш, че си в настроение да ми кажеш здрасти.“ Беше подписана „Питър Крушелевански (от Филадельфийския университет)“.

Под подписа му имаше още:

„Саманта ми каза, че и Нифкин е на Западния бряг, затова има нещо и за него.“

В кутията намерих картичка на „Либърти Бел“ и още една на „Индипендънс Хол“. Имаше малка кутия шоколадови вафли от „Рийдинг Търминъл“ и едно-единствено малко смачкано кексче. На дъното на кутията напипах нещо кръгло и тежко, опаковано в много пластове „Филаделфия Игзаминър“ („Лафче с Габи“, забелязах, бе посветено на последния телевизионен филм на актрисата Анджеला Ландсбъри). Вътре бе плитка керамична купичка за кучешка храна. На дъното ѝ с яркочервено бе написана буквата „Н“, а по краищата бе обточена с жълто. Отстрани бяха нарисувани цяло семейство Нифкинчета, всяко съвсем същото като моя, с ухилена муцуна и същите петна. Нифкин тичаше, Нифкин седеше, Нифкин бе на пода и дъвчеше кокал от пресовани жили. Разсмях се от удоволствие.

— Нифкин! — провикнах се, той излая и притича.

Оставих купичката, за да я подуши Нифкин. След това се обадох на доктор Кей.

— Сузи Светкавицата! — каза той вместо поздрав.

— Кой? — попитах. — Какво?

— Това е от песен на Уорън Зевон — обясни доктор Кей.

— Какво? — учудих се. Единствената песен на Уорън Зевон, която знаех, бе за адвокати, оръжие и пари.

— Разказва се за едно момиче, което... много пътува — поясни той.

— Струва ми се интересно — отбелязах и си казах, че трябва да погледна думите. — Обаждам се да благодаря за подаръците. Чудесни са.

— Пак заповядай — каза докторът. — Радвам се, че ти харесват.

— По памет ли си рисувал Нифкин? Невероятен е. Трябвало е да станеш художник.

— Мърлям по малко — призна и гласът му прозвуча съвсем като на доктор Злобил от филма за Остин Пауърс, затова избухнах в смях. — Всъщност приятелката ти Саманта ми даде няколко снимки — обясни. — Не съм ги използвал много. Твоето куче има характерна муцуна.

— Толкова си мил — това бе самата истина.

— До университета откриха студио, в което всеки може да нарисова каквото пожелае — обясни доктор Кей. — Там я направих. Тъкмо празнувах рождения ден на някакво дете и бяхме само осемгодишните, които рисуваха чаши, и аз.

Усмихнах се, като си го представих — високият доктор Кей с дуднещия глас, свит на някой стол, рисува Нифкин, докато дребните деца го зяпат.

— Как вървят нещата, кажи ми?

Предадох му събитията накратко, разказах му, че пазарувам с Макси, че готвя, за селския пазар, който открих. Описах му малката къща на брега. Обясних, че Калифорния е както прекрасна, така и нереална. Казах му, че се разхождам всеки ден, че работя всеки ден, че Нифкин се е научил да си спасява топката от вълните.

Доктор Кей издаваше звуци на заинтересован човек, докато най-сетне зададе най-важния въпрос.

— Кога ще се прибереш?

— Не съм сигурна — признах. — В момента съм в отпуска и все още дооправям сценария.

— Значи... ще родиш там.

— Не знам — отвърнах бавно. — По-скоро не.

— Добре — бе единственият му коментар. — Трябва пак да закусим заедно, когато се върнеш.

— Дадено — съгласих се и се сетих с болка за разходките и закуските със Сам. Тук нямаше такива места. — Ще бъде чудесно — чух колата на Макси в гаража. — Слушай, трябва да затварям...

— Няма проблем — примири се той. — Обади ми се, когато искаш.

Затворих телефона с усмивка. Зачудих се на колко ли е години. Опитах се да разбера дали ме харесва единствено като пациентка, или съм просто едно от дебелиите момичета, които идват в кабинета му и си отиват, всяка със своята болка. Казах си, че ще ми бъде приятно да го видя отново.

На следващата сутрин Макси предложи ново пътуване.

— Още не мога да повярвам, че имаш пластичен хирург — измърморих, докато се настанях в ниската малка кола и си мислех, че единствено в този град една двайсет и седем годишна актриса със съвършено тяло ще има пластичен хирург.

— Необходимо зло — заяви кисело Макси и профуча покрай няколко по-малко мощни коли, за да се престрои в бързата лента.

Кабинетът на хирурга бе в сиво и мораво, с хладни мраморни подове, лъскави стени и още по-лъскава рецепционистка. Макси свали огромните си слънчеви очила и тихо поговори с жената зад бюрото, докато аз обикалях, разглеждах снимките на лекарите и се чудех кой от тях има удоволствието да направи устните на Макси по-пълни и да заличи ситните бръчици под очите ѝ. Доктор Фишър бе рус и удивително приличаше на сладникавия годеник на Барби, Кен. Доктор Роудс бе брюнет с извити вежди, приблизително на моя възраст, но сигурно грешах. Доктор Таскър бе веселият Дядо Коледа на групата, само дето му липсваха напумпаните порозовели бузи и двойната брадичка. А пък доктор Шапиро...

Застинах на място, загледана в огромната снимка на баща ми. Беше по-слаб, беше си обръснал брадата, но нямаше съмнение, че това е той.

Макси се приближи, точетата ѝ тракаха по пода. Когато видя изражението ми, ме стисна за лакътя и ме поведе да седна.

— Кани, какво има? Нещо с бебето ли?

Върнах се отново при стената, а краката ми тежаха като вкаменени дървета, когато посочих.

— Това е баща ми.

Макси погледна снимката, след това впери очи към мен.

— Ти не знаеше ли, че е тук? — попита тя.

Поклатих глава.

— Какво ще правим?

Кимнах към вратата и потеглих с бърза крачка.

— Ще си вървим.

— Ето какво е станало с него — отбелязах аз. С Макси и Нифкин бях ме на терасата и пиехме изстуден малинов чай. — Липосукции в

Ел Ей — едва изрекох думите, докато се опитвах да приема истината. — Звучи ми като някаква лоша шега.

Макси извърна поглед. Стана ми жал за нея. Никога не ме бе виж дала толкова разстроена и нямаше представа как да ми помогне. А аз не знаех какво да ѝ кажа.

— Ти си стой тук — обърнах се към нея аз и се изправих. — Отивам на разходка.

Вървах покрай водата, разминах се с кънкьорки по бикини, покрай опънати мрежи за волейбол, покрай пискащи деца, омазани със сладолед. Минах покрай сергии, покрай ателието за пиърсинг, покрай продавачи на четири чифта чорапи по за долар, покрай мърляви тийнейджъри, които дрънкаха на китари, покрай бездомници.

Докато вървах, се опитвах да обмисля нещата, да ги подреда, сякаш са картини, поставени в рамки.

Представих си семейството си такова, каквото беше едно време — петимата на поляната на Рош Хашана^[1], накупени в най-новите си дрехи: баща ми със спретната брада, стиснал ме за раменете; моята коса бе хваната с шнола, пуловерът ми — набъбнал от наболите гърди, и двамата сме усмихнати.

След това си ни представих пет години по-късно: баща ми си бе отишъл; аз бях дебела, нацупена и уплашена; майка ми се чувстваше обърквана; брат ми бе нещастен, а Луси вечно се занимаваше с безумните си прически и пиърсинг, и среднощни телефонни разговори.

Още спомени: завършването на колежа. Майка и Таня са се прегърнали през раменете по време на шампионата по софтбоул. Джош, висок метър и осемдесет, слаб и сериозен, се занимава с пейката в Деня на благодарността. Годици, в които по празниците бяхме четиримата на масата, майка, седнала на централното място, брат ми срещу нея, идват и си отиват различни гаджета, забравяме ги и все се опитваме да се преструваме, че нищо не ни липсва.

Ето ме, когато се изнесох. Застанала съм гордо пред първия си апартамент, стискам копие от първата си публикувана статия и соча заглавието „Дебатите за бюджета отложени“. След това съм с първото си гадже. Любимият от колежа. Двамата с Брус сме в океана, смеем се към обектива, примижали на слънцето. Брус е на концерт на „Грейтфуд Дед“, единият му крак е вирнат във въздуха, стиснал е бутилка бира в

ръка, косата му е пусната по раменете. След това отстъпвам, заобикалям го и продължавам напред.

Стоя пред вълните на океана и не усещам... нищо. Може би това е краят на любовта, която изпитвах към него, празното място, което остава в гърдите ти, там, където са били жарта и болката, и страстта, потъмнелият мокър пясък, след като приливът най-сетне се е отдръпнал.

Добре, помислих си. Намерих те. Ти си тук. И ти си продължил напред, защото винаги така става; това е единствената възможност. Продължаваш, докато спре да те боли или поне докато откриеш нови неща, от които те боли повече. Това си е напълно човешко, всеки от нас е обзет от свое си нещастие, защото така са устроени хората. Защото Господ не ни е дал избор. Порастваш, нали така ми каза Абигейл. Научаваш разни неща.

Макси седеше на терасата, където я бях оставила, и ме чакаше.

— Трябва да отидем на пазар — казах.

Тя веднага скочи.

— Къде — полюбопитства. — Какво ще купуваме?

Разсмях се и долових сълзите в гласа си, а след това се зачудих дали и тя ги е чула.

— Трябва да си купя годежен пръстен.

[1] Рош Хашана — еврейската Нова година, в която се прави преоценка на делата и се иска прошка. — Б. пр. ↑

17.

На рецепционистката в кабинета на баща ми не ѝ направи особено впечатление, че се мотая, преди да ѝ кажа защо се обаждам.

Имам белег и искам доктор Шапиро да го погледне. Дадох номера на мобилния телефон на Макси и се представих като Луиз Лейн, а момичето изобщо не се усъмни. Даде ми час за десет сутринта в петък и ме предупреди, че по това време движението е кошмарно.

Затова в петък сутринта излязох рано. Косата ми бе тъкмо подстригана (Гарт изпълни желанието ми, въпреки че бяха минали само четири седмици). На лявата си ръка носех не само фината тънка халка, която си представях, че един ден ще имам, но и толкова огромен диамант, та едва успях да задържа погледа си на пътя.

Макси го бе донесла от реквизитната и ме увери, че никой няма да забележи липсата му, а това е само знак, с който да покажа на баща си и на света наоколо, че съм пристигнала.

— Нека обаче те попитам — започна тя на сутринта, докато похапвахме гофрети, праскови и ги поливахме с джинджифилов чай. — Защо искаш баща ти да мисли, че си омъжена?

Станах, дръпнах пердетата и се загледах към водата.

— Честно казано, не знам. Дори не знам дали ще си сложа пръстена по време на срещата ни.

— Сигурна съм, че си го обмислила — каза Макси. — Ти мислиш за всичко.

Погледнах пръстените.

— Веднъж ми каза, че никой никога няма да ме обича, че никой няма да ме пожелае. Имам чувството, че ако го видя, когато съм бременна и не съм омъжена... все едно ще се окаже прав.

Макси ме погледна, сякаш това бе най-тъжното нещо, което някога бе чувала.

— Съзнаваш, че това не е истина, нали? — попита тя. — Знаеш колко много те обичат хората.

Поех си дъх на пресекулки.

— Да, разбира се — отвърнах. — Просто... трудно ми е да мисля разумно — погледнах я. — Става въпрос за семейството. Кой разсъждава разумно, когато става въпрос за семейството? Аз просто... искам да разбера защо постъпи така. Искam поне да му задам този въпрос.

— Той може и да не успее да ти отговори — каза ми Макси. — Ако все пак отговори, отговорите може и да не ти харесат.

— Просто искам какъвто и да е отговор — заявих с дрезгав глас. — Просто ми се струва, че... искам да кажа, че човек има двама родители, а мама... — махнах неопределено с ръка, за да подсказва за лесбийските ѝ наклонности и за неподходящата ѝ партньорка. Пръстенът проблесна на светлината. — Знам, че трябва да опитам.

Сестрата, която ме поведе към къта за преобличане, имаше еднакви, симетрично разположени гърди като пъпеша. Подаде ми плюшен халат и папка с бланки, които трябваше да попълня.

— Лекарят ще бъде при вас след мъничко — увери ме тя и щракна мощна лампа, за да я насочи към лицето ми, където бях излъгала, че имам белег. — Я — учуди се, докато ме оглеждаше. — Че той почти не се вижда.

— Да, но е много дълбок — обясних. — Аз го виждам.

Тя кимна, сякаш това бе напълно нормално, и излезе от стаята.

Настаних се в бежовия фотьойл и се замислих какви лъжи да съчиня за бланките, и ми се прииска наистина да имам белег — физически белег, който да покажа на света, да покажа и на него — за да разбере какво съм преживяла и изтърпяла. След двайсет минути на вратата се почука и баща ми влезе.

— Какво ви води насам, госпожо Лейн? — попита той, докато преглеждаше бланките. Седях тихо. След миг вдигна поглед. По лицето му премина раздразнение, погледът, който ми хвърли, означаваше „престани да ми губиш времето“, отлично го познавах от детството си. Остана загледан в мен цяла минута, а по лицето му се запази единствено раздразнението. След това се сети.

— Кани?

Аз кимнах.

— Здравсти.

— Господи, какво... — баща ми, който бе в състояние да избълва обида във всяка ситуация, нямаше думи. — Какво правиш тук?

— Записала съм си час — отвърнах аз.

Той се сви, свали си очилата и притисна носа си с палец и показалец — жест, който отлично си спомнях. Обикновено го правеше, преди да избухне в поредния си гневен изблик.

— Ти просто изчезна — продължих. Баща ми поклати глава и отвори уста, но нямах намерение да го оставя да ме прекъсва. — Никой от нас не знаеше къде си. Как можа? Как можа да си тръгнеш просто така и да ни зарежеш всички? — той не отговаряше... просто ме гледаше — погледът му минаваше през мен сякаш бях истерична пациентка. — Не те ли е грижа за нас? Сърце нямаш ли? Или това е тъп въпрос, когато го задаваш на човек, който си изкарва прехраната, като изсмуква целулит.

Баща ми ме погледна побеснял.

— Няма нужда да се опитваш да ме унижаваш.

— Не, аз просто имах нужда от баща — обясних му. Досега не си бях давала сметка колко съм му ядосана, колко съм побесняла, не и преди да го видя, облечен в колосаната лекарска престилка, със съвършен маникюр, загорял, с тежък златен часовник.

Той въздъхна, сякаш разговорът го отегчаваше; сякаш аз го отегчавах.

— Защо си дошла?

— Не съм дошла специално да те търся, ако ме питаш за това. Моя приятелка имаше час и дойдох с нея. Видях снимката ти — продължих: — Не е много умно, да знаеш. За човек, който се опитва да се покрие.

— Не съм се покривал — възрази раздразнен той. — Това са глупости. Майка ти ли го каза?

— А защо тогава никой от нас не знае къде си.

— Нямаше да ви интересува, дори да знаехте — измърмори и взе папката, с която бе влязъл.

Бях толкова объркана, а той вече бе стиснал бравата, преди да си събере мислите.

— Ти луд ли си? Разбира се, че ни интересуваше. Ти си ни баща...

Той отново си сложи очилата. Виждах очите му — малки и воднисто кафяви.

— Вече сте пораснали. Всички.

— Значи мислиш, че след като сме достатъчно големи, няма значение какво си ни причинил? Да имаш нужда и от двамата си родители е нещо, което надрастваш, така ли?

Той се изпъна в цял ръст и отново се загърна в лекарското си високомерие, все едно че бе наметнал тежък балтон.

— Мисля — каза, изговаряйки думите бавно и отчетливо, — че много хора са разочаровани от живота, който живеят.

— Това ли искаш да си за нас? Едно разочарование?

Баща ми въздъхна.

— Не мога да ти помогна, Кани. Не знам какво искаш, но би ли престанала... нямам какво да ти дам. На никого от вас.

— Не ти искаме парите...

Той ме погледна почти мило.

— Не говорех за пари.

— Защо? — попитах го. Гласът ми трепереше. — Защо правиш деца, а след това ги изоставяш? Това не го разбирам. Какво сме направили... — преглътнах. — Какво толкова ужасно направихме, че не искаш да ни виждаш повече? — докато изговарях думите, знаех, че звучат смешно. Знаех, че нито едно дете не е толкова лошо, не е съгрешило чак толкова, нито пък е толкова грозно, че да накара родителите да го изоставят. Знаех, че грешката не е наша. Не биваше да обвинявам нас, казах си аз. Можех просто да оставя нещата така; щях да оставя товара и да се освободя.

Знаех отлично, че това, което ти казва разумът, и това, което ти е на сърцето, са различни неща. Разбирах, че Макси бе права. Каквото и да кажеше баща ми, какъвто и отговор да ми дадеше, той нямаше да ми хареса. И нямаше да е отговорът на въпроса ми.

Останах загледана в него. Очаквах да каже нещо, да попита какво става с мен: къде живея, какво работя, с кого съм решила да прекарам живота си? Вместо това той само ме погледна, поклати глава и се обърна към вратата.

— Ей! — повиках го.

Баща ми се обърна и ме погледна, а гърлото ми се сви. Какво исках да му кажа? Нищо. Исках той да ме попита: как си, коя си, какво ти се е случило, каква си станала? Гледах го, но той не казваше нищо — просто излезе.

Не се сдържах. Посегнах към него, за да видя някакъв знак, каквото и да е, докато пристъпваше към вратата. Пръстите ми докоснаха колосаната престилка. Той не спря. Дори не забави крачка.

Когато се върнах, прибрах пръстените в кадифените им кутийки. Измих грима от лицето си и гела от косата. След това се обадох на Саманта.

— Няма да повярваш — започнах.

— Сигурно няма — отвърна тя. — Затова казвай.

Разказах й.

— Не ми зададе нито един въпрос — завърших. — Не искаше да знае нито какво правя тук, нито как върви животът ми. Май дори не забеляза, че съм бременна. Просто му беше все едно.

Саманта въздъхна.

— Това е ужасно. Не мога да си представя как си се почувствала.

— Почувствах... — погледнах към водата, след това вдигнах очи към небето. — Чувствам, че е време да се прибирам.

Макси кимна, когато й го казах, кимна тъжно, но не ме помоли да остана.

— Завърши ли сценария? — попита.

— Още преди няколко дни — признах. Тя погледна леглото, където си бях подредила нещата — дрехите и книгите, плюшеното мече, което един ден купих в Санта Моника.

— Искан ми се да бях направила повече — въздъхна.

— Направи страшно много — прегърнах я аз. — И ще си говорим, и ще си пращаме имейли... а ти ще ми идваш на гости, когато бебето се роди...

Лицето на Макси се озари.

— Леля Макси — заяви тя. — Ще го накараш да ми казва леля Макси. И ще го гледа до спукване!

Усмихнах се, защото си представих как Макси се държи с малкия Макс или с малката Аби като с двукрак Нифкин и облича бебето с дрешки, които да отиват на нейните.

— Ти ще бъдеш страхотна майка — казах.

Тя настоя да ме откара до летището, помогна ми да предам багажа, изчака ме на изхода за отвеждане към самолета, въпреки че всички наоколо, от стюардесите до чистачите, я гледаха така, сякаш е най-рядкото животно на света.

— Да знаеш, че ще отразят идването ти тук в „Инсайд Едингън“ — предупредих я, докато се кискахме и плачехме и се прегърнахме поне за единайсети път. Макси ме целуна по бузата, след това се наведе и помахна на корема ми.

— Нали билетът е в теб? — попита тя.

Кимнах.

— Имаш ли си дребни?

— О, да — усмихнах се, защото това бе самата истина.

— Тогава заминавай — подкани ме тя.

Кимнах, подсмръкнах и я прегърнах отново.

— Ти си страхотна приятелка — уверих я. — Невероятна.

— Да се пазиш — отвърна Макси. — Приятно пътуване. Обади ми се, когато пристигнеш.

Кимнах, без да отговарям, защото си нямах доверие, обърнах се и поех към самолета и към къщи.

Първа класа бе по-натоварена този път, отколкото на идване. Мъж, приблизително на моя възраст, висок точно колкото мен, с къдрава руса коса и ясни сини очи се настани в съседната седалка, докато аз се опитвах да си сложа предпазния колан (вече доста постегнат). Кимнахме си учтиво. След това той измъкна някакви документи, по които личаха печати „Секретно“, а пък аз извадих брой на „Ентъртейнмънт Уикли“. Мъжът хвърли поглед на четивото ми и въздъхна.

— Завиждате ли ми? — попитах го.

Той се усмихна, кимна и извади ролка бонбони от джоба си.

— Искате ли „Ментос“? — покани ме.

— Те ли са най-хубави? — усмихнах се и си взех. Той погледна „Ментос“, след това ме погледна и сви рамене.

— Добър въпрос.

Отпуснах седалката назад. Човекът бе симпатичен, мислех си, и очевидно имаше добра работа, поне така ми се стори заради

документите. Това ми трябваше — обикновен мъж с редовна работа, който живее във Филадельфия, чете книги и ме обожава. Погледнах крадешком господин Ментос, замислих се дали да не му дам визитката си... след това се стегнах, защото чух гласовете на майка и на Саманта, които ревнаха едновременно: „Ти да не си луда?“

Може би в някой друг живот, реших и придърпах одеялото под брадичката. Само че този живот щеше да е чудесен. Може би баща ми никога нямаше да ми бъде баща отново, може би майка ми щеше да остане завинаги вързана с ужасната Таня. Може би сестра ми щеше да си остане едно нестабилно същество, може би брат ми никога нямаше да се научи да се усмихва. Въпреки това аз щях да продължа да откривам доброто в света. Щях да виждам красотата. Някой ден, казах си, преди да заспя, дори щях да намеря друг, когото да обичам.

— Любов — прошепнах на бебето. След това затворих очи.

Ако желаете нещо достатъчно силно, твърдят в приказките, накрая ще го получите. Но то не става точно така, както си го мислите, а краят на приказката невинаги е щастлив. Месеци наред копнеех за Брус, сънувах Брус, спомнях си лицето му и го задържах, докато заспя, дори когато не се опитвах. Накрая, сякаш сънищата и мечтите го бяха призовали, и той се появи пред мен.

Стана точно както бе казала Саманта.

— Ще го видиш отново — бе предрекла тя преди месеци, когато ѝ съобщих, че съм бременна. — Гледала съм достатъчно сериали и ти гарантирам, че ще стане така.

Слязох от самолета, прозях се, за да ми се отпушат заглъхналите уши, и ето че в общата зала, точно пред мен, под надписа „Тампа/Сейт Пийтс“, стоеше Брус. Сърцето ми трепна, защото реших, че е дошъл заради мен, че отнякъде е научил и е тук, за да ме посрещне, но после видях, че е с някакво момиче, което не бях виждала никога преди. Беше дребна, бледа, с къса коса. Облечена в светлосини дънки и бледожълта спортна тениска с три копчета, пъхната в панталоните. Безлична, с прости дрехи, нищо особено като черти и като тяло. В нея нямаше нищо забележително, освен плътните неформени вежди. Заместничката ми, предположих.

Замръзнах на място, парализирана от тази нежелана среща. След като бе писано да се случи, това бе подходящо място — огромното бездушно международно летище „Нюарк“, където пътници от Ню Йорк, Ню Джърси и Филадельфия се събираха, за да се прехвърлят на презокеански полети или евтини вътрешни линии.

В продължение на може би пет секунди стоях, без да помръдвам, и се молах той да не ме види. Опитах се да се отдръпна, да заобиколя, като си казах, че има начин да се кача на ескалатора, да си грабна багажа и да изчезна. В следващия момент очите на Брус се спряха на мен и аз разбрах, че е прекалено късно.

Той се наведе, прошепна нещо на момичето, което извърна глава, преди да успея да я доогледам. След това Брус направи крачка към мен, право към мен. Бе облечен в червена тениска, която познавах и към която се бях притискала стотици пъти, с къси сини панталонки, които също си спомнях, защото ги бях сваляла. Изпратих гореща благодарност за прическата, която Гарт ми бе направил, за тена и диамантените обеци и въздъхнах нещастно, че не нося онзи огромен, натруфен годежен пръстен. Беше много глупаво, но се надявах да изглеждам добре. Доколкото е възможно жена в средата на седмия месец да изглежда добре, и то след шестчасово пътуване със самолет.

И ето че Брус бе пред мен, пребледнял и сериозен.

— Здравсти, Кани — поздрави ме той. Усетих очите му на корема си, сякаш го бе привлякъл магнит. — Значи ти...

— Точно така — отвърнах хладно. — Бременна съм — изправих се и стиснах по-здраво сака на Нифкин. Нифкин, разбира се, бе подушил Брус и се напъваше да изскочи, за да му се порадва. Чувах как опашката му барабани, а той скимти.

Брус вдигна очи към таблото с полетите над вратата, от която току-що бях излязла.

— Идваш от Ел Ей ли? — попита и показва, че докато сме били разделени, способността му да чете не се бе загубила.

Кимнах отново с надеждата да не разбере колко силно треперят коленете ми.

— Ти какво правиш тук? — попитах аз.

— Заминавам на ваканция — отвърна. — Ще ходим във Флорида за уикенда.

Ние, казах си с горчивина и останах загледана в него. Той си бе същият. Малко по-слаб, може би на опашката му се бяха появили нови бели косми, но си бе същият Брус, чак до мириса, усмивката и незавързаните маратонки.

— Браво на теб — отвърнах.

Брус не захапа въдицата.

— По работа ли си била в Ел Ей?

— Имах срещи на крайбрежието — обясних. Винаги ми се беше искало да кажа точно тези думи на някого.

— От „Игзаминър“ са те изпратили в Калифорния? — любопитства той.

— Не, срещите бяха във връзка със сценария ми — уточних.

— Продала си сценария си? — стори ми се, че искрено се зарадва. — Кани, та това е чудесно!

Не отговорих, продължих да го гледам неприязнено. От всички неща, които желях от него — любов, подкрепа, пари, да ми покаже с нещо, че не е забравил за съществуването ми, за съществуването на бебето ни, че това не е без значение за него, поздравлението му ми се стори прекалено нищожно.

— Аз... аз съжалявам — рече най-сетне.

При тези думи побеснях. Каква долна гадина, помислих си, да се появи на летището като човек без всякакви ангажименти, да ми пробутва жалките си извинения, сякаш те можеха да заличат дългите месеци на мълчание, притесненията, които преживях, болката, че не е до мен, докато се чудех как ще осигуря детето си. Бях побесняла заради самодоволството му. На него не му дремеше нито за мен, нито за детето. Така и не ми се обади, така и не попита, просто не го беше грижа. Заряза ме — заряза ни — съвсем сами. На кого ми приличаше това?

В този момент разбрах, че гневът ми не е насочен към него. Беше насочен към баща ми, първия специалист по зарязванията, причината за цялата ми несигурност и всички стракове. Само че баща ми беше на пет хиляди километра и ми бе обърнал гръб окончателно. Ако се вгледах внимателно, щях да разбера, че Брус е същият, както и много други мъже, чак до цигарата с трева и опашката, и мързела, и онази дисертация, която никога нямаше да довърши, и рафтовете за книги, които никога нямаше да закачи, и ваната, която никога не чисти.

Мъжете като Брус се срещат толкова често, колкото и чорапите, дето ги продават по шест чифта в „Уолмарт“, само дето не беше толкова чист. Трябваше само да се появя на някой концерт на „Фиш“ и да се усмихна, за да си намеря същия.

Брус обаче, за разлика от баща ми, стоеше пред мен... и съвсем не се чувстваше невинен. Нали той бе този, който ме заряза?

Пуснах Нифкин и се обърнах към Брус, а яростта ми, трупаната години наред ярост набъбна в гърдите ми.

— Съжаляваш значи? — изсъсках.

Той отстъпи крачка назад.

— Съжалявам — повтори, а гласът му бе толкова тъжен, сякаш някой насила го изтръгваше от него. — Трябваше да ти се обадя, но...

Присвих очи. Той отпусна ръце.

— Просто ми дойде много — прошепна. — И баща ми, и всичко.

Извих очи нагоре, за да му покажа какво мисля за подобни извинения и че няма да обменяме нежни спомени за Бърнард Губерман, нито пък за който и да е друг.

— Знам колко си силна — продължи. — Знаех, че ще се справиш.

— Налага ми се, нали така, Брус? Ти не ми остави друг избор.

— Съжалявам — повтори отново, този път още по-несъщастно. — Надявам се да си щастлива.

— Усещам как добрите пожелания струят от теб — сопнах се. — О, почакай. Моя грешка. Това, дето струи от теб, май е дим от трева.

Имах чувството, че част от мен се бе отделила от тялото ми и се носеше нагоре, за да наблюдава как сцената се превръща в нещо ужасно... за да причини още повече тъга. „Кани, о, Кани — хлипаше тънък гласец. — Ти не си му ядосана на него.“

— И знаеш ли какво? — попитах го. — Искрено съжалявам за баща ти. Той беше мъж. А ти не си нищо повече от едно момче с големи крака и косми по брадата. Никога няма да си нещо повече. Ще си останеш един мижав писател в скапано списание и Господ да ти е на помощ, когато не можеш да изсмучеш повече спомени за нещата, които сме преживели заедно.

Гаджето се примъкна до него и преплете пръсти с неговите. Аз продължих да говоря.

— Никога няма да си добър като мен, да не говорим, че аз съм най-доброто, което някога си имал.

Момичето се опита да каже нещо, но аз не я оставих.

— Ще си останеш един дългуч с касетки в кутия от обувки. Тип, дете не искат да го вземат в нито един вестник. Оня тип, дете внася незаконно алкохол на концертите на „Грейтфул Дед“. Добрият стар Брус. Само дете не може да издрапа след първата си година в колежа. И той остарява, както и всички ние. Това няма да се промени, както няма да се промени и качеството на нещата, които пишеш. И знаеш ли какво? — пристъпих към него, така че бяхме един до друг. — Никога няма да си довършиш дисертацията. И цял живот ще живуркаш в Ню Джърси.

Брус стоеше, неспособен да промълви и дума. Устата му буквално зееше. Не беше приятна гледка. Гаджето ме погледна.

— Оставете ни на мира — намеси се тя с тънък писклив гласец.

Новите ми обувки „Маноло Бланик“ ми додаваха още пет сантиметра и аз се почувствах като амазонка, силна, необезпокоена от това нищожество, което ми стигаше едва до рамото. Погледнах я достатъчно красноречиво, за да ѝ покажа да си затваря устата, когато говорят по-умните от нея, поглед, усъвършенстван през годините с брат ми и сестра ми. Зачудих се дали някога е чувала за пинцети. Сигурно и тя ме гледаше и се чудеше не съм ли чувала за програми за отслабване като „Слим Фаст“... или за контрол над раждаемостта. Не ме интересуваше.

— Не си спомням да съм разговаряла с теб — казах ѝ аз и използвах реплика от „Върни нощния поход“ от 1989 година. — Няма смисъл да се обвинява жертвата.

Това върна Брус към настоящето. Той стисна ръката ѝ.

— Остави я на мира — защити я.

— Господи — въздъхнах. — Като че ли ще ви направя нещо. За твоє сведение — обърнах се към гаджето, — аз му написах едно-единствено писмо, когато разбрах, че съм бременна. Едно-единствено. И повече няма да го направя. Имам повече от достатъчно пари, по-добра работа от него, в случай че е пропуснал да го съобщи, когато ти е разказвал за живота си, и се справям повече от блестящо. Надявам се двамата да сте много щастливи — взех Нифкин, отметнах великолепната си коса и минах покрай човек от охраната. — На ваше

място бих му претърсила багажа — посъветвах го на достатъчно висок глас, за да чуе и Брус. — Най-вероятно пренася нещо забранено.

След това, тъй като продължавах да съм бременна, се отправих към тоалетните, за да се изпишкам.

Коленете ми бяха омекнали, а бузите ми горяха. Ха, помислих си.

Изправих се, пуснах водата и отворих вратата на кабината. А отпред стоеше новото гадже, скръстила ръце пред незабележимите си гърди.

— Да? — попитах я любезно. — Имаш нещо да кажеш ли?

Тя изкриви устни. Забелязах, че има издадена горна захапка.

— Мислиш се за много умна — нападна ме. — Той никога не те е обичал. Сам ми го каза — гласът ѝ пискливо се надигаше. Звучеше като играчка, от онези, които бляят и цвелят, когато ги стиснеш.

— Докато ти — продължих вместо нея аз — си единствената истинска любов в живота му — знаех дълбоко в сърцето си, в доброто си сърце, че не ми е работа да се карам с нея. Но просто не се сдържах.

Тя отново изви устни, също както правеше Нифкин, когато си играехме с някоя пухкава играчка.

— Защо не ни оставите на мира? — изсъска.

— Да ви оставя на мира? — повторих. — Да ви оставя на мира? Все това повтаряш, а аз така и не разбирам. Не правя нищо нито на единия, нито на другия. Аз живея във Филадельфия, за Бога...

И в този момент разбрах. Нещо в лицето ѝ ми подсказа.

— Той не престава да говори за мен, нали? — попитах.

Тя отвори уста, за да отвърне. Реших, че не си струва да я слушам повече. Изведнъж се почувствах изтощена. Умирах за сън, исках да се прибера и да си легна.

— Не е вярно — започна тя.

— Нямам време за подобни простотии — прекъснах я. — Имам си собствен живот — опитах се да я заобиколя, но тя бе застанала точно до мивката и не ми позволяваше да мина. — Мърдай — срязях я.

— Няма — сопна се тя. — Ще ме изслушаш! — сложи ръцете си на раменете ми и се опита да ме задържи на място, като ме побутна леко. В първия момент бях права и се опитвах да я заобиколя, а в следващия се подхлъзнах в локва вода. Глезенът ми поддаде и се подви. Паднах настрани и си ударих силно корема в ръба на мивката.

Преряза ме остра болка и аз се строполих по гръб на пода, глезенът ми бе извит под ъгъл, който не вещаеше нищо добро, а тя се бе надвесила над мен, пъхтеше като животно, бузите ѝ се обагриха в аленочервено.

Станах, подпрях се с двете си длани на пода и стиснах мивката, но в същия момент усетих нова раздираща болка. Когато погледнах надолу, забелязах, че кървя. Не много, но... кръвта не е нещо, което е нормално да видиш от кръста надолу, когато си в средата на седмия месец. Успях да се изправя на крака. Глезенът ме болеше зверски, гадеше ми се и усетих как кръвта се стича по крака ми.

Погледнах я. Тя също ме гледаше и проследи очите ми надолу към кръвта, която вече бе образувала гъста локва. В следващия миг притисна ръка към устата си и избяга.

Пред погледа ми всичко започваше да се размазва, а болката прииждаше на вълни откъм корема. Бях чела за това. Знаех какво означава, знаех, че е прекалено рано, че съм загазила.

— Помощ! — опитах се да извикам, но нямаше кой да ме чуе. — Помощ... — опитах отново и в този момент светът посивя, а след това потъна в чернота.

ПЕТА ЧАСТ ДЖОЙ

18.

Когато отворих очи, бях под водата. Плувен басейн ли беше това? Езерото на летния лагер? Океанът? Не бях сигурна. Виждах светлината над мен, тя проникваше през водата, а в същото време усещах как нещо ме тегли надолу към тъмните дълбини.

По-голямата част от живота си съм прекарала във водата, плувах с майка, но всъщност баща ми ме научи, още когато бях малка. Хвърляше монета във водата и аз я следвах до дъното, учех се как да съдържам дъха си, как да се гмурна по-надълбоко от предишния път, как да се изтласкам към повърхността.

— Потъвай или плувай — ми казваше баща ми, когато се връщах с празни ръце, кашлях и се давех, и се оплаквах или че е прекалено дълбоко, или че е прекалено студено. Потъвай или плувай. Връщах се отново във водата, исках монетата, но още повече исках да му угодя.

Къде беше баща ми? Обърнах се уплашена, плясках из водата, опитвах се да изплувам към мястото, откъдето идваше светлината. Само че усещах замайване. Трудно ми беше да продължа да замахвам с ръце, не можех да се държа на повърхността, а дъното на океана ме теглеше надолу и си мислех колко хубаво би било да спра, да не се движа повече, да се отпусна и да падна на дъното, да потъна до мекия килим от миди, стрити на ситно, да заспя...

Потъвай или плувай. Живей или умри.

Чух глас от повърхността.

Как се казваш?

Остави ме на мира, помислих си. Уморена съм. Усещах как тъмнината ме повлича и аз ѝ се оставих.

Как се казваш?

Отворих очи и ги присвих заради ослепително бялата светлина.

Кани, измърморих. Аз съм Кани, може ли сега да ме оставите?

Остани с нас, Кани, продължи гласът. Поклатих глава. Не исках да съм при тях, каквото и да имаше там. Исках да се върна във водата, където бях невидима, където бях свободна. Исках отново да отида да

плувам. Затворих очи. Монетата лъщеше и проблясваше на слънцето, прорязваше въздуха, падаше във водата и аз я следвах надолу.

Затворих отново очи и видях леглото си. Не моето легло във Филаделфия с приятната синя кувертюра и шарените симпатични възглавници, а леглото от времето, когато бях момиче — тясно, спретнато застлано с червеникавокафява покривка, подпъхната под матрака, а отдолу — разхвърляни книги с твърди корици. Мигнах и видях момичето на леглото, сериозно момиче със зелени очи и кестенява коса на опашка, която се плъзгаше чак до раменете. Тя лежеше на една страна и пред нея бе разтворена книга. Аз ли бях това? Дъщеря ми ли беше? Не бях сигурна.

Спомнях си това легло — то беше скришното ми място като момиченце, то бе единственото място, където се чувствах в безопасност като тийнейджърка, мястото, където баща ми никога не идваше. Спомням си, че през уикендите прекарвах часове в леглото, седях с кръстосани крака, а в другия край се бе настанила някоя приятелка, телефонът е при нас, също и кутия поразтопен сладолед, говорим си за момчета, за училище, за бъдещето, какъв ще бъде животът ни, затова ми се иска да се върна пак, толкова ми се иска да вкуся отново живота, преди всичко да се обърка, преди баща ми да замине и Брус да ме предаде, преди да разбере какво е станало.

Поглеждам надолу и момиченцето на леглото вдига поглед от книгата и ме поглежда с ясни чисти очи.

Поглеждам момиченцето и то ми се усмихва.

Мамо, казва ми.

Кани?

Пъшкам така, сякаш се събуждам от най-прекрасния сън и отварям очи на милиметър.

Стисни ръката ми, ако ме чуваш, Кани.

Стискам леко. Чувам неразбираеми гласове над мен, чувам нещо за кръвна група, нещо за зародишен монитор. Може би това е сънят, а момиченцето на леглото бе истината? Или водата? Може да съм отишла да поплувам, може би съм се отдалечила прекалено много, може би в момента се давя и образът на леглото ми е нещо, което умът ми е изобретил в последния момент, за да ме утеши.

Кани? — заговори отново гласът и ми се стори отчаяно притеснен. *Остани с нас!*

Аз не исках да оставам. Исках да се върна в леглото.

Третия път, когато затворих очи, видях баща ми. Бях отново в кабинета му в Калифорния, на бялата кушетка за прегледи. Усещах как диамантът тежи на пръста ми, а обещите на ушите. Усещах и тежестта на погледа му — топъл, пълен с обич, както си го спомням отпреди двайсет години. Седи срещу мен в бялата си престилка и ми се усмихва. *Каж ми къде беше, пита той. Каж ми каква си сега.*

Чакам бебе, отвърщам му аз и той кимва.

Кани, това е чудесно!

Сега съм репортер във вестник. Написах сценарий за филм, разказвам. Имам приятели. Имам куче. Живея в града.

Баща ми се усмихва: Толкова се гордея с теб.

Посягам към него, той поема ръката ми и я задържа в своята.

Защо не ми го каза преди? — питам аз. *Това щеше да промени всичко, само да знаех, че държиш на мен...*

Той ми се усмихна и ми се стори учуден, все едно че бях спряла да му говоря на английски или пък все едно той вече не разбираше този език. Когато пусна ръцете ми, аз отворих моите и в дланта ми блестеше монета. *Твоя е, каза той. Ти си я намери. Винаги е била твоя. Знаех, че ще я достигнеш сама.*

Докато говореше, ми обръщаше гръб.

Искам да те попитам нещо, заговорих аз. Той бе на вратата, точно както си спомнях, стиснал бравата с длан, но този път се обърна и ме погледна.

Не откъсвах очи от него, усещах колко е сухо гърлото ми и не можах да кажа нищо.

Как можа? — мислех си аз. *Как можа да изоставиш собствените си деца?* Луси бе само на петнайсет, а Джош на девет. Как можа да ни причиниш подобно нещо; как можа да си тръгнеш?

По лицето ми се стичаха сълзи. Баща ми пристъпи обратно към мен. Извади прилежно изгладена кърпичка от джоба на гърдите, където винаги я държеше. Беше съхранила аромата на парфюма, който използваше. Баща ми се наведе нежно и избърса сълзите ми.

Под мен отново се появи мъж, а над мен блестеше светлина.

Потъвай или плувай, помислих си мрачно аз. Ами ако исках да потъна? Имаше ли нещо, което да ме накара да плувам?

Помислих си за ръката на баща ми на бузата ми и се сетих за спокойния зелен поглед на момичето на леглото. Зачудих се какво ли е чувството да си вземеш горещ душ, след като си карала колело, да се топнеш в океана в горещ летен ден. Спомних си вкуса на дребните ягоди, които Макси купи на селския пазар. Спомних си приятелите си, Нифкин. Спомних си собственото си легло с памучни чаршафи, омекотени от въртенето в сушилнята, за книгата на нощното шкафче и свилия се до мен Нифкин. За момент си спомних за Брус... не точно за Брус, а за усещането да се влюбиш, да те обичат, да те ценят. *Да те ценят*, чух гласа на Макси.

Добре, казах си. Така да бъде. Ще плувам. Заради себе си, заради дъщеря ми. Заради всичко, което обичам, заради всички, които ме обичат.

Когато се събудих отново, чух гласове.

— Това не ми се струва правилно — каза един от тях. — Сигурни ли сте, че е закачено както трябва?

Майка, помислих си. Няма кой друг.

— Каква е тази жълта гадост? — попита друг глас — млад, женски, кисел. Луси. — Сигурно се води за пудинг.

— Не е пудинг — застърга дрезгавият отговор. Таня.

След това:

— Луси! Махни си пръстите от обяда на сестра си!

— Тя няма да го изяде — нацупи се Луси.

— Изобщо не знам защо носят тази храна — дуднеше Таня.

— Намерете безалкохолна бира — нареди майка. — И кубчета лед. Казаха, че може да смуче лед, когато се събуди.

Майка се приведе над мен. Подуших я — комбинация от „Клоуи“, тоалетно мляко за тяло със слънцезащитен фактор и шампоан „Пърт“.

— Кани? — повика ме тихичко тя.

Отворих очи — този път наистина — и видях, че не съм под водата, нито в собствената си стая, нито в кабинета на баща ми. Бях в

болнично легло. На ръката ми бе закачена интравенозна система, на китката ми бе поставена пластмасова гривна с името, а около мен пиукаха и поскърцваха някакви машини. Вдигнах глава и погледнах към пръстите на краката си. Коремът ми не се надигаше пред лицето.

— Бебето — започнах. Гласът ми се стори странен и писклив. Някой се появи от сенките. Брус.

— Здравсти, Кани — обади се той, обзет от притеснение, стори ми се, нещастен и много засрамен.

Замахнах с ръката без система, за да се отърва от него.

— Не питам за теб — заговорих. — Бебето ми.

— Ще повикам лекаря — заяви майка.

— Нека аз да отида — предложи Таня.

Двете се спогледаха, след това се измъкнаха от стаята, сякаш се бяха разбрала предварително. Луси ме погледна странно и се шмугна след тях. Останахме само двамата с Брус.

— Какво се случи?

Брус преглътна с усилие.

— Най-добре да ти обясни лекарят.

Започвах да си спомням — летището, тоалетната, новото гадже. Паднах. След това имаше кръв.

Опитах се да седна. Нечии ръце ми помогнаха да се надигна.

— Какво се случи? — попитах, а гласът ми се извисяваше истерично. — Къде съм? Къде ми е бебето? Какво се случи?

Ново лице се надвеси над мен — по всяка вероятност лекар, защото имаше бяла престилка, стетоскоп и картонче с името.

— Виждам, че сте будна! — зарадва се той.

Намръщих се.

— Как се казвате? — попита ме. Поех си дълбоко дъх, защото усетих болката. От корема надолу имах чувството, че са ме разрязали и съшили колкото да мине номерът. Глезенът туптеше болезнено в ритъм със сърцето.

— Казвам се Кандис Шапиро — започнах, — и бях бременна... — гласът ми пресекна. — Какво се случи? — молах го да ми обясни. — Бебето ми добре ли е?

Лекарят прочисти гърлото си.

— Имахте така наречената плацента абрупцио — рече той. — Което означава, че плацентата ви се е отделила от матката. Това е

причинило кървенето... и преждевременните родилни болки.

— Значи бебето ми... — прошепнах аз.

Докторът стана сериозен.

— Бебето ви бе травмирано, когато ви докараха. Направихме цезарово сечение, но тъй като не разполагахме със зародишен монитор, не сме сигурни дали е била лишена от кислород и ако е така, за колко дълго.

Той продължи да обяснява. Ниско тегло. Преждевременно родена. Недоразвити бели дробове. Дихателен апарат. Бебешко интензивно отделение. Обясни ми, че матката ми е била разкъсана по време на раждането, затова се наложило да вземат „радикални мерки“. Толкова радикални, че вече няха матка.

— Не ни е приятно да правим подобни операции на млади жени — заяви мрачно лекарят. — Просто обстоятелствата не ни оставиха друг избор.

Продължи да нарежда за прегледи, терапия, осиновяване, донори на яйцеклетки, докато ми се прииска да изпищя, да го стисна за гърлото, за да ми отговори на въпроса, който най-много ме интересуваше. Погледнах майка, а тя прехапа устни и извърна поглед, докато се опитвах да се изправа. Стори ми се, че лекарят се притесни и се опита да ме накара да се отпусна по гръб, но аз не исках.

— Бебето ми — казах. — Момче ли е или момиче?

— Момиче — отговори той, макар и с нежелание.

— Момиче — повторих аз и се разплаках. Моята дъщеря, бедничката ми дъщеря, която не бях успяла да опазя, поне докато се появи на бял свят. Погледнах майка, тя се бе върнала и се бе облегнала на стената, докато си духаше носа.

Брус постави длан на ръката ми.

— Кани — започна той. — Много съжалявам.

— Разкарай се — изхлипах. — Просто се разкарай — избърсах очи и бутнах сплъстената коса зад ушите си, а след това вдигнах очи към лекаря.

— Искам да видя бебето си.

Прехвърлиха ме в инвалидна количка, усетих, че ме боли навсякъде, че цялата съм натъртена, и ме откараха към бебешкото интензивно отделение. Обясниха ми, че не мога да вляза, но поне можех да я наблюдавам през прозореца. Една от сестрите ми я показа.

— Ето я — посочи тя.

Приблжих се толкова близо, че челото ми опря в стъклото. Тя бе толкова малка. Приличаше на сбръчкан розов грейпфрут. Ръчичките и крачетата ѝ бяха като палеца ми, а главичката — като малка нектарина. Малките оченца бяха затворени, по лицето ѝ бе изписан ужас и възмущение. На главичката ѝ имаше тънка черна косица, върху нея бе нахлупена невзрачна бежова шапка.

— Тежи килограм и трийсет и пет — обясни сестрата, която буташе количката ми.

— Бебчо — прошепнах и почуках с пръсти на прозореца. Тя не помръдваше, но когато докоснах стъклото, ръчичките ѝ трепнаха. Представих си, че ми маха. — Здравсти, бебчо — казах.

Сестрата ме наблюдаваше.

— Добре ли сте?

— Трябва ѝ по-хубава шапка — промърморих. Гърлото ми се стегна от мъка, по лицето ми се стичаха сълзи, но аз не плачех. Сълзите течаха сами. Бях така обладана от мъка и от странно, сякаш предрешено чувство на радост, което нямаше къде другаде да отиде, освен да избликне. — Вкъщи, в нейната стая, жълтата стая с люлката, в скрина, в най-горното чекмедже има колкото искате бебешки шапки. Майка има ключове...

Сестрата се наведе над мен.

— Трябва да ви върна — прошепна тя.

— Моля ви, накарайте ги да ѝ сложат по-хубава шапка — повторих. Глупав инат. На нея не ѝ трябваша модерни шапки, трябваше ѝ чудо, дори аз го виждах.

Сестрата се наведе още по-близо.

— Кажете ми името ѝ — помоли тя. В единия край на креватчето ѝ бе залепен лист.

„Бебе момиче Шапиро“, пишеше на него.

Отворих уста, без сама да знам какво става, но когато изрекох думата, със сърцето си знаех, че съм права.

— Джой^[1] — отвърнах аз. — Името ѝ е Джой.

Когато се върнах, Макси бе в стаята ми. Четири дълги флагчета бяха провесени на вратата, на тях бяха изрисувани лица като цветни пъпки. Макси дръпна белите завеси около леглото и ги скри от погледа ми. Бе облечена много по-строго от когато и да е — черни дънки,

черни гуменки и пуловер с качулка. Носеше рози, смешен наръч рози, все едно че щеше да закичва кон, спечелил надбягване. Или се канеше да ги постави върху ковчег, помислих си още по-мрачно аз.

— Дойдох веднага щом разбрах — заяви тя, лицето ѝ бе много напрегнато. — Майка ти и сестра ти са навън. Пускат само по един човек вътре.

Седна до мен и ми стисна ръката, онази със системата. Не се притесни никак, въпреки че не я погледнах, нито дори я стиснах в отговор.

— Горката Кани — въздъхна. — Видя ли бебето?

Кимнах и избърсах потеклите по бузите ми сълзи.

— Толкова е малка — едва успях да изрека, преди да се разридая.

Макси се сви, струваше ми се безпомощна, ужасена, че не може да ми помогне с нищо.

— Брус дойде — продължавах да плача аз.

— Надявам се да си го пратила по дяволите — обнадежди се Макси.

— Нещо такова — отвърнах. Избърсах лице със свободната си ръка и ми се прииска да имам салфетки. — Отвратително — хълцах и хлипах аз. — Това наистина е жалко и отвратително.

Макси се приближи и ме гушна.

— О, Кани — въздъхна тъжно тя.

Затворих очи. Нямаше нито за какво да питам, нито какво да кажа.

След като Макси си тръгна, спях известно време, свита на една страна. И да съм сънувала, не помня нищо. Когато се събудих, Брус бе застанал на вратата.

Мигнах и се втренчих в него.

— Мога ли да направя нещо? — попита той. Гледах го, без да казвам и дума. — Кани? — повика ме, очевидно почувствал се неловко.

— Приблужи се — поканих го. — Не хапя. Нито пък блъскам хората — добавих злобно.

Брус пристъпи към леглото ми. Беше блед, нервен, неспокоен и сигурно нещастен, че ме вижда отново. Забелязах, че носът му е

обсипан с черни точки, от позата му ми беше ясно, че ръцете му са натъпкани в джобовете, а очите му не се отделят от линолеума. Разбрах, че тези моменти направо го убиват, че бе готов да се озове навсякъде другаде стига да не е тук. Много добре, мислех си и почувствах как в гърдите ми набъбва ярост. Чудесно. Нека и него да го заболи.

Брус се отпусна на стола до леглото ми и ме поглеждаше бързо и страхливо — катетърът, който излизаше изпод завивката, интравенозната торбичка, която висеше до мен. Искрено се надявах да му призлее от всичко това.

— Мога да ти кажа точно колко дни са минали, откакто говорихме — започнах.

Брус затвори очи.

— Мога да ти кажа точно как изглежда стаята ти, какво точно каза последния път, когато бяхме заедно.

Той стисна силно ръката ми.

— Кани, моля те — зашепна. — Моля те. Съжалявам — ето ги и думите, за които бях готова всичко да направя, стига да ми ги каже. Разплака се. — Не съм искал... не съм и помислял... че може да се случи подобно нещо.

Погледнах го. Не изпитвах любов, нито пък омраза. Не чувствах нищо, освен притискаща ме умора. Все едно изведнъж бях станала на сто години, а същевременно разбирах, че ме чакат още сто, които ще ми донесат само мъка, също като чувал, пълен с камъни, който да мъкна на гръб.

Затворих очи, защото знаех, че за нас е много късно. Бяха се случили прекалено много, и все лоши неща. Всичко бе започнало, когато му казах, че искам да си отдохнем един от друг за известно време. Или бе започнало, когато той ме покани да излезем? А имаше ли някакво значение?

Обърнах лице към стената. След малко Брус престана да плаче. След още малко го чух, че излиза.

Събудих се на следващата сутрин, а слънчевата светлина бе обляла лицето ми. Майка ми влезе в същия момент и придърпа стол до леглото ми. Чувстваше се неловко — много я биваше да пуска смешки,

да се справя с всичко през смях, да се прави на високомерна и да командва, но никак не я биваше със сълзите.

— Как си? — попита.

— Гадно! — писнах аз и майка се отдръпна толкова бързо, че инвалидната количка, в която се бе настанила, се плъзна към средата на стаята. Дори не я изчаках да се съвземе, преди да продължа с тирадата си. — Как според теб мога да бъда? Родила съм нещо, което прилича на научен експеримент от младежката лига, разрязана съм цялата и ме боли...

Покрих лицето си с ръце и плаках цяла минута.

— Нищо не е наред с мен — нареждах. — Дефектна съм. Трябваше да ме оставите да умра...

— О, Кани — каза майка. — Кани, не говори така.

— Никой не ме обича — ридаех. — Татко не ме обичаше, Брус не ме обичаше...

Майка ме погали по косата.

— Не говори така — повтори. — Имаш толкова красиво бебе. Малко е дребничко, поне за момента, но е много красиво — прочисти гърлото си, изправи се и започна да крачи — типичното за нея държание, когато предстоеше нещо болезнено.

— Седни — наредих ѝ и тя ме послуша, но веднага забелязах как нервно подскача един от краката ѝ.

— Поговорих с Брус — започна тя.

Изпуснах рязко въздуха. Дори не исках да чувам името му. Майка го разбра по изражението ми, но продължи да говори.

— С Брус — продължи — и с новото му гадже.

— Бутачката? — попитах, а гласът ми прозвуча писклив и истеричен. — Ти си я видяла?

— Кани, тя се чувства ужасно. И двамата се чувстват ужасно.

— Така и трябва — отвърнах гневно. — Брус дори не ми се обади, докато бях бременна, след това Бутачката си свърши работата...

Майка ми се стори разтърсена от тона ми.

— Лекарите не са сигурни какво е причинило...

— Няма значение — повиших глас, готова да се скарам с нея. — За мен тя причини всичко и се надявам тъпата кучка да мисли по същия начин.

Майка ми бе шокирана.

— Кани...

— Какво Кани? Ти да не би да си въобразяваш, че ще им простя? Никога няма да им простя. Бебето ми за малко не умря, никога няма да имам друго дете и сега само защото те двамата съжаляват, всичко трябва да е наред, така ли? Никога няма да им простя. Никога.

Майка въздъхна.

— Кани — започна нежно тя.

— Не мога да повярвам, че си на нейна страна! — изкрещях.

— Не съм на нейна страна, Кани, разбира се, че не съм — каза успокоително майка. — На твоя страна съм. Просто не мисля, че е добре за здравето ти да се ядосваш толкова.

— Джой за малко не умря — продължих аз.

— Нали не е умряла — отвърна майка. — И ще се оправи...

— Това не се знае — заявих вбесена аз.

— Кани — каза майка. — Под нормалните килограми е, белите й дробове са недоразвити...

— Останала е без кислород! Не чу ли какво казаха? Не е имала кислород! Толкова много неща може да не са наред!

— На мен ми се струва, че е същата като теб навремето — заяви нетърпеливо майка. — Ще се оправи. Сигурна съм.

— Ти дори не беше сигурна, че си лесбийка, докато не стана на петдесет и шест! — извиках аз. — Как мога да ти повярвам, за каквото и да е друго? — посочих вратата. — Върви си — наредих й и се разплаках.

Майка поклати глава.

— Няма да си вървя — заяви. — Поговори с мен.

— Какво искаш да ти кажа? — попитах я, докато си бършех лицето и се опитвах да се овладеея. — Гаджето на онзи мизерник, бившия ми приятел, ме блъсна, бебето ми за малко не умря...

Това, което бе най-тежко за мен, това, което не можех да изрека, бе чувството, че съм предала Джой. Не бях нито достатъчно добра, нито достатъчно красива, нито слаба, нито пък имаше кой да ме обича, не бях успяла да задържа баща си. Не бях успяла да задържа и Брус. А сега не бях успяла да опазя бебето си.

Майка се приближи и ме прегърна.

— Не заслужавах всичко това — заплаках. — Не успях да я опазя, позволих да я наранят...

— Това пък откъде ти хрумна? — прошепна в косата ми тя. — Кани, станал е нещастен случай. Вината не е твоя. Ти ще бъдеш чудесна майка.

— След като съм толкова чудесна, той защо не ме обичаше? — плачех и не бях сигурна за кого говоря — за Брус ли, за баща ми ли? — Какво не е наред с мен?

Майка ми се изправи. Проследих погледа ѝ до часовника на стената. Забеляза, че съм я видяла, и прехапа устни.

— Съжалявам — каза тихо, — но трябва да тръгвам след няколко минути.

Избърсах очи, печелех време и се опитвах да осмисля чутото.

— Трябва да...

— Трябва да взема Таня от часове.

— Какво? Таня да не би да е забравила да кара?

— Колата ѝ е на ремонт.

— И какво учи днес? Към кое от всичките си „аз“ да се обърне ли? — попитах. — Зависимите внуци на емоционално отчуждени баби и дядовци ли?

— Престани, Кани — сопна се майка и аз останах толкова стресната, че дори не се сетих да заплача отново. — Знам, че не я харесваш, но ми омръзна да го чувам.

— И точно сега ли е най-подходящият момент да повдигнеш този въпрос? Не можа ли поне да изчакаш, за да разбереш дали внучката ти ще излезе от интензивното?

Майка стисна устни.

— Ще поговорим по-късно — каза и тръгна. Ръката ѝ бе на бравата, когато се обърна отново към мен. — Знам, че не вярваш, но ще се оправиш. Имаш всичко, което ти трябва. Нужно ти е да си повярваш сама.

Намръщих се. *Трябва да повярвам.* Това ми звучеше като простотиите на Ню Ейдж, нещо, което е измъкнала от тъпите книги на Таня, например „Да изцериш болката си“.

— Разбира се — провикнах се след нея. — Върви! Мен всички ме изоставят. Свикнала съм вече.

Тя не се обърна. Въздъхнах, загледах се в одеялата с надеждата нито една от сестрите да не ме е чула как бълвам реплики като от някой тъп сериал. Чувствах се празна, все едно че вътрешностите ми

са били изгребани и е останала само ечаща празнота, незапълнени черни дупки. Откъде да разбере как да стана приличен родител, като знам какъв е бил изборът на моите родители?

„Имаш всичко, което ти трябва“, ми каза тя. Така и не разбрах какво иска да каже. Замислих се над живота си и забелязах само онова, което липсваше — нямах баща, нямах гадже, нищо не обещаваше дъщеря ми да се оправи. А тъкмо това ми трябваше, помислих си и затворих очи с надеждата отново да сънувам леглото си или водата.

Когато вратата се отвори около час по-късно, дори не вдигнах поглед.

— Върви го кажи на Таня — промърморих със затворени очи. — Защото аз не искам да те слушам.

— Бих го направил — изрече познат дълбок глас, — само че тя едва ли ще се вслуша в някой от моя вид... пък и двамата не се познаваме.

Отворих очи. Доктор Кей стоеше на вратата с бяла кутия от някоя пекарна в едната ръка и черен подплатен сак в другата. А сакът май се гърчеше.

— Дойдох веднага щом разбрах — започна той и се сгъна на мястото, където доскоро бе седяла майка ми; остави кутията на нощното шкафче, а сака на коленете си. — Как си?

— Добре — отвърнах. Той ме изгледа внимателно. — Всъщност, много гадно.

— Сигурно, след всичко, което си преживяла. Как е...

— Джой — помогнах му аз. Стори ми се странно да я наричам по име... малко натруфено, сякаш предизвиквах по този начин съдбата, като изричах името ѝ на глас. — Малка е, дробовете ѝ са недоразвити, диша през апарат... — замълчах и покрих очите си с ръка. — Освен това на мен ми направиха хистеректомия и плача непрекъснато — доктор Кей прочисти гърлото си. — Прекалено много информация ли ти изсипах на главата? — попитах през сълзи.

Той поклати глава.

— Съвсем не — увери ме. — С мен можеш да говориш за всичко, което искаш.

Черният сак буквално подскочи на коленете му. Бе толкова смешно, че почти се усмихнах, но лицето ми изглежда бе забравило как става.

— Някое перпетуум-мобиле ли носиш в тази чанта, или просто се радваш, че ме виждаш?

Доктор Кей погледна през рамо към затворената врата. След това се приближи до мен.

— Това бе рисковано — прошепна, — но си мислех...

Постави сака на леглото и отвори ципа. Носът на Нифкин се показва, последван от връхчетата на огромните му уши, а след това и останалата част от тялото.

— Нифкин! — възкликнах, когато кучето се покатери на гърдите ми и се зае да оближе цялото ми лице с език. Доктор Кей го държеше и го повдигаше настрани от различните системи, докато Нифкин действаше с език. — Ти как... къде беше той?

— У приятелката ти Саманта — обясни той. — Чака навън.

— Благодаря ти — пророних, макар да знаех, че думите не са в състояние да покажат колко много ме е зарадвал. — Много ти благодаря.

— Няма проблем — отвърна лекарят. — Виж сега... Ние се упражнявахме — вдигна Нифкин и го пусна на пода. — Виждаш ли?

Подпрях се на лакът и кимнах.

— Нифкин... седни! — заповяда доктор Кей с дълбокия властен глас на Джеймс Ърл Джоунс, когато съобщава на света, че това е Си Ен Ен. Дупето на Нифкин тупна на линолеума със скоростта на светлината, а опашката му заигра три пъти по-бързо от обикновено. — Нифкин... легни! — и Нифкин се просна по корем, погледна доктор Кей с блеснали очи, розовият му език се изви нагоре, докато дишаше. — И сега, заключителният ни номер... Умри! — Нифкин се гътна на една страна, сякаш го бяха застреляли.

— Невероятно — признах. Наистина беше невероятно.

— Научи се много бързо — каза доктор Кей и натъпка гърчещия се териер обратно в сака. Наведе се над мен.

— Да се почувстваш по-добре, Кани — пожела ми той и постави ръката си върху моята.

Когато излезе, на вратата се показва Саманта, която забърза към леглото ми. Беше наконтена като адвокатка — чудесен черен костюм,

ботуши с високи токове, куфарче в цвят карамел в едната ръка, очилата и ключовете на колата в другата.

— Кани — каза тя, — дойдох...

— ... щом разбра — довърших вместо нея.

— Как се чувстваш? — попита Сам. — Как е бебето?

— Аз се чувствам добре, а бебето... тя е в интензивното за бебета. Можем само да чакаме.

Саманта въздъхна. Аз затворих очи. Изведнъж се почувствах безкрайно изтощена. И много гладна.

Изправих се и подпъхнах друга възглавница под гърба си.

— Я кажи кое време е? Кога се яде тук? Нямах ли някой банан в чантата, нещо такова? — Саманта се изправи, доволна, доколкото забелязах, че има с какво да се заеме.

— Ще проверя... я, ами това какво е?

Посочи кутията от пекарната, която доктор Кей беше оставил.

— Не знам — отвърнах. — Доктор Кей я донесе. Погледни.

Сам смъкна връзката и отвори кутията, а вътре се мъдреха еклер от сладкарница „Пинк Роуз“, шоколадов пудинг от „Силк Сити“, ореховка, все още в опаковка от „Ле Бюс“ и пресни малини.

— Невероятно — прошепнах.

— Вкусотия! — отбеляза Саманта. — Той откъде знае какво обичаш?

— Аз съм му казвала — отвърнах, трогната, че си е спомнил. — За курса на дебелиите трябваше да напишем кои са ни любимите храни — Сам ми отрязва парче еклер, но вкусът му бе като на прах и пепел в устата ми. Преглътнах от любезност, отпих малко вода и й казах, че съм изморена и искам да поспя.

Останах в болницата още седмица, оправях се, а Джой ставаше все по-голяма и силна.

Макси идваше всяка сутрин в продължение на цяла една седмица, седеше до мен и ми четеше от списанията „Пийпъл“, „Ин Стаил“ и „Ентъртейнмънт Уикли“, доукрасявайки всеки разказ със свои смешки. Майка ми и сестра ми идваха през деня, бъбреха и се стараеха да не млъкват за дълго, за да няма паузи, в които аз да кажа нещо умно. Саманта пристигаше всяка вечер след работа и ми

разказваше клюките от Филаделфия, за допотопните звезди, които Габи бе интервюирала, как Нифкин се е научил да спира по средата на разходката си пред моя апартамент и след това отказвал да помръдне. Мина Анди с жена си и кутия от известните шоколадови сладки от Форт Стрийт и картичка, подписана от всички новинари.

„Оправяй се бързо“, пишеше на картичката. Беше малко вероятно, но аз не му го казах.

— Притесняват се за теб — прошепна Луси, когато майка излезе в коридора, за да говори с една от сестрите.

Погледнах я и свих рамене.

— Искат да поговориш с психиатър.

Не казах нищо. Луси ми се стори много сериозна.

— Става въпрос за доктор Мелбърн — обясни тя. — Бях при нея известно време. Ужасна е. По-добре да живнеш малко и да започнеш да говориш повече, иначе ще започне да те разпитва за детството.

— Не е нужно Кани да говори, ако не иска — намеси се майка и си сипа чаша безалкохолна бира, защото никой друг не искаше да я пие. Оправи цветята, бухна възглавниците след това се изправи отново и се зачуди какво друго да свърши. — Кани може просто да си почива.

Три дни по-късно Джой си пое дъх за пръв път самостоятелно.

Пречистен въздух, предупреди ме лекарят. Трябвало да се чака, за да сме наясно. Може би щеше да се оправи, но състоянието ѝ можеше и да се влоши, все пак най-вероятно щяла да е добре.

Разрешиха ми да я подържа най-сетне, притиснах телцето ѝ до себе си, прокарах пръсти по ръчичките ѝ, всяко нокътче бе невероятно малко и съвършено. Тя стисна силно пръста ми с ръчичка. Усещах костите, усещах как кръвта ѝ се изтласква под кожата. „Дръж се — помислих си. — Дръж се, малката ми. И аз те обичам. Майка ти те обича, бебе Джой.“

Седях с нея часове, докато ме накарат да си легна, а преди да се върна в стаята си, попълних свидетелството ѝ за раждане. Джой Лия Шапиро. Лия бе на Лионард, второто име на бащата на Брус. Лия, по-голямата сестра, за която Яков не искал да се ожени. Лия, измамената булка, която баща ѝ повел към олтара, прикрита до неузнаваемост.

— Лия е имала доста интересен живот, прошепнах на бебето, докато я държах за ръката, аз все още в инвалидна количка, а тя в стъкления инкубатор, който се насилвах да не възприемам като ковчег.

Сигурна съм, че Лия е ходила на разходки с приятелки, похапвала е пуканки и е пийвала коктейли „Маргарита“ вечер, ако ѝ е било приятно. Сигурна съм, че е ходила да плува гола и е спяла на открито. Рахил сигурно е купувала компактдискове на Селин Дион и чинии на „Фрагшлин Минт“, от които може да се направи цял сервиз. Сигурно е била отегчителна, дори за самата себе си. Никога не е участвала в приключение, никога не е рискувала. Ала ти и аз, бебчо, ние ще ходим на различни приключения. Аз ще те науча да плуваш, да управляваш лодка, да палиш огън... всичко, което ме е научила майка ми, както и всичко, на което съм се научила сама. Просто искам да успееш, мислех си аз и ѝ внушавах цялата си воля. Хайде, Джой, двете с теб ще се справим.

Два дни по-късно желанието ми отчасти се сбъдна. Изписаха ме, но решиха да задържат Джой.

— Само още една седмица — обясни лекарят с глас, който сигурно си въобразяваше, че ще ме успокои. — Искаме да сме сигурни, че дробовете ѝ са добре развити... и че е натрупала достатъчно килограми.

Избухнах в горчив смях при тези думи.

— Ако е наследила конструкцията на майка си — заявих аз, — това няма да е никакъв проблем. Ще наддава като шампион тежка категория.

Докторът ме потупа по рамото с надеждата по този начин да ме успокои.

— Не се притеснявайте — каза. — Всичко ще се оправи.

Закуцуках надалече от болницата и присвих очи под топлото майско слънце, отпуснах се в колата на майка и останах смълчана, докато се прибирахме. Гледах листата, свежата зелена трева, ученичките от „Сейнт Питърс“ в плисирани поли. Те бяха пред очите ми, но не ги виждах. Целият свят за мен бе сив. Сякаш нямаше място у мен за друго чувство, освен за ярост и страх.

Майка ми и Луси свалиха багажа от колата и ме поведоха към сградата. Луси носеше саковете. Майка вървеше бавно до мен, а Таня пухтеше отзад. Чувствах мускулите на краката си меки и атрофирали. Шевовите ме боляха, а глезенът ме сърбеше в гипса, пригоден за ходене. Оказа се, че съм си навехнала глезена, когато съм паднала, но никой не беше обърнал внимание на тази травма допреди няколко дни,

затова стъпалото бе останало изкривено, със скъсани мускули, което означаваше, че ще трябва да се примиря с гипса поне шест седмици — дребна работа в сравнение с всичко друго, което бях преживяла.

Прерових чантата си. Вътре бе портфейлът ми, наполовина празно пакетче дъвка, коректор и кибрити от бар „Стар“ които ми заприличаха на спомени от друг живот. Опитвах се да си намеря ключовете, когато Луси пхна някакъв нов ключ във вратата на първия етаж.

— Аз не живея тук — възразих.

— Вече живееш — поправи ме Луси. Усмиваше се широко. Майка и Таня също.

Закуцуках през прага, а гипсът ми тракаше по дървения паркет, докато влизах вътре обхваната от недоумение.

Апартаментът — двойник на моя на третия етаж, с тъмните ламперии и електроуреди от началото на седемдесетте години — бе напълно преобразен.

През прозорците нахлуваше слънчева светлина, която преди не бях забелязала, и блестеше по кленовите подове, които последния път, когато видях този апартамент, не бяха нито чисти, нито кленови.

Влязох в кухнята и ме обхвана чувството, че се движа под вода. Нови шкафове с цвят на акациев мед. В хола имаше ново канапе и лежанка, меки и тапицирани в яркожълто, красиви и здрави, и аз си спомних, че един приятен следобед бях казала на Макси колко искам нещата, които бях виждала в последното издание на „Марта Стюърт Ливинг“. Красив ръчно тъкан килим в ръждивокафяво, синьо и златно, плазмен телевизор и нова уредба в единия край, чисто нови бебешки книжки по полиците.

Луси буквално танцуваше от радост.

— Можеш ли да повярваш, Кани? Не е ли страхотно?

— Не знам какво да кажа — отвърнах и тръгнах по коридора. Банята бе неузнаваема. Тапетите, останали от времето на Картър, грозните дървени плоскости, евтините метални закачалки и напуканата тоалетна чиния вече ги нямаше. Всичко бе в бели плочки с аксесоари в златно и тъмносиньо. Ваната бе комбинирана с джакузи с два душа, в случай че исках да се къпя с партньор. Имаше и ново стъклено шкафче, свежи лилии във ваза, изобилие от най-пухкавите хавлиени кърпи, които бях виждала. Имаше и мъничка вана за бебето, поставена

на един плот, както и най-различни играчки, малки гъби, изрязани във формата на животни, и цяло семейство гумени патета.

— Чакай да видиш детската стая! — губеше търпение Луси.

Стените бяха в лимонадено жълто, точно както ги бях направила горе; познах веднага люлката, която бе сглобил доктор Кей. Останалите мебели бяха съвсем нови. Имаше богато резбована маса за преобличане, скрин, бял дървен люлеещ стол.

— Антики — възкликна Таня и прокара дебелия си пръст по извитите орнаменти, боядисани в бяло, със съвсем лек нюанс на розово. На стените висяха картини в рамки — плуваща русалка, лодка, слонове, подредили се един до друг. А в ъгъла бе подредена миниатюрна колекция от играчки. Там бяха всички играчки, които познавах, както и други, които не бях виждала. Комплект кубчета. Дрънкалки. Топки. Играчки, които говореха, лаеха или плачеха, когато ги стиснеш или дръпнеш конците към тях. Конче като това, което ми бе харесало в един магазин в Санта Моника преди два месеца. Всичко.

Отпуснах се на една от жълтите лежанки под висящи звезди, облаци и лунен сърп, поставени до еднометрова мечка.

— Има и още — не се стърпя Луси.

— Направо няма да повярваш — обади се майка.

Отидохме в спалнята. Обикновеното ми легло бе заменено с великолепна спалня от ковано желязо с балдахин. Розовите ми чаршафи бяха сменени с други на прелестни райета в бяло и златно, обсипани с малки розови цветчета.

— Това е страхотен памук — хвалеше Луси качествата на новото ми спално бельо, посочваше калъфките на възглавниците, пухчето за прах, ръчно тъкания килим (жълт, обточен с розови рози), отвори гардероба, за да ми покаже съдържанието му, още от антикварните мебели, боядисани в бяло с розов оттенък — скрин с девет чекмеджета, нощно шкафче, украсено с великолепни нарциси в синя глинена ваза.

— Вдигни щорите — настоя Луси.

Вдигнах ги. Пред спалнята имаше нова тераса. Там бе поставена огромна глинена саксия с мушкато и петунии, имаше пейки, маса за пикник и газов грил колкото фолксваген костенурка в единия ъгъл.

Седнах — по-скоро се сринах — на леглото. На възглавницата имаше малка картичка, от онези, които се слагат в букетите цветя.

Отворих я с палец.

„Добре дошла у дома“, пишеше от едната страна. „От приятелите ти“, пишеше на другата.

Майка, Луси и Таня се бяха наредили една до друга, наблюдаваха ме и чакаха одобрението ми.

— Кой... — започнах аз. — Как...

— Приятелите ти — отвърна нетърпеливата Луси.

— Макси ли?

Трите се спогледаха крадешком.

— Хайде кажете. Другите ми приятели не могат да си позволят всичко това.

— Не можахме да я спрем! — обясни Луси.

— Така е, Кани, истина е — каза майка. — Тя не знае какво е отказ. Познава разни майстори... нае архитект, който намери всички тези мебели... а в апартамента имаше хора по двајсет и четири часа...

— Съседите сигурно са изпищели на умряло — отбелязах аз.

— Харесва ли ти? — попита Луси.

— Ами... — вдигнах ръце и ги отпуснах в скута. Сърцето ми биеше прекалено бързо и разпращаше болка из нараненото ми тяло. Замислих се за думата, която ми трябваше. — Невероятно е — отвърнах най-сетне.

— Какво искаш да правим сега? — попита Луси. — Можем да отидем до „Димитрис“, за да вечеряеме...

— Има документален филм за лесбийките; ще предават от „Риц“ — изстърга гласът на Таня.

— Да отидем на пазар — предложи майка. — Ще си заредиш хладилника, а ние ще ти помогнем да пренесем всичко.

Изправих се.

— Искам да отида на разходка — реших.

Майка, Луси и Таня ме гледаха с любопитство.

— Разходка ли? — повтори майка.

— Кани — изтъкна сестра ми, — кракът ти е все още в гипс.

— Този гипс е приспособен за ходене, нали? — сопнах ѝ се аз. — Освен това имам желание да походя.

Станах. Искях да се порадвам на момента. Да усетя щастието. Бях заобиколена от хора, които обичах; имах красив дом. Защо тогава ми се струваше, че гледам апартамента си през мръсно стъкло, че

пипам памучните чаршафи и чудесните килими с дебели гумени ръкавици? Беше заради Джой, защото Джой не беше с мен. Нищо нямаше да има смисъл, докато бебето ми не се прибереше у дома, казах си и усетих такъв гняв, че цялата отмахнах, а юмруците и краката ми потръпваха от желание да ритам и удрям. Брус, помислих си, Брус и шибаната Бутачка. Това щеше да бъде удовлетворението ми, мама им стара, само че как можех да намеря щастие, след като бебето ми все още беше в болница, където Брус и новото му гадже я бяха изпратили?

— Добре — съгласи се притеснена майка. — Отиваме на разходка.

— Не — прекъснах я. — Отивам сама. Искam да остана сама.

Те всички ми се сториха озадачени, дори уплашени, докато се измъквах през вратата.

— Обади ми се — провикна се майка. — Кажи ми, когато си готова да ти върна Нифкин.

— Ще се обадя — излъгах. Искаше ми се вече да са си тръгнали, да са се махнали от къщата ми, да не ми досаждат повече. В мен нещо гореше и трептеше и трябваше или да се движа, или да избухна. Останах загледана през прозореца, докато се накачулиха в колата и подкараха. Тогава си извадих памучен спортен сутиен, износена тениска, къси панталонки, една-единствена гуменка, изтрополих от сградата и поех по напечения тротоар, решена да не мисля нито за баща ми, нито за Брус, нито за бебето, за нищо. Просто щях да походя. След това може би щях да успея да заспя.

Май стана юни и дните ми се въртяха все около Джой. Рано сутрин се отправях към болницата, изминавах трийсетте пресечки дотам пеша, докато слънцето се издигаше. Облечена в престилка, с маска на лицето и ръкавици, седях до нея на стерилен стол в интензивното, държах малката ѝ ръчичка, докосвах устничките ѝ с пръсти и ѝ пеех песните, на които бяхме танцували преди месеци. Това бяха единствените моменти, когато гневът не се надигаше в гърдите ми, единствените моменти, в които можех да дишам.

В мига, в който гневът нахлуеше, когато гърдите ми се стягаха и ръцете ми изпитваха желание да ударят нещо, аз я оставях. Връщах се вкъщи, за да обикалям от стая в стая и да си изцеждам млякото, да

чистя и лъскам подове и плотове, които бях чистила и лъскала предишния ден. Освен това обикалях дълго и неуморно из града, глезенът ми продължаваше да е стегнат във все по-мръсния гипс и профучавах на жълто, отправяйки злобни погледи към всяка кола, която се осмелеше да напредне дори сантиметър към кръстовището.

Свикнах с тънкия гласец в главата, онзи от летището, който се бе понесъл към тавана, докато наблюдаваше как беснеех пред Брус и скърбеше тихо, че с него не се е случило лошото. Свикнах този глас да пита: *Защо?* Всяка сутрин, докато си връзвах гуменките и навличах някакви безлични дрехи... той питаше: *Защо?* Вечер, докато си прослушвах съобщенията на телефонния секретар — по десет, петнайсет съобщения от майка, от сестра ми, от Макси, от Питър Крушелевански, от всичките ми приятели — а след това ги изтривах до едно, без да им се обаждам, докато един ден започнах да ги трия, без да се интересувам какво гласят. *Ти си прекалено тъжна*, каза гласът, докато пиех горещо черно кафе, чаша след чаша, за закуска. *Поговори с някого*, настояваше гласът. *Остави ги да ти помогнат*. Не му обръщах внимание. Кой би могъл да ми помогне сега? Какво ми оставаше, освен улиците и болницата, тихия ми апартамент и празното легло?

Нека телефонният секретар записва кой се обажда. Съобщих в пощата, че ще бъда извън града неопределено дълго, да не ми пращат писма и пратки. Оставих компютъра си да събира прах. Престанах да си проверявам имейла. Докато се разхождах един ден, пуснах пейджъра си в река Делауер и никак не съжалявах. Свалиха ми гипса и започнах да ходя на още по-дълга разходки — по четири часа, по шест часа, обикалях най-неприятните части на града, минавах покрай наркодилъри, покрай проститутки, мъртви гълъби в канавките, изгорели скелети на коли и не виждах нищо, не се страхувах от нищо. Как можеха тези неща да ме наранят след всичко, което вече бях изгубила? Когато един ден на улицата се натъкнах на Саманта, й казах, че съм прекалено заета, за да се спирам с нея, пристъпвах от крак на крак, вперила поглед в хоризонта, за да не виждам притеснението по лицето ѝ. Приготвям някои неща, обясних, докато чакам да изпишат бебето.

— Може ли да я видя? — попита Сам.

Веднага поклатих глава.

— Не съм готова... искам да кажа, тя не е готова.

— Какво искаш да кажеш, Кани? — попита Сам.

— Състоянието ѝ е много нестабилно — пробутах ѝ термина, който бях дочула в интензивното.

— Тогава ще остана отвън и ще я видя през стъклото — примири се Сам. — След това можем да отидем да закусим заедно. Спомняш ли си какво е това закуска? Беше от любимите ни хранения през деня.

— Трябва да вървя — заявих рязко и се опитах да я заобиколя.

Саманта не се мръдна.

— Кани, какво ти става, кажи ми?

— Нищо — отвърнах и се промуших покрай нея, вече крачех забързано, очите ми бяха зареяни напред. — Нищо няма, всичко си е наред.

[1] Joy (англ.). — радост. — Б.пр. ↑

19.

Не спирах да вървя и имах чувството, че Господ ме е дарил със специални очила, с които можех да виждам само лошите неща, тъгата, болката и мъката в града, боклука, сбутан в ъглите, вместо там да бъдат поставени цветя в саксии. Виждах как съпрузи се караха, вместо да се целуват или да се държат за ръцете. Малчуганите профучаваха по улиците на откраднати колела, крещяха обиди и псуваха, а пък възрастните мъже точеха лиги след жените, ококорили безсрамни жадни очи. Усещах градската лятна воня: горещи животински изпражнения и сивия задушлив дим, който бълваха автобусите. От шахтите се вдигаше пара, от тротоарите се надигаше горещина.

Накъдето и да погледнех, имаше само празнота, самота, сгради със счупени прозорци, наркомани протягаха ръце с мъртви очи сред тъга, мръсотия и гнилоч.

Мислех, че времето ще ме изцери, че изминатите километри ще облекчат болката ми. Чаках да настъпи утрото, за да се събудя, но още щом отворех очи, си представях Брус и онази как умират в нечовешки мъки... или нещо още по-лошо, как губя бебето си, как губя Джой.

Тръгвах към болницата още в зори, понякога дори по-рано и обикалях паркинга, докато се почувствах достатъчно спокойна, за да вляза. Седях в кафенета, пиех безкрайни чаши вода, опитвах се да се усмихвам и да си придам вид на нормален човек, главата ми се въртеше и мислех за ножове, за пистолети, за автомобилни злополуки. Усмихвах се и поздравявах, но не спирах да замислям отмъщението си.

Представих си как се обаждам в университета, където Брус преподаваше английски на първокурсници, за да им съобща как е преминал теста за наркотична зависимост, като си е инжектирал топла вода. Можех да им кажа, че ходи надрусан на работа — поне така правеше преди, сигурно и сега се случваше и ако го наблюдавах достатъчно дълго, щяха сами да забележат. Можех да се обадя на майка му, или в градската полиция, да накарам да го арестуват, да го приберат.

Представих си как пиша до „Мокси“ и им изпращам снимка на Джой в интензивното, която растеше и укрепваше, но въпреки това си оставаше мъчителна гледка с тръбите и апаратите, благодарение на които дишаше през повечето време, и все още не се знаеше какви ужаси ѝ предстоят в бъдеще — церебрална парализа, неспособност да възприема, слепота, глухота, умствена изостаналост и всички други кошмари, които бяха споменали лекарите. Влязох в сайтове, където родители споделяха историите си, след като децата им бяха оцелели, макар и ужасно увредени; бяха ги прибрали у дома все още прикачени към апарати за отчитане показанията при дишане и сън, на гърлата им били пробити дупки, за да могат да дишат. Прочетох за деца, които с годините бяха развили двигателни смущения, които така и не се оправили, просто си останали инвалиди. Прочетох разкази за бебета, които починали: след раждането, в интензивното, вкъщи. „Безценното ни ангелче“, бяха озаглавили хората премеждията си. „Миличката ни дъщеря“ — изплакваха болката си.

Искаше ми се да направя копия на разказите за мъката на тези хора и да ги изпратя заедно със снимка на Джой на Бутачката. Само една снимка на дъщеря ми — никакви писма, никакви думи, просто снимката на Джой, изпратена у тях, в детската градина, където преподаваше, на шефа ѝ, на родителите ѝ, стига да можех да ги открия, за да им покажа какво е направила, за какво е отговорна. Запланувах си маршрути по време на разходките, така че да мина покрай оръжейни магазини, за да им огледам витрините. Все още не влизах, но знаех, че предстои да го направя скоро. Ами след това какво?

Не отговарях на този въпрос. Не си позволявах да мисля какво ще стане след картината, която си представях: лицето на Брус, когато отвореше вратата, щом ме видеше застанала на прага му с пистолета в ръката; изражението му, когато кажех: „Сега ще ти покажа какво е да съжаляваш.“

И ето че една сутрин, докато профучавах покрай будка за вестници, мярнах новото издание на „Мокси“, августовското издание, въпреки че бе все още край на юли. Бе толкова горещо, че въздухът трептеше и асфалтът се бе размекнал. Дръпнах един брой от стойката.

— Госпожице, ще платите ли за това?

— Не — изръмжах, — ще ви оберат — хвърлих два долара и някакви дребни пред продавачката и започнах побесняла да ровя страниците, без да спра да се чудя какво ли ще бъде заглавието. „Дъщеря ми вегетира?“ „Как да скапеш качествено живота на бившето гадже“?

Вместо това видях една-единствена дума, написана с едри черни букви, пълно несъответствие с лековатия раздвижен стил на „Мокси“.

„УСЛОЖНЕНИЯ“

„Бременна“, твърдеше писмото и аз не можах да прочета нито дума повече. Сякаш самата дума ме втрещи, остави ме парализиран, като се изключат онези ледени мравки, които ме полазиха по врата, и бях обзет от ужас.

„Няма лесен начин да ти го съобщя, затова ще ти го кажа направо — бе написала тя. — Бременна съм.“

Спомням си как преди шестнайсет години стоях в синагогата на Шорт Хилс, вглеждах се в множеството приятели и роднини и изрекох дългоочакваните думи: „Днес вече съм мъж.“. Сега, докато усещам как ледът обхваща стомаха ми и дланите ми се потят, вече знам истината: днес вече съм мъж. Този път истински мъж."

— Не съвсем — отбелязах толкова високо аз, че бездомниците, дето се клатушкаха по тротоара, спряха и ме зяпнаха.

— Изобщо си далече от истината. Мъж бил. Един мъж щеше да ми се обади. Най-малкото щеше да ми изпрати картичка! — отново насочих вниманието си към статията.

„Само че аз не съм мъж. Оказа се, че съм истински страхливец. Скрих писмото между страниците на някаква

тетрадка, натъпках тетрадката в едно чекмедже и съвсем случайно, по-точно нарочно, изгубих ключа.

Разправят — нали са велики философи или пък герои от сериала «Зайнфелд» — че раздялата била като да блъскаш автомат за кока-кола. Не можеш да го направиш точно така, трябва да включиш чудото, да го поразклатиш няколко пъти. При нас с К. не стана така. Раздялата ни бе бърза и безболезнена — като гръм. Въздействаща, ужасна, но поне свърши за секунди.“

Лъжец, помислих си. Ах, какъв си лъжец, това дори не бе раздяла, просто ти казах, че имам нужда от време!

„След това, само три месеца по-късно, почина баща ми. Крачех напред-назад с телефона в ръка, номерът ѝ все още бе включен в бързото набиране. Да ѝ позвъня ли? Да не ѝ ли звъня? Бившето ми гадже ли беше, или приятелка?

Накрая се хванах за приятелството. А по-късно, когато гостите вкъщи се нахвърлиха на подносите с хапки, оставени в кухнята от майка, поисках и повече.

И ето че сега, три месеца по-късно, все още скърбя за баща си, а ми се струва, че съм преодолял К. истински и завинаги. Сега вече знам какво е истинска тъга. Мога да мисля за нея всяка вечер също като дете, на което му е паднал млечен зъб и не може да се спре да докосва лигавата раничка на венеца.

Само че тя сега е бременна.

А пък аз нямам представа дали ми е направила номер, дали не ме е изиграла, дали аз съм бащата, дали изобщо е бременна.“

— Направо невероятно — заявих аз на всеослушание на Брод Стрийт. — Мама му стара, направо не е за вярване!

„А работата е там, че съм прекалено страхлив, за да попитам.

Изборът е твой, казва мълчанието ми. Ти си на ход, ти трябва да играеш, твой ред е. Успявам да накарам тази част от мен, която иска да разбере какво е решила тя; дали е отишла в клиниката на Локъст Стрийт, дали е минала покрай демонстрантите със снимките и плакатите на кървави мъртви бебета; дали го е направила в кабинета на лекаря, дали е отишла с приятелка, или нов любовник, или в била сама. Дали обикаля родния си град с корем, надут като плажна топка, под мишница с книга с бебешки имена.

Не питам и не се обаждам. Не изпращам чек, нито пък ѝ пиша, дори картичка не драсвам. Приключил съм, душата ми е празна, няма нищо у мен, дори сълзи не са останали. Не изпитвам нищо нито към нея, нито към бебето, ако изобщо има бебе.

Когато си позволих да се замисля, побеснях на себе си (как бе възможно да съм толкова тъп?), бях бесен и на нея (как бе допуснала това?). Опитвам се да не мисля по този въпрос. Събуждам се, ходя във фитнеса, отивам в офиса, изпълнявам си задълженията и се старая усмивката ми да е естествена. Само че дълбоко в себе си знам, че мога единствено да отлагам, че дори страхливостта ми не е в състояние да отложи неизбежното. Някъде в бюрото ми, пхнато в тетрадка, заключено в чекмедже, се намира писмо, адресирано до мен.“

— Закъсня! — скара ми се главната сестра и ми се усмихна веднага след това, за да ми покаже, че не говори сериозно.

Държах броя на „Мокси“ навит на руло, все едно се канех да ударя куче с него.

— Ето — подадох ѝ го.

Тя го погледна бегло.

— Не чета такива работи — заяви. — Не си струва.

— Съгласна съм — отвърнах и се насочих към интензивното.

— Имаш си гости — подвикна тя.

Влязох и пред моя прозорец, прозореца пред изолатора на Джой, стоеше жена. Забелязах късата, отлично сресана сива коса, елегантния костюм с панталони, платинената гривна с диаманти на едната китка. Лек аромат на „Алюр“ се носеше наоколо, а прясно лакираните ѝ нокти блестяха под флуоресцентните светлини. Одри бе избрала най-подходящите одежди, за да посети незаконното преждевременно родено дете на сина си.

— Какво правиш тук? — попитах.

Одри възкликна и направи две големи крачки назад. Лицето ѝ стана два тона по-бледо от фон дьо тена на „Есте Лаудер“.

— Кани! — извика тя и притисна едната си ръка към гърдите. — Аз... ти... изплаши ме.

Гледах я и не казвах нищо, докато очите ѝ ме преценяваха и не можеха да повярват.

— Толкова си слаба — каза най-сетне.

Погледнах се и забелязах, без да проявявам особен интерес, че тя е права. Всичките тези разходки, непрекъснатото обмисляне на най-различни планове за отмъщение, редките хапки кроасан или банан, чашите горчиво черно кафе, чийто вкус така отиваше на чувствата ми, си бяха казали думите. В хладилника ми бяха складирани бутилки с мляко от гърдите ми и нищо повече. Не си спомнях кога за последен път бях яла нормално. Костите на лицето ми бяха изпъкнали, тазът ми стърчеше. В профил бях като Джесика Рабит: дупе нямах, коремът ми бе плосък, гърдите ми бях огромни, благодарение на млякото. Ако не се приближите достатъчно, за да забележите, че косата ми е мръсна и сплъстена, че имам огромни черни кръгове под очите, че сигурно смърдя отвратително, изглеждах като едно страхотно гадже.

Каква ирония! След като цял живот бях броила калории и се пънех на степера във фитнеса, най-сетне бях намерила начин да сваля завинаги нежеланите килограми! Бях се освободила от тлъстините и целулита! Това бе тялото, което винаги бях искала! Трябва да продам идеята, помислих си в истеричен пристъп на смях. Диета при плацента абрупцио, последвана от хистеректомия, и по всяка вероятност бебе с увреждания.

Одри нервно попипваше гривната.

— Сигурно се чудиш... — поде тя.

Не отговорих нищо, въпреки че разбирах колко ѝ е трудно. Но не ми пукаше. Част от мен искаше да я види как се свива и се опитва да се пребори с думите. Част от мен настояваше тя да страда.

— Брус каза, че не искаш да разговаряш с него.

— Брус имаше възможност да разговаря — уведомих я аз. — Писах му и му съобщих, че съм бременна. Той така и не се обади.

Устните ѝ потръпнаха.

— Не ми е казал нищо — прошепна тя по-скоро на себе си. — Кани, той съжалява за случилото се.

Изсумтях толкова шумно, че се притесних да не събудя бебетата.

— Брус е гола вода.

Тя прехапа устни и завъртя с пръсти гривната.

— Той иска да постъпи правилно.

— И какво ще рече това? — попитах. — Ще накара гаджето си да се въздържа в бъдеще от покушения над живота на бебето ми ли?

— Било е нещастен случай — прошепна тя.

Извих очи към тавана.

— Той иска да постъпи правилно — повтори Одри. — Искан да помогне...

— Не ми трябват пари — отвърнах грубо аз. — Нито неговите, нито твоите. Продадох сценария си.

Лицето ѝ се озари, бе доволна, че има поне една приятна тема.

— Миличка, та това е чудесно!

Не казах нищо с надеждата тя да загуби самообладание пред мълчанието ми. Само че Одри бе по-смела, отколкото предполагах.

— Може ли да видя бебето? — попита тя.

Свих рамене и посочих с пръст през прозореца. Джой бе в самия край на помещението. Вече не приличаше на разгневен грейпфрут. По-скоро на праскова, но все още бе много малка и слаба, все още бе включена към космически апарати. На инкубатора бе написано името ѝ.

Джой Лия Шапиро.

Беше оставена само по памперс, раирани чорапки и малка розова шапка с помпон на върха. Бях донесла цялата си колекция и сестрите ѝ

сменяха шапката всяка сутрин. Беше най-хубавото бебе с шапка в интензивното.

— Джой Лия — прошепна Одри. — Тя... ти на съпруга ми ли си я кръстила?

Кимнах само веднъж и преглътнах с усилие бучката, надигнала се в гърлото ми. Поне това можех да ѝ кажа, помислих си. Все пак Одри не ме бе пренебрегвала, не тя си бе спестила телефонното обаждане, не тя ме блъсна в мивката, не заради нея за малко да загубя бебето си.

— Ще се оправи ли?

— Не знам — отвърнах. — Сигурно. Казват сигурно. Все още е малка, но трябва да наедрее, дробовете ѝ трябва да нараснат, за да започне да диша сама. Чак тогава ще се прибере.

Одри избърса очи с хартиена кърпичка от чантата си.

— Ти тук ли ще останеш? Във Филаделфия ли ще я гледаш?

— Не знам — признах. Бях напълно откровена. — Не знам дали искам да се върна във вестника, или да замина в Калифорния. Там имам приятели — още щом го казах, се зачудих дали е истина. След като ѝ изпратих задължителната благодарствена картичка за всичко, което бе направила за мен, и спрямо Макси бях потънала в мълчанието, с което бях загърбила приятелите си. Кой знае какво си мислеше и дали все още ми беше приятелка.

Одри изпъна рамене.

— Бих искала да съм ѝ баба — започна предпазливо тя. — Каквото и да се е случило между вас с Брус...

— Какво се е случило ли? — повторих след нея. — Брус каза ли ти, че ми направиха хистеректомия? Че никога повече няма да имам друго дете? Случайно да се е сетил да спомене това?

— Съжалявам, Кани — извини се отново тя, а гласът ѝ ми прозвуча остър, безпомощен и дори малко уплашен. Затворих очи и се облегнах на стъклената преграда.

— Просто си върви — помолих я. — Моля те. Можем да поговорим по този въпрос някой друг път. Сега съм уморена.

Тя постави ръка на рамото ми.

— Нека да ти помогна — настоя. — Да направя ли нещо? Да ти донеса ли вода?

Поклатих глава, дръпнах се и се извърнах настрана.

— Моля те — казах. — Просто си върви — останах с гръб към нея, стиснала очи, докато чух шума от стъпките ѝ да се отдалечава по коридора. Така ме намери сестрата — подпряна на стената, разплакала, със свити в юмруци ръце.

— Добре ли си? — попита и ме докосна по рамото.

Кимнах и се насочих към вратата.

— Ще се върна по-късно — казах ѝ. — Отивам на разходка.

Този следобед се разхождах часове, докато улиците, тротоарите и сградите се превърнаха в сива мъгла. Спомням си, че си купих лимонада, а няколко часа по-късно спрях на една автобусна спирка, за да пишкам, и усетих, че глезенът, на който бе гипсът, пулсираше. Не му обърнах внимание. Продължих да вървя. Крачех на юг, след това на изток, минавах през непознати квартали, по трамвайни релси, покрай изгорели изоставени къщи, запустели фабрики. Мислех си, че като нищо ще стигна чак до Ню Джърси. Виж, казвах, застанала пред вратата на хубавия апартамент на Брус, също като призрак, като гузна мисъл, като рана, която тъкмо си казващ, че се е затворила, и тя отново започва да кърви. *Виж какво е останало от мен.*

Продължих да вървя, докато усетих нещо странно, някакво необичайно чувство. Кракът ме болеше. Погледнах надолу, повдигнах левия си крак и наблюдавах с безкрайно удивление как подметката се откъсва от мръсната ми гуменка и пада на улицата.

Някакъв тип, седнал от другата страна на улицата, избухна в смях.

— Ей! — провикна се той, докато аз оглеждах глупаво краката си. — Сладурчето май има нужда от нови обувки.

Моето сладурче имаше нужда от нов чифт бели дробове, помислих си, докато куцуках и се оглеждах. Къде бях? Този квартал не ми беше познат. Нито една от улиците не ми беше позната. Беше и тъмно. Погледнах часовника си. Беше станало осем и трийсет и за момент не можах да разбера дали е сутрин или вечер. Бях потна, мръсна и изтощена... и се бях загубила.

Бръкнах в джобовете, за да намеря отговор или поне пари, колкото да се кача на такси. Открих банкнота от пет долара и шепи монети.

Търсех нещо, което да ми подсказе къде съм, търсех да зърна уличен телефон, каквото и да е.

— Ей! — повиках аз седналия мъж. — Ей, къде се намирам?

Той се заля от смях, изправи се и се залюля на пети.

— „Поелтън Вилидж“! В „Поелтън Вилидж“ си, сладурче.

Добре, поне това бе нещо.

— Накъде е университетското градче? — попитах.

Човекът поклати глава.

— Момиче, изгубила си се! Объркала си всичко! — гласът му беше дълбок и звучен и ми се стори, че е от Юга. Приблужи се до мен — черен мъж на средна възраст, с бяла тениска и зелена риза отгоре. Погледна ме внимателно. — Болна ли си? — попита най-сетне.

Поклатих глава.

— Просто се изгубих — отвърнах.

— В колеж ли учиш? — продължи да ми задава въпроси и аз отново поклатих глава, а той пристъпи още по-близо, лицето му бе силно загрижено. — Пияна ли си? — попита и аз се усмихнах.

— Не бих казала. Излязох да се поразходя и се загубих.

— Тогава трябва да бъдеш намерена — заяви човекът.

За момент бях напълно убедена, че ще започне да ми говори за Христос. Не го направи. Вместо това ме огледа внимателно, от разпадналите се гуменки и мръсните изранени глезени, нагоре към късите панталонки, които бях навила два пъти на талията, за да не паднат, и тениската, която не бях сваляла пет дни, до косата, пораснала под раменете, за пръв път от десет години насам забравила какво е да бъде мита и сресана.

— Трябва ти помощ — заяви най-сетне чернокожият.

Наведох глава и кимнах. Помощ. Истина бе. Имах нужда от помощ.

— Имаш ли си близки?

— Имам — отговорих. — И бебе имам — в този момент гърлото ми се стегна.

Той протегна ръка.

— Университетското градче е натам — посочи. — Стигаш до ъгъла на Четирийсет и пета улица и автобусът ще те откара право там — бръкна в джоба си, откри поизмачкан билет и го пхна в ръката ми. Наведе се да погледне гуменката. — Стой тук — нареди ми. Аз

останах, без да мърдам, страхувах се дори да трепна. А от какво точно се страхувах, така и не разбихах.

Мъжът се върна от къщата си със сребриста изолираща лепенка. Вдигнах крак и той уви лепенката така, че да закрепим подметката на място.

— Внимавай — каза ми на сбогуване. — Щом си вече майка, трябва да си много внимателна.

— Ще внимавам — уверих го.

Закуцуках към ъгъла, който ми беше посочил.

Колкото и да бях мръсна, със залепени с лепенка обувки и следи от сълзи по мърлявото лице, в рейса никой не ме загледа. Всеки бе потънал в мислите си, докато се прибираше към къщи — вечеря, деца, какво дават по телевизията, дреболии от всекидневието. Автобусът пъшкаше и пухтеше по пътя си. Сега вече наоколо ми се стори познато. Видях стадиона, небостъргачите, далечната сграда на „Игзаминър“. След това видях и Центъра по контрол на теглото към Филаделфийския университет, където бях ходила преди един милион години, когато си мислех, че единственото ми притеснение е как да отслабна.

Позволи им да те намерят, помислих си и дръпнах толкова силно кордата за „Спирка по желание“, та ми се стори, че съм я скъсала. Взех асансьора до седмия етаж, казвайки си, че сигурно всички лампи ще бъдат угасени, вратите — заключени, и се зачудих защо изобщо си правя труда да идвам.

Само че неговият кабинет светеше и вратата му бе отворена.

— Кани! — грейна доктор Кей. Изправи се, заобиколи бюрото, усети как мириша и ме огледа изпитателно.

— Аз съм ходеща реклама — опитах се да се усмихна. — Само ме погледни! Двайсет килограма тлъстина се стопиха за броени месеци! — покрих очи с едната си ръка. — Слаба съм — заговорих и се разплаках. — Виж ме.

— Седни — покани ме той и затвори вратата. Прегърна ме през раменете и ме поведе към канапето, където се отпуснах подсмърчаща и жалка.

— Господи, Кани, какво ти се е случило?

— Излязох на разходка — подех. Езикът ми бе надебелял, устните ми бяха напукани. — После се загубих — обясних му. Гласът ми стана необичайно дрезгав. — Излязох на разходка и се обърках. Загубих се, и сега се опитвам да се оставя да ме намери някой.

Той постави длан на главата ми и ме погали нежно.

— Нека да те заведе вкъщи.

Оставих го да ме поведе към асансьора, а след това да ме настани в колата. На излизане спря до автомат за безалкохолни и взе кутия кола. Грабнах я, без да го питам, и я изпих цялата. Той не каза и дума, дори когато се оригнах шумно. Влязохме в смесен магазин и докторът купи литър минерална вода и плодов сладолед.

— Благодаря — изграчих. — Много си мил — изпих водата и се заех с плодския сладолед.

— Звънях ти — каза той. — И в службата, и вкъщи.

— Много съм заета — излъгах за пореден път.

— Джой вкъщи ли е вече?

Поклатих глава. Той ме погледна.

— Добре ли си?

— Заета съм — продължих да грача. Гърдите ме боляха. Сведох поглед и не се учудих, когато видях двете кръгли петна под деколтето.

— И с какво беше заета? — попита доктор Кей.

Затворих уста. Нямах намерение разговорът ни да стига подалече от факта, че съм заета.

На един светофар той погледна към лицето ми.

— Добре ли си?

Свих рамене. Колата зад нас наду клаксона си, но той не помръдна.

— Кани — заговори мило. Една-единствена сълза се плъзна надолу по бузата ми. Той посегна да я изтрие. Дръпнах се така, сякаш ме бе опарил.

— Недей! — писнах. — Не ме докосвай!

— Кани, Господи, какво има?

Поклатих глава, наведох очи към скута си, където се топеше сладоледът. Известно време пътувахме мълчаливо, двигателят на колата мъркаше, от климатика лъхаше хладен въздух и се плъзгаше по коленете и раменете ми.

На друг светофар той отново се опита да заговори.

— Как е Нифкин? Помни ли нещо от това, на което го научих? — погледна ме. — Помниш ли, когато те посетихме?

Кимнах.

— Не съм луда — заявих. Дори докато го казвах, усетих, че не съм сигурна дали е истина. Дали лудите разбират, че са луди? Дали си мислят, че са съвсем нормални, докато междувременно вършат лудости, мотаят се из града мръсни, обувките им се разпадат, а главите им са толкова пълни с ярост, че са готови да избухнат всеки момент?

Попътувахме в мълчание още няколко пресечки. Не се сещах какво да кажа, нито пък какво да направя. Знаех, че има въпроси, които трябва да му задам.

— Къде отиваме? — успях да промълвя най-сетне. — Трябва да се прибера. Или поне да отида в болницата. Трябва да се върна в болницата.

Спряхме на червен светофар.

— Работиш ли? — попита ме доктор Кей. — Не съм виждал името ти...

Бе минало толкова време, откакто за последен път бях чула подобен най-обикновен разговор, че ми трябваше време, за да отговоря човешки.

— В отпуска съм.

— А храниш ли се? — присви очи към мен в тъмното. — Почти трябва да попитам изобщо ядеш ли нещо?

Свих рамене.

— Трудно е. С бебето. С Джой. Ходя да я виждам в болницата по два пъти на ден и докато оправя вкъщи... много ходя пеша — нямаше какво повече да кажа.

— Виждам — отбеляза той.

След още няколко пресечки в мълчание попаднахме на нов червен светофар.

— Мислех си за теб — каза докторът. — Все се надявах, че ще наминеш, ще се обадиш...

— Ето, отбих се, нали?

— Мислех да отидем на кино. Или пък да похапнем на онова място.

Думите му ми се сториха толкова странни, че едва не се изсмях. Нима имаше време, когато ходех на вечери, на кино, когато мислех и за

други неща, освен за бебето и гнева си?

— Къде отиваше, когато се загуби?

— На разходка — отвърнах тихо. — Просто се разхождах.

Той поклати глава, но не ми зададе друг въпрос.

— Нека да те заведе у нас. Ще ти сготвя нещо за вечеря.

Замислих се.

— Близко до болницата ли живееш?

— По-близо от теб. Ще те заведе, щом кажеш.

Кимнах и се предадох.

В асансьора към шестнайсетия етаж беше тихо, остана тихо и докато той отключваше вратата, а след това започна да се извинява, че било истински хаос, попита дали обичам пиле, дали искам да се обадя? Кимнах за пилето, поклатих глава за телефона и минах бавно през хола, прокарах пръсти по кориците на книгите му, огледах семейните снимки в рамки, гледах ги, но истината бе, че не ги виждах. Той се скри някъде и след малко се върна с камара неща: пухкава бяла хавлиена кърпа, долнище на анцуг, тениска, малък калъп сапун и шампоанчета от хотел в Ню Йорк.

— Искаш ли да се освежиш? — предложи.

Банята му бе голяма и чиста. Свалих си потника, след това и късите панталонки, докато се опитвах да си спомня кога съм ги прала за последен път. От вида и миризмата им заключих, че не е било скоро. Сгънах ги, след това ги разгънах отново, а после си казах, че няма значение, и ги хвърлих в боклука. Останах дълго под душа със затворени очи и не мислех за нищо друго, освен за водата по лицето ми. *Намерена*, казах си аз. *Опитай се да им позволиш да те намерят.*

Когато излязох от банята, облечена, с изсушена коса, той вече слагаше масата.

— Добре дошла — усмихна ми се. — Така добре ли е?

Имаше едро нарязана салата, малко печено пиле, картофени палачинки, които не бях виждала някой да прави, освен на Ханука. Седнах. Храната миришеше вкусно. От много време насам за пръв път нещо ми миришеше вкусно.

— Благодаря ти — погледнах го в очите.

Той отрупа чинията ми и не каза нищо, докато се хранехме, въпреки че ме наблюдаваше внимателно. От време на време вдигах очи, улавях погледа му... не че ме зяпаше, не точно. Просто ме наблюдаваше.

Най-сетне отместих чинията.

— Благодаря ти — повторих. — Беше много вкусно.

Доктор Кей ме поведе към канапето и ми подаде керамична купа, пълна с шоколадов сладолед и сорбе от манго.

— „Бен и Джери“ — подсказа ми. Гледах го и се опитвах да си спомня как ми бе донесъл десерт един път в болницата. — Помниш ли, когато говорихме за сладоледите по време на курса?

Гледах го безизразно.

— Когато говорехме за апетитните храни — напомни той.

Най-сетне се сетих как преди милион години бях разказвала какво обичам да ям. Сега ми се струваше невероятно, че на времето е имало неща, които съм обичала... че съм си похапвала редовно. Храна, приятели, приятни разходки, кино. Дали някога щях отново да имам такъв живот, чудех се. Не бях сигурна... но поне можех да опитам.

— На всичките си пациенти ли помниш любимите храни? — попитах.

— Не, само на любимите пациенти — уточни той. Седеше във фотьойла срещу мен, аз похапвах и се наслаждавах на всяка хапка. Въздъхнах, когато приключих. Бе минало толкова време, откакто се бях хранила добре, да не говорим за нещо вкусно.

Той прочисти гърлото си. Предполагах, че иска да ми намекне нещо. Сигурно си имаше планове за вечерта. Може би имаше среща. Зачудих се какво да правя и се опитах да си спомня. Кой ден беше? Да не би да беше краят на седмицата?

Прозях се и доктор Кей ми се усмихна.

— Струваш ми се уморена — каза. — Защо не си починеш известно време?

Гласът му бе толкова топъл, толкова спокоен.

— Обичаш чай, не кафе, нали? — кимнах. — Сега се връщам — обеща той.

Отиде в кухнята, а аз протегнах крака на канапето и бях почти заспала, когато се върна. Очите ми тежаха. Прозях се и се опитах да се изправя, за да поема подадената чаша.

— Къде отиваше днес? — попита той.

Извърнах глава настрани и посегнах към одеялото, което бе метнато на облегалката на канапето.

— Просто излязох на разходка. Сигурно съм се изгубила. Добре съм. Не се притеснявай. Добре съм.

— Не, не си — прозвуча ядосаният му глас. — Очевидно е, че не си добре. Полумъртва си от глад, обикаляш града, зарязала си работата си.

— В отпуска съм — поправих го. — Наистина съм в отпуска.

— Не е срамно да помолиш за помощ.

— Нямам нужда от помощ — казах, без да се замислям. Това ми бе станало рефлекс още от тийнейджърските години, който бях усъвършенствала. *Добре съм. Мога да се справя. Всичко е наред.* — Всичко е наред. Аз съм добре. И аз, и бебето. Добре сме.

Доктор Кей поклати глава.

— Как ще си добре? Не си щастлива...

— Защо да съм щастлива? — сопнах му се. — Има ли за какво да съм щастлива?

— Имаш красиво бебе...

— Да, има на кого да благодаря.

Той ме гледаше, без да трепва. Гледах го и аз, побесняла. След това оставих чашата и се изправих.

— Трябва да вървя.

— Кани...

Потърсих си чорапите и лепените гуменки.

— Би ли ме откарал?

Стори ми се притеснен.

— Съжалявам... Не исках да те разстройвам.

— Не си ме разстроил. Не съм разстроена. Искам да се прибера.

Той въздъхна и сведе поглед към краката си.

— Мислех си... — измърмори.

— Какво?

— Нищо.

— Какво? — повторих настойчиво аз.

— Не беше много умно.

— Какво? — повторих отново аз с тон, който ясно показваше, че няма да приема „не“ за отговор.

— Мислех си, че като дойдеш тук, ще си починеш — поклати глава, сякаш удивен от собствените си надежди, от предположенията си. — Мислех, че ще искаш да поговорим за някои неща...

— Просто няма за какво да се говори — отвърнах. Говорех по-мило. Бе ми направил вечеря, беше ми дал чисти дрехи, купил ми бе сладолед и ме бе докарал. — Добре съм. Честно. Всичко е наред.

Останахме така за момент и нещо премина между нас, нещо незначително, което намали напрежението. Усещах, че и на двата крака имам мехури, бузите ми бяха изгорели от слънцето и кожата бе опъната. Усещах и хладната му памучна тениска, мека и приятна, а коремът ми бе пълен с хубава храна и това бе чудесно. Усещах и гърдите си с някаква далечна болка вътре в тях.

— Я кажи, случайно да ти се намира помпа за гърди? — попитах. Това бе първият ми опит за шега, откакто се бях събудила в болницата.

Той поклати глава.

— Малко лед ще помогне — предложи. Кимнах и отново седнах на канапето, докато чаках да ми донесе лед, увит в кърпа. Обърнах му гръб и пяхнах леда под тениската.

— Как е Нифкин? — заговори отново той. Затворих очи.

— При майка ми е — измърморих. — Изпратих го да постои при нея известно време.

— Не го оставяй прекалено дълго. Ще забрави всичко, което беше научил — отпи от чая си. — Щях да го науча и да говори, стига да имахме още малко време.

Кимнах. Очите ми отново натежаха.

— Може би някой път пак ще го взема — предположи той. Тактично гледаше настрани, докато аз намествах леда. — Искан ми се пак да видя Нифкин — призна. Замълча и прочисти гърлото си. — Искан да се видя и с теб, Кани.

Погледнах го.

— Защо? — груб въпрос. Знаех, че е така, но вече не се интересувах от добрите маниери... от каквото и да е. — Защо с мен?

— Защото държа на теб.

— Защо? — попитах отново.

— Защото ти си... — не изрече последната дума. Когато го погледнах, бе замахнал с ръка, сякаш се опитваше да извлече желаното

от въздуха. — Специална си.

Поклатих глава.

— Така е.

Специална, помислих си. Изобщо не се чувствах специална. Чувствах се смешна, това бе истината. Чувствах се като някакво подобие на жена, жалка работа, смешница. Интересно как ли изглеждах? Представих си се на улицата тази вечер: обувките ми се разпадат, аз съм прашна и мръсна, гърдите ми текат. Би трябвало да ме снимат, да закачат лика ми във всяка гимназия, да ме изтъпанчат в книжарниците до романите на „Арлекин“ и книгите за самоусъвършенстване и как да си намериш единствената истинска любов. Можех да служа за предупреждение; да отклоня момичетата от злочеста съдба.

Сигурно съм задрямала, защото когато се стреснах и се събудих, бузата ми бе подпряна на одеялото, ледът се топеше в скута ми, а той продължаваше да седи срещу мен.

Беше си свалил очилата и очите му бяха нежни.

— Заповядай — в ръце бе гушнал нещо като бебе. Възглавници. Одеяла. — Оправих стаята за гости за теб.

Влязох като в мъгла и усетих, че цялото тяло ме боли от изтощение. Чаршафите бяха хладни и колосани, възглавницата ми се стори като милувка. Оставих го да отметне завивката, да ми помогне да си легна, да ме завие, да метне одеялото върху раменете ми. Сега в тъмното лицето му ми се стори много по-мило без очилата.

Приседна на края на леглото.

— Ще ми кажеш ли защо си така изпълнена с гняв? — попита.

Бях ужасно уморена, езикът ми едва се движеше в устата. Имах чувството, че съм упоена, или хипнотизирана; все едно сънувах под вода. Можех да се доверя на някого, ако го допуснех до себе си, за да попита.

— Бясна съм на Брус. Бясна съм на гаджето му, че ме блъсна, бясна съм му, че не ме обича. И съм бясна на баща си.

Той изви едната си вежда.

— Видях го... в Калифорния... — замълчах и с мъка изговорих следващите думи. — Не искаше и да знае за мен — прокарах ръка по корема си, по-точно там, където преди имах корем. — Бебето... —

започнах. Очите ми така натежаха, че едва ги държах отворени. — Него изобщо не го интересувахе.

Доктор Кей ме погали по бузата с опакото на ръката си и аз подскочих като опърлена котка при допира му, защото дори не мислех.

— Много се извинявам — каза той. — В живота ти се е събрала много тъга.

Поех си дълбоко дъх и след като го изпуснах, се замислих.

— Това не е нещо ново — уверих го.

— Искях само да ти кажа... — той ми се усмихна. Погледнах го с широко отворени очи. — Не е нужно да се справяш сама с всичко — увери ме Питър. — Има хора, които държат на теб. Просто ги остави да ти помогнат.

При тези думи се изправих. Чаршафът и одеялото се смъкнаха до кръста ми.

— Не — заявих. — Това е грешка.

— Какво искаш да кажеш? — попита той.

Поклатих нетърпеливо глава.

— Ти знаеш ли какво е любов?

Той се замисли над въпроса.

— Май съм слушал песни по този въпрос.

— Любовта — започнах — е чергата, която ти измъкват изпод краката. Любовта е нещо, в което само като повярваш, то изчезва. Любовта е за скапаняците, а аз никога вече няма да си позволя да съм скапанячка.

Затворих очи и си представих каква бях преди месеци, докато лежах на пода в тоалетната с дискретни кичури, гримирана, със скъпи обувки и специални дрехи, с диамантени обеци, които не успяха да ме опазят, които не задържаха бедата далече от прага ми.

— Искам къща с паркет — казах. — Но не искам никой да влиза вътре.

Той докосваше косата ми и ми казваше нещо.

— Кани — повтори Питър. Отворих очи. — Не е нужно да става така.

Погледнах го в тъмното.

— Че как иначе да бъде? — попитах напълно логично аз.

Тогавя се наведе и ме целуна. Целуна ме, а отначало аз бях прекалено шокирана, за да помръдна, да направя каквото и да е, освен

да стоя неподвижно, докато устните му докосваха моите.

Той отдръпна глава.

— Извинявай.

Наведох се към него.

— Паркет — прошепнах и усетих, че се шегувам с него, че се усмихвам, а бе толкова отдавна, когато се бях усмихвала.

— Ще ти дам каквото пожелаеш — каза Питър и ме погледна така, че веднага ми стана ясно, че той е истинско чудо. Говореше съвсем сериозно. След това ме целуна отново, придърпа чаршафа до брадичката ми, притисна топлатата си ръка към челото ми и излезе от стаята.

Останах заслушана в затварянето на вратата, а след това долових шума, докато отпускате високото си тяло на канапето. Поглъщах всеки звук, докато най-сетне угаси лампите и дишането ми стана бавно и равномерно. Слушах и стисках одеялото, за да запазя усещането за сигурност, че някой се грижи за мен, че е около мен. И в този момент започнах да мисля ясно за пръв път от раждането на Джой. В това чуждо легло, отпусната в мрака, реших, че мога завинаги да остана в плен на страха да продължа да се скитам пеша, да разнасям гнева си, натежал и жарък в гърдите ми. Но може би имаше и друг начин. Имаш всичко, което ти е нужно, ми бе казала майка. Май ми трябваше само смелост, за да призная, че се нуждая от човек, на когото да се опра. С него щях да се справя — да бъда добра дъщеря и добра майка. Може би дори можех да съм щастлива. Може би щях да успея.

Измъкнах се от леглото. Подът ми се стори хладен под стъпалата ми. Прокраднах се тихо през тъмното, излязох от стаята и затворих вратата. Отидох да го видя на канапето, където бе заспал с книга, изхлузила се от пръстите му. Седнах на пода до него и се наведох толкова близо, че устните ми почти докоснаха челото му. След това затворих очи, поех си дълбоко дъх и скочих в дълбоките води.

— Помощ — прошепнах.

Той веднага отвори очи, сякаш изобщо не бе заспал, а чакаше. Протегна ръка и постави длан на бузата ми.

— Помощ — повторих, сякаш бях бебе, сякаш това бе току-що научена дума и не можех да спра да я повтарям. — Помогни ми. Помощ.

Две седмици по-късно прибрах Джой вкъщи. Вече бе на осем седмици, тежеше три килограма и половина и най-сетне бе започнала да диша сама.

— Ще се справиш — окуражаваха ме сестрите.

Аз обаче прецених, че не съм готова да остана сама. Сърцето все още ме болеше и ми беше мъчно.

Саманта предложи да се настаним при нея. Щяла да си вземе отпуска и без това натрупала седмици, обеща да направи каквото трябва, за да преобрази къщата си. Макси попита дали да вземе самолет и да дойде, или пък, ако предпочитаме, да ни заведе в Юта, където снимаше каубойски филм, само че с момичета и с тъпото заглавие „Момичетата от Бъфало 2000“. Питър, разбира се, бе първият, който ни покани в дома си, а ако предпочитам, той можел да остане вкъщи.

— Я стига — отказах му. — Научила съм си урока и няма да храня мъжете с безплатно мляко, а след това да очаквам от тях да купят кравата.

Той поаления.

— Кани — смотолеви. — Не исках да кажа...

Разсмях се. Беше толкова хубаво да се засмееш. Твърде дълго бях живяла без смях.

— Майтапя се — обясних и го погледнах многозначително. — Повярвай ми, известно време няма да съм в състояние да мисля за това.

Накрая решихме да се прибера у дома — у дома при майка ми и ужасната Таня, която склони да сложи стана си на склад, докато ние с Джой сме в едновременната ми стая. В интерес на истината и двете се зарадваха, че ще сме там.

— Толкова е хубаво пак да подържиш бебе! — прехласна се майка и дори не обърна внимание, че дребната болнава Джой с щръкнала коса, прикачена към монитор, докато спи, не е точно бебето, за което една баба мечтае.

Прецених, че ще трябва да минат поне седмица-две, докато се опомня, докато си почина, докато свикна да се грижа за бебето. Накрая стана така, че останахме три месеца, аз в моето старо момичешко легло, а Джой в люлката до мен.

Майка и Таня ме оставиха на мира. Носеха подноси с храна до вратата и чаши чай до леглото. Взеха компактдискете ми от апартамента и пет-шест книги, а Таня ми подари губер в алено и зелено.

— За теб е — подаде ми го срамежливо тя. — Съжалявам за всичко, което се случи.

Наистина съжаляваше, осъзнах аз. Съжаляваше и се стараше — дори успя да откаже цигарите. Заради бебето, обясни майка. Това бе мило.

— Благодаря — поех го аз и се увих в него. Усмивката ѝ ми се стори като изгряващо слънце.

— Пак заповядай.

Саманта се отбиваше по няколко пъти в седмицата, носеше ми глезотии от града — печени на скара сарми от лозови листа, пресни сливи от Ню Джърси. Питър също идваше да ме вижда, носеше ми книги, вестници, списания (нито веднъж „Мокси“, както забелязах с най-искрено удоволствие), дребни подаръци за Джой, включително и малка тениска, на която пишеше „Силата е в момичетата“.

— Това е страхотно — отбелязах.

Питър се усмихна и посегна към куфарчето си.

— И за теб има една — показва ми той.

— Благодаря — усмихнах се.

Джой трепна в съня си. Питър погледна първо нея, а след това и мен.

— Кажете ми честно как си.

Протегнах ръце над главата си. Бях много загоряла след всичкото време, което прекарах на слънце, но нещата бяха започнали да се променят. Къпех се, това бе първо. Хранех се, това бе второто. Бедрата и гърдите ми започваха да се закръглят, а аз няхах нищо против... защото имах чувството, че виждам отново себе си. Все едно че си връщах не само тялото, но и живота, който бях загърбила. Като си спомнях, животът ми не беше чак толкова лош. Имаше неща, които бях загубила, хора, които никога повече нямаше да ме обикнат, но в бъдещето имаше... потенциал, казах си и се усмихнах на Питър.

— Много по-добре — отвърнах. — Струва ми се, че съм много по-добре.

И ето че една сутрин през септември се събудих и ми се прииска отново да отида на разходка.

— Искаш ли компания? — изграчи Таня.

Поклатих глава. Майка ме наблюдаваше намръщена как си обущам гуменките.

— Ще вземеш ли бебето? — попита тя. Погледнах Джой. Дори не се бях замисляла.

— Може да ѝ е приятно да излезе на чист въздух — предложи майка.

— Едва ли — възразих неуверено.

— Тя няма да се счупи — настоя майка.

— Може и да се счупи — отвърнах и усетих как очите ми се наливат със сълзи. — За малко не се случи.

— Бебетата са по-силни, отколкото си мислиш — продължаваше тя. — Джой ще се оправи... а ти не можеш вечно да я държиш вътре.

— Дори ако ѝ наема частни учители ли? — попитах. Майка се ухили и ми подаде бебешката раничка. Провесих я на гърдите си, макар никак да не ми се искаше, а след това поставих Джой вътре.

Тя бе толкова малка, все още прекалено малка и ми заприлича на есенно листо до мен. Нифкин ме погледна и ме побутна по крака, а след това изскимтя. Сложих му каишката и го взех и него. Вървахме бавно, по самия край на алеята, след това излязохме на улицата и се движехме толкова бавно, че дори охлюв с артрит щеше да ни задмине. Излизах за пръв път след пристигането си тук и бях ужасена — от колите, от хората, от всичко, казах си тъжно. Джой се бе сгушила в мен със затворени очи. Нифкин пристъпваше и ръмжеше след всяка преминаваща кола.

— Погледни, бебчо — прошепнах аз на пухкавата глава на Джой. — Погледни света.

Когато се върнахме от ранната разходка, колата на Питър бе паркирана на алеята. Бе се настанил с майка и Таня на масата в кухнята.

— Кани! — повика ме майка ми.

— Здравсти — поздрави Питър.

— Тъкмо си говорехме за теб — обади се Таня. Дори след като почти месец беше минала без цигари, все още звучеше като сестрите на Мардж Симпсън.

— Здравсти — обърнах се към Питър, доволна, че го виждам. Махнах му радостно, след това извадих Джой, увих я в одеяло и я настаних в скута си, след като седнах. Майка сипа чай, а Джой наблюдаваше ококорена Питър. Бе идвал и преди, разбира се, но все когато тя спеше. Така че двамата се срещаха истински за пръв път.

— Здравсти, бебчо — поздрави сериозно Питър.

Джой сгърчи лице и ревна. Питър се стресна.

— Много се извинявам — притесни се той.

— Не се безпокой — успокоих го и обърнах Джой към мен, залюлях я, докато плачът премина в хълцане и тя най-сетне утихна.

— Не е свикнала с мъже — обади се Таня.

Бях готова да изсъскам поне пет хапливи забележки в отговор, но съумях да замълча.

— Бебетата изглежда се страхуват от мен — сподели тъжно Питър. — Заради гласа ми трябва да е.

— Джой е чувала всякакви гласове — сопнах се аз.

Майка ме погледна укоризнено. Таня нищо не забелязваше.

— Тя не се страхува — обясних. Джой вече бе заспала, устните ѝ бяха леко разтворени, а миглите, дълги и тъмни, хвърляха сенки върху розовите бузки, където съхнеха сълзите. — Ето, виждаш ли?

Избърсах лицето ѝ и обърнах Джой към него, за да може да я вижда. Той се наведе над нея.

— Страхотна е — прошепна Питър, изпълнен със страхопочитание. Протегна дългия си фин пръст и нежно докосна бузата ѝ. Аз се усмихнах широко към Джой, тъй като тя побърза да се събуди, но щом погледна Питър, отново ревна.

— Ще свикне — реших аз. — Нелюбезно бебе! — прошепнах в ухото ѝ.

— Може да е гладна — намеси се Таня.

— Или памперсът ѝ е мокър — предположи майка.

— Или да ѝ е писнало всички да ѝ висят над главата — завърших предположенията аз. Питър се ухили. — Веднага разпозна новото лице — отбелязах, докато я подрусвах на рамото си. — Много обича да гледа късните спортни емисии — след като се успокои, аз пих малко

чай и си взех от шоколадовите сладки на масата. Посегнах и към ябълка и се заех да похапна.

Питър ме гледаше одобрително.

— Изглеждаш значително по-добре — произнесе присъдата си той.

— Казваш го всеки път, когато ме видиш — засякох го.

— Така е — настоя на своето. — Имаш по-здрав вид.

Истина бе. Хранех се по три пъти на ден и си възвръщах налетите като на Анна Никол Смит форми. Продължавах да се радвам на промените. Вече ги виждах по различен начин. Краката ми бяха стегнати и силни, нито дебели, нито безформени. Гърдите ми си имаха предназначение, целта им вече не бе просто да разтягат пуловерите и да си намеря сутиен в цвят, различен от бежово. Дори талията и ханшът ми, набраздени от сребристи стрии, намекваха за сила и бяха готови да разкажат какво се бе случило. Може и да бях едро момиче, но това съвсем не бе най-лошото на този свят. Аз бях сигурно пристанище, приятно място за почивка. Бях създадена за спокойствие и уют, не за бързи скорости, поне така си мислех и се кисках сама.

Питър ми се усмихна.

— Имаш много по-здрав вид — повтори той.

— Ще те изхвърлят от курса за дебели, ако продължиш да го повтаряш.

Сви рамене, сякаш нямаше значение.

— Според мен изглеждаш чудесно. Винаги е било така — продължи той.

Майка грееше. Погледнах я, за да ѝ подсказва да си гледа работата, и нагласих Джой в скута си.

— Казвай какво те води насам — подканих го.

— Всъщност — поде той, — чудех се дали двете с Джой не искате да се поразходим с колата.

Усетих как гърдите ми се стягат. Двете с Джой не се бяхме качвали на кола откакто пристигнахме тук, освен когато ходехме на преглед в болницата.

— Къде? — попитах с надеждата гласът ми да звучи небрежно.

— До брега — отвърна той с типичния за Филадельфия израз. — Просто ще се повозим малко.

Звучеше приятно. Същевременно ми се стори ужасно истински.

— Не съм сигурна — отвърнах със съжаление. — Не съм сигурна, че тя е готова.

— Тя ли не е готова, или ти? — попита майка, както винаги готова да ми се притече на помощ. Затова си спечели още един поглед, с който ѝ намеквах да си гледа работата.

— Аз ще съм с теб — убеждаваше ме Питър. — Така че ако ти трябва медицинска помощ, ще съм до вас.

— Върви, Кани — настояваше майка.

— Ще ти се отрази добре — обади се и Таня.

Погледнах към него. Той ми се усмихна. Въздъхнах, защото знаех, че съм победена.

— Само за малко — съгласих се, а Питър, нетърпелив като ученик, ми подаде ръка.

Отне ни малко време, разбира се — четирийсет и пет минути, ако трябва да сме точни, и три сака, пълни с пеленки, шапки, чорапи, пуловери, количка, мляко, одеяла и най-различни бебешки джунджурии, които едва се побрах в багажника — преди да тръгнем. След това настанихме Джой в седалката за кола, а аз седнах до Питър и се отправихме към брега на Джърси.

Двамата с Питър отначало говорихме много малко — за работата, за Луси, за Макси, как Анди получил смъртна заплаха, след като разярил един от най-известните рибни ресторанти, които от десетилетия се славели с рибената си чорба. След това се качихме на магистралата за Атлантик Сити и той ми се усмихна, докосна някакво копче на таблото и покривът се отвори.

— Подвижен покрив! — възкликнах аз.

— Реших, че ще ти бъде приятно! — извика в отговор Питър.

Погледнах назад към Джой, сгушена в детската седалка, и се зачудих дали течението няма да ѝ навреди. Стори ми се, че ѝ е приятно. Малката розова панделка, която бях завързала в косата ѝ, за да знаят всички, че е момиче, се вееше на вятъра, а очите ѝ бяха широко отворени.

Стигнахме до Винтор и паркирахме на две пресечки от брега. Питър разпъна сложната количка на Джой, докато аз я вадах от колата, увих я в още одеяла, повече, отколкото бе необходимо за този топъл септемврийски ден, и я настаних в количката. Вървахме бавно покрай водата, аз бутах количката, а Питър вървеше до мен. Слънцето бе

толкова приятно, обливаше раменете ми като топъл мед и караше косата ми да блести.

— Благодаря ти — подхвърлих.

Той сви рамене и се почувства неловко.

— Радвам се, че ти е приятно — отвърна.

Вървахме цели двацет минути, а после се върнахме, след като реших, че не искам Джой да остава навън повече от час. Соленият въздух не я притесняваше. Беше заспала, малката розова устичка бе отпусната, розовата панделка се бе развързала, а фините кестеняви коси се къдреха отстрани на бузите. Наведох се, за да чуя, че диша, и да ѝ проверя памперса. Всичко беше наред.

Питър застана до мен с одеяло.

— Искаш ли да поседим на брега? — попита.

Кимнах. Той разстла одеялото, аз вдигнах Джой, приближихме до водата и седнахме, за да наблюдаваме как се разбиват вълните. Размърдах пръстите на краката си в топлия пясък, загледана в бялата пяна, и се замислих за всичко, което не мога да видя: акулите, леферите, морските звезди, китовете, които пееха един на друг, тайния морски живот, който никога нямаше да опозная.

Питър наметна раменете ми с друго одеяло и задържа ръце няколко секунди.

— Кани — поде той. — Трябва да ти кажа нещо.

Усмихнах му се окуражително, поне така се надявах.

— Онзи път на Кели Драйв, когато двете със Саманта се разхождахте — заобяснява, а след това млъкна, за да прочисти гърлото си.

— Да, помня — отвърнах. — Кажи какво.

— Ами — продължи той. — Аз... не тичах там просто случайно.

Погледнах го объркана.

— Аз просто... Спомням си, че в часовете често казваше, че ходиш там да караш колело и да се разхождаш, а аз не смеех да ти се обадя...

— Затова започна да тичаш ли?

— Всеки ден — призна Питър. — И сутрин, и вечер, понякога и през обедната почивка. Докато не те срещнах.

Отпуснах се назад, учудена от упоритостта му, защото знаех, че ако съм била на негово място, колкото и да ми се искаше да се видя с

някой, сигурно нямаше да е достатъчно, за да тръгна да тичам.

— Краката ми бяха станали на мехури — измърмори, а аз избухнах в смях.

— Заслужаваш си го! — обърнах се към него. — Можеше просто да ми се обадиш...

— Не можех — призна той. — Първо, ти ми беше пациентка...

— Но после престанах да бъда — поправих го аз.

— Освен това беше...

— Бременна от друг — довърших вместо него.

— Не забелязваше нищо! — възкликна той. — Съвсем нищо! Това бе най-лошото! Аз копнеех за теб, докарах си мехури...

Отново се изкисках.

— Отначало скърбеше за Брус, а дори аз разбирах, че не е за теб...

— Не си бил обективен — отвърнах, но Питър не беше приключил.

— А пък престоят ти в Калифорния също не беше за теб...

— В Калифорния беше много хубаво — опитах се да защитя крайбрежието аз.

Той седна до мен и ме прегърна през раменете, притискайки двете ни с Джой към себе си.

— Мислех, че няма никога да се прибереш. Не можех да го понеса. Нямаше да те видя повече и не знаех какво да правя със себе си.

Усмихнах му се и се обърнах да го погледна в очите. Слънцето грееше над нас, чайките се спускаха над вълните и пискаха.

— Нали се върнах. Виждаш ли? Вече няма да ти излизат мехури.

— Радвам се — заяви Питър и аз се наведох към него, оставих го да ме притисне до себе си на залязващото слънце, блеснало в косата ми, докато топлият пясък обгръщаше краката ми, а Джой бе в ръцете ми.

— Значи въпросът е — заговорих вече в колата на път към къщи — какво да правя с живота си.

Той ми се усмихна бързо, преди да насочи вниманието си към пътя.

— Точно сега си мислех дали не искаш да спрем някъде да похапнем.

— С удоволствие — съгласих се. Джой спеше в седалката. Бе загубила някъде розовата панделка, но по босите ѝ крачета блестяха песъчинки. — След като се разбрахме по този въпрос...

— Искаш ли да се върнеш на работа? — попита ме той.

Замислих се.

— Май да. Оказва се, че работата ми липсва — още щом го казах, разбрах, че това е самата истина. — Май никога не е минавало толкова време, без да напиша нещо. Господ да ми е на помощ, дори булките от едно време ми липсват.

— За какво искаш да пишеш? — попита Питър.

— За какво?

Замислих се над въпроса му.

— Вестникарски статии ли? — настоя той. — Друг сценарий? Книга?

— Книга ли? — намръщих се. — Как ли пък не!

— Може да се получи — окуражи ме той.

— Май нямам какво да кажа в една книга — признах колебливо.

— Ако имаш — заяви сериозно той, — ще посветя цялото си медицинско образование, за да ти помогна да я напишеш.

Засмях се. Джой се събуди и издаде някакъв въпросителен звук. Обърнах се назад и ѝ махнах. Тя ме погледна, прозя се и отново заспа.

— Може би няма да е книга — казах примирено, — но ми се иска да напиша нещо.

— Статия в някое списание ли? — предположи Питър.

— Може би.

— Добре — заяви той, сякаш всичко бе уточнено веднъж и завинаги. — Нямам търпение да я видя.

На следващата сутрин, след като се разходих с Джой, закусих с Таня, поговорих със Саманта по телефона и се разбрах с Питър да се видим на следващата вечер, слязох в мазето и извадих прашния малък лаптоп „Епъл“, с който бях изкарала четирите си години в „Принстън“. Не очаквах кой знае какво, но когато го включих, той забръмча и изпиука, и послушно се включи. Въпреки че клавиатурата ми се стори

чужда, аз си поех дълбоко дъх, избърсах прахта от екрана и започнах да пиша.

ДА ОБИЧАШ ТВЪРДЕ ЗАКРЪГЛЕНА ЖЕНА

от Кандис Шапиро

„Когато бях на пет, се научих да чета. Книгите бяха някакво вълшебство за мен — бели страници, черно мастило, нови думи и различни приятели. И до днес все още се наслаждавам на очакването, че ще отида някъде, ще открия нови места и непознати хора.

Когато бях на осем, се научих да карам колело. Това също отвори очите ми за един нов свят, който можех да проучвам сама потока, който блъбукаше през две къщи на празното незастроено място, лавката за сладолед, където продаваха домашно приготвени фунийки по за долар, овощната градина на границата с игрището за голф, което задържаше тръпчива като на ябълково вино миризма заради окапалите ябълки.

Когато бях на дванайсет, разбрах, че съм дебела. Каза ми го баща ми, посочи вътрешната страна на бедрата ми, побутна подмишниците ми с дръжката на ракетата за тенис. Спомням си, че играехме тенис, аз бях потна и се радвах на играта. «Трябва да внимаваш за тези неща — каза той и ме побутна с дръжката, а натрупаните сланинки се разтресоха. — Мъжете не харесват дебели жени.»

Макар че това не се оказа самата истина — щеше да има мъже, които да ме обичат, щеше да има хора, които ме уважават — аз понесох тези думи към зрелостта като пророчество и наблюдавах света през призмата на тялото си и предреченото от баща ми.

Научих се как да пазя диети — и разбира се, как да заобикалям правилата в диетите. Научих се да се чувствам нещастна и да се срамувам, да избягвам да се поглеждам в огледалото, да се стягам, когато ме обиждат; водачката на момичетата скаути ми предлагаше моркови, докато другите

похапваха сладки с мляко; добронамерената учителка, която ме питаше замисляла ли съм се да ходя на аеробика. Научих десетки начини да стана невидима — как да увивам хавлиена кърпа на талията си, докато съм на плажа (никога не плувах), как да се спотая в последната редица при групови снимки (и никога да не се усмихвам), как да се обличам в сиво, черно и кафяво, как да не поглеждам към отражението си във витрини и огледала, как да мисля за себе си предимно като за тяло — още повече тяло, което не струва, което се е превърнало в нещо ужасно, неприятно, което никой няма да обикне.

Имаше хиляди думи, които можеха да ме опишат — умна, забавна, мила, великодушна. Думата, която си бях избрала аз, думата, която светът бе избрал за мен, си оставаше дебела.

Когато станах на двайсет и две и навлязох в света на костюмите и невидимите оръжия, очаквах да ме застрелят, но бях твърдо решена да не позволя това да се случи. Намерих си чудесна работа, а по-късно се влюбих в мъж, за когото си въобразявах, че ще ме обича до края на живота ми. Не се получи. Той не ме обичаше. И тогава — съвсем случайно — забременях. Когато дъщеря ми се роди, почти два месеца преждевременно, научих, че има по-лоши неща, отколкото да мразиш дупето си. Има по-ужасни неща, отколкото да пробваш бански пред издайническите огледала в магазина. Не мога да забравя ужаса, че детето ми се бори за всеки дъх в инкубатор, където не мога да я докосна. Остава и ужасът дали тя ще бъде здрава и силна.

Най-сетне научих какво е спокойствие. Спокойствието да се обърнеш към хората, които те обичат, да помолиш за помощ, да разбереш най-сетне, че те ценят, въпреки че никога няма да избягаш от огромния размер дрехи, въпреки че няма да преживееш хепиенда по холивудски, в който очарователният принц е решил, че ме иска.

Истината е следната — добре съм такава, каквато съм. И ще бъда добре през всичкото време. Никога няма да

съм слаба, но ще бъда щастлива. Ще обичам себе си и тялото си, защото то е достатъчно силно, за да карам колело, да ходя пеша и да дам нов живот. Ще обичам себе си, защото съм упорит човек. Защото няма да позволя да се пречупя.

Ще се наслаждавам на храната, ще се наслаждавам на живота си, а дори красивият принц никога да не се появи, дори още по-лошо, ако ме подмине, след като ме е преценил с хладен поглед и ми каже, че имам красиво лице, но дали не съм мислила за програмата «Оптифаст», аз ще го преглътна.

Най-важното е, че обичам дъщеря си, независимо дали е малка или голяма. Ще ѝ казвам, че е красива. Ще я науча да плува, да чете и да кара колело. Ще ѝ кажа, че независимо дали носи четирийсети, или петдесети размер, тя може да бъде щастлива и силна, да си намери приятели, да постигне успех, да срещне любовта. Ще ѝ шепна всичко това в ухото, докато спи. Ще ѝ повтарям, че животът ни — нейният живот — ще бъде необикновен.“

Прочетох статията два пъти, оправих пунктуацията и я разпечатах в няколко екземпляра. След това станах, протегнах се и притиснах длани на кръста. Погледнах бебето си, което започваше да прилича на истинско човешко дете, а не на сбръчкан хибрид от човек и някакъв плод. След това погледнах и себе си: бедра, гърди, дупе, корем, все проблемни места, които едно време мразех, същото тяло, което ме караше да се срамувам, и се усмихнах. Независимо от всичко щях да се справя.

— И двете ще се справим — обърнах се към Джой, но тя не трепна. Обадох се на телефонни справки и набрах номер в Ню Йорк.

— Добър ден, „Мокси“ — обади се с весел младежки глас някаква секретарка. Гласът ми не трепна, когато помолих да говоря с главния редактор.

— Бихте ли ми казали за какво става въпрос? — изчурулика секретарката.

— Казвам се Кандис Шапиро — започнах. — Аз съм бившето гадже на водещия на „Добър в леглото“.

Чух я как рязко си поема дъх.

— Вие сте К.? — възкликна тя.

— Кани — поправих я.

— Боже Господи! Значи сте истинска!

— И още как — започваше да става забавно.

— Родихте ли? — попита момичето.

— Да — отвърнах. — Тя е до мен, спи.

— О, невероятно — възкликна момичето. — Знаете ли, чудехме се как е приключило всичко.

— Тъкмо затова се обаждам — казах.

20.

Хубавото на кръщенетата на еврейски момиченца е, че не се изисква спазването на определени срокове. При момчетата церемонията трябва да се извърши до седем дни. При момиченцата може да се изчака шест седмици, три месеца, няма значение колко. Услугата е нова, сравнително необременена от условности, а равините са готови да се съобразят с желанията ти. Съвсем в духа на Ню Ейдж.

Проведохме кръщенето на Джой на 31 декември, една студена, прекрасна зимна утрин във Филадельфия. Единайсет часът сутринта, а след това ще има нещо като лек обяд.

Майка ми бе сред първите, които пристигнаха.

— Кое е най-голямото ми момиче? — гукаше тя, докато повдигаше Джой от люлката. — Коя е моята радост? — Джой се кискаше и махаше с ръце. Красивата ми дъщеря, помислих си аз и усетих как гърлото ми се свива, докато я гледам. Вече бе почти на осем месеца и всеки път, когато я поглеждах, имах чувството, че е станало някакво чудо.

Дори непознатите разправяха, че била невероятно красиво бебе, с прасковена кожа, с огромни очи, яки крачета, обгърнати в бебешки гривни, и винаги весела. Бях ѝ дала съвършеното име. Освен когато беше гладна или памперсът ѝ бе мокър, Джой винаги се усмихваше и наблюдаваше света с огромни любопитни очи. Бе най-веселото бебе, което бях виждала.

Майка ми я подаде, след това пристъпи обратно и ни прегърна и двете.

— Толкова се гордея с теб — призна тя. Прегърнах я и аз.

— Благодаря ти — прошепнах и ми се прииска да ѝ кажа колко ѝ благодаря, че ме е обичала като момиче, че ме е оставила на спокойствие, след като съм станала жена. — Благодаря — повторих. Майка ме притисна за последен път и целуна Джой по главата.

Напълних ваната на Джой с топла вода и я изкъпах. Тя гукаше и мляскаше, докато я поливах, миех крачетата, стъпалата, пръстите,

сладкото бебешко дупе. После я намазах с лосион, поръсих я с пудра, облякох я в бяла рокличка и нахлупих шапка, бродирана с розички.

— Бебчо — прошепнах в ухото ѝ. — Бебе Джой — Джой замахаше с юмруци във въздуха като най-малкия атлет на света и загъркори нещо, докато приказваше на език, който никой от нас не познаваше.

— Можеш ли да кажеш „мама“? — попитах я.

— Ааа! — заговори Джой.

— Много си далече — примирих се.

— Ооо — отвърна тя и ме погледна с големите си ясни очи, сякаш бе разбрала всяка моя дума.

След това я дадох на Луси и отидох да се изкъпя, да си направя косата, да се гримирам и да репетирам речта, която писах дни наред.

Чувах, че се звъни, вратата се отваряше и затваряше, влизаха хора. Първо пристигнаха от доставките на храна, след това дойде Питър с две кутии, опаковани в сребърна хартия, и букет рози.

— За теб са — обясни той и ги натопа в една ваза. След това изведе Нифкин на разходка и извади измитите съдове от съдомиялната, докато аз довършвах нещата.

— Какъв сладур — отбеляза една от сервитьорките. — Съмнявам се, че моят мъж има представа къде е съдомиялната.

Усмихнах се за благодарност и не си направих труда да я поправам. Беше прекалено объркано, за да обяснявам на непознати... щях само да ги смутя. Първо идва любовта, след това бракът, след това бебето в люлка. Дори децата знаят какъв е редът. А аз какво да правя? Вече се беше случило. Не можех да си пренапиша историята. А миналото ми бе дало Джой и нямаше начин да променя каквото и да е.

Влязох в хола с Джой на ръце. Макси бе дошла и ми се усмихваше, докато ми махаше тайничко. Саманта бе до нея, а до тях седяха майка, Таня, Луси и Джош, Бетси и Анди, съпругата на Анди, Елън, две от сестрите в болницата, които се бяха грижили за Джой. В един ъгъл бе Одри, безупречна в кремав ленен костюм. Питър бе застанал до нея. Всичките ми приятели. Равинът помоли за тишина, след това помоли четирима да излязат напред и да повдигнат четирите дръжки на хупа. Беше останал от баба ми, познах старите дантели от сватбите на братовчедите ми. Под хупа трябваше да се омъжа и всичко да бъде наред. При кръщенетата хупът символизираше закрила за бебето, както за съпруга и съпругата. Само че аз се бях разбрала с

равина и всички се скупчихме отдолу. Бебето ми щеше да бъде кръстено сред хората, които ни обичаха и помагаха, а равинът каза, че няма проблем.

Джой бе будна и нащрек, оглеждаше всичко и се усмихваше, сякаш знаеше, че тя е центърът на вниманието, и нямаше съмнение, че тук е нейното място. Нифкин се бе настанил послушно в краката ми.

— Да започваме ли? — попитах равина.

Той произнесе кратка реч за Израел и еврейските традиции, как приема Джой в тази религия, предавана от Авраам, Исаак и Яков, а също и Сара, Ребека и Лия. Изпя благословия, каза молитви над хляба и виното, топна парче плат и го притисна към устните на Джой.

— Ооо! — възмути се Джой и всички се разсмяха.

— Сега — прикани ме равинът, — майката на Джой, Кандис, ще ни разкаже как е избрала името.

Поех си дълбоко дъх. Джой ме гледаше с широко отворени очи. Нифкин не помръдваше до крака ми. Извадих бележка от джоба си.

— Тази година научих много — започнах аз. Поех си неспокойно дъх. „Няма да плачеш“, наредих си. — Научих, че нещата невинаги стават както си ги планирал, нито пък както си ги желал. Научих, че има неща, които могат така да се объркат, че никога няма да се върнат в старото положение. Научих, че някои счупени неща си остават счупени, научих, че можеш да преживееш лошото и да насочиш поглед към доброто, стига да си с хора, които те обичат — спрях и потрих очи. — Кръстих бебето Джой, защото тя е моята радост. А е наречена Лия на бащата на баща ѝ. Второто му име беше Лионард и бе невероятен човек. Обичаше съпругата и сина си и знам, че щеше да обича и теб, Джой.

Това бе всичко. Аз се просълзих, плачеше и Одри, майка и Таня се бяха притиснали една към друга, дори Луси, която не обръщаше внимание на нищо (заради прозака е — бе обяснила тя), също бършеше сълзите си. Равинът наблюдаваше всичко в недоумение.

— Е — каза най-сетне. — Да похапнем.

След франзелите и салатата от бяла риба, след масленките и ябълковата торта, след като Нифкин погълна част от палачинките и отиде да повръща в тоалетната, след като отворихме подаръците и аз отделих петнайсет минути на Макси, за да ѝ обясни, че Джой, колкото и да е прелестна, няма да има нужда от перли поне докато стане на

осемнайсет, след като изхвърлихме опаковъчната хартия и прибрахме останалата храна, а бебето заспа, с Питър и Джой се разходихме покрай реката, за да дочакаме новото хилядолетие.

Чувствах се толкова добре, мислех си, докато настанявах Джой в количката. Бяха започнали подготовката за моя филм. Моята статия „Да обичаш твърде закръглена жена“ бе излязла в края на ноември и бе заменила рубриката на Брус. Читателският отклик, каза редакторката, бил невероятен, а всяка жена, която се чувствала прекалено дебела, прекалено дребна, грозна или срамежлива, за да се приема достойна за любов, им писала, за да ме похвали за смелостта, да заклеими егоизма на Б., да сподели собственото си минало на дебела жена в Америка, да предаде най-добри пожелания на бебето Джой.

— Никога не бях виждала подобно нещо — призна редакторката и ми разказа за купищата писма, бебешки одеялца, детски книжки, плюшени мечета и икони за късмет, които изпълнили залата за поща в „Мокси“. — Би ли приела да водиш рубриката? — тя бе помислила за всичко — щях всеки месец да й пращам готова статия, като разказвам за моя живот и за живота на Джой. — Искам да споделяш какво е да водиш такъв живот, в тяло като твоето — да работиш, да излизаш на срещи, да съчетаваш срещите с приятелки с ангажиментите и задълженията на майка — обясни ми тя.

— Ами Брус? — попитах. Бях очарована, че ми се дава възможност да пиша за „Мокси“ (още повече, че щяха да ми плащат), но няхах никакво желание статиите ми да излизат до тези на Брус, докато той разказва на читателите за сексуалния ни живот, аз да ги заливам със случки, които се въртят около мокри памперси и как да си намериш бански, който да ти стане.

— Договорът на Брус не беше подновен — отсече редакторката. Мен това ме устройваше, казах си и се съгласих с условията ѝ.

През декември се настаних в новия си апартамент и започнах новия си живот. Живеех леко и спокойно. Събуждах се сутрин, обличах се, приготвих бебето, слагах каишката на Нифкин, поставях Джой в количката и излизахме в парка на слънце. Нифкин тичаше след топката, а съседите гукаха около Джой. След това се срещах със Саманта, за да прием кафе и да съм сред хората, около колите, рейсове и непознатите, и всичко останало, от което се страхувах, след като Джой се появи на света.

Намерих си и терапевт, мила жена, приблизително на възрастта на майка ми, която ми вдъхваше доверие и спокойствие и имаше повече от достатъчно кърпички. Тя изобщо не се стресна, че през първите ни два сеанса не спрях да плача, а на третия ѝ разказах колко много бях обичала татко и как той ме бе наранил, когато ни напусна.

Обадих се на Бетси и уредих да се върна във вестника на непълен работен ден, да се заема с по-значителни проекти, а когато ми се налага, да работя вкъщи. Обадих се на майка и уточних, че в петък вечер ще вечерям в нейната къща и с Джой ще оставаме да преспиваме, за да можем на следващата сутрин да я заведем в еврейския център да плува. Джой свикна с водата като малко пате.

— Никога не съм виждала подобно нещо — стържеше гласът на Таня, докато Джой пляскаше с ръце и изглеждаше чудесна в розовия си бански с къдрички на дупето. — Ще се научи да плува като риба.

Обадих се на Одри и ѝ се извиних... доколкото можах, защото тя не спря да се извинява заради Брус. Съжаляваше за държанието му, съжаляваше, че не е бил до мен, най-вече съжаляваше, че не е знаела, за да го накара да постъпи както е редно. Това, разбира се, не бе възможно. Не можеш да накараш възрастни хора да направят нещо, което не искат. Не ѝ го казах.

Обясних ѝ, че за мен ще бъде удоволствие да бъде част от живота на Джой. Попита ме много притеснена дали имам намерение да позволя на Брус да се вижда с дъщеря си. Отвърнах, че нямам такова намерение, но нещата се променят. Преди година не си бях представяла, че ще имам бебе. Така че, кой знае? Следващата година Брус можеше да дойде на обяд или да покараме колело, а Джой да го нарече татко. Всичко бе възможно.

Не се обадих на Брус. Мислих по въпроса, обръщах го отвсякъде и накрая реших, че не мога да го направя. Бях успяла да се освободя от голяма част от гнева си, но не от всичкия. Може би и това щеше да се промени с времето.

— Значи изобщо не си говорила с него? — попита Питър, докато вървеше до мен, подпрял се с една ръка на количката на Джой.

— Нито веднъж.

— Не знаеш ли нищо за него?

— Чувам някои неща. Системата е много византийска. Одри казва на майка ми, тя разправя на Таня, а Таня разпространява на

всички останали, включително и на Луси, която обикновено ме уведомява.

— Как се чувстваш заради него?

Усмигнах му се под вече напълно притъмнялото небе.

— Говориш като психоаналитичката ми — поех си дълбоко дъх и го изпуснах, а той се превърна в сребърна пара и се стопи. — Отначало беше ужасно, дори и сега е така понякога.

Гласът му бе много нежен.

— Само понякога, нали?

Усмигнах му се.

— Почти никога. Напоследък почти не се случва — протегнах ръка и стиснах пръстите му. — Какво ли не се случва. Това е урокът от терапията. Нещата се случват, а ти не можеш да ги спреш. Нямах втори шанс, не можеш да върнеш часовника, а единственото, което се променя и за което си струва да се притесняваш, е как да позволиш на промените да ти влияят.

— А на теб как ти влияят?

Усмигнах му се.

— Много си настоятелен.

Той ме погледна сериозно.

— Имам си специални мотиви.

— Така ли?

Питър прочисти гърлото си.

— Чудя се дали... дали би се замислила за мен.

Наведох глава на една страна.

— В ролята на домашен диетолог ли?

— На нещо домашно — измърмори той.

— Всъщност ти на колко си години? — пошегувах се. Това бе една от темите, които никога не бяхме разисквали, докато обикаляхме книжарници, ходехме на разходки по плажа или в парка с Джой.

— Ти колко ми даваш?

Погледнах го и реших да сваля пет години.

— Четирийсет.

Въздъхна.

— На трийсет и седем съм.

Така се стреснах, че не успях да се прикрия.

— Сериозно?

Гласът му, обикновено бавен, дълбок и самоуверен, сега прозвуча по-тънък и колеблив, докато обясняваше.

— Сигурно защото съм толкова висок... а косата ми започна да побелява още на осемнайсет... а и съм преподавател, и всички си мислят...

— Ти си на трийсет и седем?

— Искаш ли да видиш шофьорската ми книжка?

— Не, не, вярвам ти.

— Знам — започна той. — Знам, че съм доста по-стар от теб и не съм точно мъжът, когото си представяш.

— Не ставай глупав...

— Не съм нито готин, нито пък някой бързак — той погледна краката си и въздъхна. — Аз съм по-бавен.

— Муден ли?

Лека усмивка плъзна по устните му.

— Бавен. Обмислям всяка крачка.

— Особено когато имаш мехури — измърморих.

— Затова аз... искам да кажа, всъщност...

— Стигнахме ли до представянето на чувствата? — попитах шеговито. — А ти нямаш ли нищо против, че съм твърде закръглена жена?

Той стисна китката ми с дългите си пръсти.

— Приличаш на кралица — каза толкова убедено, че се стреснах... но останах невероятно доволна. — За мен си най-невероятната и вълнуваща жена, която съм срещал. Според мен си умна, забавна и имаш голямо сърце... — замълча и преглътна с усилие. — Кани — след това спря.

Усмихнах се — тиха, доволна усмивка — докато той ме държеше за ръка в очакване на отговора. Знаех какъв ще бъде, докато го гледах и докато той ме гледаше. Отговорът бе, че го обичах... че той е мил и грижовен, че е най-любящият мъж, за когото можех да мечтая. Бе мил, изключителен, приятен и щяхме заедно да преживеем много приключения... аз, Питър и Джой.

— Искаш ли да бъдеш първият мъж, когото ще целуна през това хилядолетие? — попитах.

Питър се приближи. Усетих топлия му дъх по бузата си.

— Искам да съм единственият мъж, когото ще целуваш през това хилядолетие — отвърна настойчиво. Докосна врата ми с устни... след това ухото... след това бузата. Аз се изкисках, а той покри устните ми със своите, за да ме накара да замълча.

Притисната между нас, Джой изписка и размаха юмрук във въздуха.

— Кани? — прошепна Питър, гласът му бе още по-дълбок, но тих, толкова тих, че да го чуя само аз. Едната му ръка бе в джоба. — Искам да те попитам нещо.

— Шшшт — отвърнах, защото в сърцето си знаех какъв ще бъде отговорът. „Да“, помислих си. — Шшшт, започват.

Над нас блесна заря в огромни пъстри цветове от светлина. Сребърни звезди заваляха над главите ни и се спуснаха над реката, нощта се изпълни с експлозии и изсвирването на фишеци. Сведох поглед. Джой бе като омагьосана, ококорена, протегнала и двете си ръце, сякаш искаше да прегърне това, което виждаше. Усмихнах се на Питър, вдигнах пръст в няма молба да почака. След това извадих Джой от количката, хванах я под мишниците и я задържах пред мен, а след това я повдигнах. Не обърнах внимание на добродушните подвиквания: „Да не паднеш!“ и „Госпожо, внимавайте!“, когато застанах на брега и оставих студа и светлината да преминат през косата ми, да погаят лицето на дъщеря ми. Вдигнах ръце нагоре и приближих Джой към светлината.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.